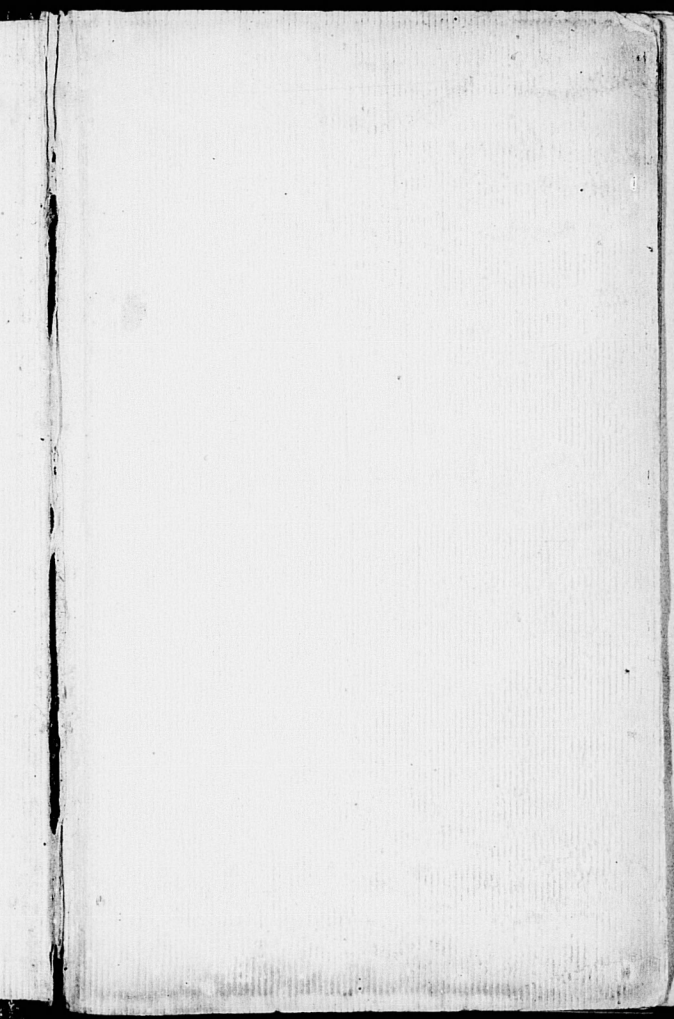
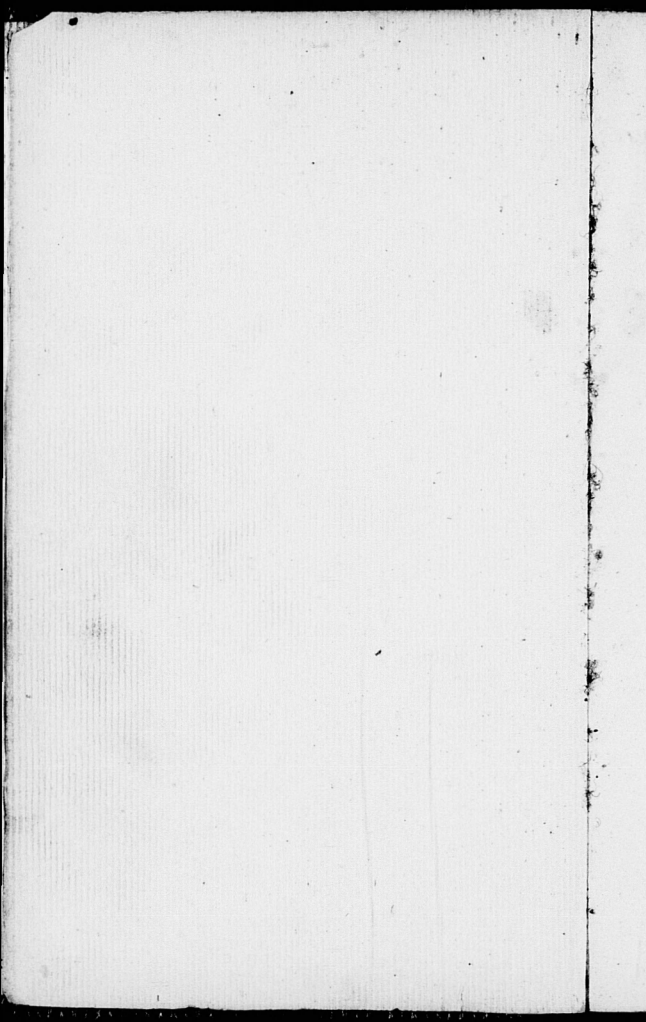
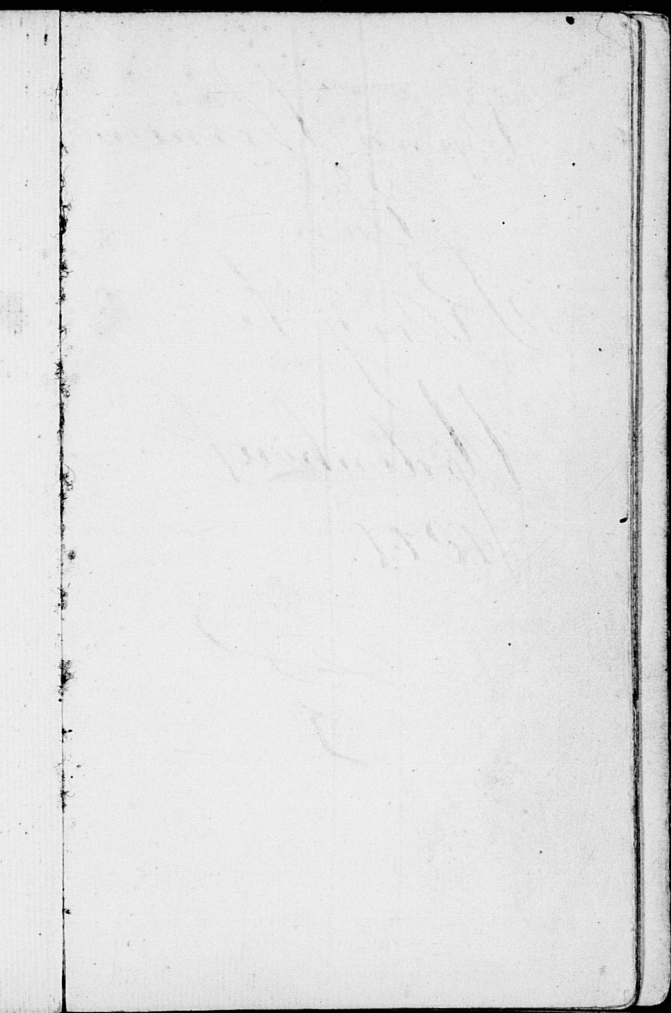

Vak 72

350

Anna Cornelia
Van

Roij de
Veldenhoef

1878

3

3

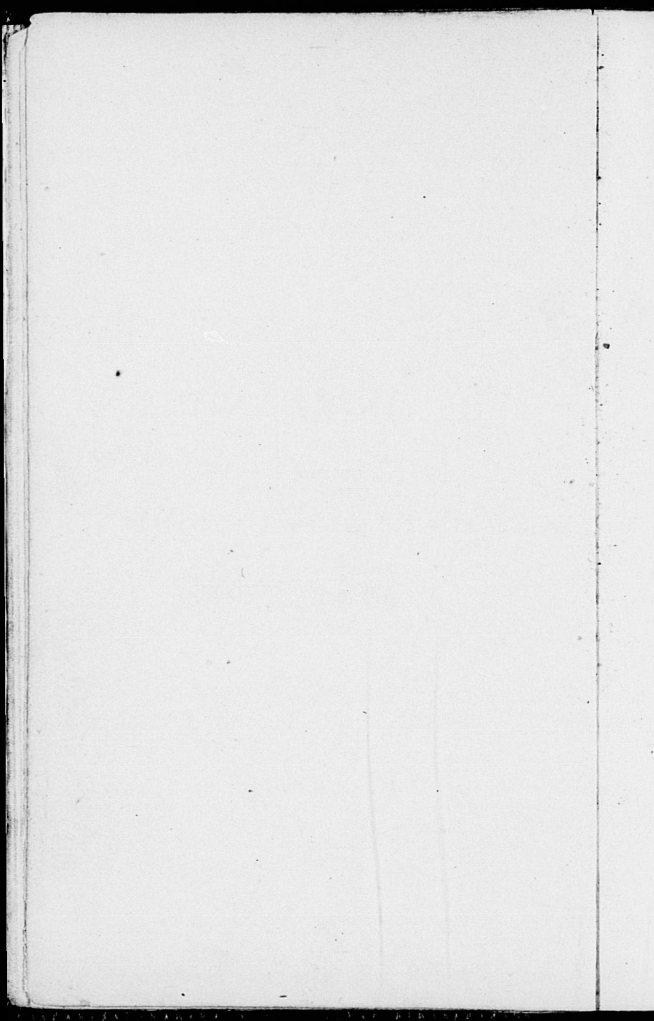
leu

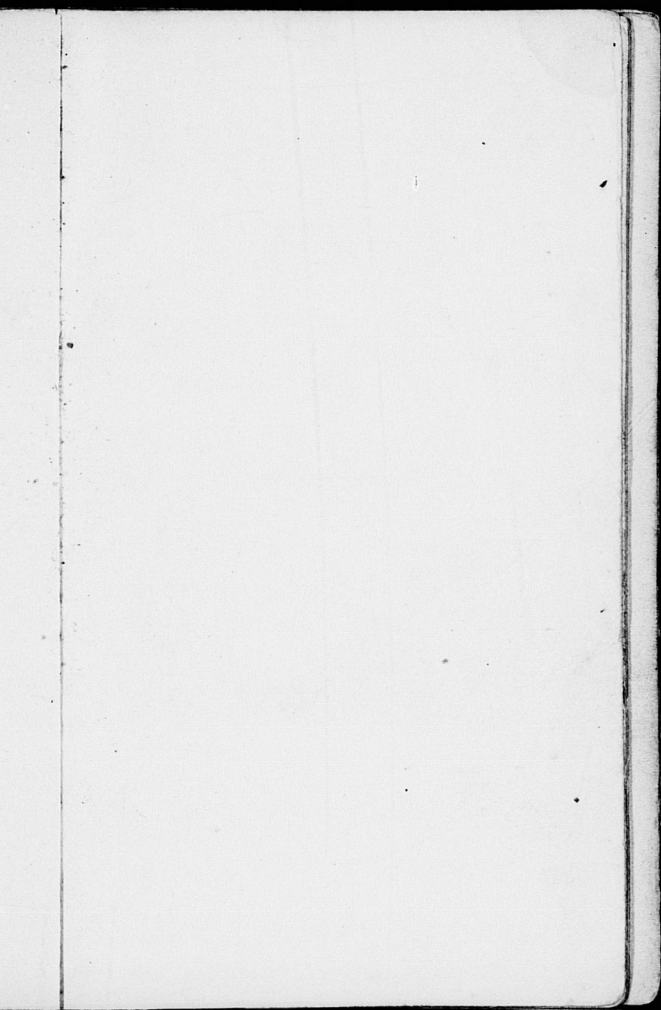
DE MEIMAAND

TOEGEWIJD

AAN ONZE LIEVE VROUW

van Altijddurenden Bijstand.

Onze Lieve Vrouw
van
Altijddurenden Bijstand.

PROPR. CONGR. S.S. REDEMPT.

Vak 72
350

DE MEIMAAND

TOEGEWIJD AAN

O. L. Vrouw van Altijddurenden Bijstand.

BESCHOUWINGEN

VOOR AL DE DAGEN DER MARIA-MAAND,

DOOR

ornet
C. SCHOLTEN, *CSS R*

Priester van de Congregatie des Allerh. Verlossers.

's Hertogenbosch,
LUTKIE & CRANENBURG.

1871.

GOEDKEURINGEN.

Krachtens de magt ons door den HoogEerwaarden Pater N. MAURON, Generaal onzer Congregatie, verleend, staan wij toe, dat «DE MEIMAAND TOEGEWIJD AAN O. L. V. VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND; — BESCHOUWINGEN VOOR AL DE DAGEN DER MARIA-MAAND DOOR DEN EERW. PATER C. SCHOLTEN, PRIESTER ONZER CONGREGATIE, gedrukt en verspreid worde.

H. SCHAAP,

Provinciaal van de Congregatie des Allerh.
Verlossers in Nederland.

AMSTERDAM, 8 April 1871.

IMPRIMATUR.

HAAREN, 17 April 1871.

J. CUIJTEN,

Libr. Cens.

INLEIDING.

Voor nagenoeg zes jaren werd eene oude en wonderdadige Maria-beeldtenis, die eeuwen lang te Rome onder den titel van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand bekend en vereerd geweest, maar tijdens de staatkundige beroerten op het einde der vorige eeuw verloren gegaan was, in de stille binnenkapel van een klooster wedergevonden. Zijne Heilichheid Pius IX bepaalde dat de heilige beeldtenis aan de openbare vereering zou worden wedergegeven op de plaats zelve, die daartoe vroeger door Maria was aangewezen en alwaar thans de kerk van den H. Alphonsus zich bevindt. Het geliefde wonderbeeld wekte

al dadelijk bij zijne eerste wederverschijning aller vrouwen, en de goede Moeder van Altijddurenden Bijstand beloonde den ijver en de godsvrucht harer dienaren en dienaressen met vele wonderen. Om het vertrouwen op de magtige Moedermaagd en de devotie tot haar te bevorderen, werden echte afbeeldingen van de wonderdadige beeldtenis vervaardigd, en thans is de devotie tot Onze Lieve Vrouw van Altijddurenden Bijstand in bijna alle landen van Europa, in Noord- en Zuid-Amerika en in andere werelddeelen verspreid. Ten einde ook in ons vaderland die devotie te bevorderen, heb ik voor twee jaren eene GESCHIEDKUNDIGE SCHETS VAN O. L. V. VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND met gebeden voor al de dagen der Meimaand uitgegeven: de eerste oplage werd een jaar later gevolgd door eene tweede uitgaaf, vermeerderd met eene Noveen ter eere van de Moeder van Altijddurenden Bijstand. De gretigheid, waarmede dit boekje door de geloovigen werd aangenomen, bewees, dat de vereering van Maria onder dezen troostrijken titel in veler harten ingang had gevonden, en zette mij aan, om, volgens het verlangen mijner Oversten, de toespraken, welke ik vorig jaar te Amsterdam tijdens de Meimaand gehouden heb, in den vorm van BESCHOUWINGEN of Overdenkingen aan de dienaars en dienaressen der Moeder van Altijddurenden Bijstand aan te bieden.

Het plan, in deze Beschouwingen gevolgd, is zeer eenvoudig. Eerst heb ik de GRONDEN uiteengezet,

waarop de Altijddurende Bijstand van Maria steunt, met andere woorden, ik heb de redenen aangegeven, waarom Maria de Moeder van Altijddurenden Bijstand genoemd wordt; verder heb ik in eene reeks van Beschouwingen de UITGEBREIDHEID zoo alomvattend van Maria's Altijddurenden Bijstand voorgesteld, en eindelijk heb ik getoond op welke VOORWAARDEN wij de zegeningen van dien Altijddurenden Bijstand kunnen verkrijgen.

Het eenige doel, dat ik bij het schrijven dezer Meimaand beoogd heb, is het vertrouwen op de Heilige Moeder van Jesus meer en meer in aller harten op te wekken. Ten einde daartoe te komen, heb ik mij in het bijzonder voorgesteld, de magt van Maria te toonen, en deze hare magt voornamelijk beschouwd in de deelneming aan het Verlossingswerk, deelneming zoo wezenlijk en zoo werkdadig, dat de Heilige Vaders en Leeraars der Kerk niet aarzelen Maria te begroeten als de Helpster in het Verlossingswerk, als de Mede-helpster in de bewerking van ons heil, als de Deelgenoot van Jesus. Doordrongen van de verheven gedachte, welke de Kerkvaders van de medewerking van Maria aan ons heil hebben, heb ik, in navolging van verschillende hedendaagsche schrijvers, die medewerking van Maria eene mede-verlossing en de Heilige Moeder van Jesus de Mede-verlosseres en de Mede-verlossende Maagd genoemd.

En hoezeer dit woord met den zin en de meening der H. Kerkvaders en Leeraars overeenstemt, blijkt

duidelijk uit het volgende. »In de breedvoerige verhandelingen (processtukken) over de verheffing van den H. Alphonsus tot Kerkleeraar, welke verhandelingen in 1870 te Rome in de drukkerij der Propaganda, onder hooge kerkelijke goedkeuring verschenen, onder de oogen geweest zijn der S. Congregatio en bijzonder aan den Promotor fidei en aan de Commissie, die met het onderzoek der leer en der schriften van den heiligen Bisschop belast was, voorgelegd zijn geworden, vinden wij deze woorden: »De heilige Schrijver heeft daar, waar hij spreekt over *de wijze, waarop de Gelukzalige Maagd ons de Verlossing verdiend heeft en onze Moeder geworden is*, aan zijne verhandeling het allerkostbaarst karakter van een *praktisch nut* weten te geven. Waar hij dan die wijze uitlegt, stelt hij op den voorgrond vast, dat de *Gelukzalige Maagd om wille der betamelijkheid alles verdiend heeft, wat de Verlosser Jesus Christus heeft verdiend krachtens de gerechtigheid*. Van daar dat Maria in dezen zin met de meeste juistheid de *Mede-verlosseres der menschen* genoemd wordt." S. Auctor agens DE MODO, QUO, B. VIRGO NOBIS REDEMPTIONEM PROMERUIT, ET MATER NOSTRA EFFECTA EST, *lucubrationi suae pretiosissimam dotem indidit PRACTICAE UTILITATIS. Hunc igitur modum explicans, illud praecipue constituit, quod QUIDQUID CHRISTUS REDEMPTOR MERUIT DE CONDIGNO, ID B. VIRGO MERUIT DE CONGRUO*. Unde Maria, hoc sensu rectissime nuncupatur CORREDEMP-TRIX HOMINUM. De door de S. Congregatio aange-

weze
aarsv
offici
Heili
den.
af v
niet
Op
de a
H
bedo
als
tot
Jesu
en
eeni
wij
de
Chri
eeni
zoer
als
dee
Eer
en
me
in
te
Jes

wezen verdediger in zake het Doctoraat of de Leeraarswaardigheid van den H. Alphonsus leidt dan in officieele stukken, waaruit tot de verheffing van dien Heilige tot Kerkleeraar besloten is, uit de leer van den Schrijver der **HEERLIJKHEDEN VAN MARIA** den titel af van **MEDE-VERLOSSERES**, ofschoon dat woord zelf niet voorkomt in de werken van den H. Alphonsus. Op diezelfde wijze heb ik ook diezelfde benaming uit de algemeene leer der H. Vaders afgeleid.

Hoe moet echter die titel verstaan worden en wat bedoelt men er mede, wanneer men Maria begroet als de Mede-verlosseres en aan hare medewerking tot ons heil den naam geeft van Mede-verlossing? Is Jesus Christus, en hij alleen, onze verzoening niet en onze eenige Middelaar bij den Vader? Is hij de eenige Verlosser niet, door wiens verdiensten alleen wij de zaligheid kunnen verkrijgen? Is hij alleen niet de grondslag die gelegd is? Ja, in waarheid, Jesus Christus, hij alleen, is onze eenige Verlosser, onze eenige Middelaar; hij alleen is ons heil en onze verzoening. Maar hoe kan men dan zijne Heilige Moeder als Mede-verlosseres beschouwen, dat is, als zijne deelgenoot in de bewerking van het heil der wereld? Eene korte verklaring of uitlegging van dezen titel en van de wijze waarop Maria tot ons heil heeft medegewerkt zal het duidelijk maken, dat daardoor in niets aan de regten van onzen eenigen Verlosser te kort wordt gedaan, en dat de Verlossing, door Jesus Christus bewerkt, evenzeer even volkomen,

even eenig het werk van den Verlosser blijft, wanneer men de medewerking der Mede-verlossende Maagd aanneemt, als wanneer men die ten eenemale verwerpen zou.

De H. Schriftuur (1. Cor. xv 22.) schrijft ons heil toe aan Jesus Christus als aan den eenigen en alleenigen Verlosser, gelijk zij Adam erkent als de eenige oorzaak, den eenigen en alleenigen bewerker van ons verderf en van onzen val. Maar ofschoon Adam de eenige oorzaak en de alleenige bewerker van 's menschen onheil geweest is, omdat zijne zonde de ware, de eenige, de volslagen, de noodzakelijke en tevens genoegzame oorzaak van ons ongeluk was, heeft hij toch in de bewerking van ons verderf eene deelgenoot, eene medewerkster, eene medehelpster gehad; en ofschoon de zonde van deze deelgenoot alleen ons niet ongelukkig kon maken en ook niet hare zonde op ons zou overgaan of door ons overgeërfd zou worden, is toch hare medewerking zoo wezenlijk en zoo werkdadig geweest, dat de Kerk en de Leeraars niet aarzelen om haar het verval van ons geslacht toe te schrijven. *Quod Eva tristis abstulit.* (OFF. ECCL.) *Per feminam mors.* (AUG.) Derhalve kan ook Jesus Christus, ofschoon onze eenige Verlosser zijnde en blijvende, eene deelgenoot, eene medewerkster aan het Verlossingswerk, waardoor hij ons gered heeft, hebben, en die medewerking kan zoo wezenlijk en zoo werkdadig geweest zijn, dat wij daaraan, met alle juistheid, den naam van Mede-verlossing en aan haar, die

daarm
geven
zelfde
die d
van o

In
dat
in on
sta,
geen
onze
waar
de o
val
optr
wer
dag
zij
geel
daa
gev
and
eer
vru
nie
Me
sin
de
los

daarmede belast was, den titel van Mede-verlosseres geven, en haar ons heil toeschrijven kunnen in denzelfden zin als wij ons onheil toeschrijven aan haar, die de medehelpster was van Adam in de bewerking van onzen val.

Inderdaad, opdat dit alles zoo zij, is het genoeg dat er, zoowel in de bewerking van onzen val als in onze Verlossing, eene soort van medewerking besta, die, ofschoon wezenlijk en werkdadig, toch geenszins belet, dat de daad of de werking, waardoor onze val of onze Verlossing veroorzaakt wordt en waarbij zij (die medewerking) zich aansluit of voegt, de eenige en alleenige daad blijve van den in onzen val of in onze Verlossing als bewerker of als oorzaak optredenden persoon. Nu, dat zoodanig eene medewerking bestaat, is duidelijk door alles wat wij dagelijks onder onze oogen zien voorvallen: zoo wordt zij b. v. gevonden in den raad, dien men iemand geeft en waardoor men iemand tot eene of andere daad doet besluiten, of door eene toestemming te geven welke noodzakelijk is, opdat iemand eene of andere daad verrigte. Derhalve hebben zoowel de eerste Eva, die door het aanbieden der verboden vrucht Adam tot de zonde opwekte en dreef, als de nieuwe Eva, die hare vrijwillige toestemming tot de Menschwording en de daardoor te bewerken Verlossing aan den Aartsengel gaf, kunnen medewerken, de eerste tot onzen val en de tweede tot onze Verlossing, zonder dat de zonde ophield de eigen daad

van den alleenigen Adam, en de Verlossing het eigen werk van den eenigen en alleenigen Verlosser Jesus Christus te zijn. Nu, het is zeker en onloochenbaar en alle Kerkvaders stemmen daarin overeen, dat de eerste vrouw wezenlijk heeft medegewerkt tot ons onheil, waarvan alleen de eerste Adam de bewerker is.

De daad van Eva maakt wel is waar volstrekt geen deel uit van datgene wat de ware oorzaak van ons verderf is, maar toch kunnen wij haar dat verderf, den vloek en de ongenade met God, waarin wij geboren worden, toeschrijven, gelijk de H. Vaders en de Kerk dat doen, omdat men, in de gewone wijze van spreken en in het dagelijksch gebruik, eene of andere daad toeschrijft niet alleen aan hen, die daarvan de *werkende oorzaak* zijn, maar ook aan hen die daartoe hunnen raad, hunne hulp, hunne toestemming geven — Maar indien nu Maria in waarheid eene nieuwe Eva is — en zoo wordt zij door alle Vaders en Kerkleeraren genoemd — dan is het ook zeker en onloochenbaar, dat zij wezenlijk en werkdadig tot onze Verlossing moet hebben medegewerkt, gelijk Eva medegewerkt heeft tot onzen val.

Die medewerking van Maria tot onze Verlossing laat het werk van Christus al wat het is. Dit werk het Verlossingswerk van Christus, is en blijft de ware, de eenige, de volkomen, de noodzakelijke, de genoegzame, de overvloedige, in een woord, de algeheele oorzaak van onze regtvaardiging, van onze

heiligi
Zoon
geslag
lijk h
lossin
tegen
den v
wat
volst
met
king
zich
king
in ni
van
niet
van
ging
wij
delij
en
den
de
den
V
me
wij
dat
Me

heiliging en van onze zaligheid. Indien derhalve de Zoon Gods mensch geworden ware en zich voor ons geslagtofferd hadde, zonder iemands medewerking, gelijk hij dat zeker had kunnen doen, zou onze Verlossing even volmaakt en algeheel geweest zijn. Integendeel, indien de Zoon Gods niet mensch geworden ware en zich niet geslagtofferd hadde, zou alles wat de Heilige Maagd zou hebben kunnen doen, ons volstrekt niet hebben kunnen vrijkopen en verzoenen met God. Eindelijk, nu de Zoon Gods met medewerking zijner Heilige Moeder mensch geworden is en zich voor ons geslagtofferd heeft, kan de medewerking van Maria de waarde van zijn Verlossingswerk in niets vergrooten noch de gedeeltelijke oorzaak zijn van de vruchten des heils, die daaruit voortspruiten; niet hare verdiensten, maar alleen de verdiensten van Christus worden ons toegevoegd, om onze heiliging of regtvaardiging te bewerken. In een woord, wij hebben regt op de vriendschap Gods, op de goddelijke aanneming, op het erfdeel des hemels, eenig en alleen uit kracht der vereeniging onzer zielen met den Zoon Gods, door welke vereeniging de goederen, de verdiensten en de regten van Gods Zoon ons worden medegedeeld.

Waarin dan bestaat de medewerking van Maria, medewerking toch zoo wezenlijk en werkdadig, dat wij daaraan den naam van mede-verlossing geven en dat wij de Moeder des Heeren met den naam van Mede-verlosseres en Mede-verlossende Maagd begroe-

ten? Zij bestaat in hare vrijwillige toestemming, om Moeder des Verlossers te worden, welke toestemming, volgens de raadsbesluiten Gods noodzakelijk was tot de menschwording van Gods Zoon. Deze toestemming *S. Bern. Hom. IV. sup. Missus est. S. Aug. Serm. XVIII, de Sanctis.*) heeft zij vrijwillig, met bewustzijn, door eene beweging van haar eigen wil, gegeven, en daardoor heeft zij op zoo wezenlijke, zoo vormelijke en zoo werkdadige wijze tot onze Verlossing medegewerkt, dat wij deze aan haar mogen toeschrijven gelijk wij onzen val toeschrijven aan Eva, ofschoon het werk dier Verlossing eenig en alleen en onder alle opzigten het werk is van Jesus Christus.

Dat Maria hare toestemming gegeven hebbe om de Moeder des Verlossers te worden, blijkt zoowel uit het Evangelisch verhaal en uit haar antwoord aan den Aartsengel: «Mij geschiede naar uw woord», als uit de leer der Kerkvaders. En dat die toestemming volgens Gods raadsbesluiten en omdat God het zoo wilde, noodzakelijk was tot de bewerking onzer Verlossing, blijkt reeds daaruit, dat haar die toestemming door God gevraagd werd. Daarenboven vorderde de betamelijkheid, dat Maria niet onderworpen wierd aan al het lijden en aan al de opofferingen, die zij, als Moeder des Verlossers, zich te getroosten zou hebben, zonder eene vrijwillige aanneming en toestemming harerzijds. Ook weten wij, dat de H. Kerk haar looft en prijst om de liefde, welke zij jegens God en de menschen toonde, toen zij hare toestem-

ming g
werd
den d
Gods
zijn: i
van l
woord
toch r
ken z
schen
haar
Integ
gen o
door
daard
bewe
de d
door
bove
dat
men
beid
U
zin
de
wer
hare
ach
loss

ming gaf tot datgene wat haar in den naam van God werd voorgesteld. Eindelijk, is er geene enkele reden die ons zou kunnen beletten te gelooven, dat Gods raadsbesluiten in waarheid zoodanig geweest zijn: immers door aldus de uitvoering zijner plannen van barmhartigheid van de toestemming en het ja-woord van Maria als afhankelijk te maken, had hij toch niet te vreezen, dat die uitvoering niet voltrokken zou worden, omdat hij, zonder hare vrijheid te schenden, ja, door deze nog volmaakter te maken, haar onfeilbaar kon voeren tot hetgeen hij begeerde. Integendeel, hooge redenen van betamelijkheid zeggen ons, dat God aldus heeft moeten handelen: daardoor toch zien wij beter de almacht zijner wijsheid: daardoor wordt ons herstel op eene soortgelijke wijze bewerkt als ons onheil werd veroorzaakt en werd de duivel overwonnen door dezelfde middelen waardoor hij eens de overwinning behaald heeft. Daarenboven, zegt de H. Bernardus, nam, tengevolge van dat raadsbesluit, de geheele menschelijke natuur, namen de beide geslachten deel aan ons herstel, gelijk beide aan onzen val hadden deelgenomen.

Uit al het voorgaande blijkt het duidelijk in welken zin en op welke gronden Maria de Mede-verlosseres, de deelgenoot van Jesus Christus in het Verlossingswerk, genoemd wordt: hare medewerking bestaat in hare toestemming, en die medewerking is zoo waarachtig en werkdadig, dat wij daarom haar onze Verlossing toeschrijven, gelijk wij ons onheil toeschrijven

aan Eva, die Verlossing welke door Jesus Christus zoo eenig en alleen bewerkt is, dat hij alleen onze Verlosser, ons heil, onze zaligheid en onze verzoening is bij den Vader.

Mogen de vereering van Maria en het vertrouwen op de magtige voorspraak en den Altijddurenden Bijstand der Mede-verlossende Maagd door deze Beschouwingen eenigermate bevorderd worden!

AAN ON

VO

Op

1.

Gods
leven
veree
God
in h
med

DE MEIMAAND

TOEGEWIJD

AAN ONZE LIEVE VROUW VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND.

BESCHOUWINGEN

voor al de dagen der Maria-maand.

OP DEN VOORAVOND DER MEIMAAND.

VOORBEREIDENDE BESCHOUWING.

Sicut dies verni circumdabant em flores
rosarum et lilia convallium. Cant.

Gelijk de lentedagen de aarde met bloemen
toojen, zoo is zij omgeven van rozen
en met leliën der dalen. Hoogl.

I^e PUNT.

Hoe moeten wij de Meimaand
beschouwen.

1. De vereering der maagdelijke Moeder
Gods is eene der krachtigste en heerlijkste
levensontwikkelingen der Katholieke Kerk. Die
vereering staat met de aanbidding van den
Godmensch, onzen Verlosser Jesus Christus,
in het innigst verband, is onafscheidelijk daar-
mede vereenigd, wordt daardoor gevorderd

en voortgebragt, en is daarvan eene afspiegeling, juist gelijk het licht der maan eene terugkaatsing is en een weerschijn van het licht der zon. De kinderlijke liefde der Kerk tot de Moeder des Heeren, die ook onze Moeder is, blijft, volgens den aard der liefde, altijd werkzaam, openbaart zich op alle wijzen en doet aanhoudend in het hart der geloovigen nieuwe bloemen van godsvrucht en devotie tot hunne hemelsche Moeder ontluiken. Wij vinden geene enkele eeuw in de geschiedenis der Kerk, die niet de eene of andere godvruchtige oefening heeft zien ontstaan, waardoor de liefde tot Maria opgewekt werd en schatten van genade en rijke zegeningen op hare vrome dienaars en getrouwe dienaressen werden nedergetrokken. De instelling van zoovele feesten haar ter eer; het invoeren van den Rozekrans, van het Scapulier en het Angelus; de menigvuldige broederschappen en congregatiën onder hare aanroeping ingesteld; zoovele processiën en bedevaarten en ontelbare andere godvruchtige oefeningen zijn heerlijke vruchten van de liefde der Kerk tot Maria en tevens krachtige hulpmiddelen om der vereering der Moeder van Jesus te verbreiden en te veralgemeenen.

En hoe heilzaam en voordeelig, hoe overeenkomstig den geest der H. Kerk al die instellingen zijn, bewijzen de ijver waarmede zij door het geloovige volk werden aangenomen, de hemelsche zegeningen die God er aan verbonden en de talrijke geestelijke gunsten, waarmede de Kerk ze verrijkt heeft.

De geest der H. Kerk, die immer dezelfde blijft, zoekt steeds nieuwe hulpbronnen voor nieuwe behoeften. Van daar dat in de jongste tijden, zoo vruchtbaar aan rampen en zoo onzalig door den meer en meer veld winnenden geest van onverschilligheid en van ongeloof, de levenskracht der Kerk en hare liefde tot Maria zich op nieuw geopenbaard hebben door het invoeren eener nieuwe devotie ter eere van de Heilige Moedermaagd, door de toewijding namelijk eener gansche feestmaand aan de vereering van haar, die de Moeder is der Kerk en de Bijstand der Christenen. De daartoe door de Kerk uitgekozen maand is de schoonste, de liefelijkste van alle maanden des jaars, de Meimaand, de maand der ontluikende natuur en der bloemen, waarin alles groeit en alles herleeft, en alles den mensch schijnt op te wekken om tot het leven der genade herborën te worden en zijn hart met de

heerlijkste bloemen der deugden te versieren.

Deze eerste gedachte, dat de Meimaand-devotie een nieuw heilmiddel is en eene nieuwe levensontwikkeling der Kerk, eene nieuwe openbaring van de liefde, welke zij Maria toedraagt, deze eerste gedachte wil ik in mijn hart bewaren gedurende gansch deze maand en ik maak het voornemen mijn best te zullen doen om het doel dier devotie te bereiken.

2. De Meimaand-devotie onderscheidt zich door eene zekere eigenaardigheid en een bepaald karakter, waarbij wij even moeten stilstaan in onze overweging. Het Maria-altaar of de Maria-kapel in de kerken en zelfs het beeld der Heilige Moedermaagd in de christelijke huisgezinnen wordt tijdens de Meimaand versierd met jeugdig groen en frissche bloemen, en, gelijk de aarde in de dagen der lente, zoo wordt Maria's beeld gedurende deze maand omkleed en omgeven door geurige rozen en zachte leliën der dalen. Laten we de reden hiervan opsporen en de geheimzinnige beteekenis dier bloemen onderzoeken.

De bloemen bezitten in de schepping eene gansch bijzondere en eigene plaats: wat de sterren zijn aan het uitspansel, dat zijn de bloemen hier beneden op aarde; zij zijn de

liefelijkste en levendigste herinnering aan het aardsch Paradijs, en schijnen door den vloek der zonde minder getroffen te zijn; door hare kleurenpracht en hare welriekende geuren zijn zij heerlijke openbaringen van Gods schoonheid en goedheid, bewijzen zijner liefde, panden zijner gunst, beelden zijner altijd trouwe gedachten. En is het niet om deze redenen dat wij bloemen plegen aan te bieden aandegenen, die wij beminnen, als wilden wij hun daardoor het edelste en het schoonste geven wat wij kennen?

Doch aan wien zullen wij dat liefdegescchenk eerder toewijden dan aan Maria, de Moeder der schoone liefde? Aan wien zullen wij de bloemen der aarde liever ten offer brengen dan aan haar, die zelve de bloem, de allerschoonste bloem is van het menschelijk geslacht, en die nooit van den stengel werd losgescheurd door den stormwind der bekoring, nooit verdorde of verslenste door den brandenden gloed der hartstogten?

Daarenboven heeft de bloementooi, niet minder dan het waslicht en dan de wierook, eene liturgische beteekenis in de katholieke eerdienst en wordt tot kerkelijke en godsdienstige versiering gebezigd. Zal het dan niet ten hoogste betamelijk en billijk wezen, dat

de heerlijkste bloemen toegewijd worden aan die wonderbare Maagd, het sieraad van haar geslacht, de schoonste bloem in 's Heeren hof, die zelve Gods gesloten tuin en een heerlijk Paradijs is, zuiver en onbevlekt, gelijk God haar schiep, en waarin de Godmensch. de nieuwe Adam, gewoond heeft? Ja, de bloemen behooren toe aan de gezegende onder de vrouwen, aan haar die zelve de bloem is, waaruit de goddelijke vrucht is ontsproten, die den wrangen nasmaak en den vloek der verboden vrucht weggenomen en der aarde alle heil en allen zegen heeft aangebragt. Daarom ook erkent de H. Kerk dat aan Maria, als een haar eigen sieraad, de prachtigste en geurigste bloemen toebehooren, die vooral, wier kleurengloed en schoonheid in de H. Schriftuur geroemd worden; en daarom roept zij uit in de getijden der Heilige Maagd: Gelijk de aarde in de lente, zoo wordt gij, zuivere Jonkvrouw! ten allen tijde gesierd en omkleed met heerlijke rozen en geurige leliën der dalen; ja, de Kerk zelve begroet Maria met den naam van die koninginnen onder de bloemen, en verheerlijkt haar als de lelie onder de doornen en als de geheimzinnige roos. — Dien geest der Kerk willen

wij volgen in de Meimaand. Ik mag echter mij er niet bij bepalen het beeld van Maria met de edelste sieraden, welke de natuur thans aanbiedt, te versieren. Al die uitwendige bloemen mogen niets zijn dan een afbeeldsel, een zinnebeeld van den inwendigen bloesem van deugden en goede werken, welke tijdens deze Maria-maand mijne ziel moeten versieren, en waarvan ik dagelijks een heerlijken ruiker aan Maria zal aanbieden. En de welriekende geuren dier bloemen zeggen mij, hoe mijne ziel den goeden geur van Christus moet uitwasemen. Reeds op dezen vooravond der Meimaand moet ik het offer mijner geestelijke bloemen nederleggen voor Maria's moederlijken troon, en wil ik haar de schoonste, de kostbaarste en meestbelovende bloemen aanbieden welke ik bezit: de hemelblaauwe hyacinth van 't geloof, de kleurenrijke tulp der hoop en de vurige roos der liefde.

IIe PUNT.

In welken geest moeten wij de Meimaand vieren.

1. Het *geloof* moet de eerste bloem zijn van den geestelijken ruiker, dien wij Maria in deze maand moeten aanbieden. — Het ge-

loof is de grondslag van alle dingen in de godsdienst en derhalve ook de grondslag der vereering van Jesus' Heilige Moeder. Het geloof toch toont ons Maria als van eeuwigheid door God voorbeschikt om het heil aan de wereld te brengen, als onbevlekt in hare Ontvangenis, als rijk aan genade bij hare geboorte, als steeds groeiend in deugd en heiligheid, als waardige Moeder Gods, als Koningin van hemel en aarde.

Het is echter niet zoozeer door dit altijd in onzen geest levend geloof aan de grootheden van Maria als wel door een meer praktisch geloof omtrent datgene wat deze Meimaand-devotie is, dat wij ons moeten onderscheiden. Eerst en vooral moeten wij innig overtuigd zijn, dat het vierden der Maria-maand eene der Heilige Maagd waarlijk aangename devotie is.

Immers deze oefening bestaat in de overweging van de grootheden en de voorregten van Maria en van de geheimen haars levens, en in de bewondering en de navolging harer deugden. De Meimaand is eene openbare en luisterrijke vereering van Jesus' Moeder, en tevens eene stille en innerlijke vereering door ingetogenheid, overwegende beschouwing en

navolging harer voorbeelden. — En wat de geheimen van haar leven, hare grootheden en voorregten betreft en de kracht harer spraak, zij zijn, na die van Jesus, het meest onzer aandacht en overweging waardig. Maria toch, als zijnde de welbeminde Dochter des Vaders, de veelgeliefde Moeder des Zoons en de uitverkoren Bruid des H. Geestes, is het volmaaktste schepsel dat bestaat en het meesterstuk van Gods handen onder alle geschapen dingen. Hare voorregten en volmaaktheden overtreffen die der Apostelen en der martelaren, en verheffen haar boven alle koren der Engelen. Want gelijk geen schepsel met haar in waardigheid gelijk staat, zoo kan ook geen schepsel haar in glorie en heerlijkheid evenaren. Zoo alles overtreffend hare waardigheid is, zoo overheerlijk zijn ook hare deugden. Als kind, als maagd en als echtgenoot, nu als de gelukkigste aller vrouwen en dan als de meeste beproefde aller moeders, is zij voor alle staten en standen en voor elken leeftijd het toonbeeld der hoogste heiligheid. En dit toonbeeld zal niet ijdel voor ons wezen, maar ons tot navolging harer deugden aanzetten, vooral wijl wij, als hare kinderen, aan haar, onze Moeder, gelijkvormig moeten trachten te worden. — Hoe aan-

genaam moet dan de Meimaand-devotie aan Maria zijn, wijl wij daardoor de groote dingen leeren kennen, welke Hij, die magtig is, aan haar gedaan heeft en tot navolging der deugden worden opgewekt, waardoor zij aan de haar medegedeelde genade heeft beantwoord.

Zoo aangenaam de Meimaand-devotie aan Maria is, zoo regt kerkelijk is zij ook. En niets is natuurlijker. Want wijl de Kerk Maria erkent en vereert als de Moeder der geloovigen, is het niet te verwonderen, dat zij deze oefening niet alleen goedkeurt, maar ook bevordert en door het verleenen van talrijke aflaten begunstigt. Niet lang nog bestond de plegtige viering der Meimaand, toen reeds Zijne Heiligheid Pius VII bij een decreet van den 21^{en} maart 1815 en nader van den 18 Junij 1822 dezelve bekrachtigde en daaraan de volgende aflaten verleende: 1° Drie honderd dagen aflaat op elken dag der Meimaad aan hen, die, hetzij in 't bijzonder, hetzij in 't openbaar, de H. Maagd door gebeden of andere werken van godsvrucht vereeren, 2° een vollen aflaat eens in den loop dier maand te verdienen. Onze Heilige Vader Paus Pius IX heeft bij decreet van den 7^{en} April van het jaar 1858 deze aflaten nog vergroot en uitgebreid, inzonderheid voor hen, die, tijdens

de Meimaand, deel nemen aan of onderrigt geven in het zingen van kerkelijk goedgekeurde gezangen ter eere van Maria.

Om al deze redenen maak ik op dezen vooravond der Meimaand het voornemen om aan het verlangen der H. Kerk te beantwoorden en dit jaar de Meimaand-devotie met standvastigen ijver en allergrootste vurigheid te volgen. Reeds nu vereenig ik mij in den geest met die millioenen van Katholieken, die, over het gansche wereldrond verspreid, in alle spraken der aarde en onder alle hemelstreken Maria vereeren en aanroepen en biddend zich scharen om haren moederlijken troon.

2. De tweede bloem van den geestelijken ruiker, dien wij Maria moeten aanbieden is de *hoop* of het *vertrouwen*. — Gelijk Maria hier op aarde verheven was boven alle kinderen van Adam, zoo is zij thans in den hemel boven alle Engelen en Heiligen verheven, verrijkt met glorie en gekroond met de kroon aller deugden. Als Koningin der Engelen en menschen staat zij voor Gods troon, gelijk eens Esther voor Assuerus, en smeekt om genade en barmhartigheid voor het menschedom. Want hoe hoog zij ook verheven zij in de glorie, vergeet zij toch hare kinderen

niet. Zij is in waarheid de Moeder van Altijddurenden Bijstand, immer bereid onze smeekingen aan te nemen, ons bij te staan en te beschermen, en de kracht harer voorspraak voor ons heil aan te wenden; en niet alleen is zij daartoe bereid, maar, gelijk de H. Alphonsus in de Heerlijkheden van Maria verklaart, verlangt zij vuriger ons hare gunsten te verleenen, dan wij verlangen aan hare weldaden deelachtig te worden.

Met vertrouwen zal ik dan naderen tot u, o heil der zieken! mijne kranke ziel zult gij genezen. Zonder vrees van verstooten te worden om mijne menigvuldige zonden, zal ik in deze Meimaand tot u komen, o Maria! want gij zijt de toevlugt der zondaren. Vol hoop en betrouwen zal ik mij tot u rigten, o zoete Vrouwe, in mijne dagen van strijd, van kweeling en van zielsbenauwdheid, want gij zijt de troosteres der bedrukten. U zal ik smeeken om goede uitkomst in tijdelijke bezwaren en in zielverscheurende beproevingen, wijl gij de Bijstand zijt, de Altijddurende Bijstand der Christenen. — Dien troostrijken titel van Moeder van Altijddurenden Bijstand, onder welken Maria in de laatste jaren op nieuw vereerd is geworden, zal zij aan mij, bewaarheiden. Want dit voornemen heb ik

gemaakt, dat ik haar in deze maand groote dingen zal vragen voor mij zelven niet alleen, maar ook voor de arme zielen des vagevuurs, en voor de bekeering der zondaars, en voor het heil der Kerk en voor onzen Heiligen Vader den Paus.

3. Het is niet genoeg de Meimaand te beschouwen met de oogen des geloofs en te beginnen met vertrouwen, men moet ook zorgen ze te vieren met vurige, met hartelijke en standvastige *liefde*. De liefde kan niet in 't gemoed besloten blijven: door hare natuur is zij werkzaam en bedrijvig; het vuur gelijk, kan zij zich niet verbergen, maar schiet hare stralen naar buiten. Zoo moet ik dan mijne liefde tot Maria door mijne daden toonen. Daarom wil ik in deze maand met de meeste naauwgezetheid alles vermijden wat die liefde kan doen kwijnen of vergaan, alles waardoor ik voor de moeder der schoone liefde een kind van smarten kan worden. — En wijl de liefde naar eenheid streeft, wil ik al het mogelijke doen om dikwerf voor Maria's moederlijken troon te komen knielen; gaarne zal ik met haar spreken, gaarne haren lof hooren verkondigen en zelf dien bezingen, gaarne iets bijbrengen tot versiering van haren troon, maar het liefst zal ik mij inniger met Maria

vereenigen door Jesus in de Communie te ontvangen, niet alleen op den dag mij door het Meibriefje aangewezen, maar ook op de zaturdagen vooral of op de zondagen. Ziedaar mijne voornemens: Jesus en zijne Heilige Moeder mogen ze zegenen. Amen.

GEBED.

Gelijk een kind zich verblijdt bij het naderen van het feest zijner moeder, zoo verheug ik mij, o Maria! bij het aanbreken der u toegewijde Meimaand. Deze maand is uwe feestmaand, en gij, gij zijt mijne Moeder, de liefde van mijn hart, de vreugde van mijn leven, de blijdschap van al mijne dagen, de troost mijner pelgrimschap, mijne eerste en laatste en mijne zoetste gedachte! Maar ofschoon mijne ziel door vreugde overstroomd wordt, ben ik toch niet zonder droefheid. Ik weet, o Maria! en het natuurlijk gevoel en de rede zeggen het mij dat een kind op zijne moeder gelijken moet. Helaas! die gelijkvormigheid met u bezit ik niet, en uwe trekken, — ik meen uwe deugden en uwe volmaakteden, — vind ik niet in mij terug. Integendeel! want hoe vaak is het, ondanks mijne goede voornemens, gebeurd sedert de Meimaand van het vorige jaar, dat ik, u ver-

getend, mij door mijne u al te wel bekende zwakheid heb laten medeslepen, in mijne vroegere misslagen hervallen ben en Jesus, uw goddelijken Zoon en mijn Verlosser, door mijne ondankbaarheden en trouweloosheid beledigd heb? Ach! het hart breekt mij van droefheid, wanneer ik daaraan denk. Doch wanhopen zal ik niet, omdat gij, o Moeder! uw kind niet zult versmaden. Veeleer durf ik vertrouwen, dat, naarmate mijne ellende dieper is, naarmate ook uwe barmhartigheid en uwe moederlijke goedertierenheid zich overvloediger aan mij zullen toonen. Dat vertrouwen wordt mij ingeboezemd door den zoeten naam van Moeder van Altijddurenden Bijstand, dien gij u zelve gegeven hebt en waaronder gij in deze laatste jaren op nieuw hebt willen vereerd en aangeroepen worden. Verleen mij dan zooveel genade, sterk mij op zoo krachtige wijze, dat ik deze Meimaand viere even vurig als de vurigste uwer kinderen. Indien ik toch edelmoedig ben jegens u, zult gij genadig en barmhartig zijn jegens mij. En als gij u niet over mij ontfermt, weet ik niet tot wien mij wenden. Tot Jesus die mijn toekomstige regter is, durf ik schier niet naderen, omdat ik zijne regtvaardigheid vrees. Gij echter, zoo bid ik uwe groote

dienaren den H. Bernardus en den H. Alphonsus na, gij zijt onze middelares bij den algemeenen middelaar, en omdat gij louter goedheid en liefde zijt, vrees ik niet mij tot u te wenden. Aanvaard dan mijne bede en vervul uwe taak, doe mij genade en barmhartigheid vinden en verleen mij uwen Altijsdurenden en alvermogenden Bijstand. Zoo waar God leeft, het zal u niet berouwen mij geholpen te hebben, o Moeder! gij zult tevreden zijn over uw kind. Amen.

EERSTE PAG.

DE HOOGSTE WAARDIGHEID.

OF

HET GODDELIJK MOEDERSCHAP VAN MARIA.

Sancta Maria, Dei Genitrix, ora pro nobis.

Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons.

I^e PUNT.

Maria's waardigheid als Moeder van Jesus.

De onvergelykelijke waardigheid, waartoe Maria door God verheven is geworden, hare hoedanigheid van Moeder Gods, is de eerste grond, waarom wij haar den troostrijken naam van Moeder van Altijddurenden Bijstand geven.

Door waardigheid of zedelijke grootheid verstaat men den graad of den rang, dien een of ander wezen bekleedt onder de schepselen. En zoodra wij onze oogen maar vestigen op de Heilige maagd, erkennen wij gemakkelijk, dat zij door haar goddelijk moederschap zoo

hoog opklimt, als een schepsel maar opstijgen kan, en eene waardigheid bezit zóó voortreffelijk en zóó verheven, dat de oneindige almacht des Vaders er geen verhevener vormen, de onnaspeurlijke wijsheid des Zoons er geen edeler uitdenken, de vindingrijke liefde des H. Geestes er geen wonderbaarder daarstellen kan voor een louter schepsel. Hare waardigheid toch bestaat daarin, dat zij, als Moeder van den Godmensch onzen Verlosser, met God Jesus Christus *voortbrengt*.

Als Moeder Gods is Maria de *deelgenoot*e des Scheppers in de edelste en grootste zijner scheppingen, in de schepping van zijn meesterstuk. Het meesterstuk van God, als Schepper van het heelal, is niet deze zichtbare wereld, wier harmoniën God uit de diepten zijner eeuwigheid aanhoort; het meesterstuk van God is ook niet de wereld der geesten, zoo hoog boven de stoffelijke wereld der lichamen verheven, dat de laatste der geesten nog vee hooger en edeler is dan het eerste der lichamen; Gods meesterstuk is ook de mensch niet, die wonderbare zamenvatting der geestelijke en stoffelijke wereld, niet de mensch die, op den dag der schepping, toch zoo edel was en zoo schoon, dat God in hem eene afspiegeling en eene weerkaatsing van zijne

eigen schoonheid bewonderde; het meesterstuk van God is niet eens die verheven Vrouwe, aan wier vereering en aan de overweging van wier grootheden deze maand is toegewijd. de Onbevleete Maagd, schooner dan de eerste Eva, omkleed met genade, met onschuld en regtvaardigheid; — Gods meesterstuk, het edelst werk zijner almacht is Hij, wiens naam alleen in eerbied, liefde en aanbidding ons het hoofd doet buigen, is onze Heer en Verlosser Jesus Christus zelf.

Hoe onvergelijklijk is dan uwe waardigheid, o Maria! wijl gij de eer geniet, van met God Jesus Christus voort te brengen! En dit doet zij werkelijk. Want gelijk Jesus Christus, indien men de oneindige daad of werking van God, eeuwiglijk het Woord voortbrengend, wegdenkt, slechts louter mensch en geen God meer is; even zoo is hij louter God en houdt op mensch te zijn, indien men de daad of de werking van Maria in het geheim der menschwording van het goddelijke Woord wegneemt. In beide gevallen, onder het eene opzigt zoowel als onder het andere, is het dezelfde Christus, dezelfde Godmensch niet meer, die de godheid, hem eigen door zijne geboorte uit den schoot des eeuwigen Vaders, en de menschheid, hem door zijne

Moeder medegedeeld, in de aanbiddelijke eenheid van zijnen persoon verbindt en vereenigt zonder ze onderling te vermengen of te verwarren.

Deze wondervolle waardigheid is *éénig* en Maria *alléén eigen*. Zij, de gezegende onder de vrouwen, is niet alleen eene vrome ver-
eerster en trouwe dienstmaagd des Heeren, niet slechts de boven alle vrouwen uitverkoren vriendin des Verlossers: zij is in waarheid de waarachtige Moeder van den Zoon Gods. Want zij heeft, door de werking van den H, Geest, het eeuwig Woord des Vaders in haren maagdelijken schoot ontvangen en onzen Heer en Verlosser Jesus Christus gebaard. Zij is de meest gezegende onder de maagden en de gelukkigste onder de moeders, wier schoot zalig geheeten wordt, omdat daarin, als in het paleis der vleeschwording van Gods Woord, het heil der wereld gewoond heeft, en wier borsten zalig worden geprezen, omdat zij hebben mogen drenken Hem die de oorsprong is van alle leven. De Opperheer van hemel en aarde is haar kind geworden, en bloed van haar bloed, en vleesch van haar vleesch, en gebeente van haar gebeente. Hoe voortreffelijk is dan uwe grootheid, o Maria! wijl gij alléén Hem hebt mogen ontvangen,

die de verwachting was der oudvaderen, de hoop der profeten, en wiens schoenriemen te ontbinden de grootste Heiligen zich niet waardig oordeelden.

Deze waardigheid is *de hare* en *de hare alléén*, omdat zij alleen Gods Moeder is, en geen ander schepsel aanspraak maken kan op dien verheven titel. Immers God en Maria alleen hebben den Verlosser der wereld tot Zoon. Dit goddelijk Moederschap verheft haar dan ook boven de Engelen zoowel als boven de Heiligen, die niets anders zijn dan de dienaren van God en zijne vrienden. En als Paulus, om de oneindige grootheid des Verlossers te kennen te geven, aldus schrijft: „Aan wien der Engelen heeft God ooit gezegd: Gij zijt mijn Zoon: heden heb ik u voortgebracht,” (Hebr. I. 5.) dan mogen ook wij om de onuitsprekelijke waardigheid van Maria en hare allerinnigste verhouding tot Jesus uit te drukken, op dezelfde wijze zeggen: Aan welk ander schepsel heeft de Zoon Gods ooit gezegd: Gij zijt mijne Moeder: heden hebt gij mij het leven geschonken? O wonderbare en zonderlinge verheffing, o weergalooze vereeniging met God, waardoor een schepsel de Moeder Gods wordt, waardoor Maria de waardige Moeder van Jesus is, gelijk

Jesus de aanbiddelijke Zoon is van Maria! Opgetogen in verwondering bij 't overwegen dier nooit geëvenaarde betrekking tusschen een eindig wezen en den oneindigen God, roept de H. Joannes Damascenus uit: »O dochter van Adam en Moeder van God!» (*Hom. I. in Nativ. B. M. V.*) »Hier zwijge, zoo spreekt op zijne beurt de H. Petrus Damianus, hier zwijge en siddere van heilige vrees alle schepsel, en wage het naauwelijks op te zien tot eene zoo verheven waardigheid en wondervolle verheffing, waardoor Maria als vereenzelvigd wordt met God;» (*Serm. in Nativ. B. M. V.*), in dien zin namelijk, gelijk de H. Bernardus van Siena dit uitlegt, dat het vleesch der maagdelijke Moeder het vleesch wordt van Gods aanbiddelijken Zoon.

Dit goddelijk Moederschap vormt den diepsten grond en is tevens het toppunt van al de grootheden en al de voorregten van Maria, en het glansrijk middenpunt, waaruit al de stralen schieten van den lichtkrans harer heerlijkheid. Ontelbaar zijn de kroonen, die Maria draagt; onuitsprekelijk de genaden, welke haar verrijken; onzeggelijk de gaven, waarmede zij begunstigd is; doch dat alles is haar geworden en zoo groote dingen heeft

Hij, die magtig is, haar gedaan, omdat zij zijne waarachtige Moeder is, en *veel meer zijne Moeder*, dan eene andere vrouw de Moeder is van haar kind. Immers de eeuwige Vader geeft haar Jesus Christus, niet slechts op gewone wijze, maar gelijk hij toebehoort aan hem zelven, als Zoon, als éénigen Zoon; als Zoon, die om zijn hart niet te moeten verdeelen en om alles van zijne Moeder te kunnen ontvangen, geen vader hier op aarde wil hebben, en die, gelijk hij, als God, uit de zelfstandigheid zijns Vaders voor alle eeuwen voortgebracht is, zoo, als mensch, uit de zelfstandigheid zijner Moeder in den tijd is geboren." (*Symb. S. Athan.*)

Tusschen Jesus en Maria bestaat dan de even diepe als teedere betrekking van een kind tot zijne moeder en van eene moeder tot haar kind, en deze eerste betrekking, deze eerste waardigheid van Maria doet ons eene tweede grootheid in haar erkennen, welke eene bron van troost en een waarborg van vertrouwen voor ons is, omdat zij Maria eene Moeder van Altijddurenden Bijstand voor het Christen volk doet worden. Die tweede grootheid, welke wij thans gaan overwegen, bestaat daarin, dat Maria tegenover Jesus de magt van te gebieden uitoefent.

IIe PUNT.

Moederlijke magt van Maria op Jesus.

Datgene wat den mensch het meest in zijne eigen oogen en in de oogen van anderen verheft is de magt van te bevelen of te gebieden: want bevelen is de eigenlijke daad der overheid, en gehoorzamen is de erkenning en aanneming dezer overheid. De verheffing, welke uit die magt van te gebieden voortspruit, is des te grooter, als de waardigheid van hem, die gehoorzaamt, verhevener is: want hij, die ons gehoorzaamt, verheft ons door zijne eigen grootheid.

Hoe wonderbaar moet dan uwe waardigheid, o Maria! hoe onuitsprekelijk uwe verheffing zijn, wijl Jesus Christus, die door zijne persoonlijke grootheid boven de gansche schepping verheven is, u de magt toekent hem bevelen te geven, en wijl hij, als uw Zoon, zich verplicht wil rekenen u te gehoorzamen! Hoe ontegensprekelijk moet gij de Moeder van Altijsdurende Bijstand genoemd worden, wijl onze genadenrijke Verlosser, in u de magt van hem te gebieden willend erkennen, het zich ten pligt rekt uwe verlangens te voldoen en uwe gebeden te verhooren!

Maar hoe is het mogelijk, dat een schepsel

bevelen geve aan den Schepper, dat Maria gebiede aan den Godmensch Jesus Christus? Dat is mogelijk, ja noodzakelijk, omdat Maria tegenover Jesus als eene moeder staat tegenover haar kind, en omdat zij met God de *maakster*, de *voortbrengster* is van Jesus Christus. Nu kunnen wij niet er aan twifelen en de beteekenis zelve der woorden voert ons tot deze gevolgtrekking — dat al wie de maker (*auctor*) is eener zaak, ook magt (*auctoritas*) of gezag bezit over hetgeen hij heeft voortgebracht. Bij gevolg bezit Maria tegenover haren goddelijken Zoon, niet alleen eene grootheid en waardigheid welke Jesus vereert en huldigt, maar ook eene magt en een gezag, waaraan hij gehoorzaamt en gehoorzaamt op de volmaaktste wijze, omdat ofschoon hij aan niemand in den eigenlijken zin des woords onderworpen is om de goddelijke waardigheid van zijn persoon, hij toch, als volmaakt toonbeeld der menschen in de onderhouding der geboden, ook in het gebod zijne Moeder te eeren en dus ook onderdanig aan haar te wezen, moest uitmunten. Ja, in waarheid, eene vrouw geeft bevelen aan het vleeschgeworden Woord des Vaders, aan den Koning van het heelal, en Hij, de Oneindige, gehoorzaamt haar: want »hij was hun onderdanig.”

Luc. II. 51.)

Aanbiddelijke geheimen! waarvoor het verstand stil staat en bij wier overweging de rede schrikt in verbazing. Want van de twee kanten, zeg de H. Bernardus, zie ik een mirakel, en ik weet niet welk van beiden ik het meest moet bewonderen, of 't mirakel der nederigheid in den Zoon, of 't mirakel der grootheid in de Moeder. Dat een God gehoorzame aan eene vrouw, is eene nederigheid zonder voorbeeld; en dat eene vrouw bevele aan God, is eene verheffing zonder wederga. O! als het voor de maagden eene glorie is de schreden van het Lam in den hemel overal te mogen volgen waar het gaat, welke zal dan de glorie wezen der Maagd bij uitnemendheid, die tot de eer werd opgevoerd niet alleen van het overal te mogen volgen, maar van het te mogen voorgaan. (S. Bern. Hom. I. de Laud. Virg.)

Deze moederlijke magt van Maria over Jesus, deze onderwerping van den Zoon Gods aan eene vrouw, doet ons in de Moeder des Heeren eene Moeder van Altijddurenden Bijstand erkennen. Zij is en blijft in eeuwigheid de Moeder van onzen genadenrijken en barmhartigen Verlosser, den Godmensch Jesus Christus, en juist daarom is hare voorspraak, is hare bemiddeling bij haren Zoon, zijn hare gebeden

voor ons zóó krachtig, dat de heilige Vaders niet aarzelen haar eene *biddende almagt*, *omnipotentia supplex*, te noemen. En niets is zoo natuurlijk. Als een gewone zoon de klaagstem zijner moeder hoort, wordt zijn hart bewogen en voelt hij zich bereid hare verlangens te vervullen. Laat eene moeder biddend en smeekend zich neerwerpen voor de voeten van haar kind, om eene gunst voor haar zelve of voor anderen te verzoeken: wat anderen niet vermogen, dat vermag zij; en, indien er nog een vonkje van teederheid en kinderlijke liefde in het hart des zoons overblijft, zal hij het niet van zich zelve kunnen verkrijgen zijne moeder met ledige handen weg te zenden. Maar als eene gewone moeder zooveel vermag op het hart van haren zoon, Jesus, zoete Jesus! wat zal dan *uwe Moeder* op uw goddelijk hart vermogen? Zij toch is veelmeer uwe Moeder dan eene andere vrouw de moeder is van haar kind.

Neen, mijn God! ik kan er niet aan twijfelen: Jesus bemint zijne Moeder, Jesus hoort haar, Jesus verhoort haar, en als Zoon heeft hij al de schatten zijner barmhartigheid aan haar toevertrouwd. O dat is mij een zalvende troost en eene zoete vreugde, dat hij hare moederlijke gebeden niet kan afslaan of ver-

werpen; dat hij de vijand niet kan wezen van hem wiens vriendin zij is, dat hij niemand kan verstooten, voor wien zij om vergeving en genade bidt; dat hij het zwaard zijner gerechtigheid niet kan verheffen tegen den zondaar, als zij met moederlijke hand zijnen arm weerhoudt. Nu begrijp ik het woord van Maria's teedere minnaar, den H. Alphonsus de Liguorio: »Als Maria maar eens voor mij bidt, is mijne zaligheid verzekerd;» en dit andere zoo opbeurende woord uit een den brevier toegevoegd officie: »Dat eene blijde hoop alle angstige vrees uit ons gemoed verdrijve: zij, Jesus' Moeder, draagt aan haren Zoon onze tranen en onze smeekingen op, en de Zoon luistert naar de stem zijner Moeder en verhoort hare gebeden.» (*Offic. in app. Brev. Rom. in festo Matern. B. M. V.*) Niets natuurlijker! Want als zij bidt, dan bidt zij *als Moeder*. »Als Moeder,» — verstaan wij wel wat dat zeggen wil? Dat wil zeggen, dat God de gebeden van Maria verhoort, zelfs dan wanneer hij de smeekingen van andere Heiligen afslaat, want zoo bemerkt de gelukzalige Beda »zijn Moeder verhoort hij meer en veel meer dan zijne dienaren.» (*Ven. Beda. Homil. de S. Maria.*) »Als Moeder,» — dat wil zeggen, zoo hervat de H. Antoninus, dat de beden

en smeekingen van Maria het kenmerk dragen en het karakter hebben van een bevel, juist omdat het de gebeden zijn eener Moeder. (*S. Antonini. 4 part. tit. 14. cp. 17. § 4.*) „Als Moeder,” — dat wil zeggen, zoo besluit de H. Petrus Damianus, dat zij niet alleen bidt, maar beveelt; niet alleen smeekt, maar gebiedt. (*Serm. I. in Nativ. B. M. V.*) Alles wat zij begeert wordt haar geschonken, omdat het dankbaar hart van haren God en haar kind haar niets kan weigeren. Wat God vermag door zijne almacht, dat vermag zij door hare smeekingen, en omdat zij de Moeder is van God, is zij de Moeder van Altijddurenden Bijstand voor de Christenen.

De waardigheid, waartoe Maria verheven is, en hare daaruit voortspruitende magt moeten in mij een levendig vertrouwen op hare voorspraak opwekken; en opdat dit vertrouwen op haar vermogen meer en meer in mijn hart wortel schiete, zal ik dikwerf aan hare wonderbare verheffing denken en haar bidden, dat zij steeds eene Moeder van Altijddurenden Bijstand voor mij blijve.

GEBED.

Heilige Maria, heilige Moeder Gods, bid voor ons! O uitverkoren en boven alle vrouwen

gezegende Maagd, Moeder van het vleesch-
geworden Woord des Vaders! eerbiedig en
vertrouwend tevens nader ik tot uwen troon
om mij op dezen eersten dag der Meimaand aan
uwe alvermogende voorspraak aan te bevelen.
Door de overweging uwer alles overtreffende
waardigheid word ik als onwillekeurig er toe
geleid om u met den mij zoo troostrijken en
zoeten titel van Moeder van Altijddurenden
Bijstand te begroeten. Uw goddelijk Moeder-
schap schenkt u onvervreembare regten op uw
Jesus, mijn Verlosser: hij erkent uwe magt
en huldigt uw gezag. »Als Moeder van Jesus
bezit gij, gelijk uw vrome dienaar Georgius
van Nicomedie biddend u toeroept, een
onweerstandbaar vermogen en een onwankel-
baar vertrouwen op uwen Zoon; gij beschikt
naar goedvinden over onverwinbare krachten,
over altijd zegevierende sterkte, en de groot-
heid mijner zonden kan de grootheid uwer
goedertierenheid niet evenaren. Niets weer-
staat aan uwe magt, niets overtreft uwe kracht,
alles wijkt op uw bevel, alles gehoorzaamt
aan uw gebod, alles dient uwe verhevenheid;
want hij, die uit u geboren is, heeft u boven
al zijne werken geplaatst en acht zich ver-
plicht al uwe gebeden te verhooren.” (*Serm.
de oblat. Diep. in fine.*) Heilige Moeder, mag-

tige Vrouw! gebruik uw vermogen en de kracht uwer voorspraak om mij datgene te verwerven, wat ik, uit hoofde mijner diepe onwaardigheid, nooit door mij zelven zou kunnen verkrijgen. Zoo gaarne, gij ziet mijn hart! zou ik deze u toegewijde maand doorbrengen in de overweging uwer grootheden en voorregten en in de navolging uwer deugden; zoo vurig verlang ik uwen Altijddurenden Bijstand mij waardig te maken en, eenigermate althans, vooruit te gaan in de liefde en de kennis van uwen Zoon en onzen Verlosser Jesus Christus, en tevens, o allerheiligste Moeder, in de liefde jegens u en in het vertrouwen op uwe bescherming. Maar ik ken mijne zwakheid en de ongenoegzaamheid mijner krachten. Wat ik zelf dan niet vermag, verwacht ik van uwen alvermogenden Bijstand. Tot wien toch kan ik mij wenden tenzij tot u, om al die gunsten van den gever aller goede gaven te verkrijgen? Spreek dan voor mij ten beste bij uw goddelijken Zoon, want op uwe voorspraak vertrouw ik; vraag voor mij om genade, om barmhartigheid, om goeden wil en om deugden, en hij zal mij schenken wat gij voor mij verlangt, en ik, o Heilige Moeder Gods! zal met des te grooter vertrouwen u als de Moeder van Altijddurenden ijstand vereeren. Amen.

TWEEDE PAG.

DE MOEDER EN HET KIND

OF

HOE MARIA EENE MOEDER VAN ALTIJDDURENDEN
BIJSTAND VOOR JESUS GEWEEST IS.

Alma Redemptoris Mater... succurre
cadenti populo.

Minnelijke Moeder des Verlossers, ver-
leen uw Bijstand aan de gevallenen.

Ie PUNT.

Maria is eene Moeder van Altijdduren-
den Bijstand voor Jesus geweest.

De profeet Jeremias, het toekomstig leven van den Verlosser in den geest beschouwende, roept hem met eene heilige verwondering toe: »O gij, die de verwachting zijt van Israël en zijn Verlosser in den tijd der kweeling, waarom zult gij op aarde verschijnen als een vreemdeling en als een reiziger, die slechts eene korte wijle vertoeft.» (*Jer. XIV. 18.*) En inderdaad, als een vreemdeling en een pelgrim was Jesus op aarde. Hij wordt geboren op reis en buiten het huis zijner Moeder;

zeven jaren brengt hij als balling door in Egypte. In de drie laatste jaren zijns levens zwerft hij rond zonder vaste woonplaats, en zóó wordt hij door de zijnen, tot wie hij gekomen was, behandeld, dat hij met alle regt door Davids mond mag klagen: »Als een uitlander ben ik geworden voor mijne broederen en als een vreemde voor de zonen mijner moeder." (*Psalm. LXXIII. 9.*)

Doch waar wij Jesus zien, overal vinden wij naast hem de trouwe gezellin zijner vreemdelingschap, zijne heilige en vlekkelooze Moeder; »altijd en overal, zegt de H. Epiphanius (*Hær. LXXVIII.*) zien wij Maria, de zoo vurige minnares van Jesus, aan zijne zijde" om hem wel te doen en eene Moeder van Altijddurenden Bijstand voor hem te wezen. Beschouwen wij de beminde beeldtenis van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, en wij zullen dit begrijpen.

Waarom stelt die beeltenis ons Maria voor, Jesus haar kind met een anstig gevoel vasthoudend, terwijl het goddelijke Kind zich vastklemt aan hare hand? De kleine Jesus is verschrikt en zijn hart met droefheid geslagen om zijn toekomstig lijden, dat hem voorgesteld wordt door het kruis, de spons en de lans door twee Engelen gedragen.

Immers Jesus had altijd, van af het eerste oogenblik zijner menschwording al de smarten voor oogen, die hij later verduren zou. Hij wist hoe duur eenen prijs hij voor onze verlossing zou betalen en kende volkomen al de bitterheden en vermoeijenissen, welke hij tijdens zijn leven zou smaken, de verwerping van zijn woord, de ondankbaarheid en den haat der Joden, al de omstandigheden van zijn lijden en zijn smaadvollen dood. En wat nog veel erger was, hij kende al de zonden en boosheden, die ooit op aarde gepleegd waren of gepleegd zouden worden, en die hem zoovele smarten zouden veroorzaken, en die thans reeds de tranen persten uit zijne oogen en zijn kinderlijk hart met weedom vervulden. Arme Jesus, arme Jesus! waar zult gij troost en steun en bijstand vinden? Eens zal hij die in het hofje van Olijven bij zijne Apostelen zoeken, maar niet vinden, en een Engel zal van den hemel moeten neerdalen om hem te sterken, om hem, den Schepper der menschen en Engelen, bijstand te verleenen. En nu, in zijne kinderjaren, zoekt hij zijn troost en bijstand bij haar, die hij op aarde het vurigst bemint, bij de Moeder, die hem in hare armen mag dragen: want ach! hoe steunt hij op haar, hoe klemmt hij

zich vast aan haar, hoe omvat en omsluit hij met zijne kleine handjes de hand van Maria! Neen, bij Maria zoekt hij zijn troost en zijn bijstand niet te vergeefs. Zij kust zijne tranen weg en voor den eenen verraderlijken kus van Judas overdekt zij hem met duizend liefdekussen; en aanhoudend drukt zij hare maagdelijke lippen op zijne teedere handjes die eens door scherpe nagelen doorboord zullen worden, als wil zij hem daardoor eene vergoeding geven voor die smart. Zij zoekt hem op haar moederlijk hart onder teeder gezang te doen inslapen, en wenscht door hare zachte stem, ware het mogelijk! het woeste geschreeuw te verdooven zijner toekomstige beulen en vijanden. Daar op dat minnende hart van Maria, waarop zijn aanbiddelijk hoofd steunt, slaapt hij kalm en rustig: de liefde van dat hart is hem dierbaarder dan al wat in de wereld bestaat en de zuiverheid en teederheid van Maria's hart is hem eene overvloedige vergoeding voor al de zonden en ondankbaarheden der menschen. Dat hart van Maria is zoo waarlijk zijne rustplaats als de schoot des Eeuwigen Vaders dat geweest is en nog is; en hoe gelukkig eene rustplaats is het hem! want terwijl de wereld niets dan distelen en doornen voor hem zal voortbrengen,

vindt hij daar zachte rust en zoeten vrede. Als hij zijne blikken vestigt op het minnelijk aanschijn van Maria of zijn oog haren blik ontmoet, dan wordt het oog der Moeder als beneveld en verduisterd, omdat zij als in het verschiet de folteringen ziet, welke hem te wachten staan. Als zij hem voedt en drenkt aan de bron harer maagdelijke borst, verlangt zij hem den gal en azijn te doen vergeten en hij beantwoordt aan dien wensch door den teedersten liefdeblik. Als Maria hem in zijne kindschheid bij zijne eerste wankelende schreden ondersteunt of hem oprigt als hij valt, dan is het hem een zoete troost, dat, ofschoon hij eens te midden der bespottingen door de beulen zal opgerigt worden als hij op den weg naar den Calvarieberg onder den zwaren last des kruises zal bezwijken en neervallen, er toch nu iemand is, die hem lief heeft en die hem tracht bij te staan. Terwijl zij hem, o zoo teeder! in arme windelen wikkelt, zoeken hare van liefde stralende oogen zijne gedachten af te trekken van de koorden, waarmede hij eens geboeid zal worden. Als zij hem met zijn eerste kleed, het werk harer vingers, omkleedt, biedt zij hem dat als eene vergoeding voor het spotkleed en den scharlaken mantel zijner passie. Zoo is zij in alles zijn troost, in alles zijn bijstand.

Toen de lieve kleine Jesus, wat grooter geworden, begon te spreken, vertrouwde hij haar al zijne angsten en zijne onrust toe, en als hij dan droevig zijn hoofd tegen haar moederhart drukte, dan streelde zij hem zoo zacht en sprak hem zoo teeder over alles, waardoor zij wist dat hij getroost kon worden, over de arme verloren schapen, die door zijn lijden gered zouden worden, over de ontelbare zielen, die de eeuwige zaligheid aan zijn kruisdood te danken zouden hebben; over de glorie van zijn Eeuwigen Vader, welke door zijne smarten bevorderd zou worden; en ofschoon de kleine Jesus dat alles wist en nimmer het vergeten kon, was het hem toch troostend en zoet dat te vernemen door den mond van Maria, en niet zelden zullen dan zijnen tranen door een onuitsprekelijk zoeten glimlach vervangen zijn geworden.

O voorzeker, alles wat de teederste en beste moeder kan zijn en kan doen voor haar eenig kind, dat en nog veel meer was Maria en deed zij voor haar goddelijk Jesuskind. Neen, het is niet uit te spreken met hoeveel liefde zij hem verzorgde en verpleegde in zijne kindsheid; en de tranen, die zij om hem geweend en de opofferingen, welke zij zich om hem getroost heeft, zijn ontelbaar. Wie zal uit-

spreeken wat er omging in haar hart, toen zij in bange vlucht met hem naar Egypte snelde, om hem aan de Godmoordende handen van Herodes te onttrekken? Hoe dikwijls heeft zij niet, vooral in het land der ballingschap, eene bete broods aan eigen mond geweigerd, om die te sparen voor haar goddelijk Jesuskind? Wie zal de droefheid vermelden, die hare ziel doorvlijmde, toen Jesus op zijn twaalfde jaar in Jeruzalems tempel was achtergebleven? Hoevele nachten heeft zij doorwaakt, om door haren arbeid te voorzien in de behoeften van den menschgeworden Koning van hemel en aarde, die rijk zijnde, arm is geworden, om ons door zijne armoede te verrijken.

En later, tijdens het openbaar leven van Jesus, volgde zij haren Zoon op al zijne wegen, en zeker werden de weinige oogenblikken, welke den Godmensch, na het waarnemen van de zaken zijns Vaders, overbleven, met Maria doorgebracht. Dan vertrouwde hij haar al zijne gedachten toe: in haar hart stortte hij de droefheid uit, welke hem veroorzaakt werd door de onverschilligheid der menschen voor het woord zijner waarheid, door den tegenstand zijner vijanden, die het volk van hem zochten af te trekken, en door de verwerping van zoo velen uit Israël. Het was hem eene

vertroosting haar, te midden der scharen, elk woord zijner lippen te zien opvangen en in haar hart te bewaren. Ja, altijd en overal was Maria de Bijstand van Jesus, zijn Altijddurende Bijstand, tot op de kruin van den Golgotha, waar zij geloovig stond onder het kruis, toen allen, zelfs zijn hemelsche Vader, hem verlaten hadden. — O Heilige Moedermaagd! meer kondet gij niet doen voor uwen lieven Jesus dan gij gedaan hebt voor hem: uwe teederheid en uwe zorgvuldige liefde voor hem, die uw God, uw Schepper is en uw Zoon, kon niet grooter en niet waakzamer wezen, en daarom is hij u dankbaar voor al de diensten en weldaden, welke gij hem bewezen hebt.

IIe PUNT.

Maria is ook Onze Moeder van Altijddurenden Bijstand.

Maria is dan, gelijk hare beeldtenis het zoo juist voorstelt, eene Moeder van Altijddurenden Bijstand voor den Verlosser geweest, en treffend is de overweging dezer waarheid, Maar hoe kan daaruit volgen, dat zij ook *onze* Moeder van Altijddurenden Bijstand is? Welke betrekking met ons heeft die titel, dien zij met alle regt ten opzichte van Jesus mag dragen?

Omdat te begrijpen moeten wij overwegen, wat wij, wat alle christenen door het doopsel geworden zijn; welk het edelst voorregt, de grootste glorie is van den naam van Christenen, dien wij dragen. *Christianus alter Christus*. Elke Christen is een lidmaat van Jesus Christus; Jesus leeft in hem, zoo niet altijd door de genade, dan ten minste door het geloof; elke Christen is een andere Christus. De Heilige Maagd ziet dan in elk onzer, hoe onwaardig hij ook moge zijn, ziet en erkent haar eigen goddelijken Zoon; in onze ellenden, in onze smarten, in onze droefheden, in onze tranen, in onze beproevingen ziet zij eene herhaling, eene vernieuwing van de zijne. Gelijk zij hem beminde, zoo bemint zij ieder van ons. Daar wordt van Jesus in de H. Schriftuur gezegd, dat hij, door in alles, de zonde alleen uitgenomen, aan ons gelijkvormig te worden, geleerd heeft medelijden te hebben met onze kwellingen en barmhartig te zijn jegens ons; evenzoo kunnen wij van de Heilige Maagd zeggen, niet alleen dat zij door hare menigvuldige beproevingen het medelijden en de barmhartigheid geleerd heeft, maar dat zij geleerd heeft ons bij te staan juist door eene Moeder van Bijstand voor haren goddelijken Zoon, onzen Verlosser Jesus Christus, te zijn.

Als eene jeugdige maagd, die nooit de ziekte en het lijden, veel minder den dood onder de oogen gezien heeft, door de roeping Gods getrokken wordt om Liefdezuster of Gasthuiszuster te worden, moet zij eerst jaar en dag doorbrengen in den proeftijd of het novitiaat. Onder dat novitiaat wordt zij in een gasthuis of in eene ziekenzaal geplaatst, waar zij getuige zal zijn van al die dingen en hare zorgen zal wijden aan de diepste en afzigtelijkste ellenden der menschheid; opdat zij op die wijze proefondervinglijk het leven, dat haar te wachten staat, hare geschiktheid daartoe en haren moed zou leeren kennen. Onze Lieve Vrouw werd door God geroepen en uitverkoren, om de toevlugt, de Altijddurende Bijstand te zijn aller hulpbehoevenden, aller noodlijdenden en ongelukkigen. Om haar daartoe geschikt te maken, plaatste hij haar eerst, om zoo te spreken, in een novitiaat. Hij vertrouwde namelijk aan hare zorgen dien Ééne toe, in wien alle menschelijke kwellingen, smarten en ellenden waren zamengevat; dien Ééne die al onze zwakheden, al onze kwijningen, al onze boosheden op zich genomen en gedragen heeft, Onzen Heere Jesus Christus; opdat zij, door hem te helpen en hem haren bijstand te bieden, zou leeren barmhartig en medelijdend jegens

ons te zijn. En nadat hare geschiktheid, hare teederheid, hare bekwaamheid in het verleenen van Bijstand beproefd en, o zoo volmaakt! bewezen was, gaf Jesus, toen hij haar ging verlaten, haar het menschedom in zijne plaats, en verklaarde haar, met wegstervende en gebroken stem, dat het zijn heilige wil was, dat zij in al onze kwellingen en ellenden voor ons zou wezen, wat zij geweest was voor hem. Daar zijn soms menschen die zoo gewoon zijn zieken te verplegen en bedrukten te vertroosten, dat zij niet meer gelukkig schijnen te kunnen zijn, zoolang zij niet een of anderen ongelukkige te verzorgen hebben. Juist zoo is het gesteld met Maria; men behoeft echter niet te vreezen, dat er ooit, zoolang de wereld bestaan zal, kwellingen en beproevingen ontbreken zullen, waaraan zij hare zorg en haren bijstand zal kunnen wijden. Het lijden van Jesus is met zijn sterfelijk leven voorbij gegaan wijl hij echter voortleeft in ons, wordt ook zijn lijden in ons vernieuwd, en gelijk dat lijden in ons voortduurt, zoo blijven ook hare teederheid en haar bijstand altijd durend. Om dan te weten wat Maria voor ons is, hebben we slechts te denken aan hetgene zij geweest is voor Jesus. En als zij magtig genoeg was, om eenen God in zijne zwakheid bij te staan,

dan kan de magt haar niet ontbreken om ons te helpen. Als zij eenen God heeft kunnen troosten en sterken, voorzeker dan kan zij ook ons ondersteunen.

Vaak geschiedt het, dat wij vurig verlangen ons kruis en ons lijden met geduld te dragen en dat wij ons met heilige voornemens wapenen; maar spoedig komt het ongeduld en overmeestert ons. Ach! waarom gaan wij niet tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand? Of hebben wij ooit eenig lijden gekend, dat niet vóór ons en om ons door Jesus geleden werd? Wat zijn onze ontberingen en pijnen, onze benaauwdheden, onze mismoedigheid en onrust, onze bezwaren en beproevingen vergeleken bij die van Jesus, den man der smarten, En in al dat lijden en terwijl allen, zelfs zijn hemelsche Vader, hem verlieten, was zij zijn troost en zijn bijstand ten allen tijde. Datzelfde zal zij zijn voor ons, de leden van het geheimzinnig ligchaam haars Zoons. Zoo is dan Maria, zoo moet zij de Moeder zijn van Altijddurenden Bijstand voor het Christen volk, juist omdat zij voor Jesus eene Moeder van Altijddurenden Bijstand geweest is.

GEBED.

O Heilige Moeder van Altijddurenden Bij-

stand! wanneer ik uwe beeldtenis met aandacht en godvrucht aanschouw, en zie hoe gij uw goddelijk kind, onzen Verlosser, op uwe armen draagt, dat kind dat ons geboren is, dien zoon die ons gegeven is en gegeven door u, dan voel ik het vertrouwen in mijne ziel herleven. Want welke genade kunt gij mij in den strijd dezes levens, welken bijstand in mijne beproevingen mij weigeren, nadat gij eens den Verlosser, de bron aller genaden, aan ons en voor ons gegeven hebt? Als ik uwe beeldtenis aanschouw, en dan zie hoe gij dat goddelijk kind aan uw hart moogt drukken, hoe hij rust op uwe armen, o dan gevoel ik dat gij, die tot zulke gemeenzaamheid met uwen God wordt toegelaten, noodzakelijk alvermogend moet wezen om ons bij te staan, rijk aan alle gunsten en genaden, die u tot eene waardige voorspreekster van het menschedom kunnen maken, en zoo gelijkvormig als maar mogelijk is aan dat hemelsch kind in liefde voor de gevallenen, in medelijden, in barmhartigheid en in teederheid. Als de vereeniging met het heilig hart van Jesus de bron was van het medelijden, dat de Heiligen den zondaren toedroegen, hoe groot moet dan uw medelijden met ons niet zijn? Niet eens gelijk de Apostel

der liefde in het laatste Avondmaal mogt gij rusten op het hart van Jesus, maar jaren lang en dag op dag rustte Jesus' hart op het uwe! En wat hebt gij gelezen in de blikken, in het minnend hart van Jesus, in dat hart verslonden van liefde voor de arme zondaars wier redding zijne eenige gedachte, zijn eenig verlangen, zijn eenig streven was? En hoe dikwijls, terwijl zij dat lieve Jesuskind aan uw boezem kneldet, hebt gij uw herinnerd, dat gij het geluk van hem uwen Zoon te mogen noemen, volgens de opmerking van uwen vurigen minnaar, den H. Alphonsus, aan de zondaren te danken hadt, en dat geene teederheid, geene bezorgdheid, geen bijstand te groot konden zijn, om hunne zaligheid te bevorderen voor wier heil uw Zoon van den hemel was nedergedaald? Ziedaar, o Moeder! waarom ik vertrouw op u en ten allen tijde op u zal blijven vertrouwen. Anderen, zelfs zij die het vurigst mijne levensverbetering wenschen, mogen den moed opgeven; ik zelf moge in een aan wanhoop grenzenden toestand geraken; God moge schijnen mij verlaten te hebben; gij, gij, o Maria! zult mij nooit of nimmer verlaten. Uw Bijstand is Altijddurend! Ik moge een arm, verdwaald en schuldig kind zijn, allerzwaarste

en veelsoortige misdaden gepleegd hebben, toch zult gij, toch kunt gij uw kind niet vergeten, uw kind dat Jesus van af zijn kruis aan u heeft toevertrouwd. Sta dan uw gevallen kind bij, o Moeder! Ik ben schuldig, ik ben dikwijls en diep gevallen, maar ik blijf uw kind. Gij zijt, als ik het zeggen mag, onze Zuster, een louter schepsel gelijk wij allen; maar ofschoon gij de glorie en de luister zijt van ons gevallen geslacht, blijft gij toch van ons geslacht, onze Zuster. O Moeder, o Zuster! erken in mij een kind, een lidmaat van Jesus, en doe in uwen Altijddurenden Bijstand voor mij wat gij voor Jesus gedaan hebt. Amen.

MA

MA

klo
he
har
ha
u,
spr
nie
ure
sm
we

PERDE PAG,

DE BEDRUKTSTE DER MOEDERS

OF

MARIA, DE MOEDER VAN SMARTEN, ONDER HET
KRUIS VAN JESUS.

Regina Martyrum, ora pro nobis.
Koningin der Martelaren, bid voor ons.

I^e PUNT.

**Maria, de Moeder van smarten aan den
voet van Jesus' kruis.**

De H. Alphonsus verhaalt dat eene vrome kloosterzuster, die jaren en jaren lang door een hevig lijden gekweld was geweest, eindelijk haren nood aan God klaagde. Toen verscheen haar de goddelijke Verlosser en zeide: »Spiegel u, o mijn kind! in mijn lijden." Maar, Heer! sprak de bedrukte zieke, uw lijden is toch niet van langen duur geweest: slechts drie uren duurde uwe smart op het kruis, en mijne smarten duren reeds vele jaren." — »Weet het wel, zoo hervatte Jesus, dat ik, van het eerste

oogenblik mijner menschwording al de folteringen mijner Passie gevoeld en geleden heb, omdat ik ze volmaakt voorzag en kende, en dat mijn lijden zoo lang geduurd heeft als mijn leven."

Evenzoo was het gesteld met Maria. Van het oogenblik af waarop de aartsengel haar de blijde boodschap bragt, dat zij tot Moeder van Gods Zoon was uitverkoren, zweefden de voorspellingen der profeten aangaande het lijden van den Messias aanhoudend voor haren geest, en de voorzegging van Simeon bij de opdracht van Jesus in den tempel was reeds de eerste stoot van het zwaard dat hare ziel zou doorboren. En haar lijden was des te heviger, naar mate het meer een geestelijk lijden, eene zielesmart was; — hare liefde toch was daarvan de oorzaak, — en was voortdurend, wjl Jesus, het voorwerp harer liefde, aanhoudend onder hare oogen bleef. Zoo kon zij uitroepen met den profeet: »Mijne smart is altijd voor mijne oogen." *Thren.*

Haar lijden was echter het grootst op den dag van Jesus' sterven. — Verplaatsen wij ons in den geest op Golgotha en overwegen wij, hoe zij daar de Koningin werd der Martelaren, terwijl zij, de teedere en minnende

Moeder, op den Calvarieberg stond onder het
smaadvolle vloekhout des kruises, waaraan
haar eenige en innig geliefde Zoon in de
bitterste ligchaams- en zielesmarten te sterven
hing.

Maria staat aan den voet van het kruis van
Jesus! Wat een wreed en smartelijk lot voor
zulk eene Moeder, getuige te moeten zijn van
de folteringen en het zieltogen van zulk eenen
Zoon. Immers de maatstaf der smart is de
liefde, en het verlies van personen, welke
ons dierbaar zijn, is, volgens de opmerking
van den H. Augustinus, (*De Civit. Dei Lib.*
XXI. c. 26.) des te smartelijker, naar mate
de liefde, die hen met ons vereenigt, inniger
is en vuriger. Moet dus de hevigheid der
smart berekend worden volgens de grootheid
der liefde, wie zal dan in staat zijn, de diepte
der smarten te peilen, waarin Maria, de Ko-
ningin der Martelaren, gedompeld wordt door
het lijden en het sterven van Jesus, het eenig
voorwerp harer onuitsprekelijke moederliefde?
Zij, de teederste en meest beminnende aller
moeders, zij, wier liefde, door de werking der
natuur zoowel als der genade, aanhoudend
vuriger is geworden, verliest haren Zoon, die,
als mensch, in waarheid slechts haar Zoon is;

zij verliest haren Zoon, die beminnenswaardig en onschuldig, heilig en schoon is boven alle kinderen der menschen; zij verliest hem door dien allerschandelijksten en smartvollen kruisdood; zij moet hem zien sterven in de uiterste verlatenheid; zij zelve, arme Moeder! moet nat worden door het dierbaar bloed, dat uit de wonden van haren zieltogenden Jesus neerstroomt. Dat is eene smart boven alle andere smarten!

O droevige en lijdende Maagd! daar aan den voet des kruises schijnt gij niet meer de gelukkigste aller maagden, de gezegende boven alle vrouwen, maar de ongelukkigste en meest beproefde aller moeders. Gelijk Jesus de man van smarten is, zoo zijt gij de Moeder van smarten geworden. Want even als er eene allervolmaaktste gemeenschap bestaat tusschen Jesus, den Zoon Gods, en zijn eeuwigen Vader, evenzoo heeft de liefde eene allerinnigste gemeenschap daargesteld tusschen Jesus en zijne Moeder Maria: nergens echter is die gemeenschap grooter dan op den Calvarieberg. De Vader en de Zoon bezitten in eeuwigheid dezelfde glorie, de Moeder en de Zoon verduren op aarde dezelfde smarten; de Vader en de Zoon genieten eene en dezelfde gelukzaligheid, de Moeder en de Zoon worden over-

str
hei
den
ger
het
vlo
den
en
hei
den
haa
Por
zoo
arm
om
zijn
ziel
E
Moe
held
lijde
Terv
onve
Amk
scho
woo
mee
Jesu

stroomd door eene en dezelfde zee van bitterheid; de Vader en de Zoon hebben een en denzelfden troon, de Moeder en de Zoon zijn genageld aan een en hetzelfde kruis. Wordt het hoofd van Jesus met scherpe doornen omvlochten, Maria gevoelt daarvan den bloeden prikkel; wordt de Zoon gelaafd met gal en azijn; de Moeder smaakt er al de bitterheid van; wordt zijn gezegend ligchaam aan den kruisbalk vastgenageld, dan doet de liefde haar al de smarten dier kruisiging verduren. *Pondus meum, amor meus.* »Arme Moeder! zoo roept haar de teedere H. Bernardus toe, arme Moeder! gij lijdt en sterft in en met Jesus, omdat gij door de liefde in hem leeft, en al zijne folteringen gevoelt gij, omdat Jesus de ziel is van uwe ziel en het leven van uw leven.»

Even verschrikkelijk als het lijden dezer Moeder van smarten is, even wonderbaar en heldhaftig is hare grootmoedigheid. om dat lijden met onbezweken geduld te verduren. Terwijl de Apostelen de vlugt nemen staat zij onverschrokken onder het kruis, zegt de H. Ambrosius, (De Institut. Virg. cap. VII), ofschoon zij daar toch, volgens het bekende woord van den H. Hieronymus, (ad Paulin.), meer dan een martelaar voor en door en met Jesus lijdt. Zij staat onder het kruis, en ach!

in welke smarten, daar zij het aanbiddelijke ligchaam van haren Zoon aan het vloekhout ziet hangen, zonder dat het haar gegeven is zijne heilige ledematen met haren sluijer te mogen bedekken. Zij staat onder het van bloed druipende kruis, en ach! in welke droefheid, daar zij ziet, dat het gezegend hoofd van haren Jesus, zoo wreed met doornen omkransd, eene rustplaats zoekt, zonder dat zij hare moederarmen tot hem kan verheffen om daarop het goddelijk hoofd te laten rusten. Zij staat aan den voet des kruises, en ach! in welke folteringën, daar zij dat goddelijk schoone aanschijn, dat de Engelen verlangen te aanschouwen en dat zij zoo menigmaal met onuitsprekelijk teedere moederliefde heeft omhelsd, thans overdekt ziet met bloed en doodzweet, zonder dat zij het met hare tranen mag afwasschen en zuiveren. Zij staat naast het hout der vervloeking, en ach! in welk een lijden, daar zij het bloed uit al de ledematen van haar kind ziet stroomen, zonder zijne gapende wonden te kunnen verbinden. Zij staat bij haren stervenden Jesus, en ach! in welk eene bitterheid, dewijl het haar niet toegelaten is den brandenden dorst van haren Zoon te lesschen en zijne verdorde lippen door een teug water te verfrisschen. Zij staat naast

den
hei
ver
ond
ken
leer
om
dru
afsc
me
C
ver
zij
in
zij
en
her
eig
in
da
los
van
pri
cer
he
he
de
Ve

den strafpaal, en ach! in welke zielsbenaauwdheid, wijl zij haren door God en de menschen verlaten Jesus met den dood ziet worstelen, onder de overmaat zijner smarten ziet bezwijken, zonder hem eenige hulp te kunnen verleenen, zonder hem nog eens in eene teedere omhelzing aan haar moederhart te kunnen drukken, zonder op zijne lippen den laatsten afscheidskus te mogen nederleggen, zonder met hem te kunnen sterven!

Onzeggelijk zijn dan de bitterheden en zielverscheurend is de droefheid van Maria; doch zij blijft onbezweken, en gaarne stemt zij toe in het mateloos lijden van haar kind, omdat zij weet, dat wij door het bloed van Jesus en door hare smarten tot een nieuw leven herboren moeten worden. Reeds heeft zij door eigen daad, door hare persoonlijke toestemming in het groote werk der menschwording krachtdadig medegewerkt tot het begin onzer verlossing; thans neemt zij deel aan de voltooiing van ons herstel, doordien zij, de maagdelijke priesteres Gods, gelijk de H. Joannes Damascenus (*Hom. II. in Nativ B. V. M.*) haar noemt, het leven van haren Zoon voor ons heil met heldhaftige liefde slagtoffert. Aan den voet des kruises wordt zij de Eva van het Nieuwe Verbond, de Moeder der levenden, en het

bloed van Jesus zalft haar tot Moeder van
Altijddurenden Bijstand voor het Christen volk.

IIe PUNT.

Maria wordt onze Moeder onder het
kruis van Jesus.

Dit geestelijk moederschap, waardoor Maria de ware Moeder is der levenden, dat is, aller geloovigen, wordt erkend door alle Vaders en Leeraren der Kerk. »Gelijk het menschdom, aldus spreekt de H. Ireneus (*Contr. hæ. lib. V. cap. 19*), ter dood veroordeeld wordt om eene maagd (Eva), zoo wordt het ook door eene maagd (Maria) gered.” En zeker, gelijk de diepzinnige Tertullianus (*De Carne Christi, n°. 17*) bemerkt, het was passend, »dat het menschdom, na door eene vrouw in het verderf gestort te zijn, ook door eene vrouw tot de zaligheid teruggebragt zoude worden.” Ja, zoo hervat de H. Augustinus (*De Symb. ad catechum. ser. 3, cap. 4*), »door eene vrouw is de dood, ook door eene vrouw is het leven op aarde gekomen: door Eva de ondergang, door Maria de zaligheid.” Gelijk de Verlosser Jesus de nieuwe Adam is, zoo is zijne goddelijke Moeder de nieuwe Eva, en het is een onuitsprekelijk geheim van Gods goedheid, dat

wij aldus onze verlossing zien afgebeeld in de bewerkers zelve van onzen val en onzen ondergang. Immers, zoo bemerken de Kerkvaders eenpariglijk, onze ellende begint door Eva, ons herstel door Maria; het woord des doods wordt Eva, het woord des levens Maria toegesproken; beiden zijn maagd, Eva in het Paradijs, Maria te Nazareth, en beiden ook hebben een bruidegom; maar de vloek Gods komt over Eva, en het heil Gods over Maria, de gezegende onder de vrouwen; een engel der duisternissen rigt zich tot Eva en misleidt haar door de voorspiegeling en de belofte eener valsche grootheid, een engel des lichts spreekt tot Maria en bevestigt haar in de ware grootheid; de duivel voert Eva tot opstand aan tegen God, de verschijning van den aartsengel wekt Maria op tot gehoorzaamheid; Eva gelooft aan de slang, Maria aan Gabriel. De misleide Eva moet wegvlugten van Gods aanschijn, en de nederig gehoorzamende Maria is waardig den Zoon Gods in haren schoot op te nemen en te dragen, gelijk de H. Kerk het haar toezingt in het *Regina Cæli*. Eva biedt ons de vrucht des doods, Maria geeft ons de ware vrucht des levens. Door dat alles wordt de allerzaligste Moedermaagd, volgens de schoone uitdrukking van den H. Ireneus (*Contr. hæ.*

lib V. cap. 19), »de voorspreekster der schuldige Eva” en »de algemeene Moeder aller geloovigen” (*S. Bonav. Specul. Mar.*), omdat zij, gelijk de H. Augustinus (*Enchirid.*) opmerkt »als Moeder van haren Heer, tevens de Moederis van allen die den Heer toebehooren.”

Door het geloof heeft Maria alle kinderen Gods, alle ledematen van Christus in haren schoot ontvangen, maar in smarten en bitterheden heeft zij hen op den dag van Jesus’ lijden tot het nieuwe leven der genade gebaad. De H. Joannes (*Apoc. XII. 1—2*) stelt ons Maria voor, — zij immers wordt volgens het algemeen gevoel der Kerkvaders door de vrouw van het boek der Openbaring aangeduid, — als de vreesselijkste smarten lijdend, om aan het kind, dat zij draagt, het leven te kunnen geven *Cruciabatur ut pariat*. Hoe dat begrijpen? De H. Alphonsus verklaart dit in zijne Heerlijkheden van Maria op de volgende wijze. Onze goddelijke Verlosser, de Zoon des eeuwigen Vaders en het kind van Maria, is, volgens het woord van den H. Paulus (*Rom. VIII. 29.*), »de eerstgeborene onder vele broederen.” Hem heeft Maria gebaad zonder de smarten, aan Eva voorspeld, te gevoelen; doch ons, want wij zijn hare geestelijke kinderen, heeft zij het leven niet kunnen schenken

zonder het wee, over Eva uitgesproken (*Gen. III, 16*), te ondervinden. En dat wee, die smarten kwamen over haar onder het kruis des Heeren op den Calvarieberg: daar onderging zij, bij onze geheimzinnige geboorte uit de wonden van Jesus, al de smarten, die zij niet gekend had bij de geboorte van Jesus.

Zeker, al de heilaanbrengende genade van het kruisoffer komt voort uit de goddelijke waardigheid van Jesus, doch het is in zijne menschelijke natuur dat dit offer voltooid en voltrokken wordt. Nu, deze menschelijke natuur is de vrucht van Maria's schoot, het menschengeworden Woord des Vaders heeft zij gevoed met hare moedermelk; en door hare gehoorzaamheid en onderwerping aan Gods wil biedt zij thans vrijwillig dat kind harer liefde den kruisdood aan, en levert Jesus voor onze zaligheid over. De geestelijke wedergeboorte tot het leven der genade, door het lijden dier menschelijke natuur van Gods Zoon bewerkstelligd, is dan toe te schrijven aan Jesus Christus en eenigermate aan Maria tevens: aan den Verlosser, wijl hij het offer in zijn ligchaam opdraagt en daaraan eene oneindige waarde verleent, en aan zijne Moeder, omdat zij het slagtoffer bezorgd heeft en mede opdraagt. Onze begenadiging hebben wij alleen

door Jesus verkregen, maar hij zelf verdient die in het vleesch zijner menschheid, hem door Maria's medewerking geschonken en met hare toestemming geslagtofferd. Ja, met hare toestemming, want hare liefde tot ons was zóó groot, dat zij ons meer beminde dan het leven van haar kind, en daarom lijdt zij met hem en in hem, volgens de uitdrukking van den H. Bernardus, onzeggelijke smarten en folteringen, om ons tot het nieuwe leven te doen wedergeboren worden, en al de verdiensten van haar lijden offert zij met het leven van Jesus den eeuwigen Vader op voor onze zaligheid. Op die wijze heeft Maria, volgens het bekende woord van den H. Augustinus (De Sancta Virginit. n°. 6), »door hare liefde medegewerkt tot de geboorte der kinderen Gods in de Kerk, en gelijk zij volgens de natuur de Moeder is van ons hoofd, Christus den Heer, zoo is zij tevens naar den geest de Moeder zijner ledematen, dat is, der geloovigen,” de ware moeder der levenden. Een der laatste woorden van haren stervenden Zoon bevestigt haar voor eeuwig in het bezit van dien titel. »Vrouwe,” aldus spreekt de zieltogende Heiland haar toe, »Vrouwe, ziedaar uw zoon,” en door die woorden duidt hij zijnen apostel Joannes aan. Als zegde Jesus: Vrouwe!

de apostel mijner liefde is heilig en levend door het leven der genade. Gelijk hij is, zoo moeten de kinderen zijn, wier moeder gij thans wordt: zuiver, heilig, waarlijk levend; hij is de afbeelding van hen. Uwe ziel, o Vrouwe! lijdt alles wat mijn ligchaam gevoelt; gij deelt in al mijne smarten, maar zult ook deelen in mijne belooning. Met mij en voor mij ondergaat gij zoo wreede smarten; met mij en voor mij zult gij ook vruchtbaar zijn. De kinderen, die uit mijne smarten geboren worden, behooren ook u toe: want gelijk zij door mijne wonden en mijnen dood herboren worden, zoo ontvangen zij tevens van u, door uwe liefde en uw lijden, het leven. Ik ben hun Verlosser, gij zijt hunne Moeder, de ware Moeder der levenden.

Welk een troost en welk eene aanmoediging is het voor ons, te kunnen denken en met waarheid te kunnen zeggen, dat de onuitsprekelijk bittere smarten van Maria ons een waarborg, een zeker onderpand zijn, dat zij nooit haren moederlijken Bijstand aan ons zal weigeren! Want als zij ons zoo vurig bemind heeft, dat zij, ter onzer redding, haren eenigen Zoon heeft overgeleverd en overgeleverd op *zulke* wijze, dan mogen wij wel met allen grond verwachten, dat zij ons haren Bijstand

in mindere zaken niet minder krachtig zal verleenen. Hare smarten zijn dan onze hoop: daardoor wordt zij de moeder der levenden en als moeder der levenden is zij noodzakelijk de Moeder van Altijddurenden Bijstand.

GEBED.

O heilige en gezegende Maagd, Moeder van smarten! die in den geest gehecht waart aan het kruis, waarop uw aanbiddelijke Zoon werd gefolterd, en die zooveel met hem mede geleden hebt, opdat ik tot het leven der genade herboren zou worden, verleen mij toch uwen magtigen Bijstand, opdat ik nooit de vruchten van zijnen dood en van uwe smarten verijdele. O Koningin der Martelaren! die geleden hebt in uwe ziel wat Jesus leed in zijn heilig ligchaam, en die met vreugde hebt toegestemd in zijnen dood om mij het leven te doen vinden, voltooi het werk dat gij zoo edelmoedig begonnen hebt, en verkrijg mij door de verdiensten van zijn vergoten bloed en van uw mateloos lijden, dat ik nimmer meer het ongeluk hebbe zijn lijden en uwe smarten door eene zware zonde te vernieuwen. En omdat gij onder het kruis de Moeder van Altijddurenden Bijstand voor alle geloovigen

zijt geworden, smeeik ik u, mij te willen bijstaan in alle gevaren en bekoringen, opdat ik steeds dat kostbare geestelijk leven in mij beware, waardoor Jesus de Bruidegom is en gij, o Maria! de Moeder zijt mijner ziel. Sta mij bij in den harden strijd dezes levens, opdat ik, na aan uwen Zoon zooveel bloed en aan u, o Moeder! zoovele zuchten en tranen gekost te hebben, nooit meer een kind van smarten voor u worde door de zonde, maar steeds voor u en voor Jesus een kind van vreugde blijve. Ach! hoe treurig, hoe treurig, indien ik zijne liefde en uwe zuchten, o Moeder! zou vergeten, en indien al het bloed der verlossing en al de verdiensten van uw medelijden met Jesus door mijne eigene schuld voor mij verloren zouden gaan. U, Moeder der levenden, u, ons leven, onze vreugde en onze hoop, smeeik ik, armzalig kind van Eva, ongelukkige balling in het tranendal dezer wereld, om kracht, om genade en om bijstand. Gij zult mij dat alles verleenen, dat is mijn vertrouwen, gij zult mijne smeeking verhooren en uw oor niet afwenden van mijne bede, omdat gij zijt de Moeder der menschen en de Moeder van onzen menschenminnenden God en Verlosser Jesus Christus. Amen.

YIERDE PAG.

DE HEILIGSTE DER VROUWEN

OF

MARIA'S PERSOONLIJKE DEUGD EN HEILIGHEID.

Sancta Maria, speculum justitiæ, ora
pro nobis.

Heilige Maria, spiegel der gerechtigheid,
bid voor ons.

I^e PUNT.

Verhevenheid van Maria's deugd en
heiligheid.

Al hooger en hooger zal ons vertrouwen op de kracht van Maria's Altijddurenden Bijstand en op hare biddende almacht stijgen, naar mate wij voortgaan in de beschouwing der verschillende gronden, waarom wij haar met den naam van Moeder van Altijddurenden Bijstand begroeten. Heden willen we de verhevenheid harer deugden, de wonderen harer heiligheid overwegen, om daaruit af te leiden, dat zij juist daarom met zoo goed gevolg voor ons bidt, omdat zij de Spiegel is der gerechtigheid, het toonbeeld aller deugden.

De heiligheid bestaat in de gelijkvormigheid en de vereeniging der ziel met God, en is des te volmaakter naar mate de ziel de volmaakheden Gods op eene verhevener wijze door hare deugden in zich uitdrukt en afspiegelt. Wjl echter de mensch eindig is en die gelijkvormigheid met God bovenmensche-lijk, is het noodig dat de genade aanvulle wat aan onze zwakheid en eindigheid ontbreekt, opdat wij door haar behulp tot die overeenkomst met God kunnen geraken. Hieruit kunnen wij al dadelijk afleiden, dat Maria, die in hare Onbevleete Ontvangenis meer genaden ontvangen heeft, dan eenig ander schepsel er ooit ontvangen zou, en die, door hare volmaakte beantwoording aan de genade, aanhoudend nieuwe gunsten verdiend heeft, ook den hoogsten graad van heiligheid bereikt heeft, die ooit door een schepsel bereikt zou worden.

God, de vereeniging met God en de gelijkvormigheid met hem was het eenig streven van Maria van af het eerste oogenblik van haar bestaan. Niets natuurlijker! Immers gelijk de pasgeboren zuigeling terstond na de geboorte het verlangen gevoelt, om van de moeder zijn voedsel te ontvangen, evenzoo verlangt de jeugdige ziel, zoodra zij een weinig tot

bezinning komt, naar God; want gelijk het kind zich bij de moeder t'huis gevoelt, omdat het van de moeder is, evenzoo voelt de ziel zich t'huis bij God, omdat zij van God is, en wel in het bijzonder de ziel van het door het doopsel van de erfzonde gezuiverde kind. Men vindt soms zeer jeugdige kinderen, die van wereldsche zaken nog bijna geen begrip hebben, maar die, gelijk eene jeugdige plant dorstig is naar verfrisschend water, er naar smachten om van den lieven God te hooren spreken, en die zich gaarne gewennen om alle dagen zich tot God te rigten en te bidden; en die gewoonte laat dikwerf het reeds ingeslapen kind geen rust: het ontwaakt en roept de moeder toe: »Ik heb nog niet gebeden, bid met mij." Ja, in het jeugdige kind rigt de ziel zich gaarne naar den hemel, want God heeft 's menschen ziel voor zich geschapen en in 't doopsel voor zich gewijd, en niet voor de wereld. — Hoeveel meer moet dan de heilige ziel van Maria, vrij van alle bezoedeling der erfzonde en rijk aan alle genade, van af haar eerste bestaan naar God en naar de vereeniging met hem gestreefd hebben en door die tijdens Maria's leven immer voortdurende streving tot de hoogste heiligheid gekomen zijn? De Kerkleeraren erkennen dan

ook
des
den
ove
in
Eli
uits
deu
Ma
sch
de
en
Go
rel
ver
vo
wo
an
ma
de
all
gij
zij
de
Go
Al
za
da

ook eenparig, dat Maria alle uitverkorenen des hemels, alle Heiligen en Engelen door den glans harer heiligheid onzeggelijk verre overtreft. Neen. zegt de H. Hieronymus (*Prolog. in Proph. Sophon.*), »ik wil niet spreken van Elisabeth en van andere door hare deugd uitstekende vrouwen: want het sterrelicht harer deugd wordt door de volle klaarheid van Maria's heiligheid verborgen en als in eene schaduw veranderd.» »Zij immers, zoo gaat de groote H. Bernardus voort is dat schoone en glansrijke lichtpunt, zoo noodzakelijk door God boven deze groote en uitgebreide wereldzee geplaatst, schitterend is zij door hare verdiensten, glanzend door de stralen harer voorbeelden.» (*Hom. II. sup. Missus est.*) »O wonderbare Maagd, aldus spreekt de H. Johannes Damascenus Maria toe, gij zijt de volmaakte bruiloftskoets des Heiligen Geestes, de stad van den levenden God, overrijk aan alle wateren der genade. Gansch schoon zijt gij en zoo dicht mogelijk tot God toegenaderd; zij toch, de Cherubijnen overtreffend en boven de Seraphijnen verheven, is het innigst met God vereenigd.» (*Hom. I. in Nativ. B. V. M.*) Al de genaden der verlossing vlieten in Maria zaam. en wel in zoo wonderbaren overvloed, dat de H. Bernardus uitroept. (*Serm. sup.*

Signum. magn.): »Te regt staat er geschreven, dat Maria omkleed is met de zon, omdat zij de onpeilbare afgronden der goddelijke wijsheid, veel dieper dan wij begrijpen kunnen, is ingedrongen, zoodat zij in dat ongenaakbaar licht, voor zoo verre de staat van een louter schepsel zonder de persoonlijke vereeniging der Godheid en menschheid zulks gedooft, schijnt weggezonden te zijn." Onschuldig, vlekkeloos, genadenrijk was zij in hare ontvangenis, en dit voorregt is het hare, en het hare alleen. En ofschoon zelfs des Heeren getrouwste dienaren van tijd tot tijd struikelen, — immers de regtvaardige valt zeven malen elken dag (*H. Thom v. Ag.*) — heeft zij het zonnezuivere kleed der genade gedurende heel haar leven vlekkeloos bewaard en nooit, zelfs niet door den minsten zweem eener dagelijksche zonde of door de geringste onvolmaaktheid, besmeurd, zoodat de Heilige Kerk met regt deze woorden van het Hooglied op haar toepast." Geheel schoon zijt gij, o mijne vriendin! geheel schoon, en daar is geene vlek in u." En niet tevreden die eerste haar door God ingestorte genade te bewaren, streefde zij aanhoudend naar een nog altijd hooger graad van heiligheid en legde zich met den edelmoedigsten ijver op de beoefe-

ning
daar
dien
and
haa

V
de
he
u,
wer
har
ma
dee
alle
van
der
da
uw
da
To
de
dig
ve

K
ge
be
gl

ning der verhevenste deugden toe, zoodat zij daardoor eenen schat van heiligheid en verdiensten verkregen heeft, gelijk nooit een andere heilige vóór haar bezeten heeft of na haar bezitten zal.

Wijl echter niemand in staat is, o Maria! de grootheid uwer deugden en de verhevenheid uwer heiligheid te bevatten, smee ik u, dat gij zelve aan mij, uw kind, uwe inwendige glorie willet toonen en uw heilig hart, de genaden die u verrijken en de volmaaktheden die u versieren. Het is waar. deelen in uwe voorregten kan ik niet, want alleen aan u heeft God ze geschonken, maar van verre toch, o Moeder! kan ik uwe schreden op den weg der deugd volgen, uwe gedachten en gevoelens eenigermate aannemen, uwe trekken in mij uitdrukken, en gij weet, dat dit de vurigste wensch is mijner ziel. Toon mij dan de wonderen van genade en deugd, den overvloedigen schat van regtvaardigheid en heiligheid in uw koninklijk hart verborgen!

Het hart van Maria, zoo leeren ons de Kerkvaders, is een gesloten tuin, vol van den geurigen wasem aller deugden; is een hemel bezaaid met sterren, de eene al schooner en glanzender dan de andere. Ten gevolge harer

Onbevleete Ontvangenis is hare heiligheid zoo wonderbaar en is zij zoo in de genade bevestigd, dat hare deugd evenmin bezoedeld zal worden door het bederf der wereld, als een zuivere zonnestraal bezoedeld wordt door het modderige slijk, waarop die straal neerschiet. En toch is zij vol bezorgdheid, ten einde steeds vlekkeloos en haren Bruidegom in alles waardig te blijven. Hoe vlugt zij alle vreugden en alle verleiding der wereld! Hoe bemint zij de eenzaamheid en de afzondering, wijl zij, volgens de oudste overleveringen, in den teederen leeftijd van drie jaren zich gaat verbergen in het heiligdom van Jerusalems tempel! Hoe wonderbaar is hare voorliefde voor de heilige kuischheid: zij schrikt bij het hooren der stem eens aartsengels, en liever dan hare maagdelijkheid te verliezen zou zij verzaakt hebben niet alleen aan alle grootheden en vreugden der wereld, dat ware weinig geweest, maar aan de onvergelykelijke eer van het goddelijk moederschap! Waar uitdrukkingen vinden om hare diepe nederigheid en de heldhaftigheid harer gehoorzaamheid uit te drukken? Een hemelbode begroet haar als „vol van genade,” openbaart haar de verhevenste geheimen: zij zal de Moeder worden van haren God en Schepper, en ne-

der
des
De
zij
de
he
an
wo
Go
sch
ve
za
g
d
ri
h
v
d
l
l
r

derig antwoordt zij: »zie, ik ben de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord.» De gelukwensen van Elisabeth beantwoordt zij door een lofzang, waarin zij aan God alleen de eer geeft van al hare voorregten en grootheden; de onrust van den H. Joseph en zijne angstige vrees verdrijft zij niet door een enkel woord harer lippen; haren titel van Moeder Gods doet zij niet gelden, om zich aan voorschriften der wet te onttrekken, welke niet verpligtend zijn voor haar, en schijnbaar verzaakt zij zelfs aan haar kostbaarst en meest geliefd voorregt, aan dat harer kuische maagdelijkheid en onderwerpt zich aan de zuiveringswet, ofschoon niet de minste vlek op haar kleefde. En welke edele voorbeelden van onderwerping aan den wil des Vaders, die in de hemelen is, biedt ons geheel haar leven. Van Nazareth naar Bethlehem, van Bethlehem naar Jerusalem, van Jerusalem naar Egypte, van Egypte naar Galilea, van Galilea naar den Golgotha, 't is altijd en overal de treffendste onderwerping aan den wil van God! En hoe uitdrukken haren ijver voor Gods glorie, hare liefde voor het gebed en de vurigheid harer verzuchtingen tot God? Maria, aldus spreekt de H. Petrus Damianus, is als een koninklijke adelaar, wjl hare blikken al-

tijd op de zon der eeuwige gerechtigheid gevestigd zijn; haar hart is een verzoeningsaltaar, waarop het heilige vuur nooit wordt uitgedoofd. En wat zeggen van haar geloof, sterk genoeg, niet om bergen te verzetten, maar om Gods eeuwigen Zoon van den troon zijner heerlijkheid in den schoot van zijn schepsel neder te trekken? en van hare hoop, veel krachtiger dan die van Abraham, want hare hoop twijfelt niet bij den wezenlijken dood van den waren Isaar? En hare liefde, de liefde van Maria? De Seraphijnen hadden kunnen neerdalen op aarde, om van Maria te leeren wat liefde, wat beminnen is!

Neen, niemand is in staat al hare deugden en volmaaktheden te achterhalen. Dit alleen kunnen we begrijpen: gelijk de zon aan den hemel aangroeit in glans en in klaarheid van af haren opgang tot den vollen middag, zoo wies Maria aan in deugd en heiligheid van het eerste oogenblik van haar bestaan tot hare volkomen vereeniging met God in de glorie; en om dit te begrijpen, hebben we slechts te denken aan haar zoo innig en zoo gemeenzaam en meer dan dertigjarig verkeer met Jesus, haren God en haar kind. »Gelijk dan de overige Heiligen hebben uitgeschenen in eene of andere bijzondere deugd, zoo als in

de m
dadi
strek
van
ning
is z
en v
der

M

G
gen
ond
alle
hei
Pa
het
uit
He
dr
als
tu
wi
C
ge

de nederigheid, in de kuischheid, in de liefdadigheid, en daarin ons ten voorbeeld verstreken, zoo heeft Maria, zegt de H. Thomas van Aquinen (*Opusc. VIII.*), door de beoefening van alle deugden uitgemunt, en daarom is zij een levend toonbeeld van alle deugd en van alle heiligheid voor ons," een spiegel der gerechtigheid voor het Christen volk.

IIe PUNT.

Maria's vermogen bij God om hare deugd en heiligheid.

Gelijk Maria om hare voorregten de gezegendste is onder de maagden, de gelukkigste onder de moeders, de hoogst begunstigde onder alle vrouwen, zoo is zij door hare deugd en heiligheid de schoonste bloem in het aardsch Paradijs der Kerk, het sieraad van ons geslacht, het meesterstuk der genade, de kroon der uitverkorenen, de Koningin aller Engelen en Heiligen, de heerlijkste afspiegeling van den driewerf heiligen en drieëenigen God. En als het nu eene onbetwistbare en in de Schriftuur uitgesproken waarheid is, »dat God den wil doet dergenen die hem vreezen" (*Psalm. CXLIV.* 19.); »als de gebeden der Heiligen, gelijk de gelukzalige Beda (*Homil. de S. Maria.*)

zegt, met alle welwillendheid door God aangenomen en verhoord worden," omdat het de gebeden zijner vrienden zijn, als God ons ter hunner liefde zoovele gunsten en genaden verleent, omdat zij zijne goede kinderen zijn; wat mogen wij dan niet verwachten van de moederlijke voorspraak van haar, die door hare deugd en heiligheid veel meer uitschittert boven alle vrienden en uitverkorenen Gods dan de zon boven de sterren des hemels.

Hoe hoog, o gezegende Maagd! is uwe deugd verheven boven die van Abraham, des Heeren trouwen dienstknecht! En toch zoude God om zijnentwille de schuldige steden voor het vuur des hemels gespaard hebben, indien slechts tien regtvaardigen daarin waren gevonden geworden. Hoeveel meer dan zal God genadig zijn, als gij, o Maria! die het toonbeeld zijt aller deugden voor ons ten beste spreekt? — Wat was de heiligheid van Moses vergeleken bij de uwe, o onvergelykelijke Moeder des Heeren? En toch zegepraalden de Israëlitën over hunne vijanden, zoolang Moses biddend zijne handen hemelwaarts verhief. Veel magtiger dan zal uw Bijstand wezen, o heiligste aller kinderen van Adam! om ons de tegenstanders onzer ziel te doen overwinnen, wanneer gij u gewaardigt voor ons te bidden.

— C
gel
uwe
des
verk
zijne
feet
zijt
waa
toch
van
reg
na
bid
mog
Mo
ten
uw
den
Eli
ma
Sur
Go
om
sto
Ma
ge
di

— Om de smeeking van David staakt de Engel der wraak zijne verwoestingen, en om uwe voorbede, o Maria! zal de gramschap des Heeren tegen ons in genade en erbarming verkeereren. — Elias was om zijne deugd en zijnen ijver voor Gods wet een waardige profeet des Heeren; doch veel meer, o Maria! zijt gij door uwe voortreffelijke heiligheid de waardige Moeder van Gods Zoon. En als toch om het gebed van Elias de hemel als van ijzer werd en van staal, zoodat het niet regende in drie jaren en zes maanden, en als na dien tijd regen en vruchtbaarheid om zijn bidden van den hemel daalden; zeker, dan mogen wij wel verwachten, dat gij, o heilige Moeder Gods, die de hoop waart der profeten, stroomen van barmhartigheid over ons, uwe kinderen, door uw gebed zult doen nederkomen. — Eliseus was van den geest van Elias doordrongen en om zijne deugden zoo magtig in woord en daden, dat de gastvrije Sunamitische vrouw om zijnentwille door God met eenen zoon gezegend werd, en dat om zijn gebed aan dien zoon, toen hij gestorven was, het leven werd wedergegeven. Maar gij, o Maria! zijt doordrongen van den geest van Jesus, het levend afbeeldsel van dien Jesus en het kort begrip van alle genaden!

Hoeveel meer zullen dan uwe gebeden eene God-verzoenende kracht bezitten, en in staat zijn om het goddelijk leven der Verlossing in de zielen, voor welke gij ten beste spreekt, te bewaren of te herstellen?

O voorzeker! als het gebed der Heiligen, die bij al hunne heiligheid toch altijd met eenige fouten behebt zijn geweest, als een kostbaar reukwerk tot voor den troon van God opstijgt, dan moet de smeeking van haar die zuiverder is dan de zon, de zon toch heeft hare vlekken en zij heeft er geene, nog veel aangenermer zijn en welgevalliger aan God. En als God om het gebed zijner soms zoo zwakke dienaren zeldzame gunsten verleende, de wetten der natuur schorste, de plannen zijner wraak in zegeningen veranderde; wat zal hij dan weigeren, als zij, de boven allen begenadigde, de bij uitstek heilige, hem eene gunst of weldaad voor hare vereerders afsmeekt? Hoe zal hij niet een teedere Vader wezen, voor hen wier minnende Moeder zij is? Hoe zal hij zijne gunsten niet mededeelen aan hen, voor wie zij eene Moeder van Altijddurenden Bijstand wil wezen? Neen, wij twijfelen er niet aan, o goedertieren Vrouwe! dat uwe gebeden voor ons alvermogend zijn, gelijk uwe vrome dienaar, de H. Alphonsus, getuigt,

en dat gij alle genaden, en allen bijstand voor ons kunt verkrijgen. Zoo getrouw hebt gij steeds aan de genade beantwoord, dat God al de schatten zijner barmhartigheid in uwe handen heeft willen neerleggen, om ze door u aan zijne dienaren toe te deelen. O Moeder van Altijddurenden Bijstand, zie dan neder op mijne ellende en geestelijke armoede, en versier mij door uwe alvermogende bemiddeling met alle deugden, welke God van mij vraagt.

GEBED.

O toonbeeld aller deugden en aller volmaaktheid, hoogheilige Maagd en Moeder des Heeren! gedoog dat uw kind tot u nadere en eerbiedig en biddend zich neerwerpe voor uw troon. O gij, zoo schoon door de deugden, welke u versieren en zoo rijk door de schatten van heiligheid, welke in u verborgen zijn, versmaad toch uw kind niet, dat zoo weinig op u, zijne Moeder, gelijkt; want gaarne wil ik, zij het dan ook van verre uwe voorbeelden navolgen en op u, o Moeder! gelijken. Dikwerf, het is waar, heb ik gedacht aan de verhevenheid uwer deugden en aan de voortreffelijkheid uwer heiligheid, maar te weinig

heb ik overwogen, dat gij de volmaaktheid in niet eene deugd zonder moeite verkregen en niet de minste genade onbeantwoord gelaten hebt. Neen, ik kan niet klagen en zeggen, dat de genade mij ontbroken heeft, maar gij, o Moeder! kunt klagen, omdat uw kind ontbroken heeft en te kort geschoten is aan de genade. Ach! dat ik het verledene konde herstellen, door in de toekomst mij te verbeteren en door voortaan getrouw met de genade mede te werken. Maar zal Jesus, mijn God en mijn Verlosser, nadat ik zoovele gunsten zijner liefde heb laten verloren gaan, nog altijd vrijgevig en milddadig jegens mij blijven? Helaas! ik verdien dat niet, en daarom moet ik vreezen. Doch gij, mijne Moeder! waart getrouw aan de genade, en daarom kunt gij door de verdiensten uwer deugd en heiligheid voor mij verwerven, wat ik moet vreezen dat aan mijne onwaardigheid zal worden geweigerd. Daarom wend ik mij, in mijne geestelijke armoede, tot u, om door u te verkrijgen, wat ik door mij zelven niet verdien en wat mij zonder uwe tusschenkomst niet gegeven zal worden. Vele en groote genaden, o Moeder! heb ik van noode, en vooral de edelmoedigheid en den goeden wil om daaraan naar uw voorbeeld ten allen tijde te beant-

woorden, ten einde uw waardig kind, o heilige Moeder! te worden. Verleen mij die genaden, verstrek mij die edelmoedigheid, verkrijg mij dien goeden wil, en openbaar in mij de wonderbare kracht van uwen Altijddurenden Bijstand, door mij in de toekomst nog zorgvuldiger te maken in het benuttigen van Gods gunsten dan ik vroeger nalatig was om ze tot mijn voordeel aan te wenden. En ik beloof het u, o Moeder! indien uw Altijddurende Bijstand mij niet ontbreekt en mij de genaden verkrijgt, waarom ik u smEEK, zult gij tevreden zijn over uw kind: dagelijks zal ik meer en meer trekken van gelijkvormigheid met u verkrijgen en mij daardoor aanhoudend nieuwe gunsten uwer liefde waardig maken. Amen.

VIJFDE PAG.

DE MINNARES VAN JESUS

OF

LIEFDE VAN MARIA VOOR HAREN GODDELIJKEN
ZOON.

Ego mater pulchræ dilectionis.
Ik ben de moeder der schoone
liefde.

I^e PUNT.

Teederheid van Maria's liefde voor
Jesus haren Zoon,

Om zoo langer zoo meer ons vertrouwen op
de magt van Maria's voorspraak en op het
vermogen van haren Altijddurenden Bijstand
te bevestigen, willen wij heden de onuitspre-
kelijk teedere liefde, welke Maria aan Jesus
verbindt, overwegen.

Jesus is de God en het Kind van Maria!
Genade en natuur hebben dus beiden die al-
lerinnigste verbinding gevormd, welke het
hart van Maria met het hart van Jesus ver-
eenigt. Natuur en genade hebben beiden za-

mengewerkt om de liefde van de teederste aller moeders tot haar kind en de liefde van het zuiverste en heiligste aller schepselen tot zijnen God in ééne liefde te doen zamensmelten. In haar kind bemint Maria haren God. Dalen wij, zooveel wij 't vermogen, in dien afgrond.

Eindeloos beminnenswaardig is Gods menschgeworden Zoon. Hij is het verlangen der eeuwige heuvelen (*Gen. XLIX*), hij is de verwachting aller volkeren (*Habac. II*) en van het eerste begin der wereld was hij, ofschoon nog zoo verre verwijderd, de vreugde der heilige Oudvaderen; Abraham, Isaac en Jacob juichten van genot, wanneer zij er aan dachten, dat hij uit hun geslacht zoude voortspruiten. Mijn God! mijn Jesus! hoe onuitsprekelijk moest dan de vreugde, hoe onzeggelijk de liefde tot u geweest zijn van haar, die u aanschouwde bij uwe geboorte, die u knelde aan haar moederhart, die u mogt dragen in hare armen en voeden met hare maagdelijke moedermelk! Hoe zalig, hoe gelukkig moet zij geweest zijn, toen zij u voor het eerst al stamelend den zoetsten aller namen, den naam van »Moeder» hoorde uitspreken, »toen zij u, zegt de H. Bernardus (*Hom. I. Sup. Missus est.*)

met den zoeten naam van »Kind» mogt begroeten, u, den oneindigen Opperheer van hemel en aarde, die door de Engelen wordt gediend en aanbeden."

Geene liefde is zoo vurig en zoo teeder, zoo sterk en zoo krachtig als de liefde eener moeder; want, o God! wat een wonderbaar iets is het moederhart, en hoeveel sterker dan elke andere liefdeband, — alleen de liefde tot u, o Heer! uitgenomen, — is de band, die moeder en kind zamensnoert en vereenigt. Haar kind is haar kind, en haar kind is haar bloed, en het leven van haar leven en de ziel van hare ziel. Moeder en Kind, 't zijn twee zielen en slechts ééne gedachte; 't zijn twee harten en slechts ééne slag.

En toch, o in alles wonderbare Moeder van Jesus! is de gewone moederliefde nog naauwelijks eene zwakke schaduwe van uwe liefde tot uw goddelijk Kind. Immers gij zijt niet eene gewone moeder, en uw Jesus niet een gewone zoon: uwe liefde tot hem, zijne teederheid jegens u, is volkomen en onverdeeld, omdat buiten u niemand op aarde deel heeft gehad aan zijne geboorte. Uwe liefde is dan van eenen veel hooger en bezit een veel verhevener karakter dan die eener gewone Moeder. Want, gelijk de H. Bernardinus

van Siena opmerkt (Tom. III. serm. I. de nom. Mar. art. I. cap. 2), de gelijkvormigheid en de innige verwantschap zijn de bron der natuurlijke liefde. Wjl nu die verwantschap en die gelijkvormigheid nooit zoo groot kunnen zijn als tusschen Maria en haar wonderbaar Kind, omdat Jesus uit eene maagdelijke Moeder is geboren, kan er ook geene natuurlijke moederliefde zijn, welke met die van Maria tot Jesus mag worden vergeleken. De reden is duidelijk en de godvruchtige Erdmerus (De Excell. Virg. cap. IV. int. op. S. Anselmi. Edit. Migne. Tom. 159.) stelt ze ons in de volgende woorden voor: »Deze gelukkigste aller moeders moet haren Zoon beminnen met dezelfde liefde, welke, in gewone gevallen, de vader en de moeder te zamen aan het kind verschuldigd zijn; en de liefde, welke een gewone zoon zijnen vader en zijner moeder moet toedragen, is Jesus wederkeerig, als Zoon der Moedermaagd, onverdeeld aan Maria verschuldigd.»

En hoevele buitengewone omstandigheden moesten die onvergelykelijke liefde nog doen aangroeijen? Andere moeders beminnen hare kinderen, omdat zij hun het leven schonken, maar niet haar eigen bestaan hebben zij aan die kinderen te danken. Maria echter beminde

Jesus als de vrucht haars ligchaams en tevens als den oorsprong van haar eigen leven, en daarom beminde zij hem niet alleen als Moeder, maar als moeder en dochter te gelijk. En als nu de moederliefde of de kinderlijke liefde alleen genomen, het menschelijk hart volkomen kunnen vervullen en beheerschen, hoeveel vuriger en inniger moet dan die tweevoudige in Maria's hart vereenigde liefde niet geweest zijn? Daarenboven beminde zij haren Jesus niet slechts met al de liefde eener moeder en van een kind, maar tevens met al de teederheid eener bruid, eener zuster en eener vriendin, in één woord, met elke andere zuiver natuurlijke liefde, waarvoor 's menschen hart vatbaar kan wezen. Ja, alle menschelijke liefde, in een heilig verbond vereenigd, gloeide te gelijktijd in Maria's engelrein gemoed, niet verdeeld onder verschillende personen, maar zamengevat in Jesus alleen. Zoo vereenigen zich alle lijnen van den cirkel in één middenpunt, zoo schieten alle stralen in één brandpunt te zamen. Zij beminde Jesus dan als haren vader en haar kind, als haar bruidegom en haar broeder, als haren levensgezel en haren boezemvriend.

En hoezeer moest de heiligheid van Jesus hare liefde nog uitbreiden en vergrooten? Niet

zelden wordt de liefde eener moeder jegens haar kind zoo niet uitgedoofd, dan toch veel verkoeld door zekere gebreken, waarmede elk menschelijk wezen in meerdere of mindere mate behebt is; de liefde van Maria echter had tot voorwerp eenen Zoon, die genoemd wordt de schoonste onder de kinderen der menschen, die vrij was van de allerminste schaduw aller zonde en onvolmaaktheid, oneindig beminnenswaardig, heilig, zuiver en vlekkeloos meer dan de blanke lelie der velden. »De omgang met hem konde geene bitterheid, de zamenleving met hem geene verveling, niets dan vreugde en blijdschap baren.» (*Sap. cap. VIII.*) Daarom vond uwe liefde, o Maria! voor uwen zoo innig en zoo hartelijk beminden Jesus niet slechts geen beletsel, geen hinderpaal in hem; integendeel, zijne hoedanigheden vermeerderden steeds de innigheid en den gloed uwer liefde: hoe meer gij hem bemindet, hoe meer redenen gij ontdektet, welke u praamden hem nog vuriger lief te hebben.

Voor al was het de wederliefde van Jesus, welke Maria's hart van het vuur der liefde deed gloeijen. Aan de gewone moederliefde kan niet ten volle door een kind worden beantwoord; doch dit was het geval niet met

de liefde van Maria voor Jesus. Terwijl zij hem beminde zoo vurig en zoo teeder, werd zij op hare beurt door hem bemind met eene liefde, veel grooter dan die welke hij aan alle Engelen en uitverkorenen te zamen toedraagt; en voorzeker »wyl Maria zich zoo allerteederst door haren Zoon bemind zag, zegt de H. Bernardus, moest zij, door de heilige kracht der liefde beheerscht, meer dan alle andere schepselen hem beminnen en liefhebben.” *»Quid mirum, si Maria pro omnibus diligit, quæ est præ omnibus dilecta?*

Doch de hoogste kracht en vurigheid, de innigste teederheid en waarde, de voortreffelijkste adel en heiligheid van Maria's liefde tot Jesus ontspruiten niet uit eene natuurlijke eigenschap of werking, maar uit de bovennatuurlijke genade en uit de persoonlijke grootheid van haren goddelijken Zoon; in haar kind bemint zij haren God!

IIe PUNT.

Vurigheid van Maria's liefde voor Jesus haren God.

De liefde van Maria tot haren allerbeminnelijksten Zoon bepaalde zich niet bij zijne menschheid: zij ging verder en omvatte door

de menschheid als door een verbindingspunt de daarmede onafscheidelijk vereenigde goddelijke natuur. Haar kind beminde zij als »Godmensch.” — De eeuwige Vader had haar uitverkoren, om met hem een en denzelfden Zoon te bezitten, om met hem zijn meesterstuk, onzen Heer en Verlosser Jesus Christus voort te brengen en te vormen. En zoo wezenlijk is haar aandeel aan de vorming van dien aanbiddelijken Godmensch, dat, indien men hare medewerking wegneemt, hij, Jesus Christus, ophoudt te wezen wat hij waarlijk is, en dat de ter zijde stelling van hare deelneming aan het wonderbaar geheim der vleeschwording zijne menschelijke natuur doet verdwijnen. Maar als Maria op die wijze werd uitgekozen om met God Jesus Christus te vormen, voorwaar, dan was het meer dan passend, dat de eeuwige Vader in het hart zijner welbeminde Dochter eenige stralen zou schieten van de oneindige liefde, welke hij zijnen Zoon toedraagt, in het hart der Moedermaagd eene allerteederste toegenegenheid tot haar hemelsch kind zou storten, welke alle natuurlijk gevoel onbegrijpelijk verre te boven ging en de uiterste grenzen der genade bereikte; opdat zij aldus jegens haren Zoon bezielde zoude zijn met gevoelens haar zelve als Moe-

der Gods en haren Zoon als Godmensch waardig. — Wie zal dien afgrond peilen? Wie zijne oogen kunnen gevestigd houden op den zonnegloed dier liefde? Als de Martelaren en de Heiligen, die toch slechts de vrienden Gods en zijne dienaren waren, zoo door hunne liefde jegens God vervoerd werden, dat zij alles, tot zelfs hun leven, met vreugde slagtofferden om hem te behagen, wie zal dan de liefde kunnen bevatten van haar, die niet alleen eene vriendin en dienstmaagd des Heeren is, maar die in Jesus haar kind bemint en in haar Kind haren God aanbidt? Als de Heiligen door hunne liefde tot God soms zoo vervoerd werden, dat zij als uit-zinnig schenen van liefde; als een gelukzalige Henricus Suzo zoo door de liefde tot Jesus verrukt werd, dat hij op zekeren dag, tot de hoogste liefdevervoering gekomen, met een scherpsnijdend staal den zoeten naam van Jesus op zijne borst, ter plaatse waar het hart rust, insneed, en daarop met bloedende borst zich voor zijn kruisbeeld ging neerwerpen en uitriep: »Mijn Jesus! mijn Jesus! ik kan niet dieper, maar prent gij zelf uw naam tot in mijn hart!» als de boetende H. Augustinus uitriep: »O God! gij hebt ons hart getroffen met den vlammenden schicht uwer liefde!»

(*Confess. lib. IX. cap. 1.*) hoe vurig, o minnende Moeder van uw goddelijk kind, moet dan uwe liefde tot Jesus geweest zijn. » Daar is geen scherper liefdepijn, zegt de H. Bernardus (*In Cant. serm. XXIX*), dan de pijn van Jesus' liefde. En deze heeft de ziel van Maria niet alleen getroffen, maar ten eenemale doorboord, zoodat er in haar maagdelijk hart geen vezeltje was, dat niet trilde van liefde tot Jesus, en daarom heeft zij hem bemind uit geheel haar hart, uit geheel hare ziel en uit al hare krachten." Haar kind, dat zij bemint meer dan den appel harer oogen, is haar oneindig goedertieren en barmhartige God, is haar Schepper, haar Verlosser en Weldoener, die haar zoo groote dingen gedaan heeft dat alle geslachten haar zalig zullen prijzen. En dat goddelijk kind bemint haar, ziet haar naar de oogen, luistert naar hare woorden, gehoorzaamt aan al hare bevelen. En aanhoudend openbaart haar de minnende Jesus zijne oneindige volmaaktheden en beminnenswaardige hoedanigheden, en gedurende de drie en dertig jaren zijns levens erkent Maria dagelijks in hem nieuwe voortreffelikheden en dagelijks ook ontvangt zij van hem nieuwe gunsten en liefdebewijzen. De liefde van Maria voor hare goddelijken Zoon, welke door dat alles meer

en meer gesterkt en uitgebreid wordt, moet dan onbegrijpelijk wezen, en zoo groot en zoo vurig, als zij dat immer zijn kan in het hart van een schepsel. In waarheid, Maria is de Koningin der liefde, gelijk de H. Franciscus van Sales haar noemt.

Hoe moet bij deze overweging van Maria's liefde tot Jesus, haar kind en haren God, ons vertrouwen op haren Altijddurenden Bijstand stijgen! Immers omdat zij Jesus bemint, moet zij ook liefhebben alles wat Jesus lief heeft, en haten alles wat hij haat, en bestrijden en tegenwerken alles wat hij bestrijdt en tegenwerkt. Nu, zoo heeft Jesus ons lief gehad, dat hij, om het rijk zijner liefde in onze zielen te kunnen vestigen, zich zelven heeft overgeleverd, en zijn heilig leven met den laatsten droppel van zijn bloed gegeven heeft om de zonde uit onze harten te verbannen! Deze ééne waarheid is genoeg, om ons er van te overtuigen hoe altijddurend de Bijstand, hoe vurig de voorspraak, hoe werkzaam de liefde van Maria moet zijn, om, ter verheerlijking van het bloed haars Zoons, onze zielen te bewaren in zijne liefde en zijne genade, de zonde uit ons hart verbannen te houden en ons meer en meer op de wegen der deugd en der volmaaktheid te bevestigen. O wat een zoete en

opbeurende troost is het voor ons in de bekoringen en den strijd onzer vreemdelingschap op aarde, dat Maria haren Jesus zoo onzegge-lijk vurig bemint, en daarom ook onze zielen allerinnigst liefheeft, en dat hare teederheid en hare liefde tot Jesus voor ons een onderpand en een waarborg zijn, dat hare bescherming ons nooit ontbreken en haar Bijstand ons altijd omgeven zal.

GEBED.

O heilige Moeder Gods, o meest beminde minnares van Jesus het menschgeworden Woord, o Koningin der liefde! herinner u hoe vurig en hoe teeder Jesus mij heeft lief gehad en voor hoe kostbaar eenen prijs hij mijne ziel heeft vrijgekocht. Niets ziet gij in mij, o allerheiligste Maagd! dat mij welgevallig kan maken in uwe zuivere oogen: mijne eenige en onsterfelijke ziel heb ik beroofd van hare schoonheid, het beeld Gods in mij heb ik onkennelijk gemaakt door mijne zonden; de verdiensten van mijnen Verlosser Jesus heb ik misbruikt en zijne liefderijke inzichten over mij verijdeld. Ach! ware ik liever gestorven dan mijnen God te beleedigen! Doch het kwaad is bedreven, de edele parel mijner ziel is door

het slijk der zonde besmeurd en bezoedeld geworden. Gij echter, o Maria! kunt mij door uwen Altijddurenden Bijstand in staat stellen om het verledene goed te maken en om weder te vinden alles wat ik verloren heb, en in waarheid gij zijt daartoe verplicht. Want het bloed van Jesus, het bloed van uw kind, o Moeder, is en blijft de losprijs voor mijne arme ziel betaald, en over haar zoo overvloedig en zoo liefderijk uitgestort in het heilig Doopsel en door de andere Sakramenten. Dat bloed, o zoete minnares van Jesus! is u dierbaar, dat heilig bloed wordt door u bemind, en niets verlangt gij zoo vurig, als dat het vruchtbaar zij in mijne ziel. In deze u toegewijde Meimaand zal het wederom stroomen over mij, dat heilige bloed, telken male ik de heilige Sakramenten zal ontvangen; en dit verhoop ik van uwen altijddurenden Bijstand, o gezegende Moeder des Heeren! dat het dan mijne ziel zoo zal doordringen, dat nimmer meer de doornen der zonde en de distelen der boosheid in haar wortel zullen schieten. En als ik dan doortrokken zal wezen van het bloed van uw Kind, o zeker, dan zult gij mij liefhebben, en beschermen en het leven van Jesus in mij tegen zijne en mijne vijanden verdedigen; uwe liefde tot Jesus zal de bron

zijn uwer liefde tot mij, en gij zult mij niet verlaten, totdat gij mij het bezit van Jesus in het rijk der eeuwige liefde bezorgd zult hebben. Amen.

ZESDE PAG.

DE MOEDER DER MENSCHEN

OF

MOEDERLIJKE LIEFDE VAN MARIA TOT ONS.

Ecce Mater tua.
Ziedaar uwe Moeder.

I^e PUNT.

Maria is waarlijk onze Moeder.

Zoo wonderbaar is Maria's verheffing, zoo verheven hare waardigheid, zoo voortreffelijk hare heiligheid en hare innige verbinding met Jesus, dat, ofschoon wij haar slechts in de verste verte en onder den sluier van vele geheimen verborgen zien, nogthans de glans harer heerlijkheid en de stralen harer deugd onze oogen verblinden. Zoo wordt ons lichamelijk oog verduisterd door de stroomen des lichts en door de overvolheid der klaarheid, wanneer wij het in 't middaguur naar de glanzende zon durven rigten. Eerst wanneer deze haren ondergang in het westen

nabij is en zij voor onze zintuigen digter bij de aarde schijnt, kan ons oog zich vestigen op haar zonder door den lichtgloed verblind te worden. Wij hebben u beschouwd, o wonderbare Vrouwe, die schoon zijt als de maan en uitverkoren als de zon, in uwe verheven hoedanigheid van Moeder Gods, welke u der goddelijke majesteit zoo nabij brengt en u zoo hoog boven alle andere schepselen verheft. Den glans, die van u uitgaat, kunnen wij niet langer verdragen, onze oogen moeten wij sluiten voor het licht, dat met volle stroomen uit u straalt, en eenige verpoozing hebben wij van noode. Daarom willen wij heden, o voortreffelijke Moeder Gods! u beschouwen in uwe hoedanigheid van Moeder der menschen. Als onze Moeder neigt gij u tot ons met barmhartige goedertierenheid, daalt gij neder tot onze zwakheden en ellenden, welke een zoo diep medelijden in uw moederhart opwekken, en wordt gij ons Onze Lieve Vrouw van A'tijddurenden Bijstand.

Dat Maria waarlijk onze Moeder is, kunnen wij niet betwijfelen. Immers wijl zij de Moeder is van onzen Heer en Verlosser Jesus Christus, en wijl die Jesus, haar kind, onze broeder is volgens de menschelijke natuur, moet zij ook onze Moeder wezen. Zij heeft aan Jesus,

het hoofd der Kerk en aller Christenen, het leven geschonken, en daarom is het billijk, dat zij ook allen met dat hoofd verbonden en vereenigde ledematen het geestelijke leven schenke, waardoor zij deel hebben aan het leven van dat hoofd. Op gansch bijzondere wijze echter is zij de Moeder der Christenen geworden onder het van bloed druipende kruis van Jesus op den Calvarieberg.

Droevig schouwtooneel van Jesus' lijden en dood, bloedige Golgotha! herhaal mij de laatste woorden van mijnen Verlossers; zeg mij welk testament hij zieltogend ten onzen gunsten gemaakt heeft. Jesus hangt aan het vloekhout des kruises: nog eenige oogenblikken en zijn offer zal voltrokken en alles volbragt zijn; niets blijft mijnen goeden Jesus meer over, alles, alles heeft hij den mensch gegeven' zijn woord, zijn zweet, zijne mirakelen, zijne waarheid, zijne krachten, zijn bloed, geheel zijn leven: slechts eene zaak, maar iets zeer kostbaars, bezit hij nog. Aanschouw, mijne ziel! uw stervenden Heiland, en zie hem eens goed in zijne reeds half gebroken en verduisterde oogen en luister met aandacht naar een zijner laatste woorden. Hij is op het punt zijn bloedig verlossingswerk te voltooijen en zieltogend hangt hij daar, rustend op zijne

wonden. Daar ziet hij met al de teederheid van eenen zoon op zijne smartvolle Moeder, met al de liefde eens vriends op zijnen bevoorregten leerling neder, en zijne schier uitgeputte en bijna gesloopte krachten zamenvattend, spreekt hij met stervende maar nog altijd met liefelijke stem: »Vrouwe,” — hij durft haar den zoeten naam van Moeder niet geven, zoo bemerkt de H. Aphonsus, om haar lijdend hart niet dieper nog te verscheuren, — »Vrouwe, ziedaar uw zoon!” en door die woorden duidt hij haar Joannes aan, den Apostel der liefde, die op den Calvarieberg de vertegenwoordiger is van geheel het menschdom. Vervolgens spreekt hij tot zijnen welbeminden leerling. »Ziedaar uwe Moeder!” Gelijk de stervende Jesus door dat eerste woord Joannes tot kind aan Maria geeft, zoo geeft hij door het laatste Maria aan Joannes tot Moeder. Doch ook wij ontvangen dat erfdeel, ook wij zijn begrepen in die gift. Immers Jesus handelt vooral op het kruis als onze Verlosser en Middelaar; alles wat hij daar doet behoort ons toe en betreft ons. Terwijl hij dan die woorden uitspreekt, zweven wij voor zijnen geest en denkt hij aan ons: ons geeft hij in den persoon van Joannes tot kinderen aan Maria, zegt de H. Bernardus van

Siena (*Tom. I. serm. II. art. 1. c. 3*), en in Joannes geeft hij aan ons Maria tot Moeder. O heilige en smartvolle Maagd! gij zijt dien verheven titel overwaardig. Want als Abraham, bereid om op het bevel des Heeren zijnen zoon te slagtofferen, om die gehoorzaamheid de vader aller geloovigen verdiende te worden; hoeveel meer verdientet gij dan, om de edelmoedige liefde, waarmede gij uwen eenigen Zoon voor het heil der menschen aan den eeuwigen Vader op den Golgotha in waarheid slagtofferdet, den troostvollen naam van Moeder aller geloovigen, aller kinderen van Jesus, te ontvangen?

Welk eene troostende waarheid is het mij te kunnen denken, dat Maria mijne Moeder is! O goede, o barmhartige Jesus! welk eene genade: Maria, mijne Moeder en ik haar kind! De vreugde en 't vertrouwen vermeesteren mijn hart, wanneer ik daaraan denk. Maria, de Moeder van Jesus, mijne Moeder! Maar zal zij mij, omdat ik zoo weinig op Jesus gelijk, wel willen aannemen voor haar kind? Neen, nooit zal Maria dat smartvolle moederschap van het kruis verstooten en verloochenen. Te veel heb ik gekost aan haar lijdend hart, dan dat zij weigeren kunne mijn Moeder te zijn!

Hoe stijgt bij de overweging dezer waarheid de waardigheid van den Christen! De wereld moge prijs stellen op hooge afkomst en adel-dom, op grootheid en eertitels; niets kan vergeleken worden met de afkomst en de grootheid van den waren geloovige: Maria is zijne Moeder, hij is haar kind! Zij wier maagdelijke schoot den koning van hemel en aarde gedragen heeft, zij de dochter van Israëls koningen, de verwachting van het Oud Verbond, het sieraad aller eeuwen, is mijne Moeder! Zij die door de Engelen met ziel en ligchaam op den dag harer glorie ten hemel gedragen werd, is mijne Moeder! Zij die door den eeuwigen Vader begroet wordt als zijne welbeminde Dochter, zij aan wie de Zoon den zoeten naam van Moeder geeft en die in den hemel aan zijne regterhand gezeten is, zij die door den H. Geest als zijne veelgeliefde Bruid bemind wordt, is mijne Moeder! Zij is mijne Moeder, voor wie Gods Engelen en alle schepselen met eerbied, liefde en vereering zich neerbuigen! Hemelsche geesten! ja, gij doet uw plicht: buigt u neder voor Maria, vereert haar; — maar opent tevens uwe koren, maakt plaats voor een kind van Maria: want de ware plaats van een kind is niet aan de voeten zijner moeder, maar op hare knieën,

in hare armen, aan haar hart. Daar zal ik rusten; daar zal ik zalig, daar gelukkig zijn!

IIe PUNT.

**Maria gedraagt zich jegens ons als
onze Moeder.**

Indien het eene stellige waarheid is, dat Maria, de Moeder van Jesus, ook onze Moeder is, neen, dan kunnen wij niet meer vragen, of zij ons bemint, of zij iets kan weigeren aan de smeekingen harer kinderen, of zij edelmoedig is in hare liefde en in hare gunsten. Dat zou gelijk staan met aan eene moeder te vragen, of zij haar kind liefheeft, of zij haar kind iets kan weigeren. Bemint Maria ons dan? zij is onze Moeder! Is zij edelmoedig in hare liefde? zij is onze Moeder! Zij is onze Moeder, een ander antwoord is er niet. Den heiligen Stanislaus van Kostka werd eens door een zijner kloosterbroeders gevraagd, of hij werkelijk Maria liefhad; met de meeste vurigheid antwoordde de jeugdige heilige: Maar zij is mijne Moeder! Inderdaad, dat woord zegt alles. Ach! wat is hij ongelukkig en beklagenswaardig, hij die dit antwoord niet begrijpt: wie het niet begrijpt, die heeft nooit zijne moeder gekend; die is nooit in zalige

kinderjaren aan het moederhart gekoesterd; die is nooit van geluk ontroerd onder den zachten blik, bij den zoeten glimlach zijner moeder; die heeft nooit op zijn kinderlijk voorhoofd den zoeten kus der moederlippen ontvangen.

Maria is onze Moeder. Hoe vurig, hoe werkzaam en hoe edelmoedig moet dan hare liefde wezen; want welke liefde is er teeder, offervaardig en werkdadig als de moederliefde? Wanneer wij dan, hare kinderen, uit dit tranendal tot haar roepen en haren moederlijken bijstand afsmeeken, neen! dan kan zij hare oogen niet sluiten voor onze ellenden; haar teeder hart moet dan medelijden hebben met onze jammeren en kwellingen. Neen! zij kan niet dralen om, op het hooren onzer zuchten, zich voor den troon van Jesus neder te werpen; om ons de volkomen bevrijding van onze kwalen of althans eenige verzachting in ons lijden te verkrijgen. Hoe natuurlijk! Want waar is de moeder, die gevoelloos blijft voor de smeekingen van haar kind? Als een zoon, hij moge dan al een kind van smarten voor zijne moeder geweest zijn, met opregte liefde den zoetsten aller namen uitspreekt, die in 's menschen oor kan dringen, den alles overtreffenden naam van «Moeder», dan vergeet

zij, de moeder, op het eigen oogenblik al de bitterheden haar door dien zoon veroorzaakt, dan trilt gansch haar wezen, dan wordt hare ziel tot in haar diepste diepten verteederd.

Dat is een beeld van hetgene in den hemel gebeurt, als wij, de kinderen van Maria, onze hemelsche Moeder aanroepen. Ik kan haar veel bedroefd en haar grievende smarten veroorzaakt hebben, doch hiervan ben ik ten volle overtuigd: als ik met ware rouwmoedigheid en vast vertrouwen mij wende tot haar en haren bijstand en bescherming vrage, neen! dan kan zij mij niet verstooten, want zij is Moeder. Nog voordat wij er aan denken, hare voorspraak af te smeeken, ziet zij onze behoeften, kent de gevaren, waarin wij ons bevinden, en bidt Jesus haren Zoon voor hare lijdende en strijdende kinderen op aarde. »O zalig vertrouwen, o veilige toevlugt, zoo roept bij de overweging dezer waarheid de H. Anselmus uit, de Moeder van God is ook onze Moeder! met hoeveel zekerheid moeten wij dan hopen, wijl ons heil in de handen is van Jesus, onzen goeden Broeder, en in de handen van Maria, onze teedere Moeder!» (*Orat. LI*) »Wees dan gezegend, zoo hervat de H. Alphonsus (*Heerl. v. Mar. I. Hoofdst. I. § 2.*), wees dan gezegend, o Moeder vol

teederheid, o Moeder vol goedertierenheid! en gezegend ook onze barmhartige God, die u aan ons als Moeder en als zekere toevlugt in alle gevaren dezes levens gegeven heeft."

»Want hoe goed is het ons, aldus gaat de Kardinaal Bellarminus voort (*De sept. verb. Lib. I. c. 12*), onder de bescherming eener zoo magtige Moeder geplaatst te zijn! Wie toch zal ons aan hare hoede kunnen onttrekken? Welke bekoring zal sterk genoeg, welke kweeling hevig genoeg zijn om ons neer te slaan, als wij vertrouwen op den bijstand van Maria, de Moeder Gods en onze Moeder?"

»Neen, zoo spreekt op zijne beurt de godvruchtige Thomas van Kempen (*Ad Novit. serm. XXIV.*) daar is geen veiliger schuilplaats dan de schoot van Maria: daar vindt de arme een toevlugtsoord; daar is den kranke een heilmiddel, den bedrukte een zoete troost bereid; daar vindt de radeloze steun en de verlatene kracht en bijstand."

Maria gedraagt zich dan jegens ons als eene moeder jegens hare kinderen, en zij is goedgunstig, welwillend en edelmoedig in hare liefde. De stem aller eeuwen is een waarborg en getuige harer goedheid; zoovele bidplaatsen en kapellen, heiligdommen en bedevaartskerken, Maria ter eer in alle streken der

wereld met kwistige hand gezaaid; zoovele steden, gewesten en landen, die haar tot hunne beschermster namen en met heilige trotschheid haar als hunne patrones begroeten; ontelbare zielen, die door hare voorspraak tot God zijn wedergekeerd; ja, mijn eigen hart en de geschiedenis van mijn eigen leven bewijzen mij hare liefde en goedertierenheid. Met hoevele gunsten, o Moeder! hebt gij mij overladen? Hoe dikwerf heb ik de uitwerkselen uwer teederheid en goedheid ondervonden? Hoe menigmaal heb ik biddend, voor uw beeld of uw altaar neergeknield, de genade als een hemelsche lichtstraal, zien neerschieten, om mijne ziel te verlevendigen en uit hare kwijning op te wekken? Hoe dikwijls heeft, bij het aanroepen van uw naam, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! of bij 't bidden van den rozekrans, een balsem van vreugde, van geluk en vrede mijne ziel gezalfd en getroost? Welke bekooring heb ik niet overwonnen, in welken strijd niet gezegepraald, als ik mij door een vurig »Wees gegroet» of een hartelijk schietgebed uwen bijstand verzekerd had? Ja, vrij mag ik deze woorden van den H. Bernardus herhalen, en geve God dat ik ze herhale met hetzelfde liefdegevoel als die groote dienaar van Maria: »Zoo er iemand is, o gelukzalige

Maagd! die zich herinnert u in zijne behoeften aangeroepen te hebben en niet door u bijgestaan te zijn, dat hij zwijge over uwe barmhartigheid: wat ons echter, uwe dienaren, betreft, wij verheugen ons om uwentwille over uwe andere deugden en hoedanigheden, doch verblijden ons om ons zelve over uwe barmhartigheid. Wij prijzen uwe maagdelijke kuisheid, wij bewonderen uwe diepe nederigheid, maar uwe barmhartigheid is zoeter voor ongelukkigen: uwe barhartigheid omhelzen wij vuriger, herinneren wij ons dikwijler en vragen wij dringender." (*Serm. IV de Assumpt.*)

GEBED.

O Maria, genadenvolle Moeder van mijnen God en ook mijne Moeder! o magtige Koningin van hemel en aarde en Moeder van Altijd-durenden Bijstand! gewaardig u op mij, armen zondaar, een blik van medelijden en van liefde te werpen. God heeft u, gelijk uw trouwe dienaar, de H. Alphonsus (*Heerlijkh. v. Mar. I. Hoofdst. I. § 1.*) zegt, rijk gemaakt aangenade en rijk aan goedertierenheid, opdat gij alle ongelukkigen zoudt bijstaan en redden; zie dan op mij neder, o Moeder! en heb medelijden met mij; zie op mij neder en verlaat

mij niet in mijne ellende en mijne zondigheid. Ik beken dat ik uwe moederlijke gunsten niet waardig ben, en dat ik om mijne ondankebaarheid verdien van alle genaden, welke ik door uwe tusschenkomst van God onvangen heb, beroofd te worden; doch dit is mijn troost, dat gij, wijl gij eene koningin van barmhartigheid en eene teedere Moeder zijt, niet ziet naar verdiensten, maar alleen naar ellenden, en dat gij in uwe moederlijke goedertierenheid altijd bereid zijt alle ongelukken en hulpbehoevenden bij te staan; en wie, o Moeder! wie onder al uwe kinderen is er armer en hulpbehoevender dan ik? Mijne diepe ellende, mijne zondigheid is de voor naamste titel, dien ik kan doen gelden om uwe barmhartigheid te vragen en om uwen bijstand te verkrijgen; en de zoete naam van »Moeder», waarmede ik u begroet en aanroep, geeft mij de troostende verzekering dat gij uw kind niet zult versmaden. Dien naam zal ik herhalen en blijven herhalen; en gij zult u herinneren, dat gij op den Calvarieberg; door het bloed van Jesus, tot mijne Moeder gezalfd zijt en dat hij stervend, van af zijn heilig kruis, mij aan u tot kind gegeven heeft. Toon dan, o Maria! dat gij mijne Moeder zijt: wees mijn steun in mijne bekoringen,

mijne voorspraak bij uw goddelijken Zoon,
mijn Altijddurende Bijstand in alle gevaren
en moeilijkheden dezes levens; sterk mij
tegen mijne vijanden, verdedig mij in den
zwaren strijd, dien ik dagelijks te strijden
heb en red mij uit alle gevaar, opdat ik door
uwen Bijstand een kind blijve van Jesus'
genade en van uwe liefde. Amen.

ZEVENDE PAG.

HET TEEKEN IN DEN HEMEL

OF

WONDERBARE VERHEFFING VAN MARIA IN DE GLORIE.

Signum magnum apparuit in cælo.
Een groot teeken is er verschenen
in den hemel.

I^e PUNT.

Verhevenheid van Maria's glorie.

De kracht van Maria's Altijddurenden Bijstand, de zekerheid dat zij ons alles kan verkrijgen wat wij haar vragen, steunt ook nog op hare wonderbare verheerlijking in den hemel, waar zij naast Jesus met meer regt zetelt, dan Bethsabée zetelde naast haren zoon Salomon. Immers als 's menschen geest, gelijk de H. Alphonsus dat met den H. Bernardus opmerkt (*Heerlijkh. v. Mar. II. Leerrede. VIII.*) niet kan bevatten, hoe groot de heerlijkheid is, welke God in den hemel heeft voorbereid aan degenen die hem bemind hebben op aarde

wie zal dan ooit kunnen begrijpen, hoe overgroot de glorie is, welke hij geschonken heeft aan zijne veelgeliefde Moeder, die hem gedurende haar leven meer dan alle andere schepselen bemind en zelfs van af het eerste oogenblik van haar bestaan meer lief gehad heeft dan alle menschen en Engelen te zamen hem liefhebben?" Wie zal dan uitspreken, welke glorie hij zijner Moeder heeft voorbereid? *Quod præparavit se gignenti, quis loquatur?* (S. Bern. serm. I. in Assumpt. B. V. M.) Ja, gelijk de Kerk zelve het ons zegt (*Offic. de Assumpt.*), „de heilige Moeder Gods is in den hemel boven alle Engelenkoren verheven;" en zooveel voortreffelijker is hare verheffing, als de haar geschonken genade, hare wreede beproevingen, hare edelmoedige getrouwheid en hare yurige liefde tot Jesus grooter waren dan die der andere uitverkorenen.

En deze overgroote verheerlijking was Jesus haar verschuldigd. Zelf toch heeft hij gezegd: „zoo iemand mij dient, hij volge mij: en waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn. Zoo iemand mij dient, de Vader zal hem eeren." (Joan. XII. 26.) Nu, gelijk de godvruchtige abt Guerrius (*Serm. de Assumpt.*) opmerkt, „niemand heeft hem in de dagen zijner nederigheid meer gediend dan zijne Moeder, nie-

mand zal hij dus meer dan haar verheerlijken in zijne glorie." Jesus zelf spreekt aldus in zijn hoogepriesterlijk gebed tot den Vader: »Heilige Vader! bewaar hen in uwen naam, die gij mij gegeven hebt, opdat zij één zijn gelijk wij." (*Joan. XVII. 11.*)

Hoe wonderbaar is reeds hier op aarde de eenheid van Maria met Jesus! Alles wat het teederst is in de natuur, alles wat het krachtigst is in de genade werkt samen om die eenheid voort te brengen. »De band des bloeds" is veel sterker en inniger tusschen Jesus en Maria dan tusschen eene andere moeder en haar kind; »de eenheid van wil en gedachten" is zoo diep tusschen beiden, dat alles wat de Zoon zegt en alles wat men zegt van hem, door de Moeder bewaard wordt in de schatkamer van haar hart. (*Luc. II. 19.*) »Zoo vast en innig is zij aan zijne ziel verkleefd", dat geene kracht of geweld in staat is haar van hem los te rukken: dat ware niet eens mogelijk geweest, al had men haar den laatsten droppel van haar moederlijk bloed, dat haar aanhoudend haren Zoon herinnert, uit de aderen geperst. Alles wat haar kind betreft, betreft haar, en in alles wat Jesus doet, stelt Maria het hoogste belang. Hoe bewondert zij aanhoudend zijn leven! Hoe vangt zij elk zijner

woorden met onverzadigbare gretigheid op! Hoe drukt zij zijne voetstappen nog meer door de navolging zijner deugden dan door hem te volgen op al zijne wegen! En hoezeer hij, haar Zoon, één met haar van gedachten en van ziel is, kan deze eene daadzaak toonen, dat hij, om hare bede te verhooren en aan eene uitdrukking van haren wil gevolg te geven, den tijd zijne openbaring als Messias, als Wonderdoener, den tijd der mirakelen wil vervroegen. En dan »de eenheid des lijdens!» Hij roept en trekt haar door de geheimzinnige kracht van zijn bloed tot onder zijn kruis: eene en dezelfde marteling treft den Zoon in zijn gezegend ligchaam en foltert de Moeder in haar medelijdend harte; een en hetzelfde kruis wordt beider altaar; en de lans, die het aanbiddelijk hart des Zoons wel doorboren maar niet meer pijnigen kan, doorvlijmt des te wreeder de ziel der arme Moeder! Eindelijk »welke eenheid van deugden!» De Moeder is door hare deugd het levende beeld, de getrouwste afspiegeling, de zoo volmaakt mogelijke uitdrukking van de heiligheid des Zoons; al de gaven, al de krachten en werkingen der Verlossing, al de vruchten van het bloed van Jesus stroomen in hare ziel. Geen wonder! want dat onschuldige bloed is

het zaad aller genaden en deugden. En wie ter wereld heeft daar zooveel regt op, wie kan daarvan zoo groot een gedeelte voor zich vorderen, als zij die den Verlosser dat bloed gegeven heeft? Mij dunkt, dat dat kostbare bloed er genoeg in vond, om voor haar met dikke druppelen van het kruis te vlieten, omdat zij de zuivere bron was, waaruit het was ontsproten.

Wonderbaar, o heilige en gezegende Moeder van Jesus! wonderbaar is dan uwe eenheid met uwen goddelijken Zoon hier op aarde geweest; onovertreffelijk zal dus ook uwe vereeniging met hem in de glorie wezen! »Voorzeker, aldus spreekt een oud en eerbiedwaardig schrijver, voorzeker, Maria geniet de heerlijkheid van Christus; aanhoudend reikhalst zij er naar hem door de glorierijke aanschouwing in de eeuwige klaarheid te zien en aanhoudend ziet zij hem; daar smaakt zij de hemelsche geneugten meer dan wij bevatten kunnen en wordt op uitstekende en onvergelykelijke wijze door haren Zoon vereerd en verheerlijkt, terwijl zij de menschheid van Jesus, welke zij gevormd heeft, aan de regterhand des Vaders ziet opgevoerd.... O voorzeker, de troon Gods, de Bruiloftskoets van het menschgeworden woord, de woonplaats en het Tabernakel van Christus

moet daar zijn waar hij zelf is." (*Lib. de assumpt. B. V. cap. 6 int. op. S. Aug.*) »Op aarde, zoo hervat de H. Bernardus (*Serm. I. de assumpt.*), is er nooit iets zoo waardig geweest als Maria's maagdelijke schoot, waarin de Zoon Gods, als in zijn tempel, werd opgenomen; en in den hemel is er niets zoo heerlijk als de troon, waarop Maria door haren goddelijken Zoon verheven is." »Neen, 't is geen wonder, zegt de H. Bonaventura (*Specul. B. V. c. VII.*) dat zij eene volle en overvloedige vreugde, eene volmaakte en overheerlijke glorie in het vaderland des hemels geniet, zij die in de ballingschap dezer aarde de overvloedigste volheid der genade heeft bezeten; 't is volstrekt geen wonder, dat zij in den hemel zoowel als op aarde door hare overvloedige voorregten en door de volheid der genadegaven alle schepselen overtreft, zij wier overvloed en genadenvolheid voor alle schepselen eene bron wordt van geestelijke levensontwikkeling." »Maria, zoo vervolgt de diepzinnige Broere (*Maria als type. De Katholiek* 1855.) Maria is de grootste persoon, die God heeft voortgebracht. Zij is de eenheid van Christus werken, en al de krachten zijner schepping, al de genaden zijner verlossing, al de gaven zijner verheerlijking vergaderen

om haar heen, vlieten in haar zaam, stralen om haar uit! alles dient haar, alles huldigt, alles looft haar! en de Engelreijen, opgevaren om haren troon, slaan het oog neer bij 't naderen, en dekken zich met hunne vleugelen voor het licht." Het is zoo, al de gaven der verheerlijking stralen om haar uit, en wel op eene zoo onuitsprekelijke wijze, dat de H. Bernardus uitroept (*Serm. sup. sign. magn.*): »Te regt staat er geschreven, dat Maria omkleed is met de zon, omdat zij de onpeilbare afgronden der goddelijke wijsheid, veel dieper dan wij begrijpen kunnen, is ingedrongen, zoodat zij in dat ongenaakbaar licht, zoo verre de staat van een louter schepsel, zonder de persoonlijke vereeniging der godheid en menscheit, dat gedooft, schijnt weggezonden te zijn."

Allerhoogst is dan de verheffing van Jesus' Moeder in de glorie, allerinnigst hare vereeniging met haren Zoon in de heerlijkheid van Gods woontenten. Te innig was zij één met hem door den bloede, door de volheid der genade, door de navolging zijner deugden, door de eenheid van wil en van gedachten, door de deelneming aan zijn bitter lijden en te rijk was zij aan verdiensten, dan dat zij ook nu niet allerinnigst met hem vereenigd zoude zijn in eene en dezelfde glorie. Zeker,

de Heiligen, die als sterren in Gods onvergankelijke eeuwigheden schitteren, worden bestraald door de glorie van den Godmensch Jesus Christus, doch niet in die volheid als Maria. 't Is waar, zegt de H. Antoninus (*IV. Part. Tit. XV. cap. 20. § 1.*), dat Maria, wijl zij de poolsterre is boven deze wereldzee, ook bestraald wordt door de eeuwige zon Christus; doch van haar wordt daarenboven gezegd, dat zij omkleed is met de zon, en daardoor wordt hare onvergelykelijke glorie aangeduid: want, gelijk niets zoo innig vereenigd is met het ligchaam als het kleed, zoo komt ook niets de glorie van Christus zoo nabij als de glorie en de verheerlijking der gelukzalige Maagd. En niets, voorwaar, is billijker: want gelijk zij hier op aarde de zon zelve, ik meen, den Zoon Gods, omkleed heeft met de wolk onzer sterfelijkheid, zoo omkleedt hij haar in den hemel met de zon der allerhoogste glorie."

Om deze wonderbare verheerlijking van Maria erkennen de Kerkvaders haar eenpariglijk als de vrouw, van wie het boek der Openbaring zegt: "Een groot teeken is er verschenen in den hemel: eene vrouw omkleed met de zon, en met de maan onder hare voeten, en met eene kroon van twaalf sterren op haar hoofd."

Welk een troost voor ons te kunnen denken, te moeten hopen, dat wij Maria eens zullen zien in hare wondervolle verheerlijking, eens deel zullen hebben aan hare glorie, vermits wij hier op aarde hare deugden navolgen en met Jesus vereenigd zijn. Opdat wij daartoe geraken, zult gij, o heilige Moeder! ons bijstaan door uwe voorspraak en uwe lijdende en strijdende kinderen op aarde niet vergeten: want daarom heeft God u boven allen verheerlijkt, opdat gij ook boven allen magtig zoudt zijn om ons te helpen.

IIe PUNT.

Maria's heerlijkheid is ons voordeel
en onze hoop.

De verheffing van Maria én hare zegepraal in de eeuwige glorie zijn niet voor ons eene ijdele vertooning, welke ons niet betreft of waarin wij geen belang behoeven te stellen. Integendeel, want hare magt is geëvenredigd aan hare glorie en de kracht van haren Bijstand beantwoordt aan de verhevenheid harer verheerlijking, aan de waardigheid van haar persoon en aan de alles overtreffende grootheid van hare liefde tot God. Hoe digter zij zetelt

bij den troon van haren goddelijken Zoon, hoe meer vermogen zij bezit, om hem onze gebeden goedgunstig te doen aannemen en ons den bijstand te verwerven, dien wij van noode hebben. De Moeder moet in alles gelijk zijn aan den Zoon. en die gelijkvormigheid, hier op aarde begonnen, duurt voort in den hemel. Onze goddelijke Verlosser is terruggekeerd tot den Vader, die hem gezonden had, en, nadat hij op aarde het groote werk der verzoening had voltooid, is hij ten hemel gevaren, om daar in eeuwigheid te zetelen op den troon die hem om zijne goddelijke geboorte toebehoort. Daar zetelt hij niet alleen om verheerlijkt te worden door de Engelen en uitverkorenen en om de hem toekomende glorie te ontvangen, maar ook, gelijk de Apostel dat leert, om de belangen zijner Kerk waar te nemen en te verzorgen: hij is daar tot ons heil en voordeel. Wat toch, o genadenvolle Jesus! kan ons zoo heilzaam en zoo voordeelig zijn, als dat gij, magtige Middelaar! u belast met onze zaken, ons verdedigt en voor ons ten beste spreekt bij uwen hemelschen Vader en voor zijn aanschijn verschijnt (*Hebr. IX. 24*), om ons genade en barmhartigheid te doen vinden? En wat onze

Verlosser doet, dat doen ook al de verheerlijkte ledematen van zijn geheimzinnig lichaam volgens de grootheid hunner verdiensten en de innigheid hunner vereeniging met God. Zoovele zaligen als er zijn in het beloofde land van daarboven, zoovele ondergeschikte middelaars en voorsprekers hebben wij daar, die bidden voor hunne nog strijdende broederen hier beneden. — O heilig katholiek geloof, wat zijt gij troostend en opbeurend! Want als de Moeder van mijn God en Verlosser Jesus Christus nu zoo hoog in de glorie boven alle hemelsche geesten verheven is, dan zal hare verheffing niet slechts haar tot verheerlijking, maar ook mij tot voordeel verstreken. Hoe dieper zij ingaat, hoe meer zij deelt in de glorie van haren Zoon en hoe nader zij zetelt bij zijnen troon, des te magtiger is zij om mij de kostbaarste genadegunsten te bekomen! Nu is hare liefde volmaakt, hare liefde tot God en hare liefde tot ons, en in den hemel, gelijk de Apostel zegt, neemt de liefde geen einde, en juist die volmaaktheid harer steeds voortdurende liefde zal hare voorpraak en hare bemiddeling nog heilzamer en vruchtbaarder maken voor ons, de kinderen Gods, aan wie zij het heil en de verlossing in

Jesus Christus onzen Heer geschonken heeft. Hare verheerlijking is dan de grondslag harer magt, hare zegepraal is ons een waarborg van haren Altijddurenden Bijstand en hare glorie is de steun orzer hoop. Vrij mogen wij dan tot onze verheerlijkte Moeder opzien en met alle vertrouwen ons tot haar wenden: wat wij vragen, kan zij ons geven; want gelijk men geene grenzen kan aanwijzen aan hare waardigheid, zoo kan men ook geene palen en perken vaststellen, waarbinnen hare magt is besloten. De maat harer magt is geene maat te kennen. Onze verheerlijkte Moeder is alvermogend, is almagtig, niet door eene haar eigene of aangeboren almagt, maar door een haar geschonken alvermogen; zij is almagtig, niet door natuur, maar door genade; niet door hare opperheerchappij, maar door hare smee-king en voorspraak; zij is eene biddende almagt." Verheugen wij ons dan vrij over haar geluk en de haar geschonken glorie, want zij gebruikt hare heerlijkheid voor ons welzijn en hare magt voor onze zaligheid, en gaarne schenkt zij ons hare bemiddeling, om ons door hare tusschenkomst de rijkste gunsten, de heerlijkste genadegaven en den overvloedigsten bijstand te bezorgen. Nooit echter

mogen wij vergeten, dat hare voorspraak ons niets zal baten, als wij geen gebruik willen maken van de genaden, welke zij ons verwerft, en dat hare magt ons niet zalig zal maken, als wij niet streven naar degelijke levensverbetering en onze driften niet met edelmoedigheid bestrijden. Om te deelen in hare glorie, moeten wij eerst deelen in hare gelijkvormigheid met Jesus.

GEBED.

O heilige, o glorierijke en boven alle schepselen verheerlijkte Moeder van onzen Heer en Verlosser Jesus Christus! ootmoedig werp ik mij neder voor uwen troon om u de hulde mijner vereering, mijner liefde en van mijn vertrouwen te brengen. Overheerlijk is de glorie, waarmede de Heer u omkleed heeft, eindeloos verre boven ons verheven, is de glorietroon waarop gij zetelt: gij zijt de Koningin van hemel en aarde, der Engelen en der Heiligen; doch in uwe grootheid zult gij ons in onze ellende niet vergeten, en ondanks uwe onvergelykelijke verheffing zult gij u gewaardigen uwe mededoogende blikken op ons, arme en ongelukkige kinderen van Adam, te

vestigen. Hoe digter gij troont bij de bron aller genade, hoe gemakkelijker het u is ons alle genadegunsten te verwerven. Gij kent, o Moeder! onze behoeften; gij ziet onze gevaren; onze kwellingen zijn u niet verborgen en alles vermoogt gij bij uwen goddelijken Zoon: gebruik dan uwe magt en wend uw vermogen op het heilig hart van Jesus aan, om ons datgene te verkrijgen, wat ons het meest noodzakelijk is in den strijd dezes levens. Allervurigst wenschen wij, o Maria! uwe trouwe dienaren en uwe kinderen te zijn: sterk ons dan door uwe voorspraak, ondersteun ons door uwen Altijddurenden Bijstand, troost en verdedig ons door uwe bescherming en verwerf ons de genade, om, door de edelmoedige bestrijding van ons zelve en door de navolging uwer deugden en voorbeelden, aan Jesus uwen goddelijken Zoon gelijkvormig te worden. Smeek Jesus, den Verlosser onze zielen, dat hij zich over ons ontferme, ons beware in zijne liefde, ons bevestige in zijne vriendschap, opdat wij ten allen tijde hem getrouw en met hem vereenigd blijven op aarde, en eens, o zoete Moeder van Altijddurenden Bijstand! hem mogen bezitten en aanschouwen en u mogen zien in de eeuwige zaligheid des he-

mels. Dan zal ons geluk volkomen en onze vereeniging met hem volmaakt wezen, en niets meer ons kunnen scheiden van zijne omhelzing en van uw bezit. En daar, o geliefde Moeder! zullen wij in eeuwigheid het u danken, dat gij, door ons de gunsten en de genaden van Jesus, uwen Zoon, mede te deelen en door ons uwen moederlijken bijstand te schenken, onze zaligheid verzekerd hebt. Amen.

ACHTSTE PAG.

Deelneming van Maria aan het Verlossingswerk.

DE OUDSTE PROFETIE

OF

MARIA IN DE VOORSPELLING DER VERLOSSING.

Ipsa conteret caput tuum.
Zij zal u den kop verpletten.

Ie PUNT.

**Maria is met Jesus in de voorspelling
der Verlossing vereenigd.**

In onze voorgaande beschouwingen hebben wij, met dankbaarheid in het hart en met vreugde in de ziel, de verschillende gronden nagegaan, waarop de kracht van Maria's Altijddurenden Bijstand steunt. En gelukkig waren we, o heilige Moeder van Jesus! toen wij met volle overtuiging tot het besluit kwamen, dat God in zijne oneindige goeder-tierenheid u omkleed heeft met de volheid zijner magt, gelijk hij u versierd heeft met de

volheid zijner genade. Doch hoe troostend en zoet het ons ware, ons met de bespiegeling uwer grootheden bezig te houden, nog zoeter en troostender zal het ons wezen te overdenken, hoe gij, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! uw vermogen op het hart van Jesus en uwe magt doet dienen, om overal weldaden te zaaijen en redding te brengen aan allen die redding behoeven, om ons te helpen en bij te staan in allen zoo geestelijken als tijdelijken nood, in alle kwellingen van ziel of ligchaam, in al onze behoeften en ellenden.

Uitgebreidheid van Maria's Altijddurenden Bijstand! wie zal u bevatten? Neen, wij kunnen dat niet, en daarom willen wij ook, in onze volgende beschouwingen, de Kerk zelve van Jesus en hare edelste ledematen, de Leeraars en Vaders, ondervragen, om, onder hunne leiding, Maria te volgen op al de wegen harer liefde en barmhartigheid. Dwalen wordt dan onmogelijk!

Hoe de heilige Kerk ons al dadelijk eene grootsche gedachte geeft van den mateloozen omvang van den Altijddurenden Bijstand van Maria! „O heilige Maria!” zoo bidt zij tot Jesus Moeder, „o heilige Maria! sta de ellendigen bij, help de kleinmoedigen, troost de

treurenden, bid voor het volk, verleen uwe tusschenkomst aan de geestelijkheid, spreek ten beste voor het godvruchtig vrouwen-geslacht; mogen allen, die uwe heilige hulp inroepen, uwen bijstand erlangen." (*Brev. Rom.*) En als ware dat niet genoeg, legt zij haren kinderen nog een ander gebed tot Maria op de lippen: »Onder uwe bescherming nemen wij onze toevlugt, o heilige Moeder Gods! verstoot onze gebeden niet in onzen nood, maar verlos ons altijd van alle gevaren, o roemrijke en gezegende Maagd!» En geen wonder, dat de heilige Kerk ons allen bijstand van Maria doet verwachten en afsmeeken. »Maria toch, gelijk de H. Bernardus zoo schoon zegt (*Serm. II de Pentec.*), wordt met eene bewonderenswaardige juistheid het middenpunt der aarde genoemd: want tot haar als tot het middenpunt, als tot de arke Gods, als tot de oorzaak aller dingen, als tot de hoofdzaak der eeuwen, rigten hunne blikken zoowel zij die in den hemel als die in het voorgeborgte der hel wonen, en zij die ons voorafgegaan zijn in het leven, en wij, die nu bestaan, en zij die ons zullen volgen met al hunne nakomelingen: de hemelsche geesten zien op haar, opdat de ledige troonen bezet,

en de lijdende zielen, opdat zij bevrijd worden; onze voorvaderen hebben de oogen op haar gevestigd, omdat in haar de voorzeggingen der profeten bewaarheid moeten worden, en onze nakomelingen, om door haar de glorie te verwerven." Immers het is door de bemiddeling van Maria dat het menschdom een Verlosser ontvangen zou, en zij, 's Heeren Moeder, werd, gelijk de H. Bernardus opmerkt (*Hom. II. sup. Missus est*), door de Oudvaderen voorafgebeeld en door de profeten beloofd, omdat zij de mede-verlosseres, de deelgenoot van Jesus Christus moest zijn in de bewerking van het heil der wereld.

Daarom zien wij ook altijd en overal de heilige Maagd als deelgenoot van haren goddelijken Zoon in het verlossingswerk van het menschelijk geslacht optreden en de oudste voorzeggingen toonen ons Jesus met Maria vereenigd. Reeds de eerste en plegtigste aller profetiën, die welke God zelf deed bij de bakermat onzer vervallen menschheid, toonde aan den verren gezigteinder der toekomst den Verlosser met de mede-verlosseres: »En God de Heere sprak tot de slang: omdat gij de vrouw (Eva) verleid hebt, zijt gij vervloekt.... en ik zal tusschen u en de vrouw,

tusschen uw ras en het hare vijandschap stellen: zij zal u den kop verpletten." (*Gen. III. 15.*) Hoe goedertieren en liefderijk zijt gij, o mijn God! in uwe eindelooze barmhartigheid. De voorzegging van ons heil is even oud als het vonnis onzer veroordeeling. Een en dezelfde dag is getuige van den val onzer natuur en van de herstelling onzer hoop! Alles zal hersteld worden door een nieuwen Adam en eene nieuwe Eva: Jesus en Maria verschijnen ons op den drempel van het aardsch Paradijs, en te midden van de schaduwen der zonde en des doods zien wij de eerste stralen van den dageraad der genade en des levens. In de Vrouw, welke daar verschijnt, erkennen wij haar van wie Paulus spreekt, als hij zegt dat »toen de volheid der tijden gekomen was, God zijnen Zoon, uit de Vrouw geworden, heeft gezonden." (*Gal. IV. 4.*) De belofte van den Verlosser en de belofte van de medeverlosseres, van Jesus en Maria, staan zamen en gaan zamen de eeuwen door, totdat de vervulling de waarheid zal toonen. Vier duizend jaren zullen den Verlosser Jesus Christus verwachten, en vier duizend jaren zullen verwachten Maria de medeverlosseres: overal waar er eene voorafbeelding of eene

voorspelling van Jesus is, zal er ook eene voorafspiegeling en voorzegging van Maria wezen. Is Jesus de ware boom des levens, Maria is de maagdelijke aarde, waarin die boom wortel schiet. Is Jesus de ware Noë, die, niet acht personen, maar alle regtvaardigen redt van den vreesselijken zondvloed der boosheid, dan is Maria de levende ark, door den waren Noë gebouwd en bewoond, waarin hij is ingegaan en welke hij verlaten heeft om de Vader eener nieuwe wereld te worden. Maria is de geheimzinnige Ladder van Jacob, wier voetstuk op aarde rust en wier toppunt den hemel bereikt: ik zie den hemelschen Vader met welbehagen daarop rusten en zijnen eengeboren Zoon daarlangs tot ons nederdalen, opdat wij tot hem zouden kunnen stijgen, zijne genaden ontvangen en hem onze smeekingen aanbieden. Zij is het brandend Braambosch en zij wordt niet verteerd door den gloed, ofschoon zij het gloeiende lichtvuur des Heiligen Geestes, den Zoon des Allerhoogsten, draagt, en ofschoon van haar de vlam der hemelsche liefde uitgaat, welke heel de aarde moet ontvlammen en zuiveren. Is Jesus de Heer de ware Hoogepriester, dan is Maria het tabernakel, dat hij alleen ingaat. Is de goddelijke Verlosser de

door de profeten voorspelde bloem van Jesse, dan is Maria in waarheid de stengel, welke deze bloem zal dragen. Is Jesus Christus de goddelijke zoon der waarheid en gerechtigheid, welke, in het Oosten opstijgend, heel de wereld door haren gloed en hare klaarheid moet bestralen, dan is Maria de blijde dageraad, welke ons de komst dier alles verlichtende en verwarmende zon aankondigt. Zoo wordt Maria overal met Jesus vereenigd gevonden, zoo omvatten de heerlijkste voorspellingen en voorafbeeldingen van het Oude Testament den Verlosser en haar door wie hij komen zoude tot ons. Hoe eenvoudig en natuurlijk! Want als de lang Beloofde zal nederdalen als een zachte morgendaauw, als de hemelen zullen daauwen en de wolken den Regtvaardige regenen, dan zal zij hem het eerst en op eigene wijze ontvangen; al het overige rondom haar zal dor en uitgedroogd blijven, terwijl zij, even als het geheimzinnige vlies van Gedeon, door dien hemeldauw bevochtigd zal worden. Alles dan voorspelt haar, alles duidt haar aan, alles beteekent haar en beeldt haar af! En even als op de eene der twee groote en evenwijdige lijnen, welke van Adam tot Jesus Christus en van Eva tot Maria afdalen, al

de doorluchtige mannen, die den Verlosser moesten voorafbeelden, op het voorhoofd eene straal dragen van Jesus Christus, dien zij be- teekenen; evenzoo ziet men al de edele vrouwen, welke Maria voorafspiegelen, op haar voorhoofd eene straal dragen der medeverlossende Maagd. Van de gesloten deuren van het Eden tot op de kruin van den Golgotha is de mede- verlosseres overal aan den Verlosser verbonden en allerinnigst met hem vereenigd. En reeds te midden der schaduwen en voorafbeeldingen en profetiën wordt de toekomstige wezenlijk- heid aanschouwd. Isaias heeft een blik mogen werpen in het onnaspeurlijk Godsgeheim, en het ziende en de werkelijkheid in het verschiet aanschouwend, heeft hij van vreugde en be- wondering getrild; in één kreet, met eene en dezelfde vervoering heeft hij de gezegende Moedermaagd en den God Verlosser, den Emmanuël, den God met ons, begroet: »Ziet, de Maagd zal ontvangen en eenen Zoon baren, en zijn naam zal zijn God met ons." (*Isaï. VII. 14.*)

IIe PUNT.

De geboorte van Maria is de oorzaak
onzer blijdschap.

Vier duizend jaren lang had het menschedom

verwachting uitgezien naar de Vrouw in den beginne beloofd, die den kop der helsche slang door de gezegende vrucht van haren schoot zou verpletten. De volheid der tijden komt eindelijk nader, en zij, die de hoop der oudvaders en der profeten was, wordt geboren. Met heilige blijdschap begroet de Kerk dien lang verbeiden dag. »Uwe geboorte, o maagdelijke Moeder Gods! heeft der gansche wereld vreugde aangebragt: want uit u is opgegaan de Zon der regtvaardigheid, Christus onze God, die, de vervloeking vernietigend, ons zegeningen medegedeeld, en, den dood beschamend, ons het eeuwige leven geschonken heeft.» (*Offic. Eccl.*)

Hare verschijning op aarde is eene vreugde voor de Engelen des hemels, omdat door hare bemiddeling de Verlosser zal nederdalen en de afval der booze geesten vergoed zal worden door het heil der menschen, die de ledige troonen des hemels zullen bezetten. Reeds nu begroeten zij haar als hunne Koningin, omdat zij rijker is aan genade en onschuld dan alle Engelen en menschen tezamen, en verheugen zich, dat de hemel een nieuwen luister bezitten zal wanneer zij eens boven alle zalige geesten verheven zal zijn. Maar nog troostender was hare geboorte voor de zielen der oudvaders en der andere heiligen van het Oud Verbond,

die thans konden verhopen, dat zij weldra uit het voorgeborgte der hel, waar zij van de aanschouwing Gods verstoken waren, bevrijd zouden worden. Zij juichten bij hare geboorte en begroetten deze als den aanbrekenden dageraad, die weldra door de ware zon der gerechtigheid zou worden gevolgd. Niet minder vreugdevol was de dag van Maria's geboorte voor de braven en heiligen die toen op aarde leefden en het geheim dier geboorte hetzij door eene openbaring, gelijk Joachim en Anna, of op eene andere wijze kenden. En voorzeker, als velen, gelijk de aartsengel Gabriël voorspeld had, zich verheugden om de geboorte van Joannes, den Voorlooper van Jesus, dan mogten zij met grooter regt zich verblijden om de geboorte dezer Maagd, die der wereld den Verlosser, den God met ons, baren en een einde stellen zou aan den langen nacht van dwalingen en zonden, waarin het menschedom verzonken lag. Ja, de gansche wereld moet zich verheugen om de geboorte van haar, die zulk een vermogen bij den almachtigen God bezitten zal als eene moeder ooit bezitten kan bij haren eenigen en innig geliefden Zoon. Gelijk een broeder zich verblijden zou, als zijne zuster door een koning ten huwelijk gevraagd en tot zijne gemalin verkozen werd,

zoo, en veel meer nog, moet het menschelijk geslacht zich verheugen, welks Dochter tot zulk eene waardigheid verheven is, dat God zelf zich jegens haar gedraagt gelijk een zoon jegens zijne moeder. Zij is onze Zuster, en zoo groot is haar vermogen bij God, dat alles door haar verkregen wordt wat zij voor ons begeert.

Gegroet dan, o nieuwe Eva, ware Moeder der levenden! Gegroet, o nieuwe Sara, Moeder van den waren Isaak! die, door zijn bloedigen offerdood, u de Moeder zal maken eener nakomelingschap ontelbaarder dan de sterren des hemels en dan de zandkorreltjes op den oever der zee. Gegroet, o ware Rebecca! van maagdelijke schoonheid glanzend, die, niet voor den Zoon van Abraham, maar voor het eeuwige Woord des Vaders zijt voorbereid en het wonderbare kanaal zijt, waardoor de wateren uit de bronnen des Zaligmakers, ten eeuwigen leven opspringend, ons toestroomen. Gelijk de beminnelijke Rachel, Labans dochter, na eene lange onvruchtbaarheid, aan Joseph, die de Verlosser van Egypte zou worden, het leven gegeven heeft, zoo hebt gij, o Maria! aan Jesus, den Verlosser der wereld, het leven geschonken. Gelijk de vijand van Gods volk aanhoudend bleef zegepralen, »totdat eene moeder opstond

in Israël" (*Judic. V. 7.*) en Jahel, de sterke vrouw, hem het leven ontnam, zoo zegepraalde ook de geest der duisternissen over het menschedom, totdat gij, o ware Moeder der levenden! op aarde verschenen zijt. Gelijk Ruth, die onder de voorouders van Jesus geteld wordt en die eene zoo zachte en nederige voorafbeelding van Maria is, genade vindt voor Booz, zich de dienstmaagd van haren heer noemt, (*Ruth. III. 9.*) en de opzettelijk achtergelaten korenaren op het veld van dien oudvader zoekt en verzamelt, zoo vindt Maria genade bij God en spoort aanhoudend op het veld der goddelijke barmhartigheid de zielen op, welke gevallen en verloren zijn. Gij, o gezegende Maagd! zijt de ware Judith, die den kop der helsche slang verplet hebt en nog dagelijks verplet door ons uwen Altijddurenden Bijstand te schenken; gij, in waarheid, zijt boven alle vrouwen gezegend, de glorie van Jerusalem, de vreugde van Israël, de luister van uw volk, omdat gij de kuisheid bemind hebt en daarom de hand des Heeren u krachtig gemaakt heeft." (*Jud. XV. 10.*) O beminnelijke en schoone Esther, die genade en barmhartigheid bij den waren Asuerus gevonden hebt, red door uw vermogen op zijn hart en door de kracht van uwen

Altijddurenden Bijstand het u toevertrouwde volk, verijdel de woede onzer geestelijke vijanden en doe ons meer en meer ondervinden dat gij de ware Moeder zijt der levenden.

GEBED.

O gezegende Moedermaagd! tot wie onze eerste ouders Adam en Eva, na hunnen zondenva! in het aardsch Paradijs, hopen! en vertrouwend opzagen, omdat door u de distelen der vervloeking en de doornen der straf, welke de aarde bedekten, zouden worden uitgeroeid, en omdat gij het rampzalig menschdom zou! oprigten en met een hemelsch licht bestralen, door der aarde de eeuwige Zon der regtvaardigheid te schenken, o gij, die de hoop der oudvaderen waart, de blijde verwachting der profeten, wees onze vreugde en onze troost in de dagen onzer ballingschap hier beneden. Nog altijd, o zalige Vrouwe! hebben wij te strijden tegen onze vijanden en wordt onze zaligheid door hunne aanvallen bemoeijelijkt. Doch vertrouwend zien wij op tot u en verwachten de zegepraal door uwen zoo vermogenden en Altijddurenden Bijstand. Gij toch hebt de onschuld op aarde hersteld en het engelachtig leven vernieuwd, door uwe

bemiddeling hebt gij God met den mensch verzoend en vereenigd, en den ouden vijand van ons geslacht verwonnen en verplet. De eeuwige Wijsheid heeft u tot het huis, tot het paleis der vleeschwording, tot de woonplaats van het goddelijke Woord gevormd. Voorzeker, onze zielen zijn daarom alleen geschapen, opdat ook zij de woonplaats der Wijsheid zouden zijn, doch door Adams zonde zijn zij bezoedeld en der inwoning Gods onwaardig geworden. Uw goddelijke Zoon heeft onze zielen gezuiverd door zijn bloed en gereinigd door het sap zijner heilige wonden; maar helaas! in plaats van hem door de genade in mijne ziel te laten inwonen, heb ik door mijne persoonlijke zonden hem van mij verwijderd. Ik weet niet, of ik die zonden genoegzaam betreurd heb en uitgeboet; ik weet zelfs niet, of ik haat dan liefde waardig ben; doch gij, o gezegende Vrouwe! kunt mij helpen, door uwe voorspraak de zuivering van het armzalige huis mijner ziel verkrijgen, en Jesus, uwen Zoon, kunt gij smeeken, dat hij in mij zijnen intrek neme. O Moeder der levenden, o gij, de Bijstand der Christenen, de overwinnares der duivelen en de hoop aller kinderen van Eva! sta mij ter zijde, opdat ik, door uwen Altijddurenden Bijstand gesterkt,

den kop der helsche slang verplette, ten alle tijde Jesus drage in mijn hart en eens toegelaten worde in zijne tegenwoordigheid en in het rijk zijner heerlijkheid. Amen.

NEGENSE PAG.

Deelneming van Maria aan het Verlossings-
werk in deszelfs voltrekking.

HET GROOTSTE GESCHENK

OF

JESUS DOOR MARIA AAN DE WERELD GEGEVEN.

Quem meruisti portare.

Gij, o Maria, hebt verdiend Jesus
in uw schoot te dragen.

Ie PUNT.

Maria begint door haar heldhaftig ge-
loof het tijdelijk leven van Jesus.

Gelijk Maria de deelgenootte is des Verlossers in de belofte of de voorzegging van het geheim, zoo is zij ook zijne deelgenootte in deszelfs voltrekking. De voltrekking van het geheim is de menschwording of de Verlossing; is de nederdaling van het Woord des Vaders in het vleesch, waarin het zich vernedert; is de openbaring van het Woord door de prediking en de mirakelen, waardoor het zich aan de we-

reld doet kennen; is de verheffing van het Woord op het kruis, waarop het zich slagtoffert. En in deze drie groote tijdperken van het herstellend geheim is Maria de deelgenoot van haren goddelijken Zoon, en werkt zij dermate tot onze zaligheid mede, dat men in waarheid kan zeggen, dat zij Jesus geeft aan de wereld.

Eerst komt hare medewerking tot de menschwording van het goddelijk Woord, welke medewerking daarin bestaat, dat Maria, door haar heldhaftig geloof, het sterfelijk leven van den Godmensch begint. — De geestelijke vernieuwing van het menschdom door de Verlossing is als eene tweede schepping, en de menschwording is daarvan het begin: in die tweede schepping zal alles, even als in de eerste, rusten op het Woord, door en in hetwelk alles is geschapen. Nu, zegt de H. Petrus Damianus, »God heeft besloten dat dit groote werk in zijn geheel door Maria, en met Maria, en in Maria zou voltrokken worden.» En inderdaad, God gaat die nieuwe wereld der zielen, wedergeboren in zijn Zoon, daarstellen: hij geeft haar zijn eeuwig Woord tot steunpunt en vestigt ze op dat Woord, maar tevens vestigt hij ze op Maria, en wel op zulk eene wijze, dat hij ze verbindt aan en afhankelijk maakt van een enkel woord

der hooggezegende Maagd. Voor deze tweede schepping is een nieuw FIAT noodig, en zij, de jeugdige Maagd, ontvangt de verheven roeping om dit FIAT dezer tweede schepping uit te spreken.

Maria, de zuivere duive, de gesloten tuin, de verzegelde fontein, gelijk zij in het Hooglied genoemd wordt, leefde, van de wereld afgescheiden, in hare woning te Nazareth. Haar leven was een voortdurend smeeiken, dat God zijner geloften indachtig mogt wezen, die hij met eede aan Abraham, Isaak en Jacob had toegezworen, en eene ononderbroken ver-zuchting naar de komst van den Messias. Zoo krachtig, gelijk de H. Alphonsus opmerkt (*Heerl. v. Mar. II. Leerrede over de opdragt van Mar. II.*), waren de gebeden der jeugdige Maagd en zoo welgevallig aan God hare deugden, dat zij daardoor den Zoon des Allerhoogsten in haren zuiveren schoot nedertrok en dat de Verlosser ter harer liefde den tijd zijner komst bespoedigde.

Doch ofschoon God, als de almachtige Heer en Meester van alle schepselen, over het geschapene naar goedvinden beschikken kan, verhindert hij toch nooit des menschen vrijheid; zoo, bij voorbeeld, noopt en noodzaakt hij ons niet aan de genaden, welke hij ons

verleent, te beantwoorden: hij laat ons de vrijheid al dan niet met dezelve mede te werken. Zoo eerbiedigt God in al zijne werkingen de natuurlijke vrijheid der redelijke wezens, en, ofschoon almachtig, doet hij niets wat die vrijheid kan schenden. En daar hij nu besloten heeft de menschwording van het Woord in Maria en door hare bemiddeling te doen plaats hebben, moet hij eerst hare toestemming daartoe verkrijgen. Hij bedient zich niet van haar als van een eenvoudig noodzakelijk, zich zelf onbewust werktuig, naar wil dat zij tot dat verheven geheim medewerke door eene vrije beweging van haar eigen wil. Daarom zendt God den aartsengel Gabriel tot haar, als om met haar te onderhandelen over die allerge-wichtigste zaak der Verlossing en hare toestemming te vragen, en niet eerder zal het geheim voltrokken worden, dan nadat de zalige Maagd hare inwilliging door haar zoo vurig verbeid FIAT zal hebben uitgesproken. De afgezant Gods groet haar met woorden gelijk er nooit tot een schepsel gerigt waren geworden: »Wees gegroet, gij vol van genade, de Heer is met u, gezegend zijt gij boven de vrouwen.» De nederige Maagd ontstelt bij het hooren dier verheven groetenis, maar wijl zij tevens eene allervoorzigtigste Maagd is,

keert zij in zich zelve en denkt na over de woorden des Engels. De hemelbode stelt haar gerust door deze woorden: »Vrees niet, Maria! want gij hebt genade gevonden bij God.» Daarop openbaart hij haar het onnaspeurlijk raadsbesluit des Heeren. »Zie, gij zult in uwen schoot ontvangen en eenen Zoon baren, en zijnen naam Jesus noemen».... Welk antwoord zal Maria geven, hoe zal zij aan de genade, haar voorgesteld, beantwoorden en tot de volvoering van Gods plannen medewerken? »Hoe zal dat geschieden, zoo spreekt zij tot den Engel, dewijl ik geen man beken?» dat is, volgens de eenparige verklaring der Kerkvaders, dewijl ik mijne zuiverheid aan God heb beloofd en deze mijne gelofte nimmer verbreken zal. Nu antwoordt haar de Engel, dat de Heilige Geest over haar komen en de kracht des Allerhoogsten haar overschaduwten zal, en dat haar Zoon de Zoon Gods zal zijn. Nog voegt de afgezant des Heeren daarbij, dat bij God niets onmogelijk is, en daardoor duidt hij genoegzaam aan, dat datgene, waarover hij met Maria onderhandelt, zoodanig is, dat het alle krachten der natuur te boven gaat en daarom ook door 's menschen geest niet begrepen kan worden. En hierin juist bestaat de medewerking van Maria en hare beant-

woording aan de genade, dat zij nederig geloof datgene wat de rede niet begrijpt. Hoe verhevener het geheim is, dat haar wordt voorgesteld, des te grooter ook moet haar geloof wezen. Van dat geloof hangt haar goddelijk Moederschap en dus ook het begin onzer Verlossing af. Geloof zij, dan zijn wij gered. Verheven oogenblik! Alles staat in gespannen verwachting: de hemel wacht, de aarde wacht, de menschen wachten, de aartsengel wacht.... en God zelf wacht ook op het antwoord en de toestemming der Maagd. Maria aarzelt niet en zoo heldhaftig is haar geloof, dat zij daarom door Elisabeth zalig geprezen en de Moeder van haren God zal worden. Het scheppend woord daalt van hare lippen: »Zie de dienstmaagd des Heeren, FIAT, mij geschiedenaar uw woord.» FIAT! en op het eigen oogenblik daalt des Vaders Woord neder, is het geheim der menschwording begonnen en heeft het menschdom een Verlosser! — Zoo heeft Maria door haar geloof Jesus gegeven aan de wereld, zijn tijdelijk leven begonnen en het heil der gansche wereld bewerkt.

IIe PUNT.

Maria opent door hare heldhaftige
hoop het openbare leven van Jesus.

Onze goddelijke Verlosser had tot den leeftijd van dertig jaren altijd in nederigheid en gehoorzaamheid geleefd: in het stille huisje van Nazareth was hij verborgen gebleven voor de oogen der wereld, zijnen pleegvader den H. Joseph en zijne zalige Moeder Maria in hunne bezigheden helpende. De tijd zijner openbaring was nu nabij.

Toen Jesus nagenoeg dertig jaren oud was, zoo verhaalt ons het Evangelie, werd er eene bruiloft te Cana in Galilea gehouden, en Jesus en Maria bevonden zich onder de genoodigden, waarschijnlijk omdat zij tot de familie van het jeugdige echtpaar behoorden. Gelukkige bruiloft! welke door de tegenwoordigheid van Jesus en Maria vereerd werd. Doch tot groote teleurstelling der pas gehuwden, begon, nog voor het einde van het feest, de wijn, welke, volgens het gebruik der Oosterlingen, overvloedig geschonken moest worden, te ontbreken. Gelukkig echter was Maria daar: in hare goedheid en liefde kon zij niet zonder mede-

lijden blijven bij deze ontbering, welke den gastheeren tot schande verstreckte. Overwegen wij wel wat zij doet om in dezen nood te voorzien, en bemerken wij dat hare goeder-tierenheid, welke zich hier bij het gemis eener louter tijdelijke en niet eens noodzake-lijke zaak openbaart, nog veel grooter zal wezen waar het een geestelijken nood of geestelijke belangen geldt. — Volgens het Evangelie was Jesus nog onbekend en werd door de Joden nog aangezien voor den zoon van Joseph, den timmerman van Nazareth: ook tot dan toe had Jesus nog geene openbare mirakelen gedaan om zijne goddelijke zending te bekrachtigen en was nog niet opgetreden als de Leeraar van Israël. Maria wist dit alles, doch zij wist tevens dat Jesus, haar kind, de almachtige Zoon was van den eeuwigen God, en dat hij, de Schepper van hemel en aarde, wel voorzien kon in de hier bestaande be-hoeftte. Zij wendt zich dan tot Jesus en zegt hem vol hoop en vertrouwen: »Zij hebben geen wijn.” Dit eene woord duidde genoegzaam het verlangen van Maria aan. Doch Jesus, die haar de gelegenheid wil aanbieden om op de heldhaftigste wijze het vertrouwen te beoefenen, antwoordt haar met woorden, welke eenigzins hard kunnen schijnen aan

hen, die zijn liefdevol hart niet kennen; hij schijnt hare bede te verwerpen, omdat zijne ure, de tijd zijner openbaring door wonderen, nog niet is gekomen. Wat zal Maria nu doen, nu haar goddelijke Zoon schijnt te weigeren wat zij verlangt en vraagt? Haar vertrouwen wankelt niet: zij kent haren Jesus, zij weet dat hij geen weerstand kan bieden aan hare smeeingen, zij herinnert zich hoe hij altoos aan haar gehoorzaamd en hare minste verlangens voorkomen heeft, en zij gevoelt het, dat hij, om haar vertrouwen te beloonen, het uur der mirakelen, den tijd zijner openbaring, vervroegen zal, gelijk hij, om haar, het uur zijner menschwording vervroegd heeft. Zij rigt zich dan tot de bedienden en gelast hen alles te doen wat Jesus zeggen zal. En Jesus, ofschoon zijne ure, de tijd zijner openbare verschijning en zijner optreding als Wonderdoener en Leeraar, nog niet gekomen is, wil door een mirakel aan het vertrouwen zijner Moeder beantwoorden en door de verandering van water in wijn hare heldhaftige hoop beloonen. Het Evangelie maakt vervolgens de opmerking, dat dit teeken, dit wonder, het begin was der wonderen, welke Jesus gedaan heeft, en dat zijne leerlingen, bij het zien van dat mirakel, in

hen
baa
kra
ge
spr
he t
Jes
van
ling
hoo
bar
ver
haa
Hoe
Mar
haa
lijke
eers
vold
ons
dur
eene
bet
mog
ken

hem geloofden. Daardoor toch toonde en openbaarde hij zijne goddelijke almacht en bekrachtigde hij zijne leering. Toen, ter gelegenheid van dit wonder, begon, om zoo te spreken, de Kerk van Jesus op aarde en werd het bovennatuurlijk geloof der leerlingen van Jesus op wonderen gevestigd, want ten gevolge van dit eerste wonder »geloofden zijne leerlingen in hem.” — Op die wijze heeft de hooggezegende Moedermaagd Maria het openbare leven van haren goddelijken Zoon, zijne verschijning als Wonderdoener, begonnen door haar verheven en onwankelbaar vertrouwen. — Hoe zichtbaar toont zich hier de magt van Maria op het hart van Jesus! Hij die op haar toestemmend woord in haren maagdelijken schoot is neergedaald, doet thans zijn eerste wonder om aan haar verlangen te voldoen! Hoe ontegensprekelijk moet zij voor ons, hare kinderen, eene Moeder van Altijd-durenden Bijstand wezen, wijl wij, van de eene zijde, hare liefde tot ons niet kunnen betwijfelen, en, van de andere zijde, haar vermogen bij God zoo duidelijk zien en erkennen?

IIIe PUNT.

Maria besluit door hare heldhaftige liefde het sterfelijk leven van Jesus

Maria is de deelgenoot van Jesus in het begin van het groote geheim der Verlossing, zij is dat ook in deszelfs voltooiing; het leven van Jesus, dat zij begonnen heeft door hare toestemming, mag zonder hare inwilliging niet geslagtofferd worden. Het heil der wereld moet door het lijden van Jesus bewerkt worden: zijn aanbiddelijk ligchaam moet worden verbrijzeld, verscheurd en bloedig geslagtofferd. Verplaatsen wij ons op den Golgotha. Zoo gelijk wij den Verlosser daar zien, moest hij worden om den naam van Jesus, den naam van Verlosser, te verdienen. Hij heet Verlosser, en daarom moet hij »de man van smarten» worden. Jesus, met den dood worstelend op het kruis, is de Vader der toekomstige eeuw: maar waar is er de Moeder van? Jesus op den Calvarieberg is de Verlosser, de hersteller: maar waar is de mede-verlosseres? Het Evangelie antwoordt ons, »Naast het kruis van Jesus stond zijne Moeder.» Ja, die Vrouwe, daar staande aan den voet des kruises, zoo droevig, zoo treurend en zoo verlaten, dat zij

het
schij
toek
delij
aan
kee
in
der
des
dat
loos
hoo
her
zoo
is
ger
ziel
de
en
ster
een
der
zijt
lijd
u n
in
ser
her

het ideaal zelve der smart en der droefheid schijnt, zij, Jesus' Moeder, is de Moeder der toekomstige eeuw. Zij aanschouwt haren goddelijken Zoon in zijn onzeggelijk lijden en hij aanschouwt haar tevens, en door dien weder keerigen blik gaan al de smarten des Zoons in het hart der Moeder over: hij is de Man der smarten en des lijdens, zij moet de Moeder des lijdens en der smarten wezen. En zij is dat in waarheid. Terwijl zij daar in die peilloos diepe zee van droefenis gedompeld is, hoor ik haar het FIAT der tweede schepping herhalen: FIAT! Ach ja, mijn Zoon! dat het zoo geschiede, wijl het volstrekt noodzakelijk is dat gij uw leven geeft, opdat de wereld gered worde. Slagtoffer u zelve, opdat de zielen verlevendigd en de zonde uitgewischt, de boeijen der kinderen van Adam geslaakt en hunne diepe wonden geheeld worden. Ja, ik stem er gaarne in toe dat het zoo zij, en vereenigd met u, offer ik uw leven voor het heil der wereld aan uwen hemelschen Vader. Gij zijt de Vader der toekomstige eeuw door uw lijden; ik zal er de Moeder van zijn door met u mede te lijden. -- Zoo heeft Maria, na Jesus in haren maagdelijken schoot als den Verlosser van ons geslacht ontvangen te hebben, hem als ons zoenoffer aan God wedergegeven.

En op die wijze heeft zij Jesus aan de wereld geschonken, en door Jesus aan de wereld te geven, is zij in waarheid de Moeder van Altijddurenden Bijstand geworden.

GEBED.

O heilige Moeder van Altijddurenden Bijstand! met hoeveel regt mogen wij u onder dezen zoeten titel aanroepen en met hoeveel waarheid draagt gij dezen naam. Zonder Jesus en zijne genade kunnen of vermogen wij niets in de bovennatuurlijke orde, en dien Jesus, dien goedertieren en genadigen Verlosser, hebt gij ons door uwe medewerking en uwe tuschenkomst geschonken. Wat kunnen wij dan niet van u verwachten, en wat kunt gij, na ons de gave aller gaven, het grootste aller geschenken, geschonken te hebben, ons nog weigeren? Alles wat de aartsengel in den naam des Allerhoogsten u verkondigde, is in u vervuld en voltrokken geworden, omdat gij geloofd hebt. Wees dan gezegend en zalig geprezen, o Maria! om uw geloof, waardoor gij verdiend hebt het sterfelijk leven van Jesus te mogen beginnen, en verwerf ons door uwe voorspraak de genade, om ten allen tijde Jesus door de liefde in ons hart te dragen en te

doen leven. Uwe bewonderenswaardige hoop, uw onwankelbaar vertrouwen behaagde zoozeer aan uwen goddelijken Zoon, dat hij, ter belooning daarvan, zijne openbaring vroegde en zijn eerste mirakel verrigtte door het water in wijn te veranderen. Om de verdiensten uwer heldhaftige hoop, smeeken wij u, o magtige Vrouwe! wil onze koude harten verkwikken en sterken door den wijn van Jesus' liefde, opdat wij, door de liefde tot hem verslonden, eens ter bruiloft van het Lam worden toegelaten. En omdat gij, uit medelijden met het gevallen menschdom en ter liefde van onze zielen, uw kind den dood hebt overgeleverd, en volgaarne hebt toegestemd in zijne slagtoffering, opdat wij in zijn bloed een genadebad zouden vinden, bidden wij u met al de vurigheid onzer ziel, dat gij eenige druppelen van dat bloed onzer Verlossing, van dien olie van barmhartigheid, op ons hart laat neerdruipen. Dat bloed, het bloed van uw kind, behoort u toe: gij kunt daarover naar goedvinden beschikken: en wijl het met stroomen gevloeid heeft, zult gij ons eenige druppelen daarvan niet weigeren. Zijn bloed, het bloed van Jesus, kome over ons, om tot de laatste overblijfselen onzer vroegere zonden en alle vlekken der ons nog aanklevende

zwakheden weg te nemen en ons hart volkomen te zuiveren. Dan zullen wij, o Moeder! met zuiver hart en vlekkeloos gemoed u danken en eens om uwen Altijddurenden Bijstand u in den hemel prijzen. Amen.

TIENDE PAG

Deelneming van Maria aan het Verlossings-
werk in deszelfs voortzetting.

DE LIEFDE ZONDER EINDE

OF

MARIA DE MOEDER DER KERK EN DE BIJSTAND
DER CHRISTENEN.

Auxilium Christianorum.

Bijstand der Christenen, bid
voor ons.

I^e PUNT.

**Maria wordt in de Kerk overal naast
Jesus gevonden.**

De taak, welke Jesus Christus, onze God en Verlosser, op zich genomen en door zijn lijden en sterven volvoerd heeft, is niet in zulken zin op den Golgotha voltrokken, dat zij als geeindigd kan beschouwd worden. Evenzoo eindigt ook de taak van Maria niet op den Calvarieberg met de slagtoffering haars Zoons. Dat goddelijk vleesch en dat goddelijk bloed

de oneindige verdiensten van den offerdood des Heeren, waardoor de wereld vrijgekocht en verlost is, moeten haar altijd verlossen, herstellen en vrijkoopen. Hoe natuurlijk is het dan, dat Maria, die in het Oude Verbond en vóór de menschwording overal naast Jesus gevonden wordt, ook na het geheim van den Calvarieberg, de deelgenootte van Jesus blijve in het leven der Kerk en in den strijd, welke zij op aarde te voeren heeft? Dat leven der Kerk openbaart zich door de Heilige Sakramenten, door de prediking des Evangelies en door de kerkelijke feesten, drievoudig middel der immer voortdurende wedergeboorte, der immer voortgezette Verlossing, en in dat alles vinden wij Maria naast Jesus. —

Eerst en vooral vinden wij haar terug in onze Sakramenten, waardoor het goddelijk leven van Jesus aan onze ziel medegedeeld of in haar bevestigd wordt. Immers de bron, de eerste oorsprong aller Sakramenten, is in Maria, niet in dien zin, als hadde zij die heilmiddelen ingesteld, want God alleen kan aan een uitwendig teeken zijne onzichtbare genade verbinden, maar omdat zij de vrucht zijn van het bloed van Jesus Christus, welk bloed Maria door de werking des Heiligen Geestes aan den Godmensch heeft gegeven.

»He
Lec
kon
Chr
wer
het
Vor
sel,
nen
wo
Co
de
de
uit
we
ge
is
pe
ve
he
uit
Ch
de
lij
da
de
va
V

»Heel onze wedergeboorte toch, gelijk de H. Leo de Groote zegt, (*Serm. IV. in Nativ. Dom.*) komt voort uit de geheimzinnige geboorte van Christus in den schoot van Maria.» Al de uitwendige teekenen der genade, het water in het Doopsel, de zalving der levenden in het Vormsel en der stervenden in het laatste Oliesel, de oplegging der handen bij het toedien van het Priesterschap, de geheimzinnige woorden der ontbinding in de Biecht en der Consecratie in het H. Sakrament des Altaars, de wederzijdsche verbinding in het Huwelijk, deelen de genade, welke zij beteekenen, mede, uit kracht van het bloed van Jesus Christus, welks bron datzelfde ligchaam van het vleeschgeworden Woord is, dat uit Maria gevormd is geworden. Het goddelijke leven, dat in den persoon van Christus, tijdens zijn sterfelijk leven, als besloten was, heeft zich, na zijne hemelvaart, door de Sakramenten in zijne Kerk uitgestort. Als Moeder van de menschheid van Christus, blijft Maria de wortel van die wonderbare levensontwikkeling, van dien goddelijken wasdom van Christus op aarde. Ach! dat wij het nooit vergaten bij het ontvangen der H. Sakramenten, dat Maria de deelgenoote van Jesus blijft ook in de voortzetting van het Verlossingswerk! Vooral echter zal het tot be-

vordering onzer godsvrucht verstrekken, wanneer wij daaraan denken bij het ontvangen der H. Communie. Dat heilig ligchaam, ons in dat Sakrament van liefde toegediend, zijn wij aan Maria verschuldigd. Uit Maria werd het geboren, alvorens door het priesterlijk woord geboren te worden, op het altaar; zij mogt het eerst het ligchaam van een God ontvangen en omvatten; hare handen mogten het eerst dat hemelsch ligchaam aanraken. Het kribje van Bethlehem, waarin Maria het goddelijk kind nederlegde, was het eerste tabernakel...

De geestelijke wedergeboorte der zielen, de voortzetting van het Verlossingswerk, wordt ook bevorderd door het apostolaat, de verkondiging des Evangelies en de verdediging der katholieke waarheid. Gelijk de Apostelen zegepraalden over het ongeloof der Heidenen en de valsche begrippen der Joden, zoo zegepraalt de Kerk door Maria over de ketterijen, verdrijft de dwaling, doodt de zonden in de zielen en redt de zondaren. Zoovele apostolische vereenigingen als er zijn, die den naam van Jesus dragen, zoovele apostolische legioenen zijn er ook, versierd met den naam van Maria en strijdend onder haar vaandel. En gelijk het katholiek apostolaat overal strijdt en zegepraalt onder het vaandel van den God

der heerscharen, zoo kampt en zegeviert het ook overal onder den standaard der maagdelijke Moeder, die, volgens het woord der Kerk, alle ketterijen in de geheele wereld heeft overwonnen.

Zoo diep een gevoel, zoo diep een bewustzijn heeft de heilige Kerk van de innige deelgenootschap van Maria aan het geheim der Verlossing, dat zij, overal en in al hare plegtigheden, Maria doet deelnemen aan de geheimen van haren Zoon, en dat zij haar ter eere feesten heeft ingesteld naast de feesten ter eere van den Verlosser. Gelijk er, bij voorbeeld, een dag in het jaar is, waarop wij de goddelijke Ontvangenis van Jesus vereeren, zoo is er ook een dag waarop wij de wondervolle en onbevleete Ontvangenis van Maria gedenken; gelijk er een dag is, waarop de katholieke wereld de Geboorte van haren goddelijken Bevrijder viert, zoo is er ook een dag, waarop de katholieke Kerk de Geboorte der ons mede-bevrijdende Maagd begroet. De opdracht van Jesus in den tempel van Jerusalem wordt plegtig door de Kerk gevierd, en plegtig vieren ook de geloovigen de opdracht van Maria; de Passie van Jesus wordt herdacht, en ook de Compassie van Maria; de dood van Jesus, en de dood van Maria; de opstanding

van Jesus en de verrijzenis van Maria; eindelijk, als er een dag is, waarop de goddelijke Verlosser, na de voltrekking van zijn werk ten hemel stijgt; dan is er ook een dag, waarop Maria, in eene wondervolle en glorieijke opneming, ten hemel wordt gevoerd, een dag van vreugde, waarop al de hemelsche geesten, opgetogen van verwondering om de ongekende klaarheid dier uitverkoren Maagd, elkander vol verbazing vragen: Wie is zij, die daar opstijgt uit de woestijn der aarde, omgeven van geneugten en steunende op haren Welbeminde?—

Zoo gaat Maria ter zijde van Jesus in de heilige Kerk op aarde al de eeuwen door, totdat de voltooiing der tijden kome en de zegepralende Kerk haar moge zien op haren koninklijken glorietroon aan de regterhand van Jesus, haren goddelijken Zoon. Doch zoo lang de strijdende Kerk nog duren zal, blijft Maria het leven van Jesus verbreiden in de zielen der geloovigen, is zij behulpzaam in de voortzetting van het Verlossingswerk, en, na der Kerk haren Bruidegom, het menschgeworden Woord, te hebben gegeven, blijft zij door hare altijddurende liefde medewerken tot de geestelijke wedergeboorte der geloovigen, der ledematen van Christus in de Kerk.

IIe PUNT.**Maria is de Moeder der Kerk en de
Bijstand der Christenen.**

De Verlossing van het zondige menschdom, onze verzoening met God, is tevens eene zegepraal over den vijand van God en der menschen; en het werk der heiliging, de voortgezette en op ons toegepaste Verlossing, is tevens een voortgezette strijd tegen de hel en eene voortdurende zegepraal over Satan. Van daar dat de heilige Kerk, van de eene zijde de vrucht, van de andere zijde de medewerkster in dit groote werk der heiliging, daar boven de zegevierende, en hier beneden de strijdende Kerk genoemd wordt. De Kerk kan niet vergaan, omdat zij het werk van den Almagtigen Verlosser is; zij is onwondbaar en onoverwinnelijk; maar elk harer kinderen afzonderlijk kan door den vijand der Kerk overwonnen worden. En in dien geestelijken strijd, die heel het leven van den Christen kenmerkt en ook heel het bestaan der Kerk, verwacht deze hare hulp en vindt zij haren Altijddurenden Bijstand in de Moeder van Jesus. En niets zoo natuurlijk! Want Maria moet wel de Bijstand der Christenen zijn. Dat volgt uit haar werkdadig aandeel aan

onze Verlossing, doordien zij in haar goddelijk Moederschap toegestemd en den Zoon Gods geholpen heeft in de voltrekking van zijn kruisoffer; waarom zij dan ook door den Verlosser zelve als de Moeder der verlostten erkend is geworden. En deze hare deelneming aan het werk onzer Verlossing, doet haar ook deelnemen aan het werk onzer heiliging, en derhalve ook aan onzen strijd tegen den vijand onzer ziel en aan onze zegepraal over wereld en hel. Of zoude zij, nu verheerlijkt, hare kinderen, in zoo bangen strijd gewikkeld, vergeten, uit het oog verliezen en weigeren bij te staan? Onmogelijk!

Maria, de Moeder van den Verlosser, de overwinnares van de oude slang, is, door hare verheven voorregten, verschrikkelijk voor de vijanden der Kerk en onzer zielen als een leger in slagorde geschaard: alle genaden haar geschenken, alle krachten haar medegedeeld, wendt zij ter onzer verdediging aan, en alle magten des hemels wapent zij, ter bestrijding van onze geestelijke vijanden en ter beveiliging van de Bruid haars Zoons, Gods Kerk op aarde. En alle eeuwen getuigen het vermogen van haren Altijddurenden Bijstand.

De eerste strijd der Kerk tegen de hel werd gevoerd gedurende de drie eerste eeu-

wen
van
hare
doo
de
hun
bloo
Kon
afzo
de
wel
hei
gel
kin
ba
de
Ra
da
de
tv
b
v
h
h
c

wen na Christus, toen de heidensche keizers van Rome de jeugdige Kerk in het bloed harer kinderen wilden versmooren. Maar de dood der martelaren was hunne zegepraal; de dag van hunne marteling op aarde was hun geboortedag voor den hemel, en hun bloed het zaad van nieuwe Christenen. De Koningin des hemels, die de hemelsche geesten afzond tot sterking der gefolterden, is tevens de Koningin der Martelaren, en als zoodanig wekte zij hen op en voerde hen tot getrouwheid en standvastigheid in den strijd. Zeker, gelijk Rachel treurde over den moord der kinderen van Bethlehem, zoo heeft Maria bange moedersmarten verduurd om den dood der Christenen; maar zij was niet, gelijk Rachel, ontroostbaar in hare droefheid, omdat de dood den martelaren den ingang des hemels opende. En wij mogen er niet aan twifelen, dat, gelijk Maria door hare gebeden heeft bijgedragen tot de opstanding van haren Zoon uit het graf, zij ook, door hare smeekingen, de bevrijding der Kerk, hare verrijzenis uit het graf der katacomben en de zegepraal des Christendoms verworven heeft.

Deze eerste strijd werd gevolgd door een tweeden nog gevaarlijker strijd. Stroomen van boosheid, dwaling en logen trachtten de Kerk

te overweldigen. De eerste ketterijen vielen den aanbiddelijken persoon van Christus aan, nu in zijne goddelijke, dan in zijne mensche-lijke natuur, nu beider vereeniging en dan beider onderscheiding. Doch al die ketterijen vloeiden zamen in de loochening van het goddelijke Moederschap van Maria, door wie de Godmensch aan de wereld gegeven werd. De laatste ketterijen vielen het werk van Christus aan, zijne Kerk, in dezer instelling, regeling en werking; doch zij liepen eenparig zamen in de verwerping der vereering van Maria, in wie de gansche Kerk is afgespiegeld en voorgesteld wordt. Al die dwalingen werden door de Kerk veroordeeld, en vermogten niet hare waarheid te verduisteren noch hare genadekracht te verminderen. Dat geluk dankt de Kerk aan den bijstand en de bemiddeling van Maria. En inderdaad, Jesus' Moeder, de Koningin der Apostelen en de zetel der wijsheid, verlichtte de Leeraars, terwijl zij de dwalenden tot bekeering bragt.

Nog zichtbaarder werd haar Altijddurende Bijstand in een nieuwen strijd, dien de Kerk te strijden had. Na dezer zegepraal over het heidendom en de ketterijen, verzamelden zich tegen haar de afgescheiden Christen volkeren en de woedendste heidenen tot eene vijande-

lijke legermagt onder aanvoering van den valschen profeet Mahomed. Duizend jaren lang duurde deze vreesselijke kampstrijd en werd nu in Europa gevoerd, om die vijanden te verdrijven, en dan in Azie of Afrika om hen aan te randen. Al die oorlogen vormen in de Christelijke geschiedenis eene bloedige heirbaan, en tevens een glansrijken zegetogt voorafgegaan door de banier der H. Maagd. — De eerste groote zegepraal, die het Westen redde, werd behaald in 732 en later onder Karel den Groote door nieuwe overwinningen bekrachtigd: de dom van Aken, ter eere van Maria gesticht, toont duidelijk aan wie de vrome keizer den voorspoed zijner wapenen toeschreef. De heerschappij der Sarracenen duurde echter in Spanje voort, maar werd gedurig ondermijnd door het Spaansche heldenvolk, sterk vooral door zijn vertrouwen op den bijstand van Maria; doch hunne magt werd verbroken in den grooten veldslag, op het feest van het Scapulier in 1212 geleverd, waarbij de koning Alphons van Castilie eene beeldtenis van Onze Lieve Vrouw tot zijn hoofdvaandel gekozen had, en eindelijk geheel vernietigd door den H. Ferdinand in den slag bij Sevilla in 1250, welke veldslag zich eerst ten gunste van de Christenen begon te wenden,

toen de heilige koning een beeld van Maria het leger liet vooruitdragen. Even zichtbaar was de bijstand van Maria in de roemrijke overwinningen der Christenen op de Turken bij Belgrado, bij Lepante, bij Weenen, en in zoovele andere zegepralen op feestdagen van Maria en onder haar vaandel behaald. — Zoo zal Maria de Bijstand der Christenen blijven in den harden strijd, dien de Kerk in onze eeuw te strijden heeft tegen zoovele koningen en magtigen der aarde, die in onze dagen tegen Christus en zijnen gezalfde, tegen Christus en zijne Kerk, zamenspannen. De gunsten, door haar zoo overvloedig verleend aan Pius VI, aan zijnen opvolger Pius VII en aan den tegenwoordig zoo roemrijk regerenden en zoo diep beproefden Pius IX, zijn een waarborg, dat zij immer blijven zal wat zij altoos geweest is, de Moeder van Altijddurenden Bijstand voor de heilige Kerk, voor het opperhoofd der Kerk en al hare ledematen op aarde. Het verledene moet ons leeren, dat wij in de tegenwoordige beproevingen der Kerk, op haren moederlijken Bijstand, dien zij nooit zal weigeren, kunnen en moeten vertrouwen.

GEBED.

O magtige Moeder van Altijddurenden Bij-

stand! onoverwinnelijke Vrouwe! tot u rigten wij onze harten en onze blikken in den treurigen tijd dien wij beleven. De heilige Kerk, de welbeminde Bruid van uwen goddelijken Zoon, o Maria! wordt miskend in hare regten, hare magt wordt tegengesproken en haar invloed, zoo rijk aan zegeningen, met onverschilligheid verstooten. De koningen der aarde, indien zij al niet allen vijandig tegen haar gezind zijn, weigeren haar toch de bescherming en de verdediging, die zij voor haar Opperhoofd en voor hare regten en bezittingen behoeft. In vele landen wordt haar de opvoeding en de christelijke onderwijzing der jeugd onttrokken; de uitoefening der geestelijke en lichamelijke barmhartigheid ontzegd; de vereeniging harer kinderen in een gemeenschappelijk leven volgens de volmaaktheid des Evangelies verhinderd of bemoeijelijkt; zelfs de waardige verzorging van de godsdienst, de genoegzame uitdeeling der genademiddelen het noodzakelijk onderhoud harer dienaren worden haar lastig gemaakt. De vrijheid en onafhankelijkheid der Kerk in zaken van godsdienst zijn schier onmogelijk geworden, nadat een ruw geweld, op de wederregtelijkste wijze, de Kerk van haar eigendom en haar grondgebied, den Paus van zijne staten en zijne tijdelijke magt

beroofd heeft. En middelerwijl vervalt de wereld al dieper en dieper in onwetendheid en in dwalingen, en zinkt zij weg in de afgronden der goddeloosheid en der ondeugd.

O magtige Vrouwe! o goedertieren Moeder van Altijddurenden Bijstand! toon thans dat gij de Moeder der Kerk zijt, luister naar de smeekingen van zoovele brave geloovigen, die den hemel een heilig geweld aandoen; zie neder op de zware slagen, welke der Kerk en den Heiligen Vader worden toegebracht; en herinner u alles wat de heilige Kerk in de laatste jaren gedaan, heeft om uwe eer en uwe glorie te bevorderen. Maak een einde aan den tijd der beproeving; verkort door uwe alvermogende tusschenkomst den tijd des lijdens en verleen aan Jesus' Kerk en aan onzen Heiligen Vader den Paus dagen van rust en vrede, van vrijheid en volkomen onafhankelijkheid. Beschaam de goddeloozen, verneder de vijanden der Kerk, bekeer de ongelukkigen, die misleid en verdwaald zijn; in een woord, toon dat gij de minnende Moeder der Kerk zijt: dan zult gij in onze oogen een nieuw regt hebben op den titel dien gij draagt en een nieuw regt op onze dankbaarheid, o Moeder van Altijddurenden Bijstand!

ELFDE PAG.

GODS SCHATMEESTERES

OF

MARIA DE UITDEELSTER DER GENADE.

Mater divinæ gratiæ, ora pro nobis.
Moeder der goddelijke genade, bid
voor ons.

I^e PUNT.

„God wil dat alle genaden, die hij ons
verleent, ons door de handen (door
de bemiddeling of voorspraak) van
Maria geworden.”

H. Alphons. Heerlijkh. v. Maria I. Hoofdst. V. § 1

Het is eene waarheid van ons heilig geloof,
zegt de H. Alphonsus, (*Ibid.*) dat de aanroe-
ping der Heiligen niet slechts geoorloofd,
maar ook nuttig en heilzaam is. Immers wij
weten dat God, terwijl zij nog op aarde leef-
den, de grootste gunsten en zegeningen om
hunne voorspraak of door hunne bemiddeling
heeft geschonken aan degenen, voor wie zij
baden; en dat hij zijne in den hemel verheer-
lijkte dienaren beloont, door ons, om hunne

voorspraak, vele dingen te verleenen, welke wij, om onze onwaardigheid en zondigheid, door ons zelve niet zouden verwerven. De Heiligen beminnen ons, omdat wij, hunne nog strijdende broederen op aarde, even als zij, de ledematen van Christus zijn; zij kennen onze ellenden en behoeften en hooren de smeekingen, die wij tot hen rigten; zij zijn eindelijk de vrienden Gods en daarom veelvermogen bij hem. Volgaarne geven zij ons blijken van hunne liefde, van hun medelijden met ons en van hunne magt bij God, door hunne gebeden te voegen bij die hunner ver eerders, en door hunne tusschenkomst aan te wenden om ons te doen verkrijgen wat wij door hen aan God vragen. En wijl dit alles, ofschoon in veel hooger en graad, van de Moeder van Jesus geldt, is het zeker dat de aanroeping van Maria allerheilzaamst en allernuttigst moet wezen.

De voorspraak van Maria, zoo hervat de H. Alphonsus (*Ibid*), is echter niet alleen nuttig en heilzaam, »zij is ook NOODZAKELIJK voor onze zaligheid, noodzakelijk, niet in een volstrekten, maar in een ZEDELIJKEN zin. En deze noodzakelijkheid vloeit voort uit den heiligen wil van God zelf. Want God wil dat alle ge-

naden, welke hij ons verleent, ons door de handen van Maria toekomen"..... »En is het niet ten hoogste natuurlijk en billijk, zoo gaat de Heilige voort, dat God, om dit verheven schepsel, dat hem gedurende haar leven meer dan alle overige schepselen vereerd en bemind heeft, en dat hij heeft uitverkoren om de Moeder te wezen van zijnen Zoon, ons aller Verlosser, te verheerlijken, wil dat alle genaden welke hij aan de door Jesus bloed vrijgekochte zielen verleent, door de handen van Maria gaan en door haar uitgedeeld worden? Wij erkennen dat Jesus Christus de eenige Middelaar is volgens de regtvaardigheid, de eenige die door zijne verdiensten ons de genaden en de zaligheid verwerft; maar wij zeggen tevens, dat Maria onze Middelaress is door genade, en dat, als alles wat zij verkrijgt, door haar verkregen wordt om de verdiensten van Jesus Christus en krachtens haar gebed in den naam van Jesus Christus gedaan, dan toch alle genaden, welke wij vragen, ons door de bemiddeling harer voorpraak verleend worden."

Dit gevoelen van Maria's teederen en diepzinnigen minnaar, den H. Alphonsus, zal ons vertrouwen op de voorpraak en op de kracht

van den Altijddurenden Bijstand van Jesus' Moeder grootelijks vermeerderen, als wij deszelfs gronden nader overwegen.

God heeft door Maria den Verlosser Jesus Christus aan de wereld willen geven. Zij is door haar goddelijk Moederschap de zalige bron geworden, waaruit de genade het eerst ontsprongen is en zich overvloedig over gansch het menschdom heeft uitgestort. Maar nadat God, door de vrijwillige medewerking van Maria, zijn menschgeworden Woord aan ons gegeven heeft, verandert de eenmaal door hem daargestelde orde van zaken niet meer. »Het is dus waar en het zal altijd waar blijven, zegt de groote Bossuet (*Serm. III. pour la fête de la Concept. de la S. V.*), dat, nu wij eenmaal het algemeen begin, den oorsprong der genade, door hare bemiddeling ontvangen hebben, wij evenzeer door hare tusschenkomst de verschillende toepassingen der genade in de verschillende toestanden van het Christelijk leven zullen ontvangen. Hare moederliefde, die, gelijk de H. Augustinus zegt, de kinderen der Kerk doet geboren worden, heeft zoo overvloedig toegebracht aan ons heil in het geheim der menschwording, het algemeen begin en de oorsprong aller genade, dat zij daar-

om altijd haar aandeel zal hebben in al de overige werkingen der genade, die niets anders dan de toepassingen zijn dier eerste algemeene genade."

Niets zoo ordelijk, zoo redelijk en zoo billijk, als dat zij die de Moeder is van den Gever der genade, die de bron der genade voor het menschdom ontsloten heeft, ook het kanaal, blijve, waardoor de genade ons toestroomt en de middelares die ze ons toedeelt. God is de Orde: hij komt niet terug op zijne gaven, en na eens het grootste door Maria gegeven te hebben, zal hij ook het mindere ons doen toekomen door haar. Ach! soms worden er Christenen gevonden, die zich verwonderen over de magt, welke de Kerkvaders aan Maria's voorspraak toekennen, en die vragen, hoe dat verstaan moet worden dat de Heilige Maagd zoo magtig is. Beter zou men kunnen vragen, hoe het mogelijk zou zijn, dat zij het niet ware! In de eerste schepping heeft God alles daargesteld met orde en wijze overeenstemming: en men zou als mogelijk kunnen aannemen, dat God in eene tweede schepping te werk gegaan zij zonder overeenstemming en orde! En zou de hoogste waardigheid, aan Maria geschonken, de verheven bediening,

waartoe zij uitverkoren werd, om namelijk Jesus Christus aan de wereld te geven, niet een misverstand, eene tergende tegenspraak zijn, bijaldien aan die waardigheid en die bediening niet eene even wonderbare magt beantwoordde? En als God niet de kleinste bediening, niet de geringste bestemming aan een wezen geeft, zonder aan hetzelfde tevens de magt te verleenen, om die te vervullen of te bereiken, zou het dan mogelijk zijn, dat God aan Maria de hoogste bediening gegeven had, zonder haar de daaraan beantwoordende magt mede te deelen? Zij had tot bediening om de deelgenoot van Jesus Christus te zijn, en met en door hem het heil der wereld te bewerken, en daarom is de stroom des heils en der genade geheel door haar gegaan, om zich door haar over de wereld te verspreiden. Hoe zou het dan mogelijk zijn, dat die magtige vloed, die de wereld verkwikt en zuivert, van stroom, van loop en van rigting veranderen en geheel buiten haar omstroomen zou? Neen! dat kan onmogelijk. Integendeel, zegt de H. Alphonsus, sedert dat het goddelijke Woord in den schoot van Maria heeft willen wonen, heeft zij eene soort van regtsmagt over alle genaden en over alle gaven des Heiligen Geestes verkregen, zoodat niemand eenige

genade ontvangt tenzij door hare bemiddeling. Even als de lijnen, die uit het middenpunt van een cirkel naar buiten getrokken worden, den omtrek moeten doorsnijden, even zoo kan ons geene genade uit het hart van Jesus Christus, middenpunt aller goede gaven, toekomen, zonder door Maria te gaan. God toch heeft gewild, dat alle gunsten, welke hij ons verleent, ons door hare handen worden toegedeeld.

De heilige Kerk is eene geheimzinnige voortdurend van Christus, die haar leven is; met hem vormen alle geloovigen een geestelijk ligchaam. Hij is het hoofd, en wij, de geloovigen, zijn de ledematen. De ledematen echter ontvangen een en hetzelfde leven als het hoofd; wijl dan het hoofd, Jesus, door Maria het leven ontvangen heeft, zullen ook wij, de ledematen, het door haar ontvangen.

Uit dit alles volgt duidelijk dat de voorspraak van Maria alvermogend is bij God en dat haar bijstand zich uitstrekt over alle tijden en alle omstandigheden des levens. De bemiddeling, de voorspraak der andere Heiligen, bepaalt zich bij zekere genaden en zekere personen; die van Maria omvat alles: haar bijstand strekt zich uit over alle plaatsen en alle tijden en alle personen, en door hare

tusschenkomst kunnen wij alle mogelijke zegeningen verwerven en bevrijd worden van alle ons drukkende kwalen en kwellingen. Zij is de algemeene Patrones der Christenen, de Moeder van Altijddurenden Bijstand voor alle kinderen van Jesus, en God heeft haar een moederhart gegeven, dat aan hare bediening beantwoordt en door zijne teederheid de geheele wereld kan omvatten. Gelijk hij aller Vader is, zoo is zij aller Moeder! En welk eene Moeder! »Want hare genadenvolheid is zoodanig, zegt de H. Thomas (*Opusc. VIII.*), dat zij niet alleen voor haar zelve vol is van genade, maar deze ook over alle menschen kan uitstorten. Voorzeker, zoo gaat de engelachtige Leeraar voort, het is iets groots voor andere Heiligen zoovele genaden te hebben ontvangen, als er noodig zijn om meerdere menschen te redden; maar het is veel grooter er zoovele te bezitten, als er noodig zijn voor het heil der gansche wereld, en deze genadenvolheid wordt gevonden in Christus en in de Heilige Maagd, (in Christus als in de bron, in Maria als in de vergaderplaats der genade); want in alle gevaar kunt gij het heil, in allen strijd bescherming bij haar vinden. Daarom zegt die glorierijke Maagd van haar zelve: »In mij is alle hoop des levens en der deugd.»

»Overweegt dan wel, zegt de H. Alphonsus, de woorden van den H. Bernardus (*De Aquæd.*) aanhalende, hoe God de Heer wil, dat wij onze Koningin met de meeste teederheid en devotie vereeren, door altijd vertrouwend tot hare bescherming onze toevlugt te nemen; en hoe hij in haar de volheid aller goede gaven heeft weggelegd, opdat wij zouden erkennen, dat wij alle hoop, alle genade, alle heil, welke in ons zijn, door de handen van Maria hebben ontvangen.» (*Heerlykh. V. M.* I. Hoofdst. V. § 1.)

IIe PUNT.

Wij kunnen en moeten vertrouwend ons tot Maria, de Moeder van Altijddurenden Bijstand, wenden en haar alle genaden vragen.

God heeft besloten dat alle genaden en zegeningen ons door de bemiddeling van Maria zouden geworden, en zoo krachtig is hare voorspraak, dat de Almagtige nooit iets aan hare gebeden zal weigeren. Wijl zij daarenboven ons bemint meer dan eene moeder hare kinderen, en zij allervurigst verlangt ons hare bescherming en haren Altijddurenden Bijstand te verleen, kunnen en moeten wij met een

kinderlijk vertrouwen ons wenden tot haar, om door hare tusschenkomst de genaden te verwerven welke wij behoeven. Dat vertrouwen kunnen wij niet beter in ons opwekken dan door te overwegen, hoe de heilige Kerk zelve, én door de titels welke zij aan Maria geeft, én door de Schriftuurplaatsen welke zij in hare openbare gebeden op de Moeder des Heeren toepast, ons aanzet om alle genaden van de bemiddeling van Maria te verwachten en om in alle omstandigheden tot haar onze toevlugt te nemen. Zoo begroet zij de Moeder van Jesus in de Litanie van Lorette als »het heil der zieken,” als »de toevlugt der zondaren,” als »de Bijstand der Christenen,” en in het Kerkelijk gebed SALVE REGINA als »onze hoop en ons leven.” De heilige Kerk wil daarenboven, gelijk de H. Alphonsus opmerkt (*Heerlijkh. v. M. I. Hoofdst. V. § I. en II. Leerrede II. ov. de Geboorte v. M.*), dat wij, in de getijden voor de feesten der Heilige Maagd, Maria begroeten als »het voorwerp onzer hoop,” als »de bron der genade,” en als »het onderpand onzer zaligheid.” Immers zij past op Maria toe deze woorden der H. Schriftuur:” In mij is alle hoop des levens en der deugd; »des levens,” zegt de H. Alphonsus, omdat wij het leven der genade hier op aarde en der glorie

in den hemel door Maria hopen te verkrijgen; »der deugd,» zoo gaat de Heilige voort, omdat het door Maria is, dat wij de deugden verkrijgen... Want door hare voorspraak verwerft zij voor hare dienaren de gaven der goddelijke liefde en der heilige vrees, het licht des hemels en het heilig vertrouwen, volgens deze woorden: »Ik ben de Moeder der schoone liefde, en der vreeze, en der kennis, en der heilige hoop.» En deze andere schriftuurplaatsen worden eveneens door de Kerk op Maria toegepast: »In mij is alle genade des levens en der waarheid;» »wie mij vindt zal het leven vinden en de zaligheid putten bij den Heer.» Doch hoe moet dat verstaan worden, wanneer de Kerk Maria begroet als onze zaligheid, onze toevlugt en ons leven? Voorzeker niet in den strengen en eigen zin der woorden, alsof Maria dat alles in werkelijkheid ware. Want daar kan geen andere grondslag gelegd worden dan die gelegd is, Christus Jesus: hij en hij alleen is onze zaligheid: want buiten hem is den menschen geen heil gegeven; hij alleen is onze toevlugt en onze verzoening bij den eeuwigen Vader; hij alleen is ook ons leven. En als dan toch de heilige Kerk diezelfde titels aan Maria geeft, is het duidelijk, dat zij niet in den eigenlijken

en strengen zin verstaan moeten worden, maar alleen in zoo verre op Maria toepasselijk zijn, als zij, de Moeder des Heeren, volgens den wil en het raadsbesluit van God, het kanaal is, waardoor de zaligheid, de verzoening en het leven, welke in Jesus Christus als in derzelver eigene bron ontspringen, ons toevloeijen. Zij is het middel, het werktuig, waarvan God zich bedienen wil, om ons zijne genaden te doen geworden. Ziedaar het gevoel en der H. Kerk, en dit gevoel is zoo duidelijk, dat, gelijk de H. Alphonsus opmerkt (*II. Leerrede ov. de Geboorte v. Mar.*), de H. Bernardus met regt kan zeggen (*Epist. 174*), dat Maria de algemeene middelares is onzer zaligheid. Van daar ook dat de Heilige Vaders en Kerkleeraars zoo herhaaldelijk betuigen, dat wij alles door Maria kunnen erlangen en dat de maat harer magt is geene maat te kennen. Onze Moeder is alvermogend, almachtig in haren bijstand, niet door eene haar aangeboren almacht, maar door een haar medegedeeld alvermogen; zij is almachtig, niet door natuur, maar door genade, niet door hare opperheerschappij, maar door hare smeekeing en hare voorspraak.

Hoe vertrouwend kunnen wij dan opzien tot Maria en tot haar ons wenden in onze zoo

veelzijdige noodwendigheden! Neen! zij zal ons niet verstooten, niet weigeren ons aan te hooren, maar ons genaden, uitkomst en zegepraal doen vinden, als wij haar aanroepen in onze kwellingen en bekoringen, in onze angsten en bitterheden. Alle verdiensten van Jesus, alle schatten van Gods barmhartigheid zijn in hare handen neergelegd en maken haar tot eene Moeder van Altijddurenden Bijstand voor allen die haar smeeken, op hare voorspraak vertrouwen en tot haar hunne toevlugt nemen, om door haar tot Jesus te komen.

GEBED.

O gezegende Maagd en Moeder van Altijddurenden Bijstand! Middelaressen en Voorspreester der menschen bij God! gewaardig u neder te zien op mijne diepe ellenden en een einde te stellen aan de geestelijke armoede mijner ziel. Gij kent mij, o Moeder! en den toestand waarin ik mij bevind. Gij weet hoe arm ik ben aan genaden en hoe verstoken van deugden; gij weet hoe traag en weinig edelmoedig ik ben in de dienst van God en in de verloochening van mij zelven, en dagelijks ziet gij mijne zwakheid in den strijd des levens

en in de bekoringen. Wat zal er van mij geworden, indien gij, o Moeder van Altijd-durenden Bijstand! mij uwe bescherming niet verleent? Moet ik niet vreezen dat ik nog verder afdwalen en nog dieper vallen zal. Maar kan ik nog hopen dat gij mij genaden en krachten zult mededeelen om aan mijne vijanden te weerstaan, nadat ik zoo lang de genade misbruikt of althans niet genoegzaam benuttigd heb? Doch neen! ik zal den moed niet verliezen, omdat ik weet dat gij, o Moeder mij kunt bijstaan en redden. Gij zijt vol van genade en rijk aan alle hemelsche gaven; al de schatten van Jesus' verdiensten zijn u toevertrouwd, opdat gij daarover naar welgevallen zoudt beschikken. U, Moeder der goddelijke genade! bid ik dan om bijstand en kracht, opdat ik voortaan vuriger moge wezen in de bestrijding van mij zelve en in de overwinning mijner driften. U vraag ik de genade om voortaan ijveriger te wezen in de beoefening van het gebed. U smee ik om nederigheid, om zachtmoedigheid en geduld, om de gave der kuischheid en der naasten-liefde, en om al de andere deugden, welke ik beoefenen moet in den levensstaat, waarin God mij geplaatst heeft. Vooral echter vraag ik u, dat gij mijner indachtig wilt wezen in

mijne bekoringen en kwellingen; want zonder uwen bijstand moet ik daaronder bezwijken. Zeker, ik weet dat de gaven, welke ik u afsmeek, kostbaar zijn en dat ik ze niet verdien: maar gij zult ze verdienen voor mij door ze vóór mij te vragen. En dit beloof ik u, o magtige Vrouwe! dat ik in de toekomst mij vuriger aan uwe voorspraak zal aanbevelen dan ik dat vroeger gedaan heb, en dat ik dagelijks u de genaden zal afsmeeken, welke ik dagelijks noodig heb. Help mij dit voornemen ten uitvoer brengen, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! opdat ik voortaan uw waardig kind en Jesus' getrouwe dienaar blijve. Amen.

TWAALFDE PAG.

HET LEVEN DOOR DE VROUW

OF

HET GEESTELIJK LEVEN DER ZIEL WORDT ONS
DOOR MARIA'S BEMIDDELING GEGEVEN.

Salve Regina, vita nostra, salve!
Wees gegroet, Koningin! wees gegroet,
ons leven!

I^e PUNT.

De bemiddeling van Maria bezorgt der
ziel de genade der roeping en der
regtvaardiging.

In onze voorgaande beschouwingen hebben wij erkend, dat Jesus Christus, de bron aller genade, door de tusschenkomst en de vrije medewerking van Maria, aan de wereld gegeven is, en daaruit hebben wij besloten, dat de Moeder des Heeren altoos haar aandeel hebben zal aan elke werking en toepassing der genade. De godgeleerdheid onderscheidt eene drievoudige hoofdwerking in de genade van Christus: God roept ons, God regtvaardigt ons, God geeft ons door zijne genade de

volharding tot het einde toe. Aan deze drie-voudige toepassing van Jesus' bloed heeft Maria haar moederlijk aandeel, gelijk duidelijk blijkt uit verschillende feiten van haar leven, in het heilig Evangelie vermeld.

De genade der roeping wordt ons aangeduid door de liefdevolle wijze, waarop Jesus zijnen Voorlooper Joannes voorkomt en verlicht, terwijl de regtvaardiging ons beteekend wordt door de zuivering des H. Joannes van de erfzonde. Joannes in den schoot zijner Moeder Elizabeth is het beeld van den zondaar, die door de genade tot de bekeering geroepen en van zijne zonden gezuiverd wordt. »Nadat de allerheiligste Maagd, aldus spreekt de H. Alphonsus (*Leerrede over het Bezoek v. Maria*) door den aartsengel Gabriel vernomen had, dat hare nicht Elizabeth eenen zoon had ontvangen, deed de Heilige Geest haar inwendig erkennen, dat het in haren zuiveren schoot menschgeworden Woord wilde beginnen der wereld de rijkdommen zijner barmhartigheid te openbaren, door zijne eerste genaden over geheel dat huisgezin (van Zacharias) uit te storten." Het werd haar als eene behoefte, de genade, het heil, in haar weggelegd, aan anderen mede te deelen; zij erkende dat de Zoon des Allerhoogsten haar Zoon geworden

TWAALFDE PAG.

HET LEVEN DOOR DE VROUW

OF

HET GEESTELIJK LEVEN DER ZIEL WORDT ONS
DOOR MARIA'S BEMIDDELING GEGEVEN.

Salve Regina, vita nostra, salve!
Wees gegroet, Koningin! wees gegroet,
ons leven!

I^e PUNT.

De bemiddeling van Maria bezorgt der
ziel de genade der roeping en der
regtvaardiging.

In onze voorgaande beschouwingen hebben wij erkend, dat Jesus Christus, de bron aller genade, door de tussenkomst en de vrije medewerking van Maria, aan de wereld gegeven is, en daaruit hebben wij besloten, dat de Moeder des Heeren altoos haar aandeel hebben zal aan elke werking en toepassing der genade. De godgeleerdheid onderscheidt eene drievoudige hoofdwerking in de genade van Christus: God roept ons, God regtvaardigt ons, God geeft ons door zijne genade de

volharding tot het einde toe. Aan deze drevoudige toepassing van Jesus' bloed heeft Maria haar moederlijk aandeel, gelijk duidelijk blijkt uit verschillende feiten van haar leven, in het heilig Evangelie vermeld.

De genade der roeping wordt ons aangeduid door de liefdevolle wijze, waarop Jesus zijnen Voorlooper Joannes voorkomt en verlicht, terwijl de regtvaardiging ons beteekend wordt door de zuivering des H. Joannes van de erfzonde. Joannes in den schoot zijner Moeder Elizabeth is het beeld van den zondaar, die door de genade tot de bekeering geroepen en van zijne zonden gezuiverd wordt. »Nadat de allerheiligste Maagd, aldus spreekt de H. Alphonsus (*Leerrede over het Bezoek v. Maria*) door den aartsengel Gabriel vernomen had, dat hare nicht Elizabeth eenen zoon had ontvangen, deed de Heilige Geest haar inwendig erkennen, dat het in haren zuiveren schoot menschgeworden Woord wilde beginnen der wereld de rijkdommen zijner barmhartigheid te openbaren, door zijne eerste genaden over geheel dat huisgezin (van Zacharias) uit te storten." Het werd haar als eene behoefte, de genade, het heil, in haar weggelegd, aan anderen mede te deelen; zij erkende dat de Zoon des Allerhoogsten haar Zoon geworden

was om de zondaren te redden en zalig te maken. En dadelijk, zoo hervat de H. Alphonsus', verliet zij de rust van het beschouwend leven, waarop zij zich altijd had toegelegd, en verwijderde zich met spoed van hare geliefde eenzaamheid, om zich naar Elizabeth te begeven. De liefde verdraagt alles, zij kent geen dralen of toeven, en daarom ving de teedere en jeugdige Maagd, door de liefde des H. Geestes gedreven, de reis aan, zonder om de daaraan verbonden vermoeijenssen en bezwaren zich te bekommeren.

Het menschgeworden Woord des Vaders rust in Maria's maagdelijken schoot en wil zijn toekomstigen Voorlooper Joannes gaan verlichten, en doet ons daardoor begrijpen, hoe, door de tusschenkomst van Maria, de zondaren door de genade geroepen worden. Joannes is hier in de duisternis van den moederlijken schoot besloten, gelijk de zondaren in den stikdonkeren nacht en de duisternissen der boosheid begraven zijn. Joannes, aldus bemerkt de diepzinnige Bossuet, wiens gedachten wij hier volgen, (*IIIe Sermon pour la Concept. de Marie.*) kan in dien toestand noch iets zien, noch iets hooren: ook de zondaar is met geestelijke doofheid en geestelijke blindheid geslagen: hij is blind voor de heil-

der glanzende waarheid des Evangelies en doof voor de zoo vreesselijke bedreigingen des Heeren. Jesus komt tot den zondaar Joannes, zonder door hem geroepen te zijn; hij voorkomt hem uit liefde en goedertierenheid; hij spreekt tot zijn hart; hij doet dat gevoelloos en slapende hart, om zoo te zeggen, ontwaken. Hoe vaak worden ook de zondaren, wanneer zij het minste aan God denken, door eene geheime genadewerking des Heiligen Geestes voorkomen en getroffen? Hoe wordt soms hun geest eensklaps door een hemelsch licht bestraald te midden der duisternis waarin zij zich verbergen? Hoe weet God zijne stem tot in het diepste van hun hart te doen ingaan? Ja, in waarheid, God roept den zondaar tot boetvaardigheid en bekeering, terwijl de zondaar, in plaats van God te zoeken, zich van hem verwijdert. Hij boezemt den zondaar eene geheime walging in van datgene, wat zijne booze lusten voldoet, en doet hem te midden zijner vermaken menige bitterheid en teleurstelling vinden, opdat hij het verlies van zijn vroegeren vrede betreure en tot de boetvaardigheid wederkeere.

Vergeeten wij echter niet, dat Jesus zijnen Voorlooper voorkomt door bemiddeling van

Maria: zij, zijne maagdelijke Moeder, draagt hem in haren zuiveren schoot, door haar verlicht en bezoekt hij Joannes. Geen wonder! door Maria's tusschenkomst is Jesus in de wereld gekomen; door hare medewerking is de bron aller genade aan het menschdom gegeven: daarom heeft zij ook haar aandeel aan de uitstorting der uit die eerste genade voortvloeiende gunsten; daarom is het door hare bemiddeling dat Jesus Joannes voorkomt. Ten allen tijde blijft Maria dat aandeel aan de werkingen der genade behouden, en dien-tengevolge is het door de bemiddeling harer voorspraak en door haren moederlijken en Altijddurenden Bijstand, dat de zondaar door de genade voorkomen en tot bekeering en boetvaardigheid geroepen wordt. De genade bepaalt zich echter niet bij het voorkomen en het roepen van den zondaar, zij regtvaardigt hem; en ook aan deze werking der genade, aan de regtvaardiging des zondaars, heeft Maria een wezenlijk aandeel, gelijk de heiligung van Joannes in den schoot zijner moeder duidelijk bewijst.

Het Evangelie verhaalt ons, dat Maria zoohaast zij het huis van Zacharias was binnengetreden, hare nicht Elizabeth groette: en zóó krachtig was die groetenis, dat op

hetzelfde oogenblik de moeder en het kind geheiligd werden. Want zoodra de stem van Maria in het oor van Elizabeth weerklonken had, werd deze vervuld en verlicht door den Heiligen Geest, erkende een God in den maagdelijken schoot harer nicht en riep uit met een gevoel van bewondering en nederige dankbaarheid: Van waar mij dit geluk dat de Moeder des Heeren tot mij komt? Daarop verkondigde zij den lof van Maria: Gezegend zijt gij onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht die gij draagt in uwen schoot: Voorzeker zal in u vervuld worden alles wat de Engel u voorspeld heeft, want gij zijt getrouw bevonden, o Maria! en zalig zijt gij omdat gij geloofd hebt.

Middelertwyl wordt een ander geheim voltrokken, doordien het menschgeworden Woord zijne genade uitstort over Joannes: en hier moeten wij vooral het aandeel opmerken, dat Maria heeft aan de regtvaardiging en de heiliging van Joannes, die, als met de erfsmet nog bezoedeld en daarom zondig zijnde, hier het beeld is aller zondaren. Het Evangelie is uitdrukkelijk omtrent de medewerking en de deelneming van Maria aan dit groote geheim. »Zoohaast de stem uwer groetenis in mijne ooren heeft weerklonken, aldus spreekt

Elizabeth, is het kind van vreugde opgesprongen in mijn ligchaam." De Kerkleeraars erkennen eenparig, dat Joannes van vreugde opspringt, omdat hij, door de geheimzinnige werking van den verborgen Jesus, gezuiverd wordt van de erfzonde. Maar de genade van Jesus stroomt tot hem door de medewerking van Maria. Het is Jesus, de bron aller genade, door wien Joannes wordt gezuiverd en geheiligd; maar Jesus, die tot Joannes door Maria gekomen is, doet op de stem harer groetenis zijne genade in den Voorlooper nederdalen. Maria zelve is dus niet de genade, welke den zondaar heiligt en regtvaardig maakt; zij zelve is niet de bron der genade: want Jesus Christus, hij alleen, is ons heil en onze verzoening bij den Vader; maar ofschoon Maria noch de genade, noch de bron der genade is, is zij toch, volgens het woord van den H. Bernardus en den H. Alphonsus, het kanaal, waardoor de genade den mensch toevloeit. Jesus is de eenige bron, maar door Maria komen de genaden van Jesus tot ons: op de stem harer groetenis springt het kind op van vreugde, omdat het op hare stem wordt gezuiverd van de erfzonde.

Het is duidelijk dat de tegenwoordigheid van Maria niet vereischt werd om Joannes te

zuiveren: de kracht Gods alleen was daartoe voldoende, want Jesus is de bron aller heiliging. Maar God wilde haar voor dat groote werk als tusschenpersoon gebruiken, wilde zich van hare bemiddeling bedienen, wilde dat op de stem van Maria's groetenis het kind geheiligd zou worden, omdat hij in de aanbiddelijke raadsbesluiten zijner eeuwige wijsheid had vastgesteld, dat de Moeder des Verlossers haar aandeel zou hebben aan het verlossingswerk van het menschdom; niet in dien zin alsof zij ons werkelijk verlossen zoude of konde, maar omdat zij de verdiensten van het leven, het lijden en den dood van Christus, den eenigen Verlosser en Middelaar, aan ons zou toepassen: zij is de bewaardster en uitdeelster der hemelsche schatten van genade en barmhartigheid, welke Jesus Christus heeft verworven. Dusdanig is de orde des heils door God vastgesteld.

Te regt zegt daarom de H. Alphonsus (*Leerr. ov. het bezoek van Maria*): »Indien de eerste vruchten der Verlossing alle door de handen van Maria gegaan zijn, en indien zij het kanaal was waardoor de genade werd medegedeeld aan Joannes den Dooper, de Heilige Geest aan Elisabeth, de gaaf der profetie aan Zacharias, en zoovele andere zegeningen over

geheel deze familie werden uitgestort, welke genaden, voor zoo verre wij weten, de eerste zijn, die op aarde door het eeuwige Woord na zijne menschwording geschonken zijn geworden; dan is het wel billijk te gelooven, dat God, van toen af aan, Maria had aange-teld als het algemeene kanaal, waardoor voortaan alle genaden, welke de Heer ons verleen wil, ons moeten toevloeijen."

Hieruit volgt nu duidelijk, dat de zondaar, wie hij ook zijn moge, wil hij tot bekeering komen en van zijne zonden gezuiverd en geregtvaardigd worden, met het grootste vertrouwen zijne toevlugt moet nemen tot haar, door wie de Heer besloten heeft zijne genaden aan de menschen uit te deelen. En moet ik zelf niet bekennen voor God en mijn geweten, dat ik daarom juist in staat van zonde gedurende langen tijd heb voortgeleefd, omdat ik de genade van Jesus niet zocht door Maria, die er de uitdeelster van is. Volgen wij dan de vermaning van den H. Alphonsus, en laten wij, indien we eenige genade van noode hebben, ons wenden tot de Moeder Gods, die, omdat zij genade gevonden heeft bij God, en altijd de genade zal vinden, ongetwijfeld voor hare dienaren verkrijgen zal wat zij vraagt.

IIe PUNT.

De bemiddeling van Maria bevestigt de ziel in de genade en bezorgt haar de gave der volharding.

Het is niet genoeg dat de ziel eenmaal de regtvaardiging of de heiligmakende genade verkregen hebbe, zij moet in dat geestelijke leven bevestigd worden, dat leven moet worden onderhouden en vermeerderd. Die vermeerdering nu der genade, de bevestiging der ziel in de genade, die tweede regtvaardiging, wordt, even als de eerste, door Maria's bemiddeling aan de ziel geschonken, gelijk duidelijk blijkt uit hetgene ter bruiloft te Cana in Galilea geschiedde. — Het Evangelie verhaalt hoe Jesus daar het water in wijn veranderde en besluit het verhaal dier gebeurtenis met deze woorden: »Dit begin der wonderen maakte Jesus te Cana in Galilea en hij openbaarde zijne heerlijkheid, en zijne leerlingen geloofden in hem." De Apostelen waren reeds geroepen en geregtvaardigd en geloofden reeds in Christus, als den Messias: nu echter worden zij gesterkt en bevestigd in hun geloof, en daardoor tevens in de genade, door de bemiddeling van Maria. Maria toch had in

waarheid haar aandeel aan dit groote werk. Immers het is duidelijk uit het Evangelisch verhaal, dat het mirakel te Cana, waardoor het geloof der Apostelen versterkt en bevestigd werd, het gevolg was van het vertrouwen, de liefde en het gebed van Maria. Toen zij haar verlangen aan haren goddelijken Zoon door dit eenvoudige woord: »Zij hebben geen wijn,» deed kennen, scheen Jesus door zijne geheimzinnige woorden haar af te wijzen. Doch hoe weigerachtig het antwoord van Jesus ook ware, Maria vertrouwde, en was overtuigd, dat hare bede niet zou worden verworpen. Zij kende al de duistere wegen, waarlangs God somwijlen de zielen voert, zij wist dat Gods vindingrijke en altoos heiligende liefde de getrouwste dienaars en dienaressen des Heeren vaak op vreemde wijze beproeft, en dat God soms uitstelt, of schijnbaar weigert ons te verleenen wat wij hem vragen, opdat wij, door de nederigheid onzer smeekingen en ons volhardend vertrouwen, hem een heilig geweld aandoen en daardoor alles verkrijgen zouden wat wij begeeren. Het vertrouwen van Maria werd ook niet beschaamd gemaakt en hare verwachting niet teleurgesteld: het eerste mirakel van Jesus werd om harentwille en alleen op haar verlangen gedaan; want

Jes
bel
zu
en
in
ste
der
me
ree
de
te
(D
toe
als
on
he
in
lij
en
me
zij
ge
wo
be
va

kr
lin

Jesus deed het, niet om in eene dringende behoefte te voorzien, maar alleen omdat Maria zulks van zijne almacht en goedheid begeerde en verwachtte. En deze verandering van water in wijn werd dadelijk gevolgd door de versterking en de bevestiging van het geloof der Apostelen, treffend beeld van de vermeerdering der heiligmakende genade in de reeds geregtvaardigden. Ongetwijfeld heeft de Heilige Geest ons door deze gebeurtenis te kennen willen geven, wat de H. Augustinus (*De S. Virginit.* n. 6.) reeds heeft opgemerkt, toen hij dit geheim uitlegde: »dat Maria, als naar het vleesch de Moeder zijnde van ons hoofd Christus, naar den geest de Moeder heeft moeten zijn van al zijne ledematen, door in hare liefde mede te werken tot de geestelijke geboorte der kinderen Gods in de Kerk;» en dat leven, hun door hare bemiddeling medegedeeld, voedt, onderhoudt, en bevestigt zij door de vermeerdering der heiligmakende genade, welke vermeerdering ons te Cana wordt aangeduid door de versterking en de bevestiging van het geloof der reeds geregtvaardigde Apostelen.

Hoe moet hier ons vertrouwen stijgen op de kracht en het vermogen van Maria's bemiddeling! Wat toch zal zij niet kunnen verkrijgen,

deze wonderbare Moeder, aan wie Jesus alles verleent wat zij verlangt, zelfs dan wanneer hij hare bede schijnt te verwerpen? En wat zal hij haar niet verleenen, nu de tijd harer verheerlijking door en met hem gekomen is, als hij, volgens de opmerking van den H. Joannes Chrysostomus, ten gunste van haar den tijd zijner openbaring heeft willen vervroegen? Met hoe groot een vertrouwen moeten wij dan ons wenden tot haar, die, gelijk de H. Alphonsus zegt, (*Heerl. v. Mar. I. Hoofdst. II. § 1.*) al haren dienaren het leven der genade en de glorie des hemels doet verkrijgen, en door wie ten allen tijde de zondaren de vergiffenis en de regtvaardigen de volharding zullen vinden.

«Deze eindelijke volharding, zegt de H. Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. I. Hoofdst. II. § 2.*) is eene gave Gods en eene zoo groote gave, dat zij, gelijk de Kerkvergadering van Trente verklaard heeft, eene loutere genade is, welke door ons niet verdiend kan worden; maar men verkrijgt ze altijd van God, gelijk de H. Augustinus leert, als men ze hem vraagt, en, volgens de bemerking van Pater Suarez, verkrijgt men ze onfeilbaar, als men zorg draagt ze te vragen tot aan het einde des levens; want, zegt Bellarminus, de volharding moet dagelijks gevraagd worden, om dagelijks te

worden verkregen. Maar indien het nu waar is, gelijk ik het, volgens het tegenwoordig algemeen gevoelen der godgeleerden, voor waar houde, dat alle genaden, welke God ons verleent, ons door de handen van Maria worden toegedeeld, dan zal het evenzeer waar zijn, dat wij de zoo voortreffelijke genade der volharding niet kunnen verhop en niet anders kunnen verkrijgen, dan door de bemiddeling van Maria. En inderdaad, wij zullen ze ongetwijfeld verkrijgen, als wij ze haar ten allen tijde met vertrouwen vragen; die genade is de belooning, welke zij belooft aan allen die haar in dit leven getrouw dienen: »Zij die in mij (in mijnen naam) handelen, zullen niet zondigen; zij die mij verheerlijken, zullen het eeuwige leven hebben.» (*Eccli* XIX. 30.) Aldus doet de Heilige Kerk haar spreken. Het Evangelie geeft ons duidelijk te verstaan, dat Maria haar aandeel heeft ook aan deze allergrootste genade. De H. Joannes, de leerling der liefde, die het toonbeeld is en de vertegenwoordiger van alle verlost en inzonderheid van alle kinderen van barmhartigheid en genade, van aanneming en eeuwige voorbeschikking, van allen, die tot het einde toe Jesus volgen en bij Jesus volharden, is op den Calvarieberg de getuige van het lijden en den

dood des Verlossers, tot wien hij, na eerst de vlugt te hebben genomen, wederkeert, dien hij volgt tot het kruis en dien hij getrouw blijft tot den dood, terwijl de andere leerlingen nog steeds door bange vlugt van hem verwijderd zijn. Maar Joannes is er niet alleen: met Maria is hij op den strafheuvel der vervloeking gekomen; met Maria blijft hij standvastig staan onder het kruis. Door haar voorbeeld, door haar gebed, door de verdiensten van haar lijden ontvangt hij de genade om Jesus tot in den dood getrouw te blijven, om zich in den geest met Jesus aan het kruis te hechten en door zijn medelijden en zijne liefde geestelijker wijze met hem te sterven. Opdat hij blijve wat hij is, beveelt Jesus hem aan zijne Moeder Maria en geeft hem aan haar tot zoon, terwijl Maria aan Joannes tot Moeder gegeven wordt. Gelijk Joannes het kostbare pand, hem door den stervenden Verlosser gegeven en toevertrouwd, bewaart, evenzoo bewaart Maria haren aangenomen zoon.

Indien ook wij aan Jesus getrouw willen zijn en in Jesus' liefde tot onzen dood willen volharden, moeten wij zorgen dat we steeds in het gezelschap en de liefde van Maria blijven, om door haar in de genade van Jesus te volharden en eens in zijne liefde te sterven.

De getrouwheid aan haar zal een waarborg zijn onzer getrouwheid aan Jesus, en de liefde tot haar een onderpand van de voortduring onzer liefde tot haren goddelijken zoon. Door haren Altijddurenden Bijstand zal zij het leven der genade in onze ziel bewaren, ons de kracht verwerven om aan al onze vijanden te weerstaan, ons doen heerschen over al de driften van ons hart en al de zintuigen van ons lichaam, en ons versieren met al de deugden, welke Jesus in onze ziel verlangt. Als eenige voorwaarde daartoe vraagt zij dat wij haar niet vergeten, maar dagelijks ons aan hare voorspraak en haren Altijddurenden Bijstand aanbevelen. Zoo zal zij voor ons de Moeder der heilige volharding worden.

GEBED.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand, uitdeelster aller genaden en barmhartigheden Gods en Moeder der geroepenen, der geregtvaardigden en der volhardenden! met een kinderlijk vertrouwen en met eene allergrootste geestelijke vurigheid kom ik mij aan uwe bescherming aanbevelen. Thans begrijp en erken ik regt duidelijk, dat, als ik tot u mijne toevlugt neem, gij mij uwe voorspraak en

uwen Bijstand niet zult weigeren, en dat die voorspraak en die Bijstand mij alle genaden zullen doen vinden. Ach! dat ik vroeger die troostende waarheid niet genoeg gekend, of althans niet volgens dezelve gehandeld heb! Want daarom alleen ben ik weleer zoo vaak in zonden gevallen, omdat ik mijne kracht niet zocht in uwe moederlijke voorspraak en bescherming. Eindelijk echter ben ik wedergekeerd tot u, o Moeder! en door u tot uwen goddelijken Zoon. En als dit geluk mij geworden is, heb ik het alleen te danken aan uwe goedheid: want terwijl ik u vergat, bleef gij denken aan mij. En als de genade mij zoo krachtig riep en zoo dringend uitnoodigde, dat ik toch de dwaalwegen der zonde en der geestelijke traagheid verlaten en tot God wederkeeren zou, dan waart gij het, o Moeder! die mij deze onverdiende genade door uwe voorspraak bij Jesus verwierft. Door uwen Bijstand gesterkt, mogt ik, gelijk ik vertrouw, eene goede biecht spreken, er was vreugde in den hemel over mijne bekeering: mijne ziel was geregtvaardigd voor God! En dit moet ik thans u zeggen en met een gevoel van diepe dankbaarheid erkennen: toen de parel mijner ziel eens uit het slijk der zonde opgehaald en in Jesus' bloed gezuiverd was,

hebt gij mij, door uwen Altijddurenden Bijstand, zoo krachtig ondersteund tegen mijne vijanden, dat ik haar rein heb mogen bewaren. Doch de strijd, o Moeder! is nog niet ten einde en talrijke gevaren bedreigen en omgeven mij: elke dag kan mij zien bezwijken, elk uur kan getuige worden mijner diepe zwakheid. Doch wanhopen zal ik niet, omdat ik reken op uwen Altijddurenden Bijstand. Want uw kind verlaten kunt gij niet, en zoo-vele bewijzen uwer magt en goedheid hebt gij mij in het verledene gegeven, dat ik, ondanks mijne zwakheid, durf vertrouwen, dat ik door uwe voorspraak, waaraan God niets weigeren kan, en door uwe bemiddeling, waardoor wij Gods genaden moeten verwer-ven, in de toekomst aan Jesus' liefde getrouw zal blijven. Uw Altijddurende Bijstand, o Moeder! moet mij redden, mij de genade der volharding bezorgen en, na den strijd dezes levens, mij voor eeuwig gelukkig maken in den hemel. Amen.

PERTIENDE PAG.

DE LEIDSVROUW DER BALLINGEN

OF

MARIA VERGEMAKKELIJKT ONS DOOR HAREN
ALTIJDDURENDEN BIJSTAND DE PELGRIMS-
REIS DEZES LEVENS.

Ad te clamamus exules, filii Evæ.
Tot u roepen wij, ballingen, kinderen
van Eva.

I^e PUNT.

Maria's Altijddurende Bijstand be-
zorgt ons eene veilige reis.

's Menschen leven op aarde is eene kortere
of langere reis, die begint aan de wieg en
eindigt aan het graf. Aan het einde van den
weg dezes aardschen levens begint de eeuwig-
heid, verschijnt de hemel, ons eenig en waar-
achtig vaderland. Het leven, 't moge voor-
spoedig zijn of onvoorspoedig, smartelijk of
gelukkig, is voor elkeen de togt door eene
woestijn, door het tranendal dezer wereld.
Zoolang wij op aarde zijn, hebben wij hier
beneden geene vaste stad, geene blijvende

woonplaats; we zijn pelgrims, zwervers en reizigers, van den Heer verwijderd en eene toekomstige woonplaats zoekend. Dikwijls echter loopen wij gevaar af te dwalen van den regten weg der waarheid, stil te staan op onzen weg en den weg zelven als het doel onzer reis te beschouwen. Daarom doet de Heilige Kerk ons Maria bidden met deze woorden:” Tot u roepen wij, ballingen, kinderen van Eva; tot u verzuchten zij, treurend en weenend in dit tranendal.” Rondwalend op eene aarde, die niets voortbrengt dan de distelen der straf en de doornen der vervloeking, verbannen uit het vaderland, zuchtend onder den last van onteibare kwalen, die ons ligchaam en onze ziel folteren, moeten wij vertrouwend tot Maria opzien, en haar smeeken, dat zij ons op de gewigtige reis dezes levens geleide, opdat we niet afdwalen van het goede spoor. »En gelukkig, zegt de H. Alphonsus, (*Heerl. v. Mar.* I. Hoofdst. IV. § 1.) gelukkig degene, die, te midden dezer aardse kwellingen, dikwijls zijne blikken rigt tot de Troosteres dezer wereld, tot de Toevlugt der ongelukkigen, tot de voortreffelijke Moeder van God, en die, vol vertrouwen, haar aanroept en haar bidt.” Want door haren Altijddurenden Bijstand bezorgt zij aan allen, die haar tot

leidsvrouw kiezen, eene veilige en voorspoedige reis. Van daar het bekende woord van den H. Bernardus (*De Laud. V. M.* hom. II): *Ipsam sequens, non devias*: „als gij Maria volgt, zult gij niet dwalen.”

Immers Maria, als de Moeder zijnde van hem die de Weg is, de Waarheid en het Leven, verlangt niets vuriger dan dat hare aardsche kinderen aan het beeld van haren goddelijken Zoon gelijkvormig worden en door die gelijkvormigheid tot het vaderland geraken. Daarom bestraalt zij hare kinderen met het noodige licht, opdat zij, te midden van de duisternissen dezer wereld, den waren weg erkennen en bewandelen. Maria toch wordt ons in de Schriftuur voorgesteld schoon als de maan, liefelijk als de aanbreekende dageraad, en schitterend als de zon, omdat zij, volgens de uitlegging van den H. Alphonsus, hare kinderen, de kinderen harer smart, die in de duisternissen der zonde leven, door een zacht hemelsch licht bestraalt, gelijk de maan den nachtelijken wandelaar op zijne wegen verlicht; terwijl zij een liefelijke dageraad, eene voorbode der goddelijke zon is in den vroegen morgen der bekeering voor hen, die zich aan hare voorspraak aanbevelen, om uit hunne zonden op te staan en van de wegen

hunner dwaling weder te keeren tot God; tevens is zij als eene heerlijke zon voor de braven en regtvaardigen, voor hare trouwe dienaars en dienaressen, omdat zij, voor de oogen hunner ziel, straalt met al den glans der hemelsche klaarheid, haar zoo overvloedig medegedeeld door God. — Nog onder een ander opzigt toont Maria haren vereerders den regten en waren weg. Want, gelijk de H. Ambrosius zegt, vinden wij in haar alle voorbeelden des levens, omdat in haar als in een toonbeeld alle leer der deugd door daden is uitgedrukt, zoodat wij, door ons te spiegelen in haar, steeds erkennen zullen, wat wij in ons zelven verbeteren moeten, wat wij moeten vlugten en wat wij behooren te doen. Indien wij de gewoonten hebben haar gedurende de reis dezes levens dikwijls te beschouwen, zullen wij steeds door hare voorbeelden be-
leerd, aangemoedigd en gewaarschuwd worden, om, van de eene zijde ons niet te laten afschrikken door de gevaren en moeilijkheden, en om, van de andere zijde, het veelbetreden en wijde pad des levens nimmer in te slaan.

Indien wij dan Maria, het toonbeeld aller deugden en de Moeder van Hem die onze Weg is en onze bestemming, getrouw volgen, zullen wij nooit afdwalen van den engen en

regten weg van Gods geboden, die alleen ten vaderland ons geleiden kan. Indien wij aanhoudend ons aan haren Altijddurenden Bijstand aanbevelen, zal zij ons verlichten, opdat wij steeds de wereld beschouwen, niet als het oord onzer bestemming, maar als een land van logen en bedrog; zij zal ons het licht der genade mededeelen, opdat wij de valsheid van de vriendschap der wereld, de ijdelheid harer schoonheid, de vergankelijkheid harer rijkdommen, de nietigheid harer glorie de ongenoegzaamheid en de wrange bitterheid harer vermaken erkennen. En tevens zal zij het licht der eeuwige Waarheid in vollen glans voor onze oogen doen stralen. Door hare voorspraak en haren bijstand gesterkt zal onze geest, opgevoerd op de vleugelen van het geloof, zich verheffen boven de wereld en al het geschapene, en doordringen tot in den schoot van God. Daar ziet hij eene schoonheid altijd oud en altijd nieuw, waarbij al wat er schoon is op aarde verdwijnt als een rook en eene schaduw; daar vindt hij eene oneindige goedheid, onbegrijpelijke rijkdommen, bronnen van geneugte en zalige vreugde, die altoos vloeijen. Nog meer: de dienaar van Maria wandelt reeds door 't geloof in dat schoone Paradijs, bezit reeds bij voorbaat dat

hemelsch Jerusalem, oord van vrede, van rust en eeuwige gelukzaligheid; hij ziet daar Jesus, zijn Verlosser, en Maria, zijne Moeder; hij ziet er Gods lieve Heiligen, zijne vrienden en broederen; door het geloof reikt hij hun de hand en zij roepen hem toe: wij wachten u: kom en neem ook bezit van uwen troon! O Heer, roept hij uit, o Heer der heerscharen! hoe beminneijk zijn uwe tabernakelen; hoe mijne ziel er naar reikhalst en wegwijnt van verlangen naar derzelver bezit! En van dat hemelsch Chanaän dan nederziende op alles wat hem omgeeft op aarde, roept hij uit in heilige vervoering: Wat gij mij nietig schijnt en ijdel, o wereld! wanneer ik den hemel beschouw! Neen, ik kan haar niet langer dulden: de aarde is mij te ellendig. Men spreke mij niet meer van vermaken, van schatten en grootheid: 't is alles bedrog en beuzeling, alles een droom en eene schaduw en een niet! Zoo leven de ware dienaars en dienaressen van Maria in het ligchaam als geen ligchaam hebbende, in de wereld als niet van de wereld zijnde; zoo blijven zij op den waren weg hun door hunne Koningin getoond; terwijl haar Altijddurende Bijstand hen sterkt en ondersteunt, opdat zij steeds den goeden weg, dien zij kennen, blijven bewan-

delen, ondanks de verleiding, welke hen daarvan zoekt af te trekken, en ondanks de veelsoortige en dreigende gevaren, welke van alle zijden zich aan hen aanbieden. Zoo wordt het woord van den H. Bernardus vervuld: *Ipsa tenente, non corrui*: als zij u vasthoudt, valt ge niet; *ipsa protegente, non metuis*: als zij u beschermt, hebt ge niets te vreezen; — niets, omdat zij sterker is dan de duivel, de wereld en het vleesch, sterker dan al onze vijanden te zamen. Op die wijze blijven wij door haren Altijddurenden Bijstand op den waren weg, die ten leven voert, en wordt onze pelgrimsreize hier beneden tegen alle gevaren beveiligd.

IIe PUNT.

Maria, als de Moeder van Altijddurenden Bijstand, maakt onze pelgrimsreis op aarde gemakkelijk en aangenaam.

De H. Bernardus zegt, dat als wij Maria tot leidsvrouw onzer pelgrimsreis op aarde nemen en haar volgen, wij nooit moede zullen worden: *ipsa duce, non fatigaris*. Hoe treurig wanneer men de wereld beschouwt! Ach! daar zijn zoovele aardsche pelgrims die loopen en zich vermoeijen, en groot is hunne dwaasheid,

want hunne vermoeijenissen zijn ijdel en vergeefs. Hoe sneller zij loopen, hoe verder zij zich van hun doel verwijderen. Eenigen, door den glans der ijdele eer getrokken, maken groote sprongen en hollen voort, over de bergen des hoogmoeds, naar eerposten, ambten en waardigheden; anderen zijn verkleefd aan het geld, maken daarvan hun afgod en offeren aan de geldzucht hunne rust, hunnen vrede en hun geweten; velen tooijen zich met bloemenkransen en loopen langs de velden van een weelderig en zinnelijk leven, om er de bloemen zoo verraderlijk der wellust te plukken. Helaas! wanneer men het gedrag der menschen nagaat, dan valt het niet te ontkennen, dat de meesten louter aardsche inzigten en plannen koesteren, die toch zoo ijdel en niets beteekenend zijn, als men ze beschouwt bij het licht der eeuwigheid. De een loopt naar 't slagveld om er een laauwerkrans door zijne dapperheid te winnen; de andere beoefent de kunsten en wetenschappen om zich eenen naam in de wereld te maken; de koopman schroeft zich vast aan zijn toonbank of op zijn kantoor, om zijne fortuin te vergrooten; schier allen zoeken alleen het aardsche. Niet alleen zijn al die vermoeijenissen en pogingen, wanneer zij niet veredeld worden door de ge-

nade, ijdel en vruchteloos voor de eeuwigheid; meestal brengen zij nog smarten en teleurstellingen voort. De wereldlingen zoeken rozen en vinden doornen; hunne wegen zijn bezaaid met verdriet en verveling, met angsten en onrust.

Hoe zoet integendeel en hoe troostend is de pelgrimsreize dezes levens voor hen, die, als ware kinderen van Maria, aanspraak kunnen maken op den Altijddurenden Bijstand hunner hemelsche Moeder! Want voorzeker, als men den waren geest der kinderen van Maria bezit, als men Maria liefheeft, als men haar aanroept in allen strijd en in alle kwellingen, als men, door een kinderlijk vertrouwen, zich harer gunsten waardig maakt, dan kan het niet anders, of die gelukzalige Maagd moet de reis vergemakkelijken en veraangenamen door den zalvenden troost en de zoete tevredenheid, waarmede zij de harten harer dienaars en dienaressen pleegt te verwikken. Duizenden hebben dat ten allen tijde ondervonden, en hare moederlijke barmhartigheid is en blijft altoos dezelfde. Deze troost en deze zalving mogen echter niet vergeleken worden met de zinnelijke verlustigingen en ijdele vreugden, waarin de kinderen der wereld hun geluk zoeken: hier is alles

zuiver, hemelsch en overeenkomstig met de evangelische zelfverloochening en versterving. Dat is een geheim, een vreemd wonder: dagelijks de natuur bestrijden en kruisigen, want dat is noodig om op het enge pad te kunnen blijven, en toch in vrede en in troost, gelukkig en de wereld te rijk zijn. Doch Maria heeft door hare voorspraak de magt wonderen te doen, en van dat geheim bezit zij den sleutel. Ja, het is genoeg, dat zij, die zich door Maria laten geleiden, aan haar denken, om dadelijk, te midden der grootste bezwaren vreugde voor hun hart te vinden; het is genoeg, dat zij zich hare veelvuldige weldaden herinneren, om dadelijk door een allergrootst vertrouwen op haar gesterkt te worden.

Gelijk Maria de troost is onzer pelgrimschap hier beneden, zoo is zij ook de zorgvuldigste en magtigste beschermster voor allen die zich tot haar wenden, en door haren Altijddurenden Bijstand ondersteunt zij hunnen moed, opdat zij niet stilstaan op hunne loopbaan. De vooruitgang in het geestelijke is altoos noodzakelijk: zij, die op den goeden weg stilstaan, bereiken evenmin het doel als zij die denzelven verlaten. Doch stilstaan is onmogelijk: de jaren klimmen en het einde der pelgrimsreize op aarde komt aanhoudend nader.

En toch kunnen wij altoos gaan, en tevens rusten; altijd vooruit, en tevens achteruit gaan; altijd wandelen, en nooit ons bewegen. De ziel immers reist en het ligchaam reist ook. Dit laatste kan niet stilstaan: het snelt voort van de kindschheid tot de jeugd, van de jeugd tot den rijpen leeftijd, van den rijpen leeftijd tot den ouderdom, en zonder ophouden nadert het tot het graf. De ziel echter nadert haar doel slechts in zoo verre zij het naderen wil. Ziel en ligchaam zijn dan reisgezellen, doch meestal houden zij geen gelijken tred, en al te vaak gebeurt het, dat de ziel hare loopbaan nog beginnen moet, als het ligchaam reeds aan het einde is van de reis. Welke dwaasheid! want als het ligchaam zijn loop volbragt heeft, eer de ziel zich in beweging gesteld heeft of genoegzaam is vooruitgegaan, hoe zal deze dan haar einde bereiken? Wie niet voorwaarts snelt wanneer hij kan, zal ook niet aanlanden waar en wanneer hij wil. En toch hoevelen zijn er, die zwaar gezondigd hebben en toch nooit treuren over die vroegere zonden: hunne boetvaardigheid is klein of nietig geweest, hunne verdiensten zijn gering, ijver voor het goede is hun onbekend en gebrek aan deugden kenmerkt hen; en God weet of ik zelf tot het getal dier

dwazen niet behoor! — Hoe gelukkig daarentegen zijn de kinderen van Maria. Deze hemelsche Moeder omringt hen door haren Altijd-durenden Bijstand, en herinnert hun steeds de broosheid en voortvlugtigheid van het leven, de nietigheid van alles wat niet eeuwig is; zij sterkt hunnen moed door het troostende vooruitzicht op het vaderland van daarboven, dat hen wacht bij het einde dezer aardsche pelgrimsreize; zij waakt over hen en stelt palen en perken aan de woede van Satan; zij begeleidt hen en voert hen door hare moederlijke bescherming altijd al nader en nader tot het groote doel. En wat is er zoeter en opbeurender, wat meer aanmoedigend voor den reiziger in de woestijn dezer wereld, dan de gedachte, dat eene zoo magtige en zorgvuldige Moeder hem begeleidt! Een reiziger in het woud acht zich veilig, wanneer hij niet alleen is; wij zelven zien onze natuurlijke vrees verdwijnen, al hebben we maar een kind met ons; hoeveel meer zullen we dan alle vrees afleggen en vol vreugde voortgaan, als wij weten dat Maria ons geleidt; te meer, omdat zij, door de opwekkende voorbeelden, welke zij ons gegeven heeft, ons aanmoedigt in alle moeilijkheden: dit toch weten wij, dat hare levensbezwaren onverge-

lijkelijk veel grooter zijn geweest, dan de onze kunnen zijn. Daarbij komt nog, dat zij ons het lijden van Jesus gedurig voor oogen stelt en ons uitnoodigt, hem ter liefde, het lijden te beminnen; zij herinnert ons hare glorie, en moedigt ons aan, door geduldige standvastigheid, naar eene soortgelijke glorie te streven. Zoo vergemakkelijkt, zij door haren Altijddurenden Bijstand, onze aardsche pelgrimsreis, zoo is zij de Troosteres en de Leidsvrouw der ballingen.

GEBED.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand, mijne vreugde, mijn troost en mijne hoop in den moeilijken pelgrimstogt dezes levens! vertrouwend wend ik mij tot u, arme balling als ik ben, en smEEK u allervurigst mij steeds tot leidsvrouw te willen dienen, en mij, arme pelgrim, op de reis hier beneden te willen bijstaan en vertroosten. Thans weet ik de reden, waarom ik, in vroegere jaren, zoo vaak het goede spoor verlaten en verkeerde stappen gedaan heb; thans begrijp ik waarom ik zoo menigmaal van het enge pad van Gods geboden ben afgeweken en gedwaald heb gelijk een schaap, van den schaa pstal verwijderd! Ach! het was

eenig en alleen, omdat ik u te weinig kende, mij niet aan u aanbeval en mij niet liet geleiden door u. O blindheid! o verkeerdheid! waarover ik gedurende mijn geheele leven zal zuchten. Nu echter erken ik u als de leidsvrouw der gebannen kinderen van Eva, nu beveel ik mij aan uwen magtigen en Altijddurenden Bijstand, en ik beloof het u, indien gij voor mij zorgen wilt, en daaraan kan ik niet twijfelen, zal ik voortaan onder uwe moederlijke leiding en liefdevolle bescherming mijnen levensweg verder opgaan. Gij kent echter uw kind, o Moeder! gij weet hoe wispelturig ik ben en hoe onstandvastig in het goede: de duisternissen, die mijnen geest omhullen, en de zwakheid, welke zoo eigen is aan mijn hart, doen mij vreezen dat ik mijne thans zoo welgemeende beloften vergeten zal. Doch op u vertrouw ik, o mijne Leidsvrouw! gij zult zorgen voor mij! Bewaar mij dan, o Maria! op den regten en waren weg; verlicht mij door den glans uwer voorbeelden en door de stralen der hemelsche genade, welke uwe voorspraak mij verkrijgen kan; bescherm mij door uwen Altijddurenden Bijstand tegen de gevaren, die mij bedreigen en tegen de vijanden die mij belagen; geleid mij, opdat ik niet valle in de afgronden, welke het enge

pad omgeven; beur mij op en verkwik mij in mijne vermoeeijnissen; vertroost en sterk mij in mijne kwellingen; voer mij terug op den goeden weg, indien ik ooit een stap daar buiten zou doen; en, mogt ik komen te vallen, ach! rigt mij dan spoedig op. Ziedaar, o Moeder! hoe ik op u vertrouw en wat ik van uwen Altijddurenden Bijstand verwacht: sterk door dat vertrouwen, wil ik met verdubbelde schreden voorwaarts snellen op den engen weg van Gods geboden, op den Koninklijken weg des kruises, op alle wegen der deugd en der volmaaktheid, en spoedig hoop ik het einde mijner pelgrimsreis te bereiken, om dan met Jesus en met u vereenigd te worden. Amen.

VEERTIENDE PAG.

HET EERSTE OFFER

OF

MARIA VERKRIJGT ONS DOOR HAAR EERSTE OFFER DEN GEEST VAN EDELMOEDIGHEID.

Cum essem parvula, placui Altissimo.
Nog klein zijnde, behaagde ik den Allerhoogste.

I^e PUNT.

Maria is ons, door hare opoffering in den tempel, een voorbeeld van edelmoedigheid.

Eene der voornaamste in het leven van Maria uitschijnende deugden is hare wonderbare edelmoedigheid, welke deugd ook eene der eerste hoofdvereischen is van een waarlijk godsdienstig leven en allernoodzakelijkst is vooral voor degenen, die door God geroepen zijn om, te midden der wereld, hunne zaligheid te bewerken. Veelal echter is deze deugd onbekend in de wereld, althans in zoo verre hare beoefening betreft; en ofschoon

men dagelijks over de edelmoedigheid spreekt, en zij het gewone voorwerp is van aller loftuitingen en bewondering, weten de meesten haar niet in hun eigen hart te doen ingaan. Wel mogen wij dan God bedanken, dat hij ons in Maria een toonbeeld van edelmoedigheid heeft willen geven; met heilige aandacht moeten we die deugd onzer Moeder beschouwen, en met vurigheid haar smeecken, dat zij, door hare voorspraak en door de kracht van haren Altijddurenden Bijstand, ons van den geest van edelmoedigheid doordringe, opdat wij naar haar voorbeeld, zonder eenig voorbehoud en zonder eenige beperking, ons zelven toewijden aan God en aan onze pligten.

Nooit, zegt de H. Alphonsus, (*Leerrede over de opoff. v. Mar.*) is er door een schepsel een offer gebragt en nooit zal er een gebragt worden zoo verheven en zoo volmaakt als het offer dat Maria, op den teederen leeftijd van drie jaren, aan God bragt, toen zij in den tempel verscheen, om hem, neen, geene reukwerken, geene offerdieren, geene talenten gouds, maar gansch haar zelve als een volmaakt brandoffer op te dragen, doordien zij zich als een voortdurend offer aan zijne eer toewijdde." Alles wat wij zijn en alles wat

wij bezitten komt van God en behoort hem toe. De hemelen verkondigen zijnen lof en het uitspansel is het werk zijner handen. Alles toont ons zijne milddadigheid, zijne voorzienigheid bewaakt ons, zijne almacht voedt ons, zijne onmetelijkheid omvat ons. Naar ligchaam en ziel heeft hij ons verrijkt met de edelste vermogens en alle redelooze schepselen heeft hij den mensch onderworpen. Indien wij dan niet door een bepaald gebod verplicht waren God te dienen, zou de dankbaarheid nog van ons vorderen, dat wij met ligchaam en ziel ons aan zijne dienst toewijdden, om daardoor zijne goedheid en opperheerschappij te erkennen. God eischte in het oude verbond, wat de natuurwet reeds eerder in 's menschen hart geprent had, dat hem die dankbaarheid door uiterlijke teekenen, vooral door de offering der eerstelingen, betuigd zou worden. Doch deze offeranden waren even onvolmaakt door derzelver natuur, als om de beweegredenen waarom ze meestal werden opgedragen: deze toch waren vaak eene lage baatzuchtigheid en eene slaafsche gehoorzaamheid aan de doode letter der wet. En ofschoon wel eenige heilige mannen van het oude verbond hun hart aan God zullen hebben opgedragen

met de offers, die zij hem bragten, kan men het echter niet betwijfelen, dat het offer van Maria, de heiligste onder al de dochteren van Adam, veel volmaakter geweest zij. Van af het eerste oogenblik van haar bestaan kende zij God en wijdde zij zich, gelijk de H. Alphonsus zegt, geheel en al toe aan de liefde en de glorie van God. Op een leeftijd waarop andere kinderen naauwelijks beginnen te denken, erkende zij, door bovennatuurlijke verlichting, de geheimen der genade en des Heeren genadenrijke raadsbesluiten voor het heil van het menschdom. Die kennis moest natuurlijkerwijze in het zuivere hart van Maria de innigste gevoelens van liefde en dankbaarheid opwekken en haar aanzetten, om haar hart, zonder eenig voorbehoud, zonder eenige beperking of verdeeling, geheel aan God te schenken en het van alles, wat er buiten God bestaat, te onthechten." Zij wist, zoo hervat de H. Alphonsus, dat God ons eenig goed, onze eenige hoop en onze eenige liefde moet wezen; zij wist dat de wereld vol gevaren is en dat hij, die haar het spoedigst verlaat, het meest tegen hare strikken beveiligd is: en daarom haastte zij zich de wereld van af haar teedersten leeftijd te vlugten en zich te

gaa
den
kel
rige
zwa
vlu
Go
bev
fer
kan
har
uit
do
zeg
aan
vol
siu
pe
ko
tin
re
do
aa
He
He
ma
en

gaan verbergen in de heilige eenzaamheid van den tempel, waar zij des Heeren stem gemakkelijker vernemen, God beter vereeren en vuriger beminnen kon. -- "Ofschoon zij van onze zwakheden vrij en in de genade bevestigd is, vlugt zij het bederf der wereld en brengt aan God, op den leeftijd van drie jaren, met eene bewonderenswaardige edelmoedigheid het offer van alles wat haar aan de wereld boeijen kan. Zij ontruikt zich aan de liefkozingen harer ouders en verlaat haar geboortegrond; uit liefde tot God verzaakt die bevoorregte dochter der aartsvaders, die erfgename van de zegeningen door God over hen uitgesproken, aan de vreugde van het moederschap, door, volgens de uitdrukking van den H. Ambrosius, het vaandel der kuischheid in den tempel te planten; zij, de edele spruit van den koninklijken stam van Juda, verlaat de bezittingen harer vaders, om zich binnen de muren des tempels te verbergen; zij, de edelste dochter van den stamhuize Davids, verzaakt aan hare vrijheid: voortaan zal de dienst des Heeren hare eenige bezigheid, het huis des Heeren hare woning, zullen de priesters en maagden des tempels haar eenig gezelschap en de heiligste oefeningen haar leven zijn.

Hoe groot moet derhalve de edelmoedigheid van Maria, hoe volmaakt en algeheel hare onthechting aan al het aardse geweest zijn, wijl zij in hare teederste jaren zich losrukt van alles wat geoorloofd is en het hart des menschen verheugen kan! Hoe bewonderenswaardig zijn hare omzigtigheid, hare zorgvuldigheid en waakzaamheid om de genade, welke zij van God ontvangen heeft, en welke zij nooit zal, en zelfs nooit kan verliezen, te bewaren! Om den zuiveren spiegel harer ziel van alle vlekken te vrijwaren, vlugt zij, als kind van drie jaren, de wereld, verzaakt aan alle verkeer en betrekking met de wereld, en breekt voor eeuwig met haar, door zich voor altijd aan God toe te wijden! En toch was de genade, de heiligheid van Maria, tegen alle beiderf bestand, en dezelfde godgeleerdheid, die ons zegt, dat de Moeder Gods nooit gezondigd heeft, leert ons ook, dat zij onzondigbaar was door genade, gelijk Jesus Christus het was door natuur, omdat zij, van het eerste oogenblik haars bestaans, door God in de genade bevestigd was geworden.

Hoe weinig gelijken wij op onze hemelsche Moeder en hoe verschillend is ons gedrag van het hare. Wij kennen onze zwakheid, en,

roekeloos als wij zijn, durven wij ons aan de grootste gevaren blootstellen. Wij dragen den schat der genade in brooze en aarden vaten, dat is, in een sterfelijk en bedorven ligchaam, langs eenen weg met rotsen bezaaid en met afgronden omzoomd, te midden van de dikste duisternissen; en daarbij worden wij nog vervolgd door zoo vele vijanden als er duivelen zijn in de hel en driften in ons hart, en toch vreezen wij niet en verwaarloozen wij de waakzaamheid; en in plaats van, naar Maria's voorbeeld, de gevaren en gelegenheden te vlugten, beminnen en zoeken en volgen wij de wereld, en bij de wettige betrekkingen, welke wij door onzen staat met de wereld hebben, knooien wij nog aanhoudend nieuwe, vrijwillige en schuldige verbindingen met haar aan, welke geene andere reden van bestaan hebben dan de ijdelheid, den hartstogt of de zinnelijkheid.

De toewijding van Maria aan God bestond niet alleen in de edelmoedigste onthechting aan alles wat haar hart verdeelen kon, maar omvatte tevens de ootmoedigste onderwerping aan Gods wil en de onvoorwaardelijke bereidvaardigheid om alles te doen, wat God van haar kon verlangen. Gods welbehagen was het eenige rigtsnoer harer daden, het volbrengen van zijnen wil het eenige voorwerp harer

verlangens, en deze hare ondergeschiktheid steunde op hare kennis van Gods grootheden en volmaaktheden. En wijl zij door Gods vroegere openbaringen, aan de profeten gedaan, wist, dat de beloofde Mesias een man van smarten wezen en door het lijden onze schulden uitboeten zou, en dat er geene deugd bestaat zonder gelijkvormigheid aan dien Verlosser, onderwierp zij zich, van toen af en zonder nog het voorbeeld van Jesus gezien te hebben, aan alle beproevingen, welke het Gods Voorzienigheid behagen zou haar over te zenden. — Hoe leert ons het voorbeeld van Maria, dat wij, indien we al niet edelmoedig genoeg zijn om de kruisen en het lijden te begeeren, althans geduldig moeten zijn in de beproevingen, welke God ons laat overkomen, en indien we den moed niet bezitten om ons, gelijk zij, geheel en al aan God toe te wijden, ten minste bereid moeten zijn om datgene aan God te slagtofferen, wat in ons aan zijne heilige blikken misvalt, zoo als, b. v. eene of andere gewoonte van dagelijksche zonde, eene of andere drift, welke wij niet genoeg bestrijden; de eigenliefde, waardoor we ons laten beheerschen; de zinnelijkheid, die wij zoo vaak involgen; zekere afgekeerdheid, die wij aanhoudend voeden; de ijdelheid en behaag-

zucht, de nieuwsgierigheid en eigenzinnigheid; zekere lezing en zeker gezelschap, die niet zonder gevaar zijn voor onze ziel en ons menige bekoring veroorzaken. Voorzeker, dat alles is pijnlijk voor de bedorven natuur, maar het lijden is ook de bestemming van den Christen, en ons leven op aarde moet, volgens het woord van Tertullianus, eene voortdurende boetedoening wezen. God echter weet dat lijden, hem zoo welgevallig, omdat het ons zoo zalig is, te verzoeten: een blik ten hemel, de gedachte alleen aan Jesus, den gekruiste, eene verzuchting tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand, verzacht het lijden, verkwikt de ziel en doet haar hemelsche vertroostingen smaken. En dan, gelijk de H. Alphonsus het den H. Augustinus nazegt, waar liefde is, is geen lijden; of is er lijden, dan wordt dat lijden bemind. Laten we dus de Moeder van Altijddurenden Bijstand smeeken, dat zij ons ietsschenke van den liefdegloed, die hare ziel, op den dag harer opoffering in den tempel, verteerde en dien zij aanhoudend voedde door vurige gebeden, door heilige overwegingen en door dagelijks van deugden tot deugden, van verdiensten tot verdiensten, van heiligheid tot heiligheid, meer en meer op te klimmen. Die gave der heilige liefde zal ook ons doen aan-

groeijen in genade en deugd, in volmaaktheid en in verdiensten.

IIe PUNT.

De Moeder van Altijddurenden Bijstand verleent aan hen, die haar navolgen, den geest van edelmoedigheid.

Somwijlen verbeelden wij ons dat de Heilige Maagd de hoogste volmaaktheid in alle deugden, welke een schepsel bezitten kan, zonder moeite en als zonder eenige medewerking verkregen heeft; doch daarin vergissen wij ons grootelijks. Want Maria zelve, gelijk de H. Alphonsus verhaalt, (*Leerr. ov. de opdragt van Mar.*) verklaarde eens aan de H. Elizabeth (*Revel. l. I. c. 10*) dat zij God aanhoudend bad om genade en om deugden; en wjl de heilige ook in de meening verkeerde, dat het verkrijgen der hoogste volmaaktheid geene bezwaren voor Maria had opgeleverd, sprak de Heilige Maagd haar in dezer voege toe: »Gij meent dat ik de genade en de deugden zonder eenige moeite bezeten heb. Weet echter, dat ik geene enkele genade van God ontvangen heb zonder veel moeite, zonder voortdurende gebeden, zonder een vurig verlangen en vele tranen en boetplegingen." Als dan Maria, die

vol was van genade, aldus geijverd heeft om tot de volmaaktheid der deugden te komen, dan mogen wij ons niet vleijen, dat wij, alleen door ons aan haren Altijddurenden Bijstand aan te bevelen, de volmaaktheid der deugd volgens onzen staat verkrijgen zullen: wij moeten aan dien Bijstand beantwoorden door haar na te volgen en door te doen wat zij, Jesus' Moeder, gedaan heeft.

En wat nu den geest van edelmoedigheid betreft, moeten wij, eerst en vooral, vurig daarnaar verlangen, en dat verlangen moet geheel onze ziel omvatten en doordringen. God kan wel onze zwakheden zien en er medelijden meê hebben, wel in onze ellende ons te gemoet komen en ondersteunen; maar wat als een volstrekt noodzakelijk vereischte in ons gevorderd wordt, is, dat wij tot God gaan met dat brandend verlangen naar edelmoedigheid, dat hij niet kan nalaten te zegenen. Of zijn wij welligt zoo zwak, dat we dien goeden geest nog niet verlangen, dan moeten we ten minste de begeerte naar dat verlangen in ons trachten op te wekken en het dikwijls aan de Moeder van Altijddurenden Bijstand vragen. — Behalve dat verlangen is ook het nadenken noodig om tot de edelmoedigheid te komen, maar het nadenken der ziel, het

begrip des harten. In alle dingen is er eene dubbele wetenschap: eene uitwendige en oppervlakkige wetenschap, die zich bepaalt bij het verstandelijk begrip der woorden en der dingen, en eene inwendige wetenschap, die vooral in het nadenken des harten gelegen is en door God met onuitsprekelijke liefde aan de ziel, welke er naar streeft, wordt medegedeeld. Zonder haar is de edelmoedigheid niet bestaanbaar. En hoe zeldzaam is toch dat begrip des harten! Wanneer men denkt aan de verheven geheimen der verlossing, aan kribje, kruis en altaar, aan de overvloedige rijkdommen der godsdienst, aan de genaden ons ter beschikking gesteld, zou men meenen, dat althans de godsdienstige personen moesten uitmunten door edelmoedigheid. Deze echter ontbreekt, omdat de meesten, welligt schier allen, verstaan zonder te verstaan, hooren zonder te hooren, zien zonder te zien. En als ik hier in mij zelven wil treden, moet ik dan niet bekennen, dat er eene heele wereld van wonderen onder mijn bereik ligt, die ik niet ken, omdat ik slechts een oppervlakkig begrip daarvan bezit, dat niet in de ziel ingaat? Heb ik ooit begrepen met het begrip des harten mijne gewone gebeden, de misgebeden, de ceremoniën der Kerk, de ge-

heimen der Verlossing, de schatten die in het ONZE VADER liggen opgesloten? Ach! als ik iets daarvan begrepen had, zou mijn leven niet zoo droevig gekenmerkt worden door ligtzinnigheid, door verveling in het gebed en nalatigheid in het goede.

En hoe weinig wordt er van ons gevorderd om tot dat verheven begrip, dat noodzakelijkerwijze de edelmoedigheid voortbrengen moet, te geraken. Slechts een weinig goeden wil is daartoe noodig. Het is genoeg b. v., bij het bidden zich te stellen in Gods tegenwoordigheid, maar ernstig en in het volle bewustzijn zijner ellende, en van tijd tot tijd onder het gebed wat op te houden, om door de toespraak van den Heiligen Geest tot het begrip te komen van hetgene men bidt. Zoo kan men op eenen of anderen morgen, na de gewone gebeden verrigt te hebben, het ONZE VADER of het WEES GEGROET nemen, wat stilstaan bij elken zin, zoolang de Heilige Geest goede gedachten en gevoelens in het hart opwekt. Men blijft bij de eerste gedachte «Onze Vader», zoolang men dat woord smaakt, en men gaat niet verder, zoolang men het hart aangedaan voelt worden door de zoetste gewaarwordingen der kinderlijke liefde; eerst dan als men er geen voedsel meer in vindt,

gaat men over tot het volgende woord: »Die in de hemelen zijt; geheiligd zij uw naam.» Misschien zal men het hart zich voelen uitbreiden. Misschien zal men door het begrip dier woorden, in plaats van de kleine bidplaats te zien, waarin men is, of de stad, waarin men woont, de gansche wereld, het heelal zien, en in zich een gloeiend verlangen voelen, dat Gods naam in de heele wereld geheiligd worde. Welligt zal God dan eensklaps die gedachten bijeengaren, en, in plaats van in groote trekken het heelal te zien, zal men op bijzondere wijze zijne familie bemerken, een echtgenoot of een kind zien, een broeder of eene zuster, eene dochter, een vader of eene moeder, en vurig zal men dan verlangen, dat Gods naam geheiligd worde door hen. 'Ter zelfder tijd zal God ons misschien doen voelen, dat de heiliging van zijn naam door onze familie van ons moet komen, dat zij afhangt van onze grootere zedigheid en bescheidenheid, van onze nederigheid of onkrenkbare liefde. Misschien zal God ons tevens het licht geven, om ons te verlichten nopens onze, tot dan toe ongekende, fouten en zwakheden. — Eene enkele dier toespraken Gods kan eene volslagen verandering te weeg brengen in ons leven; een enkel punt, een

enkel woord der godsdienst, door dat begrip des harten gekend, kan ons opvoeren tot de hoogste edelmoedigheid.

. Indien wij naar Maria's voorbeeld het verlangen naar de edelmoedigheid in ons voeden, ons toeleggen op het begrip des harten, ons niet laten weerhouden door de eerste moeilijkheden, maar door de kracht van onzen goeden wil ons daarboven verheffen, zal de goede en magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand onze pogingen zegenen, aanvullen wat aan onze zwakheid ontbreekt, en in den troost, welken de edelmoedigheid altoos met zich brengt, ons reeds hier op aarde het loon doen smaken onzer volmaakte toewijding aan God.

GEBED.

O Heilige Moeder van Altijddurenden Bijstand! mijne voorspreekster en mijne beschermster! zie welwillend neder op uw kind en versmaad mij niet om mijne ellende, want al bezit ik weinig trekken van overeenkomst met u, is het toch mijn allervurigst verlangen u na te volgen, aan u gelijkvormig te worden en mij zelve onverdeeld aan God te geven, volgens de roeping, waarin het hem behaagd

heeft mij te plaatsen. Tot heden toe ben ik uw onwaardig kind geweest, omdat ik mij tevreden gesteld heb uwe grootheden en deugden te bewonderen, zonder dat ik de edelmoedigheid bezat om, door de verloochening en de slagtoffering van mij zelven, uwe deugden, volgens de maat der mij geschonken genade, in mij over te brengen. Voortaan echter zal mijne medewerking met de mij door u verkregen genaden uwen Bijstand vruchtbaarder doen wezen. Nu toch neem ik mij voor, uw voetspoor, o Moeder! te drukken, en u in uwe edelmoedigheid jegens God, in uwe algeheele toewijding aan zijne liefde na te volgen, door uit mijn hart alles te verbannen wat aan Gods oogen misvalt, door mijne zinnen te kruisigen, en op alle mogelijke wijzen in deugden en volmaaktheid aan te groeijen. Doch dit mijn verlangen naar edelmoedigheid in de dienst van God en de goede wil, dien ik in mij thans gevoel, zullen spoedig verdwenen zijn, als gij, o Maria! door uwen Altijddurenden Bijstand mijne zwakke pogingen niet ondersteunt. En dien steun zult gij mij vooral verleen en door mij het begrip des harten te schenken. O ik gevoel het zoo goed, o Maria! dat als ik eens een enkel punt, een enkel woord der godsdienst, een enkelen regel der

H. Schriftuur, eene enkele bede van het ONZE VADER bevat, alles voor mij gewonnen is. Bezit ik dat verheven begrip des harten, dan is de heele wereld door mij begrepen, dat is, veracht, na gekend te zijn. Dan erken ik hare vergankelijkheid, dan begrijp ik hare ijdelheid, dan verheffen mijne oogen zich tot de bovennatuurlijke dingen en mijn hart tot hetgene duurzaam is; dan is Jesus in mijne ziel; dan wordt mijn leven veranderd, gansch vergoddelijkt; dan snel ik vooruit op de wegen der volmaaktheid; dan is mijne zaligheid verzekerd. Amen.

VIJFTIENDE PAG.

DE STERKE VROUW

OF

DE EDELMOEDIGHEID DOOR MARIA BEOEFEND.

Mulierem fortem quis inveniet?
Wie zal eene sterke vrouw vinden?

I^e PUNT.

Het leven van Maria is een spiegel van
edelhoedigheid.

Het leven, dat Maria in den tempel van Jerusalem leidde, was eene voortdurende beschouwing van God en zijne oneindige volmaaktheden, van zijne goedheid en zijne edelhoedigheid jegens den mensch. Aanhoudend herinnerde zij zich de grootheid van dien almachtigen Schepper, voor wien het heelal is als een stipje en voor wien alle geslachten der aarde zijn als een druppel water aan een emmer; die de aarde bij haar polen vat en de goddeloozen als stof er af schudt, en die de bergen zich ziet neigen onder de voetstappen

zijner eeuwigheid. (*Habac. III. 6.*) Vooral echter overdacht zij met vreugde de eindelooze liefde van God jegens het menschdom, zoo duidelijk zichtbaar in de belofte van den toekomstigen Verlosser en in de gansche geschiedenis van het uitverkoren volk. Doch nadat zij eenmaal de Moeder van Gods Zoon was geworden, en naar mate de geheimen van het Verlossingswerk voltrokken werden, werd haar leven als verslonden door de overweging van de geheimen van het kribje, van het kruis en van het altaar, en deze overweging maakte hare algeheele toewijding aan God dagelijks nog volmaakter. En wijl de edelmoedigheid even als de liefde hare stralen naar buiten schiet, moesten niet alleen de betrekkingen van Maria tot God, maar ook geheel hare verhouding tot den evenmensch op duidelijke wijze door de edelmoedigheid gekenmerkt en geheiligd worden.

Nadat Maria den tempel had verlaten en naar Nazareth was teruggekeerd, werd haar de Aartsengel Gabriël door God toegezonden, om met haar over de menschwording van het goddelijke Woord te onderhandelen. Hare nederigheid en haar geloof, hare voorzigtigheid en hare gehoorzaamheid zijn bewonderens-

waardig, maar hare edelmoedigheid vooral is treffend en zaligend voor ons. Ofschoon zij zich der waardigheid van Moeder Gods onwaardig acht, onderwerpt zij toch haren wil aan Gods welbehagen. Maar hoe groot is daarbij hare edelmoedigheid! Nooit is een der kinderen van Adam meer door God verlicht en door den glans zijner klaarheid bestraald geworden dan Maria, niemand is ooit dieper doorgedrongen in de kennis en den zin der profetiën, en daarom weet zij, dat zij eenmaal, als Moeder des Verlossers, het allerverschrikkelijkst wee zal moeten dragen. In den Zoon, dien zij ontvangen zal en baren, erkent zij den toekomstigen »man van smarten,” wiens lijden haar eens de Vrouw van smarten zal doen worden. Doch zoo groot is hare edelmoedigheid, zoo vurig hare liefde tot God, zoo innig haar medelijden met de gevallen kinderen van Eva, dat zij met de volmaaktste bereidvaardigheid zich aan al die toekomstige beproevingen onderwerpt. Ook kan de ontzaggelijke verhevenheid van hare roeping en waardigheid, welke haar toch des te grooter schijnt naar mate hare nederigheid dieper is, haar niet ontmoedigen: edelmoedig vertrouwt zij op de goedheid en almacht des Heeren, die de nietigheid van den mensch

kent en genaden schenkt in evenredigheid met de zending, die hij ons oplegt. »Zie de dienstmaagd des Heeren: mij geschiede naar uw woord.»

Naauwelijks is het verheven geheim der vleeschwording van het Woord des Vaders voltrokken, of Maria wordt door de edelmoedigste naastenliefde uit hare stille eenzaamheid gedreven: zij gaat hare nicht Elisabeth met hare heilwensen tevens hare dienstvaardigheid aanbieden, en zoo groot is haar verlangen om hare bloedverwanten te dienen, zegt de H. Bonaventura, (*Spec. Lect. LIV.*) dat zij met spoed zich naar de bergstreek richt. Hoe duidelijk doen ons de moeilijkheid dezer reis in een bergachtig land en de spoed, waarmede Maria henen snelt, de goedheid van haar hart en de edelmoedigheid harer liefde erkennen! — Drie maanden lang bleef de nederige Maagd in het huis van Zacharias en Elisabeth, en zoo overvloedig de geestelijke genaden waren, welke, door hare bemiddeling, over dat gezegend huisgezin werden uitgestort, zoo talrijk waren ook de uitwendige diensten, welke de gezegende onder de vrouwen aan hare nicht dagelijks bewees. De verhevenheid harer roeping en uitverkiezing maakte haar niet onbekwaam voor

het huishoudelijk leven, en grootelijks dwaalt men, wanneer men zich inbeeldt, dat de heiligen altijd in geestverrukking en vervoering boven den gewonen menschelijken kring verheven zijn: dan toch zouden men hen kunnen bewonderen, maar hunne gewone levenswijze zoude in zulk geval niet navolgbaar zijn en daarom ons niet ten voorbeeld verstrekken.

Zoodra de Heilige Moedermaagd van de priesterlijke stad, alwaar Zacharias en Elisabeth woonde, te Nazareth was wedergekeerd, moest zij getuige zijn van de onrust en de angstige onzekerheid van den goeden H. Joseph. Zij bewaarde echter het stilzwijgen, met edelmoedig geduld het oogenblik afwachtende, waarop God den getrouwen beschermer harer maagdelijkheid het groote geheim zou ontsluiten. Even onderworpen aan Gods raadsbesluiten en tevreden met zijne beschikkingen bleef Maria, toen zij, uit gehoorzaamheid aan het bevel van een heidensch keizer, de lange en in het winterjaargetijd zoo bezwarende reis van Nazareth naar Bethlehem moest ondernemen, en onbezweken bleven hare edelmoedigheid en haar geduld, toen zij, in de stad nergens een onderkomen vindend, eene ellendige grot tot hare schuilplaats en tot geboortepaleis voor den Koning der Koningen

moest kiezen. Weldra echter vermeerderden de beproevingen van Maria: nooit toch komt Jesus tot iemand, zelfs niet tot zijne Heilige Moeder, zonder zijn kruis; doch met haar lijden steeg ook hare edelmoedigheid. Naauwelijks was Jesus veertig dagen oud, of de gezegende Maagd vond, op den dag zijner opdragt, de gelegenheid, om de deugd van edelmoedigheid op de voortreffelijkste wijze te beoefenen. Jesus zou door haar aan den eewigen Vader opgedragen en als bij voorbaat geslagtofferd worden: doch tegelijkertijd slagt-offerde zij zich zelve door hare onderwerping aan eene haar geenszins verplichtende wet. Zij, reiner dan de blanke lelie der dalen, schoon en liefelijk als de maan, zuiverder dan de zon, zij, de gelukkigste der maagden, de heiligste der moeders, de gezegendste onder al de dochteren van Adam, de Koningin der Engelen en uitverkorenen, onderwierp zich aan de zuiveringswet van het oud verbond. Zij had geene zuivering van noode; integendeel, de geboorte van Jesus had haar nog reiner en vlekkeloozer gemaakt: doch hare edelmoedigheid voerde haar tot deze vernedering, welke haar naar den schijn, met andere moeders gelijk stelde. Nog bewonderenswaardiger was echter hare edelmoedigheid

bij de opdragt van Jesus: zij wist, dat zij door die opoffering, welke door den hemelschen Vader aangenomen werd, haar goddelijk Kind aan het vreeselijkst lijden onderwierp en zich zelve tot de Vrouw van smarten maakte: doch volgaarne stemde zij in dat alles toe, omdat onze zaligheid daarvan afhing. Zoo gaf zij van af de eerste levensdagen van Jesus, dat Kind harer liefde, haar eenigen schat op aarde, der smarten en den dood prijs, om het schuldige menschedom te redden.

Even edelmoedig bleef Maria in het lijden, dat hare ziel doorgriefde, toen zij met haar goddelijk Kindje naar Egypte vlugten en daar jaren lang het brood der armoede en der ballingschap eten moest, en in het nog grootere lijden, dat haar moederhart overstelpte, toen haar twaalfjarig kind, zonder hare voorkennis, te Jerusalem was achtergebleven, om zich in den tempel met de zaken zijns Vaders bezig te houden. Na de wedervinding van Jesus en gedurende zijn verborgen leven te Nazareth, was geheel het bestaan van Maria eene voortdurende en alleredelmoedigste toewijding aan hare huiselijke pligten, aan de verzorging en de aanbidding van den, voor de oogen van God en de menschen, in genade, wijsheid en jaren immer toenemenden Jesus.

En toen eens de tijd zijner openbaring gekomen was, volgde zij hem, van Cana in Galilea uit, alwaar haar edelmoedig vertrouwen het eerste mirakel van Jesus verkregen had, op al de wegen zijner prediking, totdat eindelijk hare edelmoedigheid de hoogste hoogte bereikte op den Calvarieberg, toen zij, op den grooten dag van 's Heeren lijden en sterfen, met Jesus en door hem, het bloedige offer van zijn leven aan den eeuwigen Vader opdroeg. Geheel het leven van Maria, van Nazareth tot Jerusalem, van Jerusalem tot Bethlehem, van Bethlehem tot Egypte, van Egypte tot Galilea, van Galilea tot den Calvarieberg; van den Calvarieberg tot haar eigen dood, werd gekenmerkt door de volmaaktste edelmoedigheid, door de onverdeelde toewijding van haar zelve en van alles wat haar dierbaar was aan de dienst des Heeren en aan het heil der menschen. Daardoor heeft Maria verdiend de zoo veel omvattende deugd van edelmoedigheid aan diegenen harer kinderen te schenken, die ze haar vragen en die zich, der gunsten van haren Altijddurenden Bijstand, door hunne getrouwe beantwoording daaraan, weten waardig te maken.

IIe PUNT.

Maria's Altijddurende Bijstand
ondersteunt ons in het beoefenen der
edelmoedigheid.

Het voorbeeld van Maria, de verpligting, welke voor kinderen bestaat, van aan hunne Moeder gelijkvormig te worden, de edele schoonheid en hooge waarde der edelmoedigheid, moeten noodzakelijker wijze een vurig verlangen naar die deugd in ons hart opwekken, en, gelijk Maria, moeten wij door het begrip des harten ons tot die deugd voorbereiden en ons hart voor dezelve ontvankelijk maken. Doch elke deugd, en de edelmoedigheid vooral, bestaat in de oefening en wordt krachtiger door de praktijk. De mensch is niet louter bespiegeling, hij is niet geschapen om altijd te zweven in eene denkbeeldige wereld, waarin zijn geest eene hooge vlugt kan nemen: hij is geschapen om, door de oefening of de praktijk, daadzakelijk te verwezenlijken, wat hij overdacht heeft in diep gepeins. Niemand kan zeggen: ik bezit de edelmoedigheid des harten in mijne betrekking tot God: wel is waar, ik bezit ze niet door daden en toon ze niet door de praktijk mijns levens, maar ik kan verzekeren, dat ik diep godsdienstig

ben en edelmoedig. — Dwaasheid, ijdele klanken, woorden zonder waarheid! welke men niet begrijpen kan, gelijk men ook in een huisgezin een kind niet begrijpen, niet gelooven kan, als het zou zeggen: 't is waar, nooit toon ik eenige toegenegenheid aan mijne moeder: ik omhels haar niet des morgens, ik vraag haren zegen niet des avonds; nooit zeg ik haar van die woorden, welke haar mijnen eerbied, mijne teederheid en liefde doen kennen; ik kan echter in waarheid verklaren, dat ik in mijn hart, in het diepst mijner ziel eene echte kinderlijke liefde, het hoogst kinderlijk gevoel omdraag; ik zal er nimmer iets van toonen, maar bezit dat alles in mijn hart. — Logenachtige woorden! de mensch is uitnemend praktisch, en al wat in onze ziel, omgaat toonen we in de praktijk en door onze daden. — Indien wij dan willen weten of wij ons zonder eenig voorbehoud en zonder beperking aan God toegewijd en ons geheel gegeven hebben aan hem, die zich geheel gegeven heeft aan ons, dan hebben we slechts te letten op onze daden, op onzen dagelikschen handel en wandel. Hoe natuurlijk! De edelmoedigheid toch is niets anders dan de hoogste liefde. Maar de liefde moet zich noodzakelijkerwijze uitwendig toonen, zij moet

stroomen, gloeijen, vlammen schieten. Of kan men de liefde in het hart beperken en in de ziel als vastschroeven? Evenmin de edelmoe- digheid! Deze deugd en alle andere deugden kent men door de praktijk.

Het is derhalve noodzakelijk tot de beoefening dier deugd te komen. Dit juist is moeilijk, maar noodzakelijk. Want dit erken ik gemakkelijk, o mijn God! zoodra ik een weinig in mij zelven keer en mijn leven bestudeer, dat ik tot hiertoe bijna niets ernstigs tot stand gebracht heb, en dat ik moet beven bij de gedachte aan de nutteloosheid van mijn leven, omdat ik nooit tot de beoefening en de praktijk ben gekomen en mij altijd tevreden heb gesteld met mijne goede voornemens.

Indien men dan tot de oefening komen moet, hoe en door welke middelen zal men dan tot de slagtoffering en de volkomen toewijding van zich zelven aan God kunnen geraken? Verbeelden wij ons niet, dat er groote en bewonderenswaardige opofferingen en verheven daden van ons gevraagd worden, die elk voor zich een edelmoedigen wil, een gekruisten wil vorderen, een wil die zich de moeilijkste en standvastigste pogingen getrooste. De deugd toch is eene gewone toestand der ziel en kan derhalve niet in buitengewone

dingen geplaatst worden; en God kent te goed onze zwakheid en ongenoegzaamheid, dan dat hij gewoonlijk groote en moeilijke dingen van ons zou vorderen. Wonderbaar is de Heer in zijne goedheid en teederheid: hij vraagt alleen dat wij ons slagtofferen in de kleinste dingen. De Heilige Geest zoekt eene sterke vrouw, en overal wordt het gezocht in de wereld het schouwspel eener sterke vrouw, sterk in al de kracht en al de sterkte van het Christendom. Zij is bijna niet te vinden; men zoude haar tot aan de uiteinden der wereld moeten zoeken en de grootste schatten geven om haar te vinden. Maar wat is zij dan die sterke of edelmoedige vrouw en hoe kenschetst de Heilige Geest de bijzonderheden haars levens? 't Is eene vrouw die het eenvoudigste werk verrigt, die uitwendige betrekkingen heeft en onderhoudt, die waakt over haar huisgezin en hare dienstboden, die vrij vroeg opstaat, die hare gebeden geregeld doet, die de wet der zachtmoedigheid, de wet der liefde, de wet der barmhartigheid jegens de armen vervult; en die verder niets anders doet. Zietdaar eene vrouw die al den lof van den Heiligen Geest en al den lof der wereld waardig is. Bij gevolg moet men de edelmoedigheid in kleine dingen zoeken, en,

als men in zich zelven gaat, zal men erkennen dat men, juist in die kleine punten, de eischen der deugd het meest over het hoofd ziet. Een klein punt bij voorbeeld, is het geregeld uur van opstaan: dit kleine punt is groot in Gods oogen, en nooit zal men iemand zich ernstig met de zaken van zijn heil en zijner eeuwigheid zien bezig houden, zonder dat het uur van opstaan geregeld zij. Wie niet edelmoedig is laat zich in deze en soortgelijke zaken door de luimen der zinnelijkheid geleiden.

Een ander noodzakelijk vereischte is het geregeld gebed, kort, indien het niet anders kan, maar vurig. Daar zijn er velen die eene menigte half verstrooide mondgebeden opeensapelen, maar waarom zal men niet liever vijftien of twintig minuten mediteren? De gewone mondgebeden moet men verrigten, maar door de overweging van eene of andere gewigtige waarheid snelt men vooruit op de wegen der deugd en komt men tot het begrip des harten. Het is weder een klein en gemakkelijk punt, maar weinigen zijn er die met vurigheid en getrouwheid zich aan God slagtofferen, door elken morgen eenige minuten aan God te geven. — Eene andere noodzakelijke oefening is de arbeid of de werkzaamheid. Eene edel-

moedige ziel slagtoffert zich daardoor aan God Die arbeid moet echter ernstig en streng, nuttig en degelijk en eenigzins vermoeijend wezen, niet oppervlakkig, niet nietig en ligt. — Misschien hebben wij dikwijls in ons leven al deze waarheden begrepen en heilige voornemens gemaakt, om in al die punten edelmoedig te wezen. Doch daar is niets van gekomen. De reden daarvan is, dat wij te veel op ons zelve vertrouwden, ons niet spiegelden in Jesus' Moeder, toonbeeld aller deugden, en ons niet aan haren Altijddurenden Bijstand aanbevalen. Indien wij voortaan getrouw zijn om haar aan te roepen en verlangen hare voorbeelden te volgen, zal haar Bijstand ons niet ontbreken, en zullen wij, door haar geleid en gesterkt, de heilige edelmoedigheid, volgens onze roeping en onzen staat, beoefenen tot verheerlijking van God en tot heil onzer ziel.

GEBED.

O Heilige Moeder van Altijddurenden Bijstand, o sterke Vrouw en toonbeeld aller deugden! wat zal ik u zeggen om mij te verontschuldigen en hoe zal ik het u verantwoorden dat ik, helaas! nog zoo weinig gelijkvormig-

heid met u bezit? Uwe voorbeelden waren daar om mij aan te moedigen en mij de deugden te leeren, die ik moest beoefenen; uwe bescherming ontbrak mij niet en uw Bijstand sterkte mij ten allen tijde. In waarheid, ik moet het erkennen en wil het u niet zwijgen, gij hebt meer, duizendmalen meer gedaan voor mij dan ik verdiende en dan ik kon verwachten. Doch waartoe hebben mij al uwe gunsten gebaat en wat heb ik gedaan met de zoo krachtige en menigvuldige genaden, welke uwe voorspraak mij verworven heeft? Treurig, treurig! ik heb ze niet benuttigd en in plaats van op degelijke wijze in de deugd vooruit te gaan, ben ik gebleven wat ik was, of liever, ben ik nog minder geworden in Gods oogen. Thans echter zie ik de oorzaak in mijner geestelijke armoede en ellende: het heeft mij aan edelmoedigheid ontbroken, nooit ben ik tot de praktijk gekomen, ik paaide mij zelven met heilige gedachten en goede voornemens, terwijl God heel iets anders van mij verwachtte en vorderde. Ik stelde de deugd en de heiligheid in groote, en zeldzame, en buitengewone dingen, en ik dacht niet er aan, dat God, uit medelijden met mijne zwakheid, mij geene groote en moeilijke dingen wilde opleggen: hoe toch zoude ik daarin getrouw

en edelmoedig kunnen wezen, als ik het niet eens in kleine en alledaagsche dingen weet te zijn. Doch nu heeft uw voorbeeld mij verlicht en mij de waarheid doen begrijpen, en daarom ben ik dan ook tot het vaste besluit gekomen, u, o Moeder! en uwe voorbeelden voortaan door daden en door de praktijk na te volgen. Met de kleinste dingen wil ik beginnen, en mijne edelmoedigheid zal ik u toonen door stipt en getrouw te wezen in gewone en dagelijks voorkomende zaken, zoo als, in het opstaan, in het gebed en de meditatie, in de arbeidzaamheid, in de zachtmoedigheid en het geduld. Mijne voornemens, o Maria! zult gij zegenen, en door uwen Altijsdurenden Bijstand, dien ik, door u te vereeren, aanhoudend over mij zal doen neerdalen, zult gij mijner zwakke pogingen kracht bijzetten, opdat ik in de toekomst mijne beloften beter vervulle dan ik dat vroeger gedaan heb. O sterke Vrouwe, o edelmoedige Maagd! op u vertrouw ik, aan u beveel ik, mij en tot u zal ik mij blijven wenden, opdat ik door u bijgestaan en gesterkt, edelmoedig blijve in de dienst uws Zoons. Amen.

ZESTIENDE DAG.

HET HOOGSTE DOEL

OF

DE IJVER VOOR DE VOLMAAKTHEID NAAR HET
VOORBEELD VAN MARIA.

Speculum justitiæ, ora pro nobis.
Heilige Maria, spiegel der geregtigheid, bid voor ons.

I^e PUNT.

Waarin moeten wij naar Maria's voorbeeld de ware deugd zoeken?

Het is eene ontegensprekelijke waarheid, dat wij ons, na Jesus Christus, geen beter voorbeeld van eenen opregt christelijken levenswandel kunnen voorstellen dan de Heilige Maagd en Moeder Gods Maria. De volmaaktheid immers van het christelijk leven bestaat eigenlijk in onze trouwe medewerking met de genade, in onze bereidvaardigheid om aan de inspraken van Gods Geest in ons te gehoorzamen en in onze aanhoudende streving om, door de vervulling der verplichtingen van onzen

staat, door deugden en goede werken dagelijks gelijkvormiger te worden aan God. Zoo verheven toch is onze bestemming, dat wij er naar moeten trachten, sprekende evenbeelden te worden van den Vader, die in de hemelen is. Niet door zich zelven kan de mensch, zwak en nietig als hij is, tot die bovennatuurlijke gelijkvormigheid geraken: zij kan alleen verkregen worden door behulp der genade, die, volgens de uitspraak van den H. Petrus, eene mededeeling is der goddelijke natuur, een deelachtig worden aan het goddelijk leven. Als dan de genade ons gelijkvormig maakt aan God, en als onze volmaaktheid des te grooter zal wezen, naar mate wij meer aan God gelijkvormig zijn, dan volgt daaruit, dat, dewijl wij, volgens het uitdrukkelijk gebod van Christus, naar de volmaaktheid moeten streven, wij niet alleen bezorgd moeten zijn, om de kostbare parel der genade, die ons door het doopsel geschonken of door het Sakrament van boetvaardigheid wedergegeven is, te bewaren, maar tevens alle middelen te baat moeten nemen, om den schat der ons medegedeelde genade dagelijks te vermeerderen. De Heilige Maagd is daarin ons voorbeeld en onze Bijstand. Zij is ons voorbeeld, omdat zij, ofschoon

verrijkt met al de voorregten der onschuld nooit heeft nagelaten datgene te beminnen, te omhelzen en te zoeken, waardoor, volgens de haar gegeven roeping, de genade in haar bewaard kon worden. Als de Moeder van eenen Zoon, die in de wereld gekomen was, om het onschuldig slagtoffer onzer zonden te worden, moest zij noodzakelijk in haren staat duizend en duizend gelegenheden vinden, om de versterving en de boetvaardigheid te beoefenen, en moest zij het lijden, dat zoo overvloedig voortsproot uit hare verheven roeping, beminnen. En door niet eene dier gelegenheden nutteloos en ongebruikt te laten voorbijgaan, heeft zij haren genadeschat niet alleen bewaard, maar gedurig vermeerderd.

Daar is niemand die kan klagen, dat hij, in zijnen staat en zijne roeping, geene of niet genoegzame gelegenheden vindt, om in de deugd en de volmaaktheid vooruit te gaan. Doch velen zijn er die zich zelven misleiden en de volmaaktheid daar zoeken, waar zij niet te vinden is, namelijk, buiten de vervulling der verpligtingen, welke hun staat hun oplegt. En toch is de eerste voorwaarde om tot de volmaaktheid te geraken, dat men ze zoeker in den staat zelven waarin men door God ge-

plaatst is. Jesus Christus is op aarde gekomen, niet om de bestaande orde van zaken en de verschillende levenstoestanden in de mensche-lijke maatschappij te vernietigen of omver te werpen, maar om die te heiligen; en de vol-maaktheid van Maria bestond eenvoudig in de stipte getrouwheid aan hare gewone en dagelijksche verplichtingen, uit haren staat en hare verheven roeping voortspruitende. Wij kunnen dus niet beter doen dan ons te wenden tot haar, opdat zij door haren Altijddurenden Bijstand ons zoo helpe en sterke, dat wij den staat, waarin God ons geplaatst heeft, door onzen ijver voor de volmaaktheid heiligen. Het is om het even welke onze roeping of onze staat zij: we kunnen en moeten streven naar de aan dien staat eigene volmaaktheid; en opdat we nooit moedeloos worden, heeft God gewild, dat er niet een maatschappelijke stand kan aangewezen worden, waarin het Christen- dom geene heerlijke bloemen der hoogste vol- maaktheid heeft zien ontluiken. Niets is on- mogelijk aan de genade van Jesus. Het is derhalve eene groote dwaasheid zich te be- roepen op de moeilijkheden, welke men in zijnen staat ondervindt, op de gevaren, welke men te duchten en de vijanden tegen wie men

te worstelen heeft, om het gemis van deugd en volmaaktheid te regtvaardigen. Zij, die zoo handelen, maken God zelven, die hen in de wereld geplaatst heeft, verantwoordelijk voor de wanorde en de ongeregeldheden huns levens, en werpen op Gods Voorzienigheid de schuld, niet alleen van de gevaren, waarin zij zich bevinden, maar ook van de misdaden, die zij plegen. En zijn er niet ontelbare Heiligen geweest, die in denzelfden stand en dezelfde betrekkingen, in dezelfde gevaren, in dezelfde bekoringen en moeilijkheden geleefd hebben? Waarom zouden wij dan niet kunnen, wat zij konden? — Zeker, wij moeten het voor God bekennen, dat er geen staat in de wereld is, waarin geene moeilijkheden en bezwaren, geene wanordelijkheden en heerschen- de gebreken, geene bekoringen en gevaren gevonden worden: doch door de kracht van Gods genade kan elkeen over dat alles zege- pralen, en indien wij aan die genade getrouw beantwoorden, zal niets van dat alles onze vereeniging met God kunnen verbreken; integendeel, de strijd zelf zal die vereeniging nog inniger en krachtiger doen worden, onze deugd bevestigen en onze volmaaktheid vermeerderen. Zoo moeten wij, naar het voorbeeld van Ma-

ria, ons beijveren, om dagelijks van deugden tot deugden, van verdiensten tot verdiensten, van heiligheid tot heiligheid op te klimmen.

Laten wij hier een weinig nadenken over ons zelve en ons dagelijksch leven en laten we onderzoeken of die geestelijke ijver ons bezielt. Wij kunnen niet ontkennen, dat er in ons eene verschrikkelijke leemte bestaat opzigtens de genade, en dat wij verplicht zijn die leemte aan te vullen door het aanwenden aller middelen, welke de godsdienst ons aanbiedt; maar stellen wij ons in dit punt niet met weinig tevreden, blijven wij niet wat we zijn? Vergeten we echter niet dat het ons niet past, aan Gods genade en aan hare werking in ons palen en perken te stellen. Indien God meer deugdzaamheid en grootere volmaaktheid in ons verlangt en van ons vordert, zijn wij verplicht aan dat verlangen te voldoen en aan God te gehoorzamen. Smeeken we dan de Allerheiligste Maagd, dat zij ons door de kracht van haren Altijddurenden Bijstand dermate ondersteune en versterke, dat wij niets vuriger verlangen dan aan te groeijen in deugd en volmaaktheid, en altoos bereid zijn, door de slagtoffering van ons zelve, het leven der genade, het leven van Jesus in ons, te bevorderen. Bidden wij haar, dat zij ons

wille bijstaan, opdat we, door haar gesterkt, sterven aan onze bedorven natuur, sterven aan de driften van ons hart, sterven aan alle kwade neigingen, welke wij in ons zelven gevoelen, om alleen voor Jesus en in Jesus te leven, gelijk het Evangelie dat van ons vordert. Want ja, volgens het Evangelie is het leven van den Christen eene voortdurende zelfverloochening en zelfkruisiging, eene eeuwige boetedoening. En dat kan niet anders. Jesus Christus is de regel, de grondslag van dat leven, en een andere grondslag kan er niet gelegd worden. Als Christenen moeten wij dan eenige trekken van gelijkvormigheid met Jesus Christus bezitten: alleen op die voorwaarde zullen wij eens deelachtig worden aan zijne verheerlijking.— Bezit ik die trekken van overeenkomst met Jesus? Ben ik gelijkvormig aan Jesus in zijn kribje, aan Jesus in zijn eenzaam, verborgen en werkzaam leven te Nazareth, aan Jesus, lijdend en stervend op den Calvarieberg? Indien de aardse rijkdommen mijn deel zijn, ben ik dan niet gehecht aan die goederen en bezittingen, en verdwijnen daardoor niet alle trekken van overeenkomst tusschen mij en de armoede van mijnen God in zijn kribje? Laat ik mij niet verblinden en misleiden door den geest eener valsche vrij-

heid en ongebonden onafhankelijkheid, en verlies ik daardoor niet alle gelijkvormigheid aan Jesus, zoo nederig, zoo werkzaam en zoo gehoorzaam in het huisje van Nazareth? En kan ik mij vleijen eenigermate te gelijken op den God van den Golgotha, ik, die het lijden vrees en ontvlugt, de voldoening der zinnen en de geneugten des levens zoek? Wat antwoordt mijn geweten, wat antwoordt mijne goede trouw op deze vragen? — Laten wij ons voor God vernederen, goede voornemens voor de toekomst maken en den Altijddurenden Bijstand van Maria afsmeeken, ten einde die voornemens edelmoedig ten uitvoer te brengen.

IIe PUNT.

Maria's Altijddurende Bijstand is ons noodzakelijk om tot de volmaaktheid te geraken.

Daar zijn er velen in de wereld die zich verbeelden, dat een deugdzaam en godvruchtig leven eene immer stroomende bron moet zijn van goddelijke geneugten en van inwendigen troost. Die troost is echter niet altoos gevoelig, en die geneugten, aan den voet des kruises gesmaakt, zijn de vrucht der zelfverloochening en derhalve bitter voor de be-

doorven natuur. De deugd is en blijft een strijd en de christelijke volmaaktheid, het rijk Gods in ons, is als eene stad op een hoogen berg gebouwd. Wij moeten klimmen, lastig klauteren, in het zweet van ons aanschijn en met vele vermoeijenissen aanhoudend opwaarts stijgen. De vooruitgang op de wegen Gods, de volmaaktheid, wordt alleen verkregen op voorwaarde van een langen en ernstigen arbeid in ons zelve en tegen ons zelve. Doch hoe zullen we, te midden der vijanden die ons omringen, de schier steile helling van dien hoogen berg kunnen opklimmen, als de magtige hand der Moeder van Altijddurenden Bijstand ons niet staande houdt en geleidt? Hoe zullen we, in uren van troostlooze verlatenheid en van bangen strijd, den moed bewaren, als wij niet gesterkt worden door haren alvermogenden Bijstand? Is het niet te vreezen, dat, indien wij haren Bijstand missen, de vermoeijenissen ons zullen afmatten en wij, in plaats van met veel moeite vooruit te gaan, om het gewenschte doel te verkrijgen, liever stil en rustig op den boord van gapende afgronden zullen vertoeven en ons aan een wissen ondergang blootstellen? Niet een enkel oogenblik van rust mogen we ons zelve toestaan, want altijd zijn de vijanden daar: we

vinden hen om ons, in ons en tot in de diepste diepten van ons hart. Na gestreden te hebben, moeten we nog strijden, en, na den kamp, ons op eene nieuwe worsteling voorbereiden. Is de eene vijand neergeslagen, dan staat de andere op: werpen wij de wapenen een oogenblik weg, dan moeten wij wijken. Hoe noodzakelijk is het dan, dat wij aanhoudend onze toevlugt nemen tot haar, wier Altijddurende Bijstand ons de zegepraal over ons zelven en onze vijanden ten allen tijde kan doen verkrijgen, en zonder wier bescherming wij nooit den graad van volmaaktheid, waartoe wij geroepen zijn, zullen bereiken!

We moeten de volmaaktheid beschouwen als den prijs van het geweld dat wij ons zelven aandoen; en, wijl God vordert, dat wij volmaakt worden in de deugden van onzen staat, zijn wij verplicht al de krachten van ons verstand, al de hulpmiddelen van ons hart, al de vermogens onzer ziel te gebruiken, om, onder den bijstand der genade, ons door Maria verkregen, ons zelven te overwinnen. Gelijk iemand, die een zwaren last moet tillen, zijne armen uitrekt, zijne spieren spant, zijne pogingen verdubbelt, om dien last, welken hij eerst wanhoopte te kunnen ligten, op te nemen, zoo moeten wij al het mogelijke doen om

volmaakt te worden gelijk de hemelsche Vader volmaakt is.

Ondervragen wij hier ons zelve en onderzoek wij, of dit de gewone toestand is, waarin wij ons bevinden. Doen wij ons zelve dat heilig geweld aan? Strijden wij gelijk het behoort? Indien de volmaaktheid de prijs is van dat klimmen en klauteren op een steilen berg en langs dreigende afgronden, getroosten wij ons dan de aanhoudende moeite, die er noodig is om er toe te komen? Misleiden we toch ons zelve niet. Want indien we niet op de wegen Gods en den weg der volmaaktheid zijn, op welken weg bevinden wij ons dan? Indien wij niet op den engen en moeilijken weg zijn, dan zijn wij onvermijdelijk op den breeden weg. En als wij op den breeden weg zijn, waar zullen wij dan aankomen? Ach! men stelt zich zoo gemakkelijk gerust in de wereld en men verbeeldt zich zoo gaarne, dat het genoeg is geen kwaad, geene groote zonden te doen! Maar neen, dat is niet genoeg, men is tevens verplicht goed te doen. Welk kwaad deed de nuttelooze dienaar van het Evangelie? Hij had het talent zijns meesters niet verkwist, maar zorgvuldig in den grond gestopt om het met te meer zekerheid te kunnen bewaren; wjl hij het echter niet had doen gelden,

werd dit vonnis tegen hem uitgesproken: Werp dien nutteloozen dienaar in de uiterste duisternissen. Welk kwaad deden de dwaze maagden van het Evangelie? Haar hart openden zij niet aan gevaarlijke gedachten of aan schuldige begeerten, en de bloem der teederste deugd hadden zij in al hare schoonheid bewaard, maar wijl zij niet waakten en bij de komst des Bruidegoms niet tegenwoordig en niet bereid waren, moesten zij dit vreesselijke woord vernemen: Ik ken u niet! Welk kwaad deed de onvruchtbare vijgenboom? Hij droeg geene vruchten, en alleen daarom werd hij uitgehaald en in het vuur geworpen. Denken wij er soms wel aan, dat de Regter, in het laatste oordeel, niet eenig en alleen spreken zal van het kwaad! Hij zal ook spreken van het goed, dat men verzuimd en verwaarloosd heeft. Hij zal zeggen: Ik had honger: gij gaaft mij niet te eten; dorst, gij gaaft mij niet te drinken; ik was gevangen, gij kwaamt mij niet bezoeken. Weg van mij, vervloekten, in het eeuwig vuur. De regter spreekt dus bepaaldelijk van 't verwaarloosd goed. Hoe moet dit ons tot nadenken brengen!

Dat nadenken zou ijdel wezen en ons wellicht meer tot vertwijfeling dan tot levensverbetering en volmaking voeren, indien wij aan

onze eigene zwakheid overgelaten waren. Doch neen: God zal ons krachten en genaden in overvloed geven, om het kwaad te vlugten en het goed volgens onzen staat te omhelzen, op voorwaarde, dat wij ons wenden tot haar, die het toonbeeld is der volmaaktheid en de uitdeelster der goddelijke genade. Haar bijstand zoo magtig, omdat niets aan hare gebeden geweigerd wordt, en hare voorspraak zoo welwillend, omdat zij ons allervurigst bemint en onze volmaaktheid van harte wenscht, zullen ons, indien wij getrouw zijn om tot haar, als tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand, onze toevlugt te nemen, aldatgene verkrijgen, wat ons noodig of nuttig kan zijn, om, door de volmaaktheid, eenigermate aan Jesus gelijkvormig te worden en om, door die gelijkvormigheid, tot de vereeniging met hem in de glorie te geraken.

GEBED.

Wat een troost is het mij, o Maria! u met den zoeten naam van Moeder van Altijddurenden Bijstand te mogen begroeten en mij tot u te kunnen wenden met de zekerheid van niet verstooten te zullen worden. Gij kent den toestand mijner ziel en gij weet hoe verre

ik
mij
doe
hoe
teg
der
vol
zoo
zoo
hel
het
we
ik
be
te
br
ko
be
zu
mij
zo
Ja
he
na
di
aa
en
di

ik nog van de volmaaktheid, welke God van mij vraagt, verwijderd ben: doch gij kunt, door uwen magtigen Bijstand, in al mijne behoeften voorzien, mij sterken in den strijd tegen mij zelven en mij aanmoedigen en ondersteunen in het streven naar de christelijke volmaaktheid. Helaas! dat ik u vroeger niet zoo goed gekend heb als nu, en mij niet met zooveel vertrouwen en vurigheid tot u gericht heb als ik dat heden doe. Daaraan moet ik het toeschrijven, dat ik zoo arm ben aan goede werken; aan deugden en verdiensten, en dat ik mij zelven misleid heb, door mij te verbeelden, dat het genoeg is zekere zware zonden te vermijden. Hoevele genaden heb ik misbruikt en hoeveel goed, dat ik gemakkelijk kon doen, verwaarloosd! En indien ik al vrij ben gebleven van doodzonden, moet ik toch zuchten en mijne schuld erkennen, omdat ik mij zoo herhaaldelijk aan minder kwaad, bijna zonder het te bemerken, heb schuldig gemaakt. Ja, nu begrijp ik het; ik deed kwaad, met het hart van God door mijne traagheid en nalatigheid te bedroeven, ik deed kwaad doordien ik, om mijn pligtverzuim en mijn gebrek aan ijver voor de volmaaktheid, tot walging en verveling strekte aan het vaderhart van dien liefdevollen God; ik deed kwaad, door

in het heilig hart van Jesus zoo vaak een schicht te drijven, die, wel is waar, dat hart nog niet doorboorde, maar toch eenigzins verwondde. Hoe dikwijls heb ik kwaad gedaan, door zoo dicht tot de doodzonde te naderen, dat ik het met mij zelven niet kon uitmaken of ik er niet in gevallen was! Hoe menigmaal heb ik mij zelven, zonder goede gronden gerustgesteld en mijne gewetensknaging versmoord! En toch konden de nalatigheid en de zelfvergetelheid, waarin ik rustig voortleefde, mij zoo gemakkelijk de grenzen der dagelijksche zonde doen overschrijden! Dat droevig verledene, o Maria! wil ik uitboeten door eene verdubbeling van ijver in de toekomst en door de vurigheid, waarmede ik mij op de volmaaktheid volgens mijnen staat zal toeleggen. Doch ik reken op uwen Bijstand, o Moeder! en op de kracht uwer voorpraak. Geef dat ik mij ten allen tijde uwe verheven voorbeelden herinnere en mij beijvere om die na te volgen. Sterk mij dermate door de genade van Jesus en uwen Altijddurenden Bijstand, dat ik door mijne deugd en volmaaktheid verdiene, hier op aarde een waardig schouwspel voor Jesus te zijn en eens in den hemel met hem vereenigd te worden. Amen.

ZEVENTIENDE PAG.

DE GROOTSTE LEVENSKWESTIE

OF

MARIA'S BIJSTAND TER GOEDE KEUZE VAN
EENEN LEVENSSSTAAT.

Desponsata mater ejus Maria Joseph.
Zijne Moeder Maria was verloofd aan
Joseph.

I^e PUNT.

Maria liet zich door God in de keuze
van haren staat geleiden.

God wil de zaligheid van alle menschen en daarom bepaalt hij voor elkeen den weg, dien hij bewandelen moet, om tot de zaligheid te geraken en bereidt hem op dien weg alle noodige genaden. Van het beantwoorden aan die roeping Gods, dit kan men in het algemeen zeggen, hangen 's menschen rust af, zijn geluk en zijne tevredenheid hier op aarde, en tevens zijn geluk in het andere leven. Want is men buiten den staat, waartoe men door God geroepen is, en dringt men zich eigen-

dunkelijk, zonder op Gods roeping te letten, in eenen of anderen levensstaat in, dan zal men er gewoonlijk niets anders in vinden dan beproevingen en bitterheden, teleurstellingen en kruisen, welke daarom vooral grievend en smartvol zullen wezen, omdat men erkennen zal, dat men ze zich zelfven heeft voorbereid; en, wat nog erger is, men zal in dien levensstaat, dien men, zonder daartoe door God geroepen te zijn, aanvaard heeft, niet dien overvloed van genaden vinden, welken men in den staat, waartoe men door God bestemd was, gevonden zou hebben. Het is derhalve van het hoogste belang eene goede keuze te doen bij het aanvaarden van een levensstaat: niets is betreurenswaardiger dan een misstap in deze groote en albeslissende levenskwestie.

Hoe troostend is het dan voor ons, dat wij met volle zekerheid ons overtuigd kunnen houden, dat Maria, vooral in deze gewigtige zaak, zich als onze Moeder gedragen en haren Altijddurenden Bijstand ons, bij de verkiezing van eenen levensstaat, niet onttrekken zal. Zij immers is de Patrones van een goeden en zaligen staat, en zij heeft verdiend dat te worden, omdat zij door God alleen zich heeft laten geleiden in de keuze van haren eigen levensstaat.

De Heilige Maagd was, door hare Onbevleete Ontvangenis, niet alleen vrij van alle besmetting der zonde, maar ook vol van genade. Dat voorregt en die genadenvolheid bestemden haar tot de hoogste deugd en de verhevenste volmaaktheid. Deze nu bestaat, volgens de woorden van Christus, de leer des Apostels en de verklaring van de Kerkvergadering van Trente (*Sess. XXIV. Can. 10.*) in den ongehuwden staat, in een, aan God toegewijd, maagdelijk leven. Maria, door den H. Geest verlicht, erkende deze hoogere volmaaktheid en beantwoordde aan hare roeping door hare intrede in den tempel en door het uitspreken der gelofte van kuischheid: zij toch, zegt de H. Ambrosius, heeft in het heiligdom des tempels het vaandel der kuischheid geplant, en daarom is zij de Maagd bij uitnemendheid, de Maagd der maagden, de Koningin der maagden. Het was echter in Gods raadsbesluiten vastgesteld, dat de Maagd, die de Moeder van het eeuwige Woord moest worden, hare zuiverheid onder den sluier van een heilig en eerbaar huwelijk zou verbergen en bewaren.

In het oude verbond werd, met het oog op den beloofden Messias, die van Abraham,

Isaïc en Jacob zou afstammen, de nakomelingschap als eene rijke zegening Gods beschouwd; de ongehuwde staat werd er minder geacht en weinig beleefd, en het gemis van kinderen in het huwelijk werd aangezien als eene straffe des hemels. Jephthe's dochter, door haren vader den Heer toegewijd, treurde met hare gezellinnen in het gebergte, omdat zij veroordeeld was in den maagdelijken staat te leven. De doorluchtigste vrouwen van het Jodendom, Sara en Rebecca, Rachel en Anna, jammerden zoolang zij kinderloos waren. Zoo meer de tijd naderde van de door de profeten voorspelde komst van den Messias, zoo grooter werd ook dat verlangen naar nakomelingschap, vooral in het stamhuis van David, uit hetwelk de Verlosser moest ontspruiten en waartoe ook Maria behoorde.

Toen eindelijk de volheid der tijden, volgens de voorspellingen van Jacob en Daniël, nabij was, leefde de jeugdige Maria, dat hemelsch kind van genade, die koninklijke erfdochter van David, in den tempel van Jerusalem en had den leeftijd bereikt, waarop zij, volgens landsgebruik, ten huwelijk gegeven zou worden.

Laten wij er wel op letten, hoe zij, door hare bereidvaardige gehoorzaamheid en vol-

maa
God
van
allen
hun
De
met
en
aan
dat,
bevo
zegge
van
de
Mar
dan
Moe
mog
dien
der
kuis
To
uith
men
lang
hare
hebb
met

maakte onderwerping aan alle plannen van God over haar, verdiend heeft de Moeder van Altijddurenden Bijstand te worden voor allen, die in beraad staan over de keuze van hunnen levensstaat.

De Hoogepriester, onder wiens leiding Maria met de andere tempelmaagden was opgegroeid en de hoofden harer familie dachten er dan aan haar te verloven, ongetwijfeld in de hoop dat, door Maria, de geboorte van den Messias bevorderd zou worden. Maria kende de voorzeggingen der profeten en deelde de hoop van Israël; maar in hare nederigheid, zegt de H. Alphonsus, (*Leerrede ov. de opdracht v. Mar.*) verlangde en hoopte zij niets anders, dan eens de hooggezegende Maagd, die de Moeder des beloofden Messias zou wezen, te mogen zien en als dienstmaagd te mogen dienen; en dit verlangen was welligt eene der beweegredenen, die haar de gelofte van kuischheid deden afleggen.

Toen Maria bemerkte, dat er aan hare uithuwelijking gedacht werd, heeft zij, gelijk men ligt kan begrijpen, hare gelofte wel niet langer aan den Hoogepriester en de hoofden harer familie geheim gehouden. Voorzeker hebben zij dit besluit, dat zoo weinig strookte met de begrippen der Synagoog en met

hunne eigene denkwijze, niet goedgekeurd: zij kenden evenwel de verpligting eener aan God gedane gelofte al te goed, dan dat zij niets zouden maken uit de gelofte der jeugdige Maagd. Daarom is het zeer waarschijnlijk, dat de Hoogepriester in deze twijfelachtige zaak God ging raadplegen in het heiligdom, en dat God hem ten antwoord gaf, dat de Maagd ten huwelijk gegeven zou worden. Na den wil Gods erkend te hebben verpligtte de Hoogepriester de kuische en edele Maagd, in den naam van God, tot het aangaan van een huwelijk. Wat doet nu Maria bij deze met hare verlangens en geneigdheden zoo strijdige bepaling? Ziet zij af van hare aan God gedane belofte? Voor niets ter wereld zoude zij dat gedaan hebben, omdat zij zeker was, dat de Heilige Geest haar die voorheen ongekende belofte geleerd en de genade haar daartoe aangedreven had; en liever dan ze te verbreken zou zij verzaakt hebben, niet aan alle grootheden en geneugten der wereld, dat ware weinig geweest, maar aan de alles overtreffende eer van het goddelijk Moederschap, gelijk zij later duidelijk aan den aartsengel Gabriël te kennen gaf, toen deze met haar over de menschwording van het goddelijk Woord kwam onderhandelen. Zoo moet zij

dan wel zeker geweest zijn van de bewaring harer kuischheid bij hare uithuwelijking, zeker ook van den kuischen zin van hem, aan wien zij tot Bruid gegeven zou worden. En daarom hoopte zij dat God, die haar tot het huwelijk riep, haar den Bruidegom zou aanwijzen, dien hij haar had voerbestedd. Kinderlijk vertrouwt zij op Gods tusschenkomst: haar hart, haar wil, geheel haar leven zijn in Gods handen: niets zoekt zij dan het welbehagen des Heeren. Gelijk zij de kuischheid tot haar deel verkoren had, zoo voegde zij zich nu tot het huwelijk, zoo stemde zij later toe in het goddelijk moederschap, in den dood van haren Zoon, omdat zij in dat alles den wil Gods erkende. »Zie de dienstmaagd des Heeren; mij geschiede naar uw woord;» dit antwoord van Maria aan den Godsgezant beheerscht geheel haar leven.

Het vertrouwen van Maria werd door God beloond en door de gevolgen gebillijkt. Er leefde toen op aarde een man, die zoo vervuld was van den H. Geest en zoo rijk aan deugden, dat hij in Gods oogen Maria waardig werd bevonden. Nooit had Joseph, Davids afstammeling, gedacht, dat hij tot de vervulling van Gods beloften eenigermate zou medewerken. Hij was tot rijpen mannelijken leeftijd

altijd verborgen gebleven voor de oogen der wereld en alleen aan God bekend. En ofschoon hij uit hetzelfde stamhuis als Maria was voortgesproten, zou hij toch nooit hebben durven optreden, om haar als Bruid te ontvangen: hij toch achtte zich harer onwaardig. De hemel echter verklaarde zich voor Joseph, en, door goddelijke tusschenkomst, werd de kuische dieenaar Gods als Bruidegom aan de zuivere Maagd gegeven, en deze ontving hem in den naam van God als den bewaarder harer kuischheid.

Verheven zijn de deugden, welke Maria bij deze gelegenheid beoefend heeft, en zoo aangenaam aan God waren hare onderwerping aan den wil des Heeren, haar gebed, haar vertrouwen en hare gehoorzaamheid, dat zij daardoor verdiend heeft, de Moeder van Altijddurenden Bijstand te worden voor allen, die het licht des hemels willen bekomen om den staat, waartoe zij door God geroepen zijn, te kennen.

IIe PUNT.

Maria verleent aan hare kinderen haren Altijddurenden Bijstand bij het verkiezen van eenen levensstaat.

De goede keuze van een levensstaat is voor elkeen een allergewigtigst en tevens een aller-

moeijelijkst punt: een allergewigtigst punt, omdat daarvan het levensgeluk op aarde en het eeuwig geluk in het andere leven grootendeels afhangen; een allermoeijelijkst punt, omdat het zoo gemakkelijk is zich te vergissen en een misstap te doen, die gewoonlijk niet meer hersteld kan worden. Inderdaad, hoe ligt kan het gebeuren, dat men in de keuze van eenen levensstaat, en, indien men zich tot het huwelijk geroepen gevoelt, in de keuze van een echtgenoot, te werk gaat met jeugdige ligtzinnigheid en zonder eenig beraad of nadenken? Men laat zich verblinden en misleiden door eene schuldige hartstogtelijkheid; men laat zich begoochelen door een valschen, bedriegelijken en ijdel schijn, door hoogmoed en wereldsche grootheid, door geld en goed, die toch niemand gelukkig kunnen maken, of door gemakzucht en liefde voor een weelderig of zinnelijk leven. Hoe vaak geschiedt het, dat de ouders, die de natuurlijke raadslieden hunner kinderen zijn, hen van het omhelzen van een of anderen levensstaat, bij voorbeeld, van den kloosterlijken staat, op alle mogelijke wijzen trachten af te houden, en dermate er op aandringen, dat een andere staat gekozen worde, dat de kinderen

ten einde raad komen en niet meer weten wat zij zullen kiezen? Hoevele jeugdige personen zijn het daarenboven met zich zelven niet eens, en blijven jaren en jaren voortdobberen in treurige onzekerheid over hunne roeping? Hoevelen missen de wilskracht en de edelmoedigheid, welke noodig zijn om des Heeren roepstem te volgen?

Een misstap in de keuze van den levensstaat is dus spoedig gedaan, maar onberekenbaar en noodlottig zijn deszelfs gevolgen. Wat moet men dan doen, om zulken misstap en zulk ongeluk te voorkomen? Hoe moet men zich gedragen, wanneer men aan het verkiezen van een levensstaat gaat denken? Waar het licht zoeken, om Gods wil te kennen en de kracht om dien te volvoeren?

Men kan niet beter doen, dan zich tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand te wenden en bij haar dat hemelsch licht en die kracht te zoeken. Eerst en vooral moeten zij, die hunne roeping wenschen te kennen, haar bidden, dat zij zelven door haar verlicht worden, om op klare en duidelijke wijze den wil Gods te kennen; zij moeten haar smeecken dat zij hun eene zekere voorliefde, eene sterke geneigdheid instorte voor den hun door God

bestemden levensstaat. Wijl echter de mensch in gewigtige zaken bij anderen te rade moet gaan, omdat men, vooral in de jaren der jeugd, onbedreven is en zonder ervaring, en wijl de ouders verondersteld worden het geluk hunner kinderen in alles te zoeken, moeten zij, die eenen staat willen kiezen, de Moeder van Altijddurenden Bijstand bidden, dat zij den geest hunner ouders verlichte en hen bijsta opdat zij goede raadslieden zijn voor hunne kinderen. Het is echter te betreuren dat vele vaders en moeders in dit groote punt aan hunne verplichtingen te kort schieten, zich meer door den geest der wereld dan door Gods geest laten geleiden, en zonder billijke redenen de roeping van hunnen zoon of hunne dochter tegenwerken. In zulk geval moeten de kinderen zich wenden tot hunnen geestelijken raadsman, hunnen biechtvader, hem al hunne gesteltenissen doen kennen en zich volgens zijnen raad gedragen: nooit toch zal iemand, die voorzigtig handelen wil, zich tot eenen of anderen staat besluiten, zonder vooraf met den zielbestierder daarover gesproken en beraadslaagd te hebben. Men zal dan ook de Moeder van Altijddurenden Bijstand allervurigst bidden, dat zij den biechtvader gelieve te verlichten.

Nog onder een ander opzigt moeten zij, die eenen staat wenschen te aanvaarden, zich aan de Moeder van Altijddurenden Bijstand aanbevelen. Aan elken staat zijn zekere verplichtingen verbonden; in elken staat ontmoet men eigene bezwaren, moeilijkheden en kruisen; elke staat brengt zijne eigene gevaren mede. Door zich zelven kan men dat alles niet kennen; en toch zou het alleronvoorzigtigst zijn eenen staat te omhelzen, waarvan men vooraf de pligten, de moeilijkheden en gevaren niet begreep: die kennis moet men dan aan Maria vragen. Ach! hoevelen zijn diep ongelukkig in den staat, dien zij zich gekozen hebben, in het huwelijk, bij voorbeeld, omdat zij, alvorens daartoe over te gaan, nooit hebben nagedacht over de zware verplichtingen daaraan verbonden, en, noch door vastheid van karakter tegen de bezwaren, noch door gevestigde en beproefde deugd tegen de gevaren van dien staat bestand waren.

Hoe troostend is het dan voor de kinderen van Maria, dat zij, in de groote zaak hunner roeping, op den Bijstand hunner magtige Moeder kunnen rekenen, indien zij zich met een kinderlijk vertrouwen aan hare voorspraak aanbevelen. Maria toch kan niet weigeren hen te verlichten, opdat zij Gods wil kennen, en

hen te sterken, opdat zij zich volgens dien wil gedragen. Zij verlangt ons geestelijk en tijdelijk welzijn, ons aardsch en eeuwig geluk; onze belangen zijn de hare; daarom kunnen wij zeker zijn dat hare voorspraak ons niet geweigerd en haar Bijstand ons niet ontzegd zal worden, vooral niet indien wij de gewoonte hebben, haar dikwijls en vertrouwend, met den troostvollen naam van Moeder van Altijddurenden Bijstand, te begroeten.

GEBED.

O Heilige Maagd en Moeder van Altijddurenden Bijstand! die immer, met de volmaaktste edelmoedigheid, Gods raadsbesluiten gevolgd en aan zijne beschikkingen u onderworpen hebt, verwerf mij door uwe voorspraak de genade om, naar uw voorbeeld, Gods plannen te volgen en ten uitvoer te brengen. Doe mij den heiligen wil Gods kennen, opdat ik wete welken levensweg ik moet inslaan, om in dit en het andere leven gelukkig te zijn; stel een einde aan de onzekerheid, waarin ik ten opzichte mijner roeping verkeer, en geleid gij zelve mij tot datgene wat God van mij verlangt. Weigert gij mij uwen Bijstand, dan zal ik besluiteloos blijven en niet weten welken

staat ik kiezen moet, of welligt een treurigen en onherstelbaren misstap doen in deze allergewichtigste aangelegenheid. De zinnen toch slepen mij mede naar de wereld, terwijl de geest mij tracht te voeren tot God. En heb ik eens eene kwade keuze gedaan, wat zal er dan van mij geworden? Helaas! dan zal mijn leven op aarde rampzalig zijn, en het ergste zal ik dan te vreezen hebben voor mijne toekomst in de eeuwigheid; terwijl, indien ik, door u verlicht en geleid, eene goede keuze doe en den staat, waartoe ik geroepen ben, aanvaard, ik een overvloed van genaden op aarde bezitten zal en weinig te vreezen zal hebben voor mijne zaligheid. Verlicht mij dan, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! en versterk mij, uw kind, opdat ik met christelijke grootmoedigheid mij aan Gods raadsbesluiten onderwerpe. Misschien ben ik tot eenen staat geroepen, die bitter en pijnlijk is voor de natuur, misschien wil God dat ik hem diene en mijne zaligheid bewerk in het kloosterleven: ik ben daartoe bereid, vermits gij mij uwen Bijstand verleent, ten einde ik, daardoor gesterkt, alle tegenkantingen mijner ouders of bloedverwanten, alle tegenbedenkingen, door mijn eigen bedorven hart opgeworpen, overwinne. Misschien wil God, dat ik, te midden

der wereld, in den maagdelijken en ongehuwden staat voortleve: ik ben er mede tevreden en verlang niets anders; welligt echter heeft hij het mij weggelegd, dat ik in het huwelijk trede: hoezeer ik schrikke voor dien staat, wil ik mij toch aan zijnen heiligen wil onderwerpen, zoohaast ik dien zal kennen. Maar die kennis mijner roeping moet mij door uwe voorpraak en uwen Bijstand gegeven worden: verleen ze mij dan, o Maria! verlicht mij, en wees verzekerd, dat, indien gij het vertrouwen, dat ik op u stel, beloont en mij tot den levensstaat voert, dien God voor mij bestemd heeft, ik u, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! mijne dankbaarheid zal toonen, door, in dien staat, aan Jesus uwen Zoon getrouw te blijven. Amen.

ACHTTIENDE PAG.

DE TROUWE PLIGBETRACHTING

OF

MARIA VERLEENT ONS HAREN ALTIJDDURENDEN
BIJSTAND TER TROUWE VERVULLING VAN
DE PLIGTEN VAN ONZEN LEVENSSTAAT.

Ecce ancilla Domini.
Zie de dienstmaagd des Heeren.

I^o PUNT.

Maria is het toonbeeld aller Christenen
in het waardig beleven van den
levensstaat.

Wanneer men eens zijnen levensstaat, welken
dan ook, door den Bijstand van Maria gekend
en omhelsd heeft, komt het er op aan, dien,
naar haar voorbeeld, op waardige wijze te
beleven, door deszelfs verplichtingen met naauw-
gezetheid en standvastigheid te volbrengen.

In de voorgaande beschouwingen hebben
wij herhaaldelijk erkend, dat Maria zóó leefde
dat zij verdiende de Moeder van God te wor-
den en in alles Gods wil te kennen; in deze

beschouwing zullen we ons overtuigen, dat zij, na haar goddelijk Moederschap, zoo leefde, dat zij waardig was tot die hooge waardigheid verheven te zijn geworden, en, door de getrouwe vervulling der verheven verplichtingen harer onvergelykelijke roeping, zoo groote verdiensten verwierf, dat deze haar de Moeder van Altijddurenden Bijstand voor de Christenen aller staten en standen moesten doen worden.

Als kind en als jeugdige Maagd is Maria het toonbeeld aller ongehuwden. Om den maagdelijken staat waardig te beleven, bewaarde zij hare zintuigen door de eenzaamheid en haar hart door de innigste vereeniging met God. Op den teederen leeftijd van drie jaren onttrok zij zich aan alle gevaren der wereld, door zich, in de eenzaamheid des tempels, aan God ten eenemale en onherroepelijk toe te wijden, en toen zij te Nazareth was wedergekeerd, bleef zij even afgezonderd en eenzaam als zij te Jerusalem geweest was. Moest zij bezoeken afleggen, dan werden deze uit de heiligste inzigten gedaan, en zorgvuldig vermeed zij daarbij het gewoel der wereld: tot hare nicht Elisabeth ging zij met spoed en langs het eenzaam gebergte. Om deze zoo volmaakte

afzondering wordt Maria door de Kerk „een gesloten tiun, eene verzegelde fontein” genoemd.

Zoo volkomen hare scheiding van de wereld was, zoo algeheel was hare vereeniging met God. Wij zien haar in den tempel van Jerusalem in hare eerste kinderjaren; zij komt daar weder op de hooge feestdagen of ter vervulling van de voorschriften der wet, en herhaaldelijk wordt van haar gezegd, dat zij alle woorden, dat is, alle geheimen en gebeurtenissen van het leven van Jesus, in haar hart bewaarde. Het heerlijk MAGNIFICAT, de lofzang harer dankbare nederigheid, is het schoonste bewijs harer vereeniging met God en van haar beschouwend leven.

Gelijk Maria het voorbeeld aller maagden is, zoo is zij ook het toonbeeld der gehuwden door de trouwe en edelmoedige vervulling van alle verpligtingen, welke uit den staat des huwelijks voortspruiten. En wijl de getrouwheid aan God de grondslag is van elke andere getrouwheid, is het niet te verwonderen, dat Maria daarin uitmuntte. Aanhoudend herinnerde zij zich Gods oneindige weldaden en zijne beloften, tot wier vervulling zij mogt medewerken; dankbaar voor elke genade en hemelsche gunst haar geschonken,

gaf zij aan God alleen alle eer en glorie; uit dankbaarheid offerde zij zich zelve voortdurend aan God op en was bij alle offers van haren Zoon tegenwoordig, en, in waarheid, offerde zij daarbij mede, zoowel bij zijn offer in den tempel, als bij het offer van de brekinge des broods en bij het zoenoffer op den Golgotha. Geene deugd, die zij niet beoefende, geene volmaaktheid, waarnaar zij niet streefde, omdat zij nimmer eene enkele genadegunst verwaarloosde.

Het is derhalve allernatuurlijkst, dat zij ook de overige uit hare roeping voortspruitende verplichtingen met de meeste getrouwheid vervulde. Reeds hebben wij overwogen, hoe zij, door de gelofte van kuischheid, aan den maagdelijken staat de voorkeur gaf boven het huwelijk: toen zij echter, door Gods raadsbesluit, tot het huwelijk geroepen werd en haren kuischen Bruidegom van God door een wonder ontving, zag zij niet naar rijkdom, naar jeugd of schoonheid, maar eenig en alleen naar den adel zijner ziel. Hare liefde tot den heiligen Joseph was gegrond op de innigste hoogachting; vol eerbied was zij voor zijn gezag, vol gehoorzaamheid voor al zijne bevelen; hunne samenleving was eene wederzijdsche stichting, hunne woorden ademden

de hoogste heiligheid, al hunne gedachten en alle teederheid van hun hart hadden Jesus tot voorwerp. In het huiselijk leven was Maria, even als Joseph, arbeidzaam, godvruchtig en liefderijk: hare achting voor zijne deugd stond gelijk met haar ontzag voor hem, die, als plaatsvervanger van God op aarde, haar Bruidgom was en de voedstervader van Jesus. Bij het vertrek naar Bethlehem en bij de moeilijke reis naar het verafgelegen Egypte gehoorzaamde zij met eene bewonderenswaardige bereidvaardigheid. — En wie ter wereld zal kunnen uitspreken of begrijpen, hoe zorgvuldig zij was in het nakomen aller verplichtingen, welke zij, ten opzichte van Jesus, haren God en haar kind, te vervullen had. Zij kende heel de waarde van dien hemelschen schat, aan hare zorgen en hare moederliefde toevertrouwd, en daarom was hare toewijding aan Jesus zoo volmaakt mogelijk. Met onuitsprekelijke teederheid beminde zij hem, met de allerhoogste deelneming offerde zij hem in den tempel, met de meeste bezorgdheid onttrok zij hem, door lange en bange vlucht naar Egypte, aan het zwaard van Herodes; hare verpleging van Jesus kon niet zorgvuldiger en hare zorg voor zijn onderhoud niet grooter wezen; hare waakzaamheid over hem strekte

zich
beg
hij
des
zon
ge
ge
har
zij
he
zij
zij
tot
op
wa
aa
te
en
ph
M
wa
m
on
w
w
v
E
so

zich zoo verre uit, dat zij zelve hem mede-
begeleidde naar Jerusalems tempel, en toen
hij daar, door een geheimzinnig raadsbesluit
des eeuwigen Vaders, moest achterblijven,
zonder dat zij het wist, had hare droefheid
geen einde, zoolang zij hem niet had weder-
gevonden. Hij was haar leven en de ziel van
hare ziel in het eenzame huisje van Nazareth;
zijne vreugde was hare blijdschap, zijne droef-
heid haar weedom. Toen eindelijk de tijd
zijner openbaring was aangebroken, volgde
zij hem, van af zijne eerste optreding te Cana,
tot de voltrekking van het verzoeningswerk
op den Calvarieberg. Geene moeder op aarde
was ooit gehecht aan haar kind gelijk Maria
aan Jesus: uit deze gehechtheid ontsproot hare
teedere bezorgdheid voor haar goddelijk kind
en deze liefde was tevens, gelijk de H. Al-
phonsus opmerkt, de vruchtbaarste bron van
Maria's lijden. Hoe groot echter haar lijden
ware, zij bleef geduldig; en hoe grievend en
menigvuldig de kwellingen waren, die haar
om Jesus' wille overvielen, zij bleef onder-
worpen aan Gods heiligen en aanbiddeijken
wil. Met den heiligen Joseph deelde zij alle
vreugde en alle leed: zij volgde hem naar
Egypte; zij bleef daar jaren lang in balling-
schap met hem vertoeven; met hem keerde

zij terug naar het land harer vaderen; geen enkel oneerbiedig of onheusch woord kwam over hare lippen toen Jesus verloren was; zij heiligde hem door hare woorden, voorbeelden en gebeden; zij bragt hem door hare bemiddeling tot een zóó zalig einde, dat hij door de Christenen als de Patroon van een goeden en zaligen dood wordt aangeroepen. Was het leven van Jesus een keten van smarten, welks eerste schakel aan het kribje van Bethlehem's stal vastgehecht was. en waarvan de laatste, druipend van bloed, hing aan het vloekhout van den Golgotha; dan was ook haar leven eene aaneenschakeling van bitterheden en zielverscheurende kwellingen, welke haar tot de Koningin der martelaren maakten.

Nog in een laatsten levenstoestand kan Maria ten toonbeeld dienen. Ongetwijfeld was de heilige Joseph reeds overleden voor de optreding van Jesus als Wonderdoener en als Leeraar: de overlevering getuigt het ons, en ook in het Evangelie treedt, na de openbaring van Jesus, de heilige Joseph niet meer op, terwijl er nog herhaaldelijk sprake is van de gezegende Moeder en van de bloedverwanten des Heeren. Ook mag men vrij aannemen, dat de stervende Verlosser zijne maagdelijke Moeder niet aan den H. Joannes zou hebben aanbevolen, bij-

aldien zijn trouwe pleegvader, de kuische Bruidegom van Maria, nog in leven ware geweest. De Heilige Maagd was dan weduwe, en God had zulks gewild, opdat zij het voorbeeld zou wezen voor alle staten en toestanden des levens.

Wijl echter geheel het leven van Maria door beproevingen gekenmerkt en door geduld en onderwerping aan Gods wil geheiligd was geworden, kon dit nieuwe offer niet te zwaar voor haar wezen. Edelmoedig stemde zij toe in het verlies van haren kuischen Bruidegom en, met heilige tevredenheid, nam zij Joannes, als zoon, in de plaats van Jesus aan. Haar leven bleef wat het altoos geweest was, eene volkomen afscheiding van de wereld, eene algeheele toewijding aan God. In de eetzaal van Jerusalem vertoefde zij met de leerlingen en was bij de nederdaling des Heiligen Geestes tegenwoordig: zij bleef de troost, de steun en de meesteres der Apostelen; zij vond een aanhoudend voedsel voor hare liefde in het ontvangen van de H. Communie en het bezoek der heilige plaatsen, tot zij eindelijk, door het vuur der heilige liefde als verslonden, de aarde verliet.

Zoo erkennen wij dan in Maria het toonbeeld aller Christenen, en zien de verschillende

toestanden haars levens door de verhevenste deugden geheiligd. Door die deugden en de getrouwste pligtbetrachting heeft zij verdiend, de Patrones en de Moeder van Altijddurenden Bijstand te worden voor alle staten en standen.

IIe PUNT.

Maria's Altijddurende Bijstand helpt ons in het waardig beleven van onzen levensstaat.

's Menschen leven op aarde is een voortdurende strijd: daarom kan er geen levensstaat zijn, welke geene eigenaardige bezwaren en moeilijkheden oplevert. Getrouwe pligtbetrachting is een zware en pijnlijke last, en is onbestaanbaar en ondenkbaar zonder aanhoudende zelfbestrijding en zelfverloochening. En toch moeten wij dien strijd strijden en die zelfverloochening ons getroosten, willen wij tot het getal der ware leerlingen van Jesus behooren. Dit echter moet ons troosten, dat de bovennatuurlijke genade van Jesus, ons door de bemiddeling en den Bijstand van Maria geschonken, dat knellende juk aange-naam en dien zwaren last ligt maakt. Welkdanig ook de levensstaat zij, waarin het der Voorzienigheid behaagd heeft ons te plaatsen,

wij hebben ons slechts tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand te wenden, om in staat gesteld te worden, al onze verplichtingen met edelmoedige getrouwheid te kunnen vervullen. Als toonbeeld van allen is zij ook aller Bijstand, en eerst en vooral van hen die in den ongehuwden of maagdelijken staat leven.

Deze staat is blootgesteld aan vele uit- en inwendige gevaren, welke alleen door de bewaking der zinnen en door behulp des gebeds kunnen overwonnen worden. Zij, die in de jaren der jeugd, naar het voorbeeld van Maria, niet omzigtig zijn en de eenzaamheid niet beminnen, moeten noodzakelijkerwijze, in het gewoel der wereld, de ingetogenheid des geestes verliezen en zijn blootgesteld aan den verderfelijken invloed en de noodlottigste verleiding. Hoevelen, eens vroom en zedig, hebben de kuischheid en de godsvrucht verloren door met de wereld in aanraking te komen! Het is waar, niet alle verkeer met anderen kan men afbreken: het levensonderhoud, het beroep en zekere maatschappelijke betrekkingen maken den omgang met de wereld soms min of meer noodzakelijk; maar juist daarom is de onthechting des harten des te onontbeerlijker en moet men de uitwendige waakzaamheid verdubbelen. Hoe meer de vijand eene stad

nadert en hoe sterker hij is, des te meer wachten worden er uitgezet. De wereld is echter zoo sluw en zoo verleidelijk en indringend, dat zij, schier zeker, het hart en de zinnen van jeugdige personen betooveren zal, indien deze zich niet allervurigst en vertrouwend tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand wenden, om, door haar, de genadekracht te bekomen, welke noodig is ter bewaking van zinnen en geest, van verbeelding en hart. Zij zelve heeft de wereld edelmoedig gevlugt, en daarom bezit zij de magt om aan hare vereerders de liefde tot de eenzaamheid, een diepen afkeer van de wereld, eene voortdurende vasthechting aan God te verkrijgen, zonder welke de kuischheid, deze schoonste schoonheid der jeugd, niet denkbaar en de trouwe naleving der verschillende verplichtingen van den ongehuwden staat niet mogelijk is.

Is men door God geroepen tot den staat des huwelijks, en tracht men de voorbeelden van Maria na te volgen, en is men getrouwd in het inroepen van haren Bijstand, dan zal men, na het huwelijk, niet uit aardsche en lage beweegredenen, maar met een rein inzicht, te hebben aangegaan, zóó door haren Bijstand ten allen tijde gesterkt worden, dat men met gemakkelijheid de veelsoortige verplichtingen

van dit, in Christus en zijne Kerk, verheven Sakrament vervullen zal. De Moeder van Altijddurenden Bijstand zal niet nalaten, brave en deugdzame ouders, die zich aan hare voorpraak aanbevelen, op krachtige wijze te versterken, opdat zij hunne kinderen, die kostbare hun door God toevertrouwde panden, in de tucht en de liefde des Heeren opvoeden. Zij zal kracht bijzetten aan hunne woorden en voorbeelden, en, ter wille van de ouders, de kinderen voor alle gevaren, zoowel naar het ligchaam als naar de ziel, behoeden. En indien het gebeuren zou, dat de goede zaden van deugd en godsdienst, in het hart der kinderen door de ouders zorgvuldig uitgestrooid, in de gevaarvolle jaren der jeugd, door de opkomende driften verstikt werden, zal de Moeder van Altijddurenden Bijstand, tot troost der ouders, die haar beminnen en vereeren, zorg dragen, dat de kwade zaden der ondeugd uitgehaald worden en de goede zaden eene nieuwe ontwikkelingskracht verkrijgen. Gelijk zij voor Jesus gezorgd en over hem gewaakt heeft, zoo waakt zij ten allen tijde, zoo zorgt zij met liefde voor kinderen, die haar door hunne ouders voortdurend worden aanbevolen. — Als de Patrones en de Moeder van Altijddurenden Bijstand aller Christenen, staat Maria de ge-

huwden nog bij op andere wijzen. Zij sterkt hen in de onderlinge liefde en het geduld, opdat zij steeds lief en leed, vreugden en smarten, met elkander deelen, elkanders arbeid en bezwaren verligten en elkander tot troost, tot aanmoediging en tot stichting dienen, opdat zij, door deugd en vroomheid, elkander ten hemel geleiden en in trouwe pligtsbetrachting vereenigd blijven, totdat de dood hen scheide, gelijk het altaar hen verbond. O hoeveel lichter worden de huwelijkslasten, als de Moeder van Bijstand die helpt dragen! Hoe kostbaar in Gods oogen en hoe verdienstelijk worden het geduld, de liefde en de onderwerping aan Gods wil, waardoor zij uitmunten, die, in alle moeilijkheden des levens, zich tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand wenden. — En wat een troostenden balsem en wat eene heilzame zalving zal zij over hare kinderen uitstorten, als de dood hen van elkander komt rukken! Zij is de Patrones van den weduwlijken staat: aan dien staat schenkt zij eene heilige onderwerping aan Gods wil en eene zoete hoop op een eeuwig en gelukkig wederzien; in de veelvuldige lasten en zorgen, in de droefheid en de verlatenheid van dien staat, verlevendigt zij het vertrouwen op God en den geest der godsvrucht, en doet in een stil en afgezonderd

leven
kent

V
o He
en
tijde
waa
gij
onv
var
Gij
wee
hoe
is
alle
wo
en
mij
ber
te
na
Di
on
ke
on

leven vreugden smaken , die de wereld niet kent.

GEBED.

Vertrouwend en eerbiedig nader ik tot u, o Heilige Moeder van Jesus! om uwe voorspraak en bescherming af te smeeken en uwen Altijsdurenden Bijstand in te roepen. De staat, waartoe God mij geroepen heeft en waartoe gij mij door uwen Bijstand geleid hebt, is onveiliger dan ik meende, en biedt meer gevaren aan dan ik had kunnen vermoeden. Gij kent mijne zwakheid, o Moeder! en gij weet hoe vatbaar ik ben voor verleiding en hoe gemakkelijk ik mij laat medeslepen. Ook is het u niet onbekend, dat de wereld zich alle moeite geeft om mij trouweloos te doen worden aan God. Wanneer ik daaraan denk en tevens mij mijne vroegere afwijkingen en mijne tegenwoordige onvolmaaktheid herinner, ben ik op het punt den moed te verliezen en te wanhopen aan mijne volharding, in het naleven der verplichtingen van mijnen staat. Dikwijls toch, gij weet het, ben ik weleer onder de aanrandingen mijner vijanden bezweken; de schoonste jaren mijns levens heb ik ontsierd door menigvuldige zonden; de kraisen,

welke God, tot zuivering mijner ziel en tot uitboeting mijner vroegere ongeregtigheden, mij op mijnen levenswegdoet ontmoeten, draag ik met ongeduld; de bezwaren, welke mijn staat mij oplevert, verbitteren mij, en de beproevingen, welke God mij laat overkomen, doen mij morren tegen den hemel en de Voorzienigheid van den Vader, die in de hemelen is. De geest van gebed ontbreekt mij, de vereeniging met God ken ik naauwelijks, de waakzaamheid over mij zelve en de christelijke versterving zijn mij vreemd. O voorzeker! ik zoude den moed verliezen, indien ik niet kon vertrouwen op uwen alvermogenden Bijstand. Zie dan neder, o Maria! op mijne diepe ellende; genees, o magtige Moeder! de wonden mijner ziel en schenk mij uwen Altijddurenden Bijstand in zulke mate, dat ik, daardoor gesterkt, voortaan een beter gebruik make van de genaden en heilmiddelen, welke God ter mijner beschikking gesteld heeft, opdat ik mijne zaligheid bewerke in den staat, waartoe hij mij geroepen heeft. Geef, o magtige Vrouw! dat ik voortaan uwe voorbeelden volg en door de trouwe vervulling mijner pligten mij in mijnen staat heilige. Laat geen dag, geen uur voorbijgaan, zonder mij door de kracht van uwen Altijddurenden Bijstand

te ondersteunen, want verlaat gij mij, dan ben ik verloren. Geleid mij dan als eene moeder haar kind, moedig mij aan in mijne bitterheden en beproevingen, en zorg dat ik mijnen levensweg op zulke wijze bewandele, dat ik tot loon mijner getrouwheid den hemel beërve. Amen.

NEGENTIENDE PAG.

DE KRUISWEG DES LEVENS

OF

MARIA'S ALTIJDDURENDE BIJSTAND ONDER-
STEUNT ONS IN ONS LIJDEN EN IN ONZE
BEPROEVINGEN.

Tuam ipsius animam pertransibit
gladius.

Een zwaard zal uwe ziel doorbo-
ren.

I^e PUNT.

De levensstaat waartoe Maria door
God geroepen werd, en hare waar-
digheid van Moeder Gods, waren
haar eene overvloedige bron van
smarten en kwellingen.

Reeds hebben wij in de voorgaande be-
schouwingen overwogen, hoe Maria, aan Gods
roepstem en aan de genade gehoorzaam, den
staat omhelsde, waartoe zij door God bestemd
was; reeds hebben wij het bewonderd met
hoeveel volmaaktheid zij haren staat beleefde,
door al hare verplichtingen jegens God, jegens
haren kuischen Bruidegom en haar hemelsch

Kind te vervullen. Doch ziehier nu een vreemd en wonderbaar geheim. Voor God en in haar eigen hart is Maria gelukkig; maar ach! hoe smartelijk moest haar leven schijnen aan hen die het konden kennen: want de kruisen en bitterheden, de beproevingen en smarten, welke uit haren staat voortkwamen, waren allervloedigst. De reden daarvan mogen wij niet uit het oog verliezen. Jesus is het toonbeeld aller uitverkorenen: de voorbeschikten toch moeten gelijkvormig zijn aan het beeld van Gods eeuwigen Zoon; de weg, door Jesus bewandeld, moet dan ook onze weg zijn, en zijn weg is de kruisweg: hij is bovenal de man der smarten en des lijdens, en daarom moeten wij, ons kruis dragend, hem volgen en, door het lijden, aan hem gelijkvormig worden, indien wij eens aan zijne verheerlijking deelachtig willen worden. Geldt dit echter voor elken Christen, voor elk lidmaat van Jesus, veel meer zal het dan gelden voor Maria, zijne heilige Moeder. Zij was hem zooveel mogelijk gelijkvormig in genade, wijl God haar de volheid der genade medegedeeld had zij was hem gelijkvormig in deugden meer dan enig ander geschapen wezen; en juist om die reden moest het lijden haar deel zijn, en moest zij meer dan enig ander schepsel

hem ook gelijkvormig wezen door de zwaarte van hare kruisen en de menigvuldigheid harer beproevingen. En die beproevingen en kruisen kwamen regtstreeks uit hare roeping voort, uit haren levensstaat en hare waardigheid.

Het verval harer koninklijke familie was vernederend voor haar; hare armoede was pijnlijk; bitter waren de vervolgingen, waaraan zij met Jesus blootgesteld was, en lang en vermoeijend de reizen, welke zij in teederen leeftijd en in de meest bezwarende omstandigheden moest ondernemen. Dit lijden was echter meer uitwendig; doch een ander lijden, dat louter zielelijden was, omdat het haar kwam van degenen, die zij het meest beminde, was veel zwaarder en grievender. Haar kuische Bruidgom en haar goddelijk Kind waren er de oorzaak van.

De heilige Joseph kende de deugdzaamheid en de heiligheid van Maria, de reinheid van haar gemoed, de zedigheid harer blikken, hare bescheidenheid in het spreken, de eerbaarheid van haren handel en wandel, hare liefde voor de afzondering, hare voortdurende ingetogenheid en haren geest van gebed, hare nederigheid en hare versterving; hij had eene zoo verheven gedachte van hare kuisheid en

van hare andere deugden dat hij overtuigd was, dat niemand waardiger kon zijn dan zijne vlekkelooze Bruid om de Moeder te worden van den beloofden Messias. De heilige Joseph wist daarenboven door de voorzeggingen der profeten, dat de Heiland uit eene Maagd geboren zou worden en dat de tijd zijner komst was aangebroken. Hij geloofde dan aan eene werking des Heiligen Geestes in Maria: — *Videbat gravidam quam noverat castam; non diffidebat prophetiam in ea esse impletam: Ecce virgo concipiet*. S. REMIG. ap. Ventura. Paraboles de J. C. II. XIX homélie, — en, schrikkend voor hare grootheid en wonderbare verheffing, besloot hij in zijne nederigheid Maria te verlaten; want, zegt de H. Chrysostomus, en na hem de H. Bernardus, hij achtte zich onwaardig, met eene zoo hoog bevoorregte en Heilige Bruid te blijven wonen. *Major est ejus dignitas, superexcellit ejus sanctitas nec meæ congruit indignitati*. S. CHRYSOST. ap. Ventura. ibid. Hij kende Gods geheimzinnige plannen nog niet, en kon niet denken, dat hij zelf volgens de raadsbesluiten des Heeren de trouwe dienaar was, door den hemel uitverkoren, om de beschermer der Moedermaagd en de pleegvader van het menschgeworden Woord te wezen. — De

angstige vrees en de droeve onrust, waarin de heilige Joseph verkeerde, de gedachte dat hij niet zuiver, niet regtvaardig, niet heilig genoeg was, om met de hooggezegende Maagd onder een dak te wonen, konden onmogelijkerwijze voor de blikken van Maria verborgen blijven: zij zag dan zijne treurigheid, en het lijden van dien trouwen en regtvaardigen Bruidegom was een loodzwaar kruis en eene grievende smart voor de Heilige Bruid. In dat zieleleed bleef zij geduldig en volkomen tevreden met Gods aanbiddelijken wil; zij was overtuigd, dat de Vader aller vertroosting ten bekwamen tijde een einde zou stellen aan de onrust van Joseph, en dat God dien beschermmer harer kuischheid en harer eer haar niet zou ontnemen. Het vertrouwen van Maria en de nederigheid van Joseph werden op eene glansrijke wijze beloond: de eerbiedige vrees, welke het hart van Joseph overmeesterd had, en het lijden, dat de ziel van Maria griefde, maakten plaats voor de zoetste vertroosting, toen de engel des Heeren den kuischen Bruidegom met deze woorden toesprak: »Joseph, zoon van David, wil niet vreezen Maria, uwe Bruid, tot u te nemen.” God zelf stelde dan een einde aan het zieleleed van Maria, omdat zij geduldig was gebleven in de beproeving en

het alleen aan God had overgelaten Joseph van zijne gedachten terug te brengen.

Die kruisen, uit den staat en de waardigheid van Maria voortkomende, strekten zich uit zoo verre als haar leven, en haar zwaarste lijden bestond in het leed, dat zij ter wille van Jesus moest verduren. Wie zal bevatten wat eene zee van bitterheid haar moederlijke ziel overstelpte, toen zij haar pas geboren Jesuskind, den Koning der eeuwige heerlijkheid, moest nederleggen in eene ellendige dierenkribbe? Welke beproeving lag er voor hare edele en kuische ziel, voor haar, de vlekkelooze Moedermaagd, in de onderhouding van de wet der zuivering, waaraan zij, als ware zij eene gewone en zondige vrouw geweest, zich onderwierp? Het lijden dat zij te verduren had, toen zij zich door haar hemelsch kind verlaten zag, is onbeschrijfelijk, en aanhoudend werd hare droefheid grievender gedurende die drie bange dagen, welke zij, verre van Jesus, moest doorbrengen in de onzekerheid, of zij dat goddelijk pand zou wedervinden; maar welligt waren hare smart noginniger en haar zieleleed nog grooter in die lange reeks van jaren, welke zij in Jesus' gezelschap te Nazareth mogt doorbrengen: gedurig toch moet zij toen wel gedacht hebben aan de fol-

teringen, welke haren Zoon te wachten stonden; en omdat hare liefde tot hem met den dag aangroeide, moesten ook haar lijden om hem, hare deelneming en hare droefenis dagelijks vermeederen. En als waren die bitterheden, ter wille van Jesus hare ziel overstelpend, niet groot genoeg, wilde de goddelijke Verlosser zelf zijner welbeminde Moeder nieuwe gelegenheden geven, om het geduld te beoefenen en kostbare verdiensten te verwerven. Schijnbaar verwierp hij hare bede en verstiet hij haar ter bruiloft te Cana; doch onmiddellijk daarop beloonde hij haar geduld en haar onwankelbaar vertrouwen. En wat moest er omgaan in het hart van Maria en hoe groot moesten hare bitterheden zijn gedurende de drie jaren der prediking van Jesus, toen zij haren goddelijken Zoon den speelbal zag worden van den haat zijner vijanden en het mikpunt hunner versmading en lasteringen; toen zij hunne woede zag zegepralen, en zij, de Moeder van smarten, met eigen oogen den Zoon harer liefde aan het kruis zieltogend moest zien hangen? Wie zal beschrijven wat zij in haar moederhart gevoelde, toen Jesus zelf, stervend en met gebroken stem, haar een anderen zoon, Joannes den Apostel, in zijne plaats schonk? Hoe peilloos moeten de

smarten harer lijdende liefde geweest zijn gedurende de vele jaren, welke zij, na des Heeren hemelvaart, nog doorbragt op aarde!

Allervruchtbaarst was dan de roeping, de waardigheid van Maria, aan beproevingen en kruisen; haar levensstaat maakte het lijden tot haar aandeel op aarde; doch al die bitterheden en zielverscheurende folteringen werden door haar als zoovele genadegunsten en weldaden des hemels erkend en aangenomen, haar geduld bleef onbezweken en haar verlangen naar het lijden was onverzadigbaar. Om deze hare liefde voor het kruis en om hare volmaakte lijdzaamheid, verdiende zij de Moeder van Altijddurenden Bijstand te worden voor allen, die in hunnen levensstaat, door kruisen gedrukt en door beproevingen bezocht worden, en die in hun lijden bij haar hunne toevlugt zoeken.

IIe PUNT.

Maria sterkt en ondersteunt den kruisdragenden Christen.

Indien Jesus de Heer, het toonbeeld aller uitverkorenen, het kruis gedragen en Maria, de Moeder der levenden, het lijden tot haar aandeel gehad heeft op aarde, dan is het niet

te verwonderen, dat ook wij overvloedige smarten en talrijke kruisen in onzen levensstaat vinden. God zorgt daarvoor en zal er altijd voor zorgen, dat het lijden ons niet ontbreke; niet omdat hij genoeg vindt in onze kwellingen en smarten, maar omdat wij daardoor onthecht worden van het aardse en vergankelijke, en wij in het lijden een middel vinden tot uitboeting onzer zonden en ongeregtigheden. Uit liefde tot ons en om ons in het andere leven te sparen, geeft hij ons het vagevuur hier op aarde. Gelijk het goud in het vuur gelouterd en van alle vreemde bestanddeelen gezuiverd wordt, zoo wordt de mensch van de smetten der zonde door de beproevingen gereinigd. Daarenboven is de gelijkvormigheid aan Jesus, eerste voorwaarde onzer deelachtigwording aan zijne verheerlijking, onmogelijk zonder het lijden: wie hem wil navolgen, moet zich zelven verloochenen en zijn kruis op zich nemen; wie toch het kruis niet draagt, kan Jesus' leerling niet wezen. Het kruis van Christus is de standaard, waaronder wij ons moeten scharen, omdat wij door vele kwellingen het rijk Gods moeten binnengaan.

Onze kruisen komen veelal voort uit onzen levensstaat, uit ons familieleven en uit onze betrekkingen, en meestal moeten wij al die krui

sen en al onze kwellingen ons zelven dankwijken.

De eerste bron toch van vele kruisen, welke wij op onzen levensweg ontmoeten, is het gemis aan voorbereiding tot den staat, waarin wij leven. Niet zelden gebeurt het, dat een of andere levensstaat wordt aangegaan uit jeugdige lichtzinnigheid, uit zucht naar een aangenaam en gemakkelijk leven, uit zinnelijkheid of uit hoovaardij. Helaas, wat al beproevingen en kruisen zijn daarvan het gevolg! Hoevelen die zouden wenschen nimmer den staat, waarin zij zich bevinden, te hebben omhelsd! Hoevele gehuwden, die den band zouden willen verbreken en den onontbindbaren knoop des huwelijks doorhalen! Hoe treurig moet dan het leven worden, vooral, wjl men in het bewustzijn leeft en de overtuiging bezit, dat men alle kruisen, welke men te dragen heeft, aan eigen onvoorzigtigheid, aan het gemis eener goede voorbereiding moet toeschrijven! Wat zal men echter doen in zulken toestand? Het eenige, wat te doen is, bestaat daarin, dat men die kruisen bereidvaardig aanneme tot uitboeting dier vroegere lichtzinnigheid en tot heiliging van den staat, waarin men leeft. Met dat inzicht laat God toe, dat wij het lijden op onzen levensweg vinden. Hij wil dat wij het verledene uitboeten door het tegenwoor-

dige te heiligen. Doch daartoe is het geduld, is de christelijke lijdzaamheid noodig. En hoe die verkrijgen? Geen beter middel dan vertrouwend tot haar te gaan, die de Troosteres is der bedrukten en die ons, door haren Altijsdurende Bijstand, of wel leniging in onze smarten en verzachting van ons lijden, of wel het geduld verwerven zal om alle beproevingen, met onderwerping aan Gods aanbiddelijken wil, te aanvaarden. Maria zal hun, die haar aanroepen, het nut en de noodzakelijkheid des lijdens doen erkennen, hun liefde instorten tot het kruis en een heiligen vrede doen smaken te midden der grievendste kwellingen. Doch helaas! velen vergeten haar op het doornige pad des levens, blijven derhalve aan eigen zwakheid overgelaten en, in plaats van door de lijdzaamheid hunne kruisen tot uitboeting hunner fouten en tot heiliging hunner ziel te doen dienen, morren zij tegen de vaderhand Gods, die hen treft uit barmhartigheid, en bezondigen zij zich door zielverbitterend ongeduld.

Indien het gemis aan voorbereiding tot den levensstaat, dien men omhelzen moet, de oorzaak is veler smarten en kruisen, voorwaar, dan is het gemis van een christelijk leven in den eenmaal omhelsden levensstaat eene nog

overvloediger bron van kwellingen. Kruisen zijn er overal en ze ontwijken kunnen we niet: daar is geen huis zonder kruis, geen hart zonder smart en geen tijd zonder strijd. Wanneer men echter, in dat onvermijdelijk en aan elken levensstaat verbonden lijden, God uit het oog verliest en zich der wereld in de armen werpt, om haar ijdele vertroosting en af te bedelen; wanneer men zijne eenige en onsterfelijke ziel aan alle gevaren prijs geeft, de pligten van den levensstaat verwaarloost, niet tot Maria gaat, om haar hare bescherming en Altijddurenden Bijstand af te smeeken, — och! dan vallen de kruisen zoo zwaar, en aanhoudend komen er dan nog zwaardere: dan toch, wanneer men zijnen staat niet op christelijke wijze beleeft, wordt het kruis eene drukkende straf, en eene straf, die niet verzacht wordt door de vertroosting, waarvan God de levende bron en Maria de milde uitdeelster is. In zulken toestand komt het er op aan, de Moeder van Altijddurenden Bijstand te bidden en allervurigst te bidden, niet om bevrijd te worden van het lijden, maar om de genade te verwerven ter bekeering. Immers keert men niet terug tot God en de godsdienst, bestrijdt men zich zelve en zijne driften niet, tracht men niet een opregt christelijk leven te leiden,

dan zullen de kruisen blijven duren: zij toch zijn in zulk geval eene genadegunst en eene weldaad Gods, een middel in de hand des Heeren om den zondaar uit zijnen doodslaap wakker te schudden en tot zijne pligten te doen wederkeeren. Mogten allen, die onder de kruisen gebukt gaan, dit begrijpen! Mogten zij zich wenden tot Maria! Haar Altijddurende Bijstand zou hen tot eene degelijke levensverbetering voeren en hunne kwellingen verminderen of wegnemen.

Somwijlen laat God toe dat de kruisen ons door de fouten of door het wangedrag van anderen toekomen. Zoo vindt menige vrouw eene bron van kruisen in de ledigheid, in de ontevredenheid, in de zelfzucht van haar man, en menige man in de lastigheid, de overdreven praalzucht en de eigenzinnigheid zijner vrouw. Menig kind treurt met regt over zijne ouders, en aan vele ouders worden de tranen uit de oogen geperst door den onwil hunner kinderen. Zulke kruisen laat God toe ter beproeving van het geduld en opdat men hem niet zoude vergeten.

Dat geduld is echter dan alleen mogelijk, wanneer men den troost, waaraan men behoefte heeft, en de kracht om onder het kruis niet te bezwijken, met kinderlijk vertrouwen van

de Moeder van Altijddurenden Bijstand afsmeeft. Zij weet zoo goed wat lijden is en hare kruisen zijn zoo zwaar geweest! Daarom is zij tot medelijden gestemd en zal zij nimmer hare ooren sluiten voor de kreten onzer smart. Vragen wij dan, dat haar Bijstand zoo overvloedig worde medegedeeld aan degenen met wie wij moeten leven, dat hunne verbetering of hunne bekeering ons vertrooste en een einde stelle aan de kwellingen, welke zij ons hebben aangedaan.

GEBED.

O heilige en magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand! vertrouwend nader ik tot u om u groote dingen te vragen. Gij kent mijne smarten, gij weet onder welke zware kruisen ik gebukt ga en hoevele kwellingen mijn leven verbitteren en mijne ziel bedroeven. Ik vraag u niet, o Maria! dat gij alle kruisen van mijne levensbaan wegneemt, dit toch is onmogelijk, en het lijden is noodzakelijk om tot de verheerlijking te komen; het eenige, waarom ik u smeeft, is, dat gij mij uwen Bijstand schenkt ter mijner ondersteuning, opdat ik mijne kruisen op eene christelijke en verdienstelijke wijze drage. Vroeger heb

ik dikwijls allerlei afleidingen en verstroojingen gezocht, ten einde mij daardoor het lijden minder gevoelig te maken; dikwerf heb ik der wereld hare ijdele vertroostingen en genoegens afgebedeld, om zelfs de gedachte aan mijne kwellingen te versmooren, en ik vergat dat God alleen de Vader is aller vertroostingen en dat gij, o Maria! de Troosteres der bedrukten zijt. Doch voortaan zal ik, door uwen Bijstand gesterkt, met edelmoedigheid de kruisen aannemen, welke God mij opleggen zal, en een onwankelbaar geduld putten in de overweging van Jesus' wonden en van uwe smarten, o Moeder! In vroeger jaren, helaas! ben ik dikwijls kleingeestig geweest als een kind, wanneer eene of andere kwelling mij trof; de moed ontviel mij bij het minste lijden; elke tegenspoed, iedere teleurstelling, elke verijdeling mijner hoop of mijner verwachtingen, ja, zelfs de geringste miskennis, deed mij klagen en morren en tegen God opstaan. Van heden af wil ik mij verbeteren, o Maria! en indien gij mij sterken wilt door uwen Altijddurenden Bijstand, beloof ik u, dat ik voortaan beter mij zelven bezitten en beheerschen zal: in het lijden, dat God mij zal toezenden, zal ik eene weldaad, een middel tot volmaaktheid en zelfheiliging erkennen, en

de
ter
lie
ech
ver
en
Alt
Jes
uu
van
ver
ne
lij
me
lij
gl
An

de hand, die mij slaat uit barmhartigheid of ter mijner beproeving, zal ik zegenen met liefde en met dankbaarheid kussen. Wanneer echter alles mij tegenslaat, wanneer ik verlaten, verstooten, miskend, van alle zijden gekweld en beproefd zal zijn, zult gij, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! het vertrouwen op Jesus en op u in mijne ziel bewaren, in het uur mijns lijdens luisteren naar de roepstem van uw kind en eenige druppelen van zalvende vertroosting op mijne gefolterde ziel laten nedervallen. Zoo zal door uwen Bijstand het lijden mijne verdiensten vermeerderen, mij meer en meer aan uwen gekruisten Zoon gelijkvormig maken en mij eene overvloedige glorie in den schoonen hemel voorbereiden. Amen.

TWINTIGSTE PAG.

DE ZEGEPALM

OF

DE MOEDER VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND
BEZORGT ONS DE ZEGEPRAAL IN ONZE DAGEN
VAN STRIJD EN VAN BEKORING.

Terribilis ut castrorum acies ordinata.
Zij is verschrikkelijk als een leger in
slagorde geschaard.

Ie PUNT.

Het leven van den mensch is een
voortdurende en hevige strijd.

De H. Alphonsus verhaalt in de Heerlijkheden van Maria (*Hoofdst. IV. § 1.*), dat de H. Franciscus van Sales, terwijl hij te Parijs studeerde, door eene allerhevigste bekoring van wanhoop werd aangevallen. De duivel spiegelde hem voor, dat al zijne goede werken ijdel en vruchteloos waren, omdat hij, volgens Gods raadsbesluiten, voor eeuwig verworpen zoude zijn. Tegelijkertijd werden de hemelsche vreugden en vertroostingën, welke tot dan

toe d
vervu
verlat
mijnd
ligcha
op v
riep h
hela
en d
voorl
O L
vatb
zal d
smak
scho
noot
aans
eene
jong
rend
zich
met
»Ge
het
uwe
verl
hij
aan

toe de ziel des zeventienjarigen jongelings vervuld hadden, vervangen door eene algeheele verlatenheid en dorheid: zijn zieleleed ondermijnde op zichtbare wijze de krachten zijns ligchaams en zijn toestand wekte het medelijden op van allen die hem kenden. »Helaas! zoo riep hij dikwijls uit in zijne angstige droefheid, helaas! ik zal dan beroofd zijn van de genade en de vriendschap van mijnen God, die mij voorheen zoo beminnelijk was en zoo teeder! O Liefde, o Schoonheid, waaraan ik al de vatbaarheden mijns harten heb toegewijd! ik zal dan voortaan uwe vertroostingën niet meer smaken! — O Maagd en Moeder Gods, o schoonste onder de dochteren van Jerusalem! nooit zal ik dan in het Paradijs u mogen aanschouwen!...” De bekoring had reeds ruim eene maand lang geduurd, toen de heilige jongeling, op zekeren avond huiswaarts keerende, eene kerk binnentrad. Daar wierp hij zich voor het altaar van Maria neder en bad met vurigheid dit gebed van den H. Augustinus: »Gedenk, o allergoedertierenste Maagd, dat het nooit gehoord is, dat iemand, die tot uwen Bijstand zijne toevlugt nam, door u is verlaten geworden;” vervolgens vernieuwde hij zijne gelofte van kuischheid en beloofde aan Maria, dagelijks het Rozehoejde te zullen

bidden. Daarna eindigde hij zijn gebed met deze woorden: »Wees gij, o mijne Koningin! mijne voorspreekster bij uwen goddelijken Zoon, want de moed ontbreekt mij om mij tot hem te rigten. Indien ik het ongeluk moet hebben, o mijne Moeder! van mijnen God, die toch zoo beminnenswaardig is, in het andere leven niet te kunnen beminnen, zorg dan ten minste, dat ik hem in dit leven naar mijn best vermogen liefhebbe: ziedaar de genade, welke ik u vraag en door u hoop te verkrijgen.» Na dit gebed wierp de jeugdige Heilige zich in de armen van Gods barmhartigheid en onderwierp zich volkomen aan den wil des Heeren. En op hetzelfde oogenblik werd hij, door de Troosteres der bedrukten, van zijne bekoring bevrijd en vond hij den inwendigen vrede terug en tevens de ligchamelijke gezondheid.

Wij ook ondervinden dagelijks, dat het leven op aarde een voortdurende strijd is, en dat deze geestelijke strijd des te heviger is, naar mate men met grooteren ijver God wil dienen. Wij kunnen doen wat wij willen, nooit echter zullen wij alle bekoringen kunnen ontwijken. Trouwens God wil dat wij te strijden hebben en bekoord worden, en verheven zijn de inzigten en heilzaam voor ons de bedoelingen van God,

wan
ran
on
onz
erke
en
drif
de
die
om
voer
voor
van
zigt
en te
zen
zintu
sterk
liefd
stelle
ringe
tot v
Elke
om
deug
zoo
door
(Psal

met
gin!
on,
nem
en,
och
ven
ste,
ver-
elke
en.”
zich
en
des
hij,
zijne
igen
e ge-
leven
n dat
naar
enen.
chter
ijken.
en en
igten
God,

wanneer hij toelaat dat de bekoring ons aan-
randt. Door de bekoringen toch leeren wij
ons zelven kennen: wat de eigenliefde aan
onze oogen onttrekt, doen de bekoringen ons
erkennen; zij toonen ons onze eigene zwakheid
en geneigdheid ten kwade, de woede onzer
driften, die onze huiselijke vijanden zïjn, en
de boosaardigheid onzer uitwendige vijanden,
die immer als brieschende leeuwen rondwaren,
om onze ziel te verslinden. De bekoringen
voeren ons tot nederigheid en verootmoediging
voor God, omdat zij ons doen erkennen dat
van hem alleen onze hulp kan komen, tot voor-
zigtheid tegenover onze vijanden van buiten,
en tot waakzaamheid over ons zelven, over on-
zen geest en ons hart, over onze verbeelding en
zintuigen. En kan God ooit, op betere wijze, de
sterkte onzer deugd, de standvastigheid onzer
liefde en onzer getrouwheid op de proef
stellen, dan door toe te laten, dat de beko-
ringen ons aanranden? En welk beter middel
tot volmaking onzer deugd dan de bekoring?
Elke opwekking tot zonde is eene gelegenheid
om de, aan de bekoring tegenovergestelde,
deugd te beoefenen. »Beproof mij dan, o Heer,
zoo riep de profeet uit, beproef mij: louter
door het vuur mijne nieren en mijn hart.”
(*Psalm. XXV. 2.*) Hoe grooter de kracht is,

waarmede wij weerstand bieden aan de bekoring, hoe grooter ook de kracht en de glans onzer deugd moet worden. Daarenboven worden, door den strijd tegen de bekoringen, onze verdiensten vermeerderd, en elke bekoring, die wij afslaan, wordt eene nieuwe parel aan onze kroon. Zonder aanranding geen strijd; zonder strijd geene zegepraal; zonder zegepraal geene kroon. Hij alleen zal gekroond worden, die wettig zal hebben gestreden. Zalig is dan de mensch, die de bekoring doorstaat, want als hij beproefd wordt en getrouw zal zijn bevonden, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke God beloofd heeft aan degenen, die hem beminnen. Laten wij dan nooit morren tegen God of klagen, wanneer wij bekoord worden: integendeel, verheugen wij ons om de bekoring, want terwijl wij strijden, wordt onze kroon gevlochten.

Deze en soortgelijke gedachten zijn wel geschikt om ons, in den strijd dezes levens, te troosten en aan te moedigen. Daarenboven moeten wij, in onze uren van strijd en van bekoring, ons herinneren, dat God nooit zal gedoogen, dat wij boven onze krachten bekoord worden, en altijd, in de bekoring, genoegzame genade en kracht verleen en zal,

om
Neen,
hoe
dat d
alwijn
en de
en la
bekor
geten
kwaad
eene
stemm
inwill
op de
edelm
alle a
en jaa
onze t
praal.
van z
komt,
ons te
van S
aan d
zulks
is." —
der be
op gr

om ons de bekoring te doen overwinnen. Neen, van waar de bekoring ook kome en hoe hevig ze zij, nooit is zij zoo geweldig, dat de weerstand onmogelijk is! Onze heilige, alwijze en goedertieren God stelt der bekoring en der woede onzer vijanden palen en perken en laat zijne kinderen niet weerloos. — De bekoring zelve, dit ook mogen wij niet vergeten; hoe leelijk zij ook zijn moge, is geen kwaad: door hare natuur is zij eene prikkeling, eene opwekking van den vrijen wil, tot toestemming in de zonde. Zoolang men niet inwilligt, zoolang men niet vrijwillig »JA" zegt op de bekoring, is er geene zonde. Een enkel edelmoedig en krachtdadig »NEEN" vrijdelt alle aanslagen onzer geestelijke tegenstanders en jaagt alle vijanden op de vlugt. Zoo lang onze tegenstand duurt, duurt ook onze zegepraal. Somwijlen klaagt men dat de bekoring van zoo langen duur is of aanhoudend wederkomt, doch zulks is veel meer eene reden om ons te verheugen; want, gelijk de H. Franciscus van Sales zegt, »als de duivel niet ophoudt aan de deur onzes harten te kloppen, dan is zulks een teeken, dat hij er nog niet binnen is." — Ook weten wij dat de grootere hevigheid der bekoring ons aanspraak moet doen maken op grootere genade en krachtiger bijstand

van boven. Door het gebed, door het eenvoudig aanroepen der heilige namen, neigen wij Jesus en Maria en den ganschen hemel tot onze hulp. Een woord, een kreet des harten, een blik ten hemel, eene enkele verzuchting, — en de krachten Gods staan ter onzer beschikking. Ja, God zelf strijdt met ons, want onze vijanden zijn zijne vijanden en onze zegepraal is zijne verheerlijking. Op zekeren dag werd de H. Catharina van Siena allerhevigst door den duivel aangevallen, en, hoe edelmoe- dig zij ook streed, de bekoring bleef uren en uren met onverminderde woede aanhouden. Eindelijk zegepraalde zij over haren vijand. Toen nu de bekoring voorbij was, verscheen haar de goddelijke Bruidegom harer ziel, en Catharina, hem ziende, klaagde met bitterheid: Waar waart gij, o mijn Verlosser! gedurende mijnen bangen strijd? Waarom hebt gij mij alleen gelaten, en kwaamt gij niet om mijne vijanden te verjagen? — Mijn kind! aldus antwoordde de Heer, hoe kunt gij zoo spreken? Was ik dan niet in uw hart om u staande te houden? Ik streed met u en voor u: want altijd, zoo ging Jesus voort, ben ik bij de lijdenden en bij de strijdenden. — Dit laatste woord zij onze troost in het lijden der bekoring en in den strijd tegen onze vijanden.

Ma

E

ria
min
heid
was
van
beza
stoo
strij
dige
zali
wat
de l
ten
die
wel
zijn
dat
verl
strij
naa
dat
over

IIe PUNT.

Maria verleent ons haren Altijddurenden Bijstand in onze dagen van strijd en bekoring.

Een dubbel voorregt was door God aan Maria geschonken: zij was vrij van alle, zelfs de minste, zondesmet en zij bezat tevens de volheid der genade. Om dit tweevoudig voorregt was haar gemoed volkomen rein: vrij zijnde van alle ongeregelde neigingen en hartstogten, bezat zij altijd en overal eene stille en onverstoorde zielerust en kende zij niet den bangen strijd der bekoringen, die zoo vaak den inwendigen vrede aan onze ziel ontrooven en onze zaligheid in gevaar brengen. Datgene toch wat ons het ongelukkigst maakt, is, dat wij de heerschappij over ons zelve aan onze driften en booze neigingen laten: buigt men voor die vijandinnen het hoofd, dan wordt men weldra, hoe gelukkig men overigens moge zijn, een ellendig en rampzalig mensch, omdat de vrede des harten, door akelige onrust, verbannen wordt en men in onvermijdelijken strijd komt met God, met zich zelve en den naaste. Wij behoeven echter niet te vreezen, dat wij, door onze geestelijke tegenstanders, overwonnen en ten val gebragt zullen worden,

indien wij de middelen ter zegepraal, door God ter onzer beschikking gesteld, aannemen en benuttigen. Onder die middelen is er geen zoo krachtig en zoo heilzaam als de aanroeping van Maria, de Moeder van Altijddurenden Bijstand. Zij toch is de alvermogende Koningin van hemel en aarde, den kop der helsche slang heeft zij verplet en hare dienaaren en dienaressen weten door ondervinding, dat hun de zegepraal over hunne vijanden gemakkelijk is, als zij tot Maria hunne toevlugt nemen. Met regt zegt daarom de H. Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. Hoofdst. II. § 2.*) „indien alle menschen deze Koningin, die vol is van goedertierenheid en teederheid, beminden, en indien zij, in hunne bekoringen, altijd en dadelijk tot haar hunne toevlugt namen, zou men dan wel ooit iemand ten val zien komen? Zou men dan wel ooit iemand verloren zien gaan? Hij alleen bezwijkt en gaat verloren, die zich niet aan Maria aanbeveelt.”

Ontelbaar en veelsoortig zijn onze bekoringen: alle echter spruiten voort uit drie voorname bronnen: uit de hoovaardij des levens, uit de begeerlijkheid der oogen en de begeerlijkheid des vleesches. De hoovaardij des levens, die niets anders is dan eene overtollige en bovenmatige zelfverheffing, is veel alge-

meener dan men wel pleegt te denken. De meeste menschen willen meer schijnen dan zij zijn, en velen laten zich alles voorstaan op ingebeelde eigene grootheid: Zij verheffen zich boven anderen in den waan huns harten, zij maken aanspraak op ijdele eer en op den lof van anderen. Zij zijn zelfzuchtig tot in de geringste zaken en vloeijen over van eigenliefde. De minste oneerbiedigheid, de kleinste miskenning, een enkel woordje zonder eenige kwade bedoeling gesproken, een gebrek aan voorkomendheid of oplettendheid jegens hen, zijn genoeg, om hen tegen anderen te verbitteren, om hen ontevreden, onrustig, gejaagd en opgewonden te doen worden en om hunne ziel aan vreesselijke bekoringen open te stellen.

Deze hoovaardij des levens toont zich niet zelden, bij brave en naar den schijn godsdienstige personen op eene geheel andere wijze. Zij zoeken zich zelve in de godsvrucht, en hunne eigenliefde vindt haar voedsel in hunne godsdienstige oefeningen. God is niet het eenige doel wat zij zoeken: ijdele menschenlof, de achting van anderen, een geheim verlangen gezien, opgemerkt en geprezen te worden, zijn dikwijls de voornaamste drijfveeren hanner handelingen. Anderen zijn vol eigenzinnigheid in het geestelijke, kennen de ware onderwer-

ping aan den biechtvader niet, stellen zich niet gerust op het woord van hunnen zielbestierder, als op het woord van God zelven, en martelen zich zelven af door eeuwige angsten en droevige vrees.— Nog bestaat er eene andere soort van geestelijke hoovaardij: trouwens er zijn menschen, die de geheimen Gods willen doorgronden: in plaats van de fakkel des geloofs, in den duisteren nacht dezer wereld en onzer onwetendheid zoo helder glanzend, te volgen, laten zij zich door het schemerende dwaallicht der menschelijke rede en door het natuurlijk verstand geleiden. Zware aanvechtingen tegen de waarheid en bekoringen tegen het geloof zijn de gewone en welverdiende straf dier, op hoovaardigheid gegronde, vermetelheid.

Dat zij, die deze hoovaardij des levens of derzelver gevolgen in zich erkennen, niet wanhopen. Maria, de Moeder van Altijddurenden Bijstand, zal hen, in den geestelijken strijd tegen de hoovaardij des levens en de daaruit voorspruitende bekoringen, ondersteunen en hun den zegepalm doen verkrijgen, indien zij vertrouwend en nederig zich wenden tot haar. Terwijl zij hier op aarde leefde was zij een toonbeeld van nederigheid: zij was nederig in hare gedachten en in hare woorden,

want
ren
aan
heid
getu
zuiv
zij
ned
hee
dur
die
aan
sch
I
bar
zijn
aan
tev
ov
wi
aa
af
de
wi
of
w
A
va

want zij noemt zich de dienstmaagd des Heeren en in haren lofzang MAGNIFICAT geeft zij aan God alleen de eer en den lof harer grootheid; en hoe nederig zij was in hare werken, getuigen haar bezoek aan Elisabeth en hare zuivering in den tempel. Vooral echter heeft zij uitgemunt door de bewonderenswaardige nederigheid van haar geloof. Door dat alles heeft Maria verdiend de Moeder van Altijddurenden Bijstand te worden voor al degenen, die, in den strijd tegen de hoovaardij, zich aan hare voorspraak aanbevelen en hare bescherming inroepen.

De begeerlijkheid der oogen, even vruchtbare bron van bekoringen, doet den mensch zijn geluk zoeken in de valsche goederen der aarde en maakt hem hebzuchtig. Niet meer tevreden met het noodzakelijke, zoekt hij het overbodige en heeft nimmer genoeg; en terwijl hij zich door de gierigheid vastkluistert aan zijn eigen goed, benijdt hij door lage afgunst de welvaart van anderen. De rust, de gezondheid, het geweten, de ziel, de eeuwigheid, alles wordt aan dien afgod geslagtofferd. — Hoe weinig gevaar loopen de trouwe dienaars en dienaressen der Moeder van Altijddurenden Bijstand, van onder de aanvallen dezer begeerlijkheid te bezwijken! Maria

was volmaakt onthecht van al het aardsche, en altoos tevreden en gelukkig in hare armoede. Hoe zwaar en talrijk hare beproevingen waren, nooit verloor zij de rust der ziel of het vertrouwen op God. Ter belooning harer onthechting, heeft God haar de magt gegeven, om, door haren Bijstand, die deugd aan hare kinderen te verleen.

De zwaarste en de meeste bekoringen komen voort uit de begeerlijkheid des vleesches, welke allen kinderen van Adam is aangeboren. De braafste en onschuldigste personen worden door dien vijand bekoord. O wat eene plaag voor eene Godminnende ziel, die eene heilige voorliefde voor de kuischheid bezit! Doch hoe geweldig de strijd zij, hoe hevig de bekoringen woeden, Maria's Bijstand is en blijft magtiger dan de kwade begeerlijkheid. Zij, de Maagd der maagden, zal hare kinderen nimmer verlaten, maar hen aanmoedigen tot zelfversterking en waakzaamheid, om de bekoringen te voorkomen, en in het bange uur van den strijd zal zij hen dermate bijstaan, dat zij zegepralen onder hare moederlijke bescherming.

Ve
o m
van
vuri
sche
gelij
vers
gesc
over
krijg
in d
gew
enk
jare
in h
beg
sch
gee
Wa
de
alt
zijn
en
ho
lig

GEBED.

Vertrouwend kom ik mij aanbevelen aan u, o magtige Vrouwe en goedertieren Moeder van Altijddurenden Bijstand! en met al de vurigheid mijner ziel smee ik u om uwe bescherming. Ik weet dat gij, om uwe onvergelykelijke magt, voor de vijanden mijner ziel verschrikkelijk zijt als een leger in slagorde geschaard, en daarom hoop ik de zegepraal over hunne woede door uwen Bijstand te verkrijgen. Door mij zelven toch vermag ik niets in den geweldigen strijd, waarin ik dagelijks gewikkeld word. De bekoringen laten mij geen enkelen dag rust, en in plaats dat zij met de jaren verminderen, voel ik dat zij dagelijks in hevigheid toenemen. De prikkel der kwade begeerlijkheid blijft immer even sterk en even scherp, en de strijd van het vleesch tegen den geest blijft met ongekende woede aanhouden. Wat zal er geworden van mij, o Maria! indien de Bijstand, dien gij mij verleen kunt, niet altijddurend is, gelijk mijne bekoringen dat zijn? Gij kent mijne diepe zwakheid, o Moeder! en mijne geneigdheid ten kwade; gij weet hoe spoedig mij de moed ontzinkt, en hoe ligtvaardig ik bij de bekoringen stilsta en voor

de aanvallen mijner vijanden bezwijk. Zonder uwen Bijstand, ik moet het erkennen, is de zegepraal mij onmogelijk en mijn ondergang zeker. Verlaat dan niet uw kind, o Maria! dat op u vertrouwt en van uw vermogen bij Jesus de overwinning over zijne vijanden verwacht. Versterk mijn vertrouwen op uwe voorspraak en uwen Bijstand, en geef toch dat de menigvuldigheid en de hevigheid der bekoringen mij niet kleingeestig en moedeloos maken. Herinner mij in het uur des gevaars, dat gij mijne minnende Moeder zijt en met bezorgdheid over mij waakt; doe mij er aan denken, dat de heilige naam van Jesus, uwen Zoon, en uw gezegende naam, o Maria! mij zeker over de bekoring zullen doen zegepralen, en dat zij, die hun vertrouwen op u stellen, niet kunnen overwonnen worden. En omdat de ondervinding mij geleerd heeft, dat de val bijna zeker is, wanneer men de bekoring niet in haar eerste begin tegengaat en men draalt om ze te bestrijden, verzoek ik u allerdringendst, dat gij, door uwen Bijstand, mij eene zoo groote en zorgvuldige waakzaamheid over mij zelven gelievete bezorgen, dat ik de bekoring, dadelijk en zoo spoedig zij opdaagt, bemerke en zonder toeven bestrijde. Dan ben ik zeker, dat de

over
ik
zwa
tijde
strij
vru
ove

overwinning aan mijne zijde zal blijven, dat ik na elken strijd de zegepalm zal kunnen zwaaijen, en dat ik eindelijk, door uwen Altijsdurenden Bijstand gesterkt, in den laatsten strijd zal zegepralen, om daarna de eeuwige vruchten mijner, door uwen Bijstand behaalde, overwinningen te gaan smaken. Amen.

EEN EN TWINTIGSTE PAG.

DE SCHOONSTE LELIE

OF

MARIA IS DOOR HAREN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND
DE BESCHERMSTER DER KUISCHHEID.

Præclara custos virginum.

Gij, o Maria! zijt de voortreffelijke
beschermster der maagden.

I^e PUNT.

**Voortreffelijkheid van Maria's kuisch-
heid.**

Maria was, in de eeuwige raadsbesluiten Gods, voorbeschikt om de Moeder van het menschgeworden Woord des Vaders te worden: daarom moest zij eene allerzuiverste Maagd zijn. Immers als Jesus zich, door zijne menschwording, zoo allerinnigst met Maria wilde vereenigen, moest die wonderbare vereeniging wel gegrond zijn op eene zoo volmaakt mogelijke gelijkvormigheid, en de grondslag dier gelijkvormigheid kon geen andere zijn dan de heilige zuiverheid, wijl men door geene

andere deugd zooveel gelijkheid verkrijgt met Jesus, den Bruidegom der maagdelijke zielen, als door de kuischheid. Deze lelieblanke deugd vormt dan ook het hoofdkenteeken, het karakter, der Moedermaagd: geene harer deugden verdient zoozeer onze bewondering als deze; geene deugd heeft zij meer bemind dan de kuischheid. Het is hare zuiverheid, zegt de H. Bernardus, die haar welgevallig heeft gemaakt in Gods oogen, en die den eeuwigen Zoon Gods in haren schoot heeft doen nederdalen, gelijk de Kerk zelve verklaart: O heilige en onbevleete maagdelijkheid van Maria boven allen lof zijt gij verheven, omdat gij hem, dien de hemelen niet omvatten kunnen, in uwen schoot hebt gedragen. (*Offic. Eccl.*)

De gave der kuischheid was in den hoogsten graad door God aan Maria geschonken. Ten gevolge harer Onbevleete Ontvangenis, kende zij niet den opstand van het vleesch tegen den geest; zij was niet onderhevig aan de veelvuldige bekoringen, welke ons aanhoudend aangrijpen, en haar gemoed bleef voor alle verleiding gesloten. Datgene echter wat ons de teedere liefde van Maria voor de kuischheid het duidelijkst openbaart, is, dat de Maagd, ofschoon niet onderhevig aan de aanvallen der kwade driften en bevrijd van

den prikkel des vleesches, ofschoon ongenaakbaar voor alles wat haren geest of haar hart bezoedelen kon, toch altijd, met de meeste bezorgdheid en omzigtigheid, over die deugd waakte, in volkomen afscheiding van de wereld leefde en alle behoedmiddelen tegen de zonde aanwendde. Het leven en de daden van Maria zullen ons daarvan overtuigen.

Maria beminde de maagdelijke zuiverheid van af het oogenblik dat zij derzelver waarde kende, zij beschouwde ze als haar edelst sieraad, en reeds op den jeugdigen leeftijd van drie jaren, offerde zij zich zelve aan God op door de eeuwige gelofte van kuischheid. Hare toewijding aan God door die gelofte verplichtte haar al de dagen haars levens door de bewaring dier verheven deugd te heiligen, nooit eenig genot aan hare zinnen toe te staan, om des te zekerder een leven des geestes te leiden; nooit haar hart te verdeelen, om alleen aan God te behagen; nooit naar de stem der wereld of des vleesches te luisteren, om des te getrouwer de roepstem van haren Welbeminde te volgen. Zoo begreep zij vóór alle anderen, en, gelijk de H. Alphonsus zegt, (*Heerl. van M. II. Deugden v. Mar. § VI.*) zonder iemands raad ingewonnen of iemands voorbeeld gezien te hebben, het groote woord

der maagdelijke zuiverheid, nog voordat de goddelijke Verlosser dat woord had uitgesproken: zoo omhelsde zij de hemelsche deugd van kuischheid, welke het ligchaam als vergeestelijkt en den mensch verengelt, nog voordat de waarde en de verhevenheid dier deugd door Christus aan de wereld geopenbaard was; zoo trachtte zij de verdiensten der zuiverheid te verwerven, nog voordat haar goddelijke Zoon de belooningen dier deugd had doen kennen; zoo plantte Maria, volgens het woord van den H. Ambrosius, (*Instit. virg. c. V.*) het lelieblanke vaandel der kuischheid en opende den maagdelijken weg, waarlangs de zuivere zielen tot het Lam Gods gevoerd worden, om het in den hemel juichend te volgen. — Maar ofschoon Maria verrijkt was met al de gaven en voorregten der onschuld, leefde zij als hadde zij alle gevaren te duchten. Aanhoudend hield zij zich bezig, zegt de H. Ambrosius, (*l. cit.*) met de dienst van het huis des Heeren, en zoo ijverig was zij daarbij, als hadde zij zich door die bezigheden tegen de gevaren der ledigheid moeten verdedigen. Daar, in Jerusalems tempel, had zij God alleen tot getuige harer gedachten en leefde in eene heilige verwijdering, in eene gelukkige onwetendheid, van al die vertrouwelikheden en

te teedere vriendschapsbetrekkingen, waarin het zoo moeilijk is, om alle te groote vrijheden, alle te innige gemeenzaamheden en alle gevaarlijke ligtzinnigheid verre te houden. Verpligt haar de noodzakelijkheid haar gewoon stilzwijgen te verbreken, dan spreekt zij met heilige schuchterheid en is bevreesd iemands blikken op zich te trekken. *Intenta operi, verecunda sermone, arbitrum mentis solita Deum, non hominem querere.* Beschouwen wij haar in de heilige eenzaamheid, waar Gods afgezant haar de blijde boodschap komt brengen. Nooit, zoo gaat de H. Ambrosius voort, verscheen er een man in die afzonderingsplaats: een aartsengel slechts kan er in doordringen, en hij vindt haar alleen, zonder gezellinnen, als vreesde zij, dat hare ooren door een al te menschelijk of door een ijdel gesprek getroffen zouden kunnen worden. *Sola in penetralibus quam nemo virorum viderit, sola sine comite, sola sine teste, ne quo degenerare depravaretur affatu.* Met welke teedere liefde, met welk een heilig welbehagen, moet God hebben nedergezien op de zuivere dochter van Sion, die, getrouw aan de inspraken zijner genade, door de beoefening der verhevenste deugden zich tot het grootste aller wonderen, tot het goddelijk moederschap, voorbereidde op eene wijze,

welk
moes
waar
mind
In
lente
de l
heid
zijn
moes
die,
en
bloes
en
in d
aard
natu
Aa
blan
maa
de l
volk
aanz
maa
echt
dier
grip
tot

welke, schijnbaar, haar daarvan verwijderen moest, en in eenen tijd, waarin de hooge waarde en de voortreffelijkheid der kuischheid minder erkend werden.

In alle jaargetijden, ook in het midden der lente, is de roos altijd geurig en welriekend, de lelie altijd schoon en heerlijk; de frischheid, de kleurengloed, de geur dier bloemen zijn altijd bewonderenswaardig, en oneindig moet de magt zijn des goddelijken Scheppers, die, uit een harden en doornachtigen struik en uit eene dorre aarde, zulke prachtige bloemen kan doen ontspruiten. Schooner echter en heerlijker moeten deze bloemen schijnen in den guren wintertijd, wanneer de verharde aardkorst geene planten kan voeden en de natuur van haren schoonsten tooi beroofd is.

Aan eene geurige roos, aan eene zilverblanke lelie, in den winter ontluikend, is de maagdelijke zuiverheid van Maria gelijk. Vóór de komst des Verlossers en bij het zinnelijke volk der Joden stond de kuischheid niet in aanzien; de gewoonte en de welvoegelijkheid maakten het huwelijk als verplichtend. Maria echter begrijpt de geheimen Gods en de waarde dier deugd, en, zich verheffend boven de begrippen van haren tijd, kiest zij de kuischheid tot haar aandeel. Door goddelijke tusschen-

komst treedt zij later in het huwelijk, en omdat hare stamgenooten te Nazareth omtrent hare gelofte, welke alleen aan Joseph bekend is, onwetend blijven, stelt zij zich daardoor aan de verachting van allen bloot: bij de Joden toch werd de kinderloosheid in het huwelijk aangezien als eene straffe Gods. Aan het oordeel der menschen laat zij zich niets gelegen liggen: zij zoekt eenig en alleen datgene wat aan God behaagt. Maria en Joseph bieden dan elkander de lelie hunner maagdelijke zuiverheid aan; en die twee leliën, door beiden aangeboden, door beiden aangenomen, en te zamen vereenigd in een geheimzinnigen ruiker door den band der onderlinge getrouwheid, vormen geheel hun huwelijk. *In eo connubio et virginitas nupsit.* (Gerson.)

De edelmoedige liefde van Maria voor de kuischheid werd beloond door het hoogste geluk en de grootste waardigheid, welke God aan een schepsel kan schenken, door de onvergelykelijke waardigheid van het goddelijk Moederschap. — God zendt haar eenen aartsengel, om haar met zijne plannen en raadsbesluiten bekend te maken, en haar het groote geheim der menschwording van het eeuwige Woord in haren zuiveren schoot voor te stellen. Eene moeijelijkheid biedt zich aan: Maria weet niet

hoe zij Moeder kan worden zonder tevens op te houden Maagd te zijn. Daarom ondervraagt zij met zedige bescheidenheid den haar toegezonden Aartsengel: »Hoe zal dit geschieden, dewijl ik geen man bekenne?» Door dat woord duidt zij hare onverbreekbare gelofte van kuischheid aan en geeft zij duidelijk te kennen, gelijk de H. Alphonsus met den H. Gregorius van Nyssa opmerkt, dat zij liever aan het goddelijk Moederschap verzaken wil dan aan hare maagdelijke zuiverheid. *Quomodo fiet?*

O edelmoedig besluit! o edelmoedige uitboezeming van een maagdenhart! O heilige kuischheid! welk edeler offer is ooit u opgedragen geworden? Van de eene zijde biedt zich, aan Maria's geest, de glorie van het goddelijk moederschap aan, en van de andere zijde het mogelijke verlies eener deugd, die haar allerdierbaarst is; en, zonder een enkel oogenblik te aarzelen, geeft zij de voorkeur aan de genade, die haar heiligt, boven de genade, welke haar verheft; aan de hoogere volmaaktheid boven de hoogere waardigheid. Zij wil liever welgevallig zijn dan gebieden aan God; zij verzaakt liever aan de eer van zijne Moeder te worden dan op te houden zijne Bruid te zijn; zij bekreunt zich niet om

de allerhoogste verheffing , indien zij deze ten koste van de zuivere lelie harer maagdelijkheid zou moeten koopen; zij is bereid zich aan den wil des Heeren te onderwerpen , maar verlangt na te komen wat zij God beloofd heeft. Door eene bijzondere beschikking Gods, spreekt de Aartsengel op zulk eene wijze , dat Maria in zijne woorden de gelegenheid moet vinden , om eene plegtige getuigenis harer gelofte af te leggen. Deze getuigenis , zegt Cornelius a Lapide, (*in h. loc.*) wilde God uit haren mond vernemen , om daarop aan de verdiensten dier edelmoedige gelofte de eer van het goddelijk moederschap te verleenen. — Eene andere belooning aan de vlekkelooze zuiverheid van Maria geschonken , is , dat zij ten allen tijde de beschermster en , gelijk de Kerk zegt , de glorieijke bewaarster der maagden zal blijven ; niet alleen moedigt zij , door haar voorbeeld , hare dienaren en dienaressen tot een kuisch en zuiver leven aan , maar zij verkrijgt hun ook door hare voorspraak en haren Altijdduren den Bijstand de edelste en voortreffelijkste aller deugden , de engelachtige deugd van zuiverheid.

Ma

D

verh

de r

Insta

beel

aller

een

heid

terer

van

toch

u to

mijd

ter i

wete

dan

dan

is ui

zond

eene

zeker

IIe PUNT.

Maria helpt ons door haren Altijddurende Bijstand in het bewaren der kuischheid volgens onzen staat.

De H. Ambrosius, in zijne allerschoonste verhandeling over de maagdelijkheid, spreekt de maagden van zijnen tijd aldus aan: (*De Instit. Virg.*) »Houdt altijd voor oogen het beeld der maagdelijkheid en des levens der allerzaligste Moedermaagd, waarin, als in een spiegel, al de bekoorlijkheden der kuischheid en al de schoonheden der deugd uitschitteren. In haar leven moet gij de voorbeelden van uw leven putten: dit volmaakte toonbeeld toch, deze levende leering aller heiligheid, zal u toonen wat gij verbeteren moet, wat vermijden en wat vreezen. De adel van den meester is de eerste reden om zich met ijver op de wetenschap toe te leggen: en wie is er edeler dan de Moeder Gods? Wie is schitterender dan zij, die door het eeuwig Licht tot Moeder is uitgelezen? Wie is er kuischer dan zij, die, zonder het verlies harer maagdelijkheid, aan eenen zoon het leven gegeven heeft?» O voor zeker! velen worden door de overweging der

voorbeelden van haar, die door de bekoorlijkheden harer kuischheid de blikken Gods op zich getrokken heeft, in de beoefening der kuischheid gesterkt; want het is onmogelijk dat men denke aan de vlekkelooze reinheid van Maria, zonder den heilzamen invloed harer zuiverheid te ondervinden. Het is door het voorbeeld van Maria dat de maagdelijkheid, dat groote woord van Jesus, dat een ieder niet verstaan kan, duidelijk en klaar, zoet, aangenaam en bekoorlijk wordt. Is het niet omdat zij aangetrokken worden door hare voorbeelden, dat zoovele Christenen de heilige kuischheid als hun aandeel verkiezen; is het niet door de vlekkelooze Moedermaagd, dat ontelbare maagden, hare kinderen geworden, tot voor den glorietroon des eeuwigen Konings gevoerd zijn en nog gevoerd worden? Ja, tot aan de voltooiing der tijden zullen de maagden den tempel van God op aarde, de Heilige Kerk, door hare kuischheid blijven versieren en opluisteren, omdat het voorbeeld van Maria eene voortdurende aanmoediging wezen moet voor alle kinderen Gods.

Is het voorbeeld van Jesus' Moeder eene zoo krachtige opwekking tot een kuisch en engelrein leven, hare voorspraak, haar Altijdduren-

de B
daar
ren,
blijv
besch
dat
Gods
krach
tot o
te ve
spraa
gebe
delij
nieuw
ven
liefde
En o
word
Ma
haar
kind
uitm
betro
onze
wij h
ten
volg

de Bijstand, is daartoe het beste middel. Van daar dat alle dienaren en dienaressen des Heeren, die zuiver naar ziel en ligchaam willen blijven, hunne kuischheid onder de hoede en bescherming van Maria plaatsen. Zij erkennen, dat zij niet kuisch kunnen leven tenzij door Gods genade; maar zij weten ook, dat het krachtigste middel, om eene heilige voorliefde tot de zuiverheid en de gave der kuischheid te verkrijgen, in de bescherming en de voorpraak van Maria gezocht moet worden. De gebeden, die men met dat einde tot de goddelijke Moedermaagd rigt, zijn zoovele vernieuwingen van het besluit om kuisch te leven en zoovele verzekeringen van de opregte liefde, welke men der zuiverheid toedraagt. En die gebeden zouden door Maria verworpen worden! Onmogelijk!

Maria beminde de engelachtige deugd als haar edelst sieraad: zij verlangt dus ook hare kinderen in de beoefening dier deugd te zien uitnunten. Wanneer wij dan, in welke levensbetrekking wij ons ook mogen bevinden, in onze bekoringen ons wenden tot haar; indien wij haar smeeken om haren magtigen Bijstand, ten einde, daardoor gesterkt, de zuiverheid volgens onzen staat te bewaren, zal zij wel-

willend ons bijstaan en ons de genade verwerven om, in onzen dagelijkschen strijd tegen de booze begeerlijkheid, te zegepralen. Ter belooning harer kuischheid heeft God haar de magt gegeven, om hare kinderen in het bezit dezer edele deugd te bevestigen, en om de liefde tot de zuiverheid te doen wedervinden aan hen, die, na het verlies hunner onschuld, zich aan haren moederlijken en Altijd-durenden Bijstand aanbevelen.

Vergeeten wij echter niet, dat Maria niet alles alleen doet, en dat de genade, welke zij ons verkrijgt, en de Bijstand, welken zij ons verleent, onze medewerking vorderen. En deze onze medewerking moet daarin bestaan, dat wij, in het diepe bewustzijn onzer aangeboren zwakheid, alle gevaren en gelegenheden tot zonde, naar ons best vermogen, vlugten. Indien wij toch aan de gevaren ons blootstellen en in de gelegenheden tot zonde voortleven, vrijdelen wij de goede bedoelingen van Maria en berooven wij ons van hare bescherming. En wijl de vlugt der gevaren en zondige gelegenheden onmogelijk is zonder de versterking der zinnen en de christelijke waakzaamheid, moeten wij aanhoudend letten op de gedachten van onzen geest, op de voorstellin-

gen on
ons ha
en vo
teugel
kan, a
als wi
ten m
derzel
rig zij
de ge
werke
zwaan
bezwij
beves
duren
verkn
en d

O
zuiv
uwe
heid
ned
zoo
eige
woe

gen onzer verbeelding, op de begeerten van ons hart en de aandoeningen van ons gemoed, en voornamelijk onze uitwendige zinnen be- teugelen. Dit alles echter is onbestaanbaar en kan, althans op den duur, geen stand houden, als wij niet dikwerf tot de heilige Sakramen- ten naderen, om daarin de genade, als in derzelver bron, te putten, en als wij niet vu- rig zijn in het gebed. Willen wij echter met de genade, ons door Maria verkregen, mede- werken, dan kunnen wij verzekerd zijn, dat de zwaarste bekoringen, in plaats van ons te doen bezwijken, onze deugd zullen versterken en bevestigen, omdat Maria door haren Altijd- durenden Bijstand, ons de zegepraal zal doen verkrijgen, ondanks de woede onzer vijanden en de menigvuldigheid der gevaren.

GEBED.

O Toonbeeld der kuischheid, Spiegel der zuiverheid en Koningin der Maagden! die, door uwe vlekkelooze reinheid en door de volmaakt- heid uwer deugd, de oogen Gods op u hebt nedergetrokken, zie neder op uw kind, dat zoo aanhoudend moet worstelen tegen zijne eigene en allerdiepste zwakheid en tegen de woede zijner vijanden. Mijn hart, o Moeder!

is een peillooze afgrond van ellende, allersterkste driften verontrusten mijne ziel, allerlaagste neigingen wonen in mij en al de zintuigen mijns ligchaams voeden mijne booze begeerlijkheid. En buiten mij, hoevele dreigende gevaren! Wat zal er van mij geworden? He-laas! staande blijven kan ik niet, tenzij op voorwaarde dat gij mij ondersteunt. Maar kan ik aanspraak maken op uwe moederlijke bescherming en uwen Altijddurenden Bijstand? Moet ik niet vreezen, dat ik, door mijne eigene schuld, daarvan verstoken zal blijven? Neen, ik kan het mij zelven niet ontveinzen: uwer bescherming heb ik mij onwaardig gemaakt. Doch dit troost mij, o heilige en zuivere Moedermaagd! dat gij niet ziet naar verdiensten en niets anders vraagt dan een goeden wil. Dien goeden wil bezit ik 'thans, want gaarne wil ik medewerken met de genade; gaarne alle gevaren en gelegenheden, welke ik vermijden kan, vlugten; mij zelven bewaken en bestrijden; in de heilige Sakramenten en in het gebed de kracht ter zegepraal zoeken; en, vooral in het uur der bekoring, mij aan uwen Altijddurenden Bijstand aanbevelen. Versterk, o Maria! en bevestig mijnen goeden wil en mijne goede voornemens, en geef dat ik voortaan in zuiverheid volgens

mijnen staat leve. O hoe gerust zal mijne ziel, hoe kalm mijn gemoed, hoe rein mijn geweten wezen, als ik, door uwen Altijddurenden Bijstand ondersteund, de mij nog restende levensdagen door de beoefening der engelachtige deugd zal heiligen! Hoe zalig zal ik wezen op mijn sterfbed, als ik voortaan altijd zoo leve, dat ik vrij blijve van alle overtredingen van dit groote gebod der zuiverheid! Van u, o Maagd der maagden! verwacht ik dit geluk: gij zijt mijne hoop, gij zijt mijne beschermster, gij mijn bijstand. Strijd dan met mij, o goddelijke Moedermaagd! en verleen mij uwen magtigen en Altijddurenden Bijstand, opdat ik de lelie der kuischheid, de schoonste aller leliën, ongeschonden beware en zoo leve, dat ik het goddelijk Lam in den schoonen hemel in eeuwigheid moge volgen. Amen.

TWEE EN TWINTIGSTE PAG.

DE BALSEM DER VERTROOSTING

OF

MARIA'S ALTIJDDURENDE BIJSTAND IN TIJDE-
LIJKEN NOOD.

Esurientes implevit bonis.

De hongerigen heeft hij met goe-
deren vervuld.

I^e PUNT.

Grootheid van den tijdelijken nood van
Maria en hare onderwerping aan
Gods heiligen wil.

Jesus, de Koning van hemel en aarde, heeft de armoede tot zijn aandeel en zijn erfdeel verkoren. En welk eene armoede! Hij wordt geboren in een ellendigen stal; een handvol stroo in eene dierenkrib is zijn rustbed; verscheurde en armoedige windelen zijn zijne kleeding. Later leeft hij in de uiterste armoede, te midden van het heidensch Egypte, of in de zwaarste vermoeijenschappen, welke de arbeid kan veroorzaken. Treedt hij in zijne

drie laatste levensjaren op als Leeraar en Wonderdoener, gehoorzamen alle krachten der natuur aan zijn woord en zijne wenken, zaait hij zegeningen op al zijne wegen, dan blijft hij toch immer in den grootst mogelijken tijdelijken nood voortleven. De vogelen des hemels hebben hunne nesten, de vossen der aarde hunne hollen, maar de Zoon des menschen heeft geen steen, om er zijn hoofd op te rusten en geen penning om de rijksschatting te betalen; en na zijnen dood zullen zijne vrienden en leerlingen het lijnwaad moeten betalen, waarin zijn aanbiddelijk ligchaam gewikkeld zal worden.

De heilige Moeder van Jesus bezat de grootste gelijkvormigheid met haren goddelijken Zoon: de armoede, de ontberingen, de tijdelijke nood, moesten dus ook haar aandeel wezen. Hare koninklijke familie was van hare vroegere grootheid vervallen; de bezittingen, welke hare ouders haar nagelaten, en de aanzienlijke giften, welke de Wijzen uit het Oosten aan het lieve Jesuskind aangeboden hadden, werden, volgens de verzekering van den H. Bonaventura, (*Medit. de vita Christi.*) en van den H. Alphonsus, (*Heerl. v. M. II. Deugd. v. M. § VII.*) door Maria aan de armen ge-

schonken. Toen dan weldra de vervolging tegen Jesus, haar kind, losbrak, was Maria van alles beroofd wat noodig was, om in de bestaande behoeften te kunnen voorzien. En hoe menigvuldig moesten die behoeften niet wezen op de lange reis van Judea naar Egypte! Hoe nijpend en folterend moet hare armoede in dit land der ballingschap niet geweest zijn gedurende de zeven jaren, welke zij daar doorbragt? Hoeveel moet Maria, door alle soort van ontberingen, niet geleden hebben op de lange en vermoeijende reizen, welke zij, in teederen leeftijd, in de ongunstigste jaargetijden en in de bezwarendste omstandigheden, moest ondernemen? Hoe zwaar moeten de lasten der armoede ten allen tijde haar gedrukt hebben, wjl de aanhoudende handenarbeid van Jesus en Joseph het eenige middel van bestaan was voor het heilig huisgezin van Nazareth?

De kwellingen, die Maria's leven verbitterden, bepaalden zich echter niet bij die, uit hare armoede voorspruitende, ontberingen. Haar lijden was veelzijdig, hare beproevingen waren menigvuldig. Denken wij hier een oogenblik aan den weedom, die haar hart vervulde, en aan de smarten, welke hare ziel doorvlijm-

den
dig
mis
we
loos
ver
—
den
tro
H.
en
We
zijn
zijn
br
De
gu
de
ha
ein
m
de
va
ne
d
m
ze
h

den, toen zij, drie dagen lang, de tegenwoordigheid van haren welbeminden Zoon moest missen, en niet wist of zij Jesus nog ooit zou wedervinden. Welke angsten, welke troosteloosheid, welk allerdiepst zieleleed moet dat verlies van haar kind haar berokkend hebben! — Een ander tijdelijk leed moest Maria ondergaan, toen haar kuische Bruidegom, haar trouwe verzorger en beschermer, de goede H. Joseph, haar door den dood ontruikt werd en zij als arme weduwe op aarde achterbleef. Wel is waar bleef Jesus haar bij, doch ook zijn tijd begon te naderen, en de drie jaren zijner prediking baarden bittere angsten en bragten kommervolle dagen aan voor Maria. De woede der vijanden van Jesus en de afgunst der Schriftgeleerden en Phariseën konden haar niet verborgen blijven en moesten haar elken dag het ergste doen vreezen. En eindelijk zegepraalde de boosheid: Maria zag met eigen oogen haren goddelijken Zoon den dood der misdadigers sterven; zij was getuige van zijne laatste smarten, zonder die te kunnen verzachten; zij was getuige van zijnen dood, zonder met hem te kunnen sterven, en moest nog lange jaren op aarde verblijven, zonder de vertroostingen zijner tegenwoordigheid te kunnen genieten.

Verwonderen wij ons niet over den tijdelijken nood, waarin Maria leefde, en over het veelvuldig leed, dat God haar liet overkomen. Hoe verhevener toch de gunsten zijn, welke de Heer aan zijne kinderen mededeelt, en hoe grooter de gaven zijn, welke hij hun verleent, des te meer verveelvuldigt hij hunne beproevingen, des te zwaarder doet hij ze worden. Van daar dan ook dat Maria, juist omdat zij door God, boven alle andere schepselen, begunstigd en begenadigd was, juist omdat zij de Moeder was van den Verlosser en de Koningin van hemel en aarde, aan zwaardere beproevingen onderworpen werd en zoovele smartvolle dagen beleefd heeft. Zij was de Moeder, de vriendin van Jesus, en veel meer de vriendin van Jesus dan iemand anders; nu, waar Jesus is en naar den graad en de wijze dat hij er is, zijn er ook smarten en bitterheden. Maria heeft dan, zoowel door tijdelijken nood en aardsche kwellingen als door innig zieleleed, onzeggelijk meer geleden dan de andere heiligen.

De inwendige stemming, waarmede Maria het lijden aanvaardde, het geduld en de volmaakte onderwerping aan Gods wil, waarmede zij alle beproevingen omhelsde en verduurde,

ware
verd
en
voor
volk
tijde
aar
der
ord
doe
ont
L
he
eer
wa
zo
no
rin
be
V
ve
er
o
b
o
o
k
r

waren zoo aangenaam aan God, dat zij daardoor verdiend heeft de Troosteres der bedrukten en de Moeder van Altijddurenden Bijstand voor alle lijdenden te worden. Haar hart was volkomen vrij van alle verkleefdheid aan het tijdelijke en van alle gehechtheid aan het aardsche; zij stelde alleen prijs op de goederen der genade en de gaven der bovennatuurlijke orde en dorstte naar edeler schatten, dan die door roest verteerd, door dieven ontstolen of ontroofd kunnen worden.

Deze gemoedsstemming bragt in Maria eene heilige tevredenheid en eene volmaakte overeenstemming met Gods heiligen wil voort: zij was gelukkig in hare armoede, en genoot een zoeten inwendigen vrede in allen tijdelijken nood, beklaagde zich nooit over hare ontberingen en steunde, te midden van de zwaarste beproevingen, op de Voorzienigheid van den Vader, die in de hemelen is, die de leliën des velds kleedt en de vogelen der lucht spijsigt, en die den zijnen nimmer het noodige zal laten ontbreken. Wel verre van aan anderen iets te benijden van hetgene zij bezaten, wist zij ongetwijfeld dikwijls de gelegenheid te vinden, om van het weinige, waarover zij beschikken kon, nog iets af te zonderen voor armen, die nog armer waren dan zij zelve was. Zoo

leefde Maria, in het nederig timmermanshuisje van Nazareth, veel vrijer van zorgen en veel genoegelijker dan de rijke der wereld te midden van zijne schatten. Deze toch kunnen den mensch het geluk en den vrede niet bezorgen, want hoe meer hij bezit, hoe minder hij te verzadigen is; zij ontnemen veeleer den vrede, omdat de rijken aanhoudend gefolterd worden, door de vrees van te verliezen wat zij bezitten en door de begeerte naar immer grootere en grootere rijkdommen. —

Diezelfde onderwerping aan Gods beschikkingen en diezelfde tevredenheid met zijn aanbiddelijken wil bleven Maria bij in de overige beproevingen, welke God haar toezond, en zoowel het overlijden van den H. Joseph als de smartvolle en schandelijke kruisdood van haren goddelijken Zoon vonden haar onwankelbaar in het geduld en in de liefde voor het lijden.

Welk een voorbeeld voor ons! Maar ook welk eene aanmoediging vinden wij in de heilige gemoedsstemming, waarmede Maria alle lijden aanvaardde en allen nood verduurde. Door de verdiensten toch harer edelmoedigheid heeft zij de magt verkregen, om in allen tijdelijken nood, in alle droefenis en in allen kommer des levens, eene overvloedige bron

van v
van A
kind

Ma

D
niet
ling
kru
intr
der
en
ver
wo
kel
vro
wo
no
zie
no
ri
ka
or
A

van vertroosting te openen en zelve eene Moeder van Altijddurenden Bijstand voor hare bedrukte kinderen te zijn.

IIe PUNT.

Maria troost en helpt ons door haren
Altijddurenden Bijstand in allen
tijdelijken nood.

Daar is niemand op aarde die het lijden niet kent, en die niet somwijlen door kwellingen en beproevingen bezocht wordt. Het kruis en het lijden nemen even gaarne hun intrek in de prachtige paleizen van de rijken der wereld, als in het hutje van den werkman en in de stulp van den bedelaar: het eenige verschil, dat er bestaat, is, dat de arme gewoonlijk het kruis en de beproeving gemakkelijker draagt dan de rijke, die, van af zijne vroegste jeugd, aan een weelderig leven gewoon is gemaakt. Het is waar, de tijdelijke nood en de ontberingen der armoede doen zich niet aan iedereen gevoelen, maar er zijn nog andere veel zwaardere kruisen en folteringen, waaraan niemand zich onttrekken kan. Doch welkdanig ook het lijden zij, dat ons treft, Maria weet ons daarin door haren Altijddurenden Bijstand te troosten en te hel-

pen, en zij is bij magte, om, te midden van de zwaarste beproevingen, ons een zoeten vrede te doen smaken en een waar geluk te doen genieten.

Inderdaad, de eerste en eenige voorwaarde van het ware geluk en den vrede is God te dienen en tevreden te zijn met Gods aanbiddelijken wil. Want neen, het ware geluk, de hemel op aarde, bestaat niet in het bezit van de goederen der aarde of in het genot van de vreugden der wereld, maar in de gerechtigheid, in den vrede des gewetens en in de vreugde van den H. Geest. (*Rom. XIV. 17.*) Trouwens wat kunnen alle wellusten en goederen der aarde baten, welk geluk kunnen zij aanbrengen, indien er strijd en oorlog in het hart woedt, indien het geweten door knaging en wroeging verscheurd wordt? Een stuk droog brood, gewonnen in het zweet des aanschijns en in vrede en rust gegeten, smaakt duizendmaal beter dan de beste en uitgezochtste spijs in angsten en onrust genoten.

Dien innerlijken vrede, die inwendige rust, kunnen wij in onzen tijdelijken nood en in de beproevingen des levens van Maria's Altijd-durenden Bijstand verwachten. Want is zij niet in waarheid, gelijk de H. Kerk haar noemt, de Troosteres der bedrukten? Heeft zij de

kwellingen en beproevingen, welke God aan zijne trouwste kinderen het overvloedigst toezendt, niet genoeg gesmaakt, om te weten wat lijden is, en om medelijden te hebben met ons? Indien wij dan in onzen nood, in onze ontberingen en droefenis haar om haren Bijstand smeeken, zal zij dien voorzeker niet weigeren. Zij zal, wel is waar, het lijden, dat ons drukt, niet altijd dadelijk wegnemen, want dikwijls kan het ons zalig zijn dat het blijve voortduren, maar zij zal den balsem harer vertroosting over ons gefolterd hart uitstorten, door ons te doen begrijpen en te doen gevoelen, dat het lijden ons geestelijk geluk en onze vereeniging met God bevordert. Een ware dienaar en eene trouwe dienaress der Moeder van Altijddurenden Bijstand kennen, te midden van de beproevingen dezer wereld, geene andere vrees dan de vrees des Heeren; zij kennen geene andere hoop dan de hoop op de zaligheid; zij weten dat zij niets te duchten en te vermijden hebben dan de zonde, niets te verlangen dan den hemel, niets te verliezen dan dit kommervol en ellendig leven, niets te verlaten dan dit rampzalig tranendal. Deze troostvolle gedachten worden, door den Bijstand van Maria, in hun gemoed onderhouden, bevestigen hen in de liefde en de

dienst des Heeren en doen hen in de tevredenheid met Gods wil den zoetsten vrede en de zaligste vreugde smaken. En zou de nood soms stijgen en alle uitkomst onmogelijk schijnen, dan zal Maria hun nog te verstaan geven, dat zonder Gods toelating geen haar van ons hoofd kan nedervallen.

De waarde der inwendige zielerust, door Maria aan hare kinderen geschonken, wordt nog verhoogd door de vreugde in den Heiligen Geest, welke zij hun verleent. Maar kan er vreugde zijn voor een lijder op aarde? Welke vreugde kan er voor mij bestaan, aldus sprak de oude Tobias tot den aartsengel Rafaël, voor mij, die in de duisternissen zit en het licht des hemels niet zie? Zeker, dat is een geheim, dat de wereld niet kent, maar de dienaars en dienaressen der Moeder van Altijddurenden Bijstand ondervinden het, dat het lijden dikwijls eene bron wordt van zoete vreugde. Of is het niet een genot voor een dienaar, dat hij met zijnen koning mag lijden? En zal het lijden dan niet in vreugde voor ons verkeer, wanneer Maria ons herinnert, dat Jesus, de koning der eeuwige glorie, en dat zij zelve, de Koningin van hemel en aarde, in denzelfden nood geleefd en hetzelfde lijden verduurd hebben? Daalt er niet eene zoete

blijd
bede
kwe
troo
beric
is w
God
war
in e
liev
arm
Zw
om
Jes
bei
hou
en
Ma
kw
ool
ver
he
de
in
da
lev
ge

blijdschap in ons hart neder, wanneer wij bedenken, dat Jesus en Maria nog zwaardere kwellingen doorstaan hebben dan wij? Hoe troostend wanneer men, door armoede en ontberingen getroffen, bij zich zelven denkt: 't is waar, ik ben arm en behoeftig; maar Jesus, Gods eeuwige Zoon, en zijne Heilige Moeder waren toch nog armer dan ik. — Ik woon in een slecht en bekrompen huis; maar mijn lieve Jesus en Onze Lieve Vrouw waren zoo arm, dat zij in een dierenstal woonden. — Zwaar moet ik werken en aanhoudend zwoegen om mijn brood te verdienen; maar mijn goede Jesus ook heeft den zwaren hamer en den beitel gehanteerd en ook Maria werkte aanhoudend. — Mijne kleederen zijn armoedig en in slechten staat; maar die van Jesus en Maria waren niet beter. — Honger en dorst kwellen mij; maar hebben Jesus en Maria die ook niet verduurd? — Ik word door elkeen verstooten en versmaad; maar was dit ook het lot niet van Jesus en Maria? — Zoo zal de Moeder van Altijddurenden Bijstand ons, in alle beproevingen des levens, doen begrijpen, dat het lijden ons maakt tot getrouwe en levende beelden van den Zoon Gods, en deze gelijkvormigheid met het Toonbeeld aller uit-

verkorenen zal ons eene hemelsche vreugde en een onuitsprekelijk genot verschaffen.

Ongetwijfeld, deze vreugde neemt het gevoel des lijdens niet weg. Wij zijn en blijven gevoelig daarvoor, want 's menschen hart is niet van ijzer en staal, en God, wel verre van de tranen te veroordeelen, welke men somwijlen in droevige oogenblikken weent, zendt vaak zijne Engelen om ze in gulden schalen op te vangen. Hij vraagt alleen dat wij niet morren tegen zijne vaderlijke Voorzienigheid, en met christelijk geduld en bovennatuurlijken moed de kruisen dragen, welke hij ons tot ons geestelijk welzijn, toezendt. En dien moed, dat geduld, ja, de liefde zelfs tot het lijden, zullen wij door den Altijddurenden Bijstand van Maria verkrijgen, indien wij haar met ijver en standvastigheid vereeren. En als het nu reeds een groote troost in het lijden is, een medelijdend hart te vinden, dat onze smarten begrijpt, wat een onuitsprekelijk zoete troost moet ons dan niet geworden, wanneer wij ons hart in het hart van Maria uitstorten. Ach! laten we dan steeds in allen tijdelijken nood en in alle beproevingen tot de goede Moeder van Altijddurenden Bijstand gaan: de aanroeping dezer goedertieren Vrouwe zal ons

heme
vinde

O
stan
zie
folte
bals
ziel
bep
gen
mij
mar
mij
ik
den
ze
Go
ve
ov
mi
ve
mi
te
go

hemelsche vertroostingen in het lijden doen vinden.

GEBED.

O magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand, liefderijke Troosteres der bedrukten! zie op mij neder, heb medelijden met mijn gefolterd hart en laat eenige droppelen van den balsem uwer hemelsche vertroostingen op mijne ziel nedervallen. Gij kent, o Moeder! de zware beproevingen die mij treffen, de teleurstellingen welke ik ondervind, de ontberingen die mij doen wegwijnen en de smarten die mij martelen. Ik vraag u niet, o Maria! dat gij mij van mijn lijden bevrijdt: het eenige, wat ik van u verlang, is, dat gij mij vertroost en dermate bijstaat in mijne kwellingen, dat ik ze verdrage met geduld en onderwerping aan Gods heiligen wil. Ik wil niet klagen over de veelvuldige beproevingen, welke God mij laat overkomen, want ik weet dat ze dienen tot mijne heiliging en tot vermeerdering mijner verdiensten; doch ik vrees, dat, bijaldien gij mij niet troosten bijstaat, mijn geduld spoedig ten einde zal loopen. vertroost mij dan, o goedertieren en magtige Maagd, door mij

meer en meer te doen gevoelen, dat het lijden noodzakelijkerwijze het aandeel wezen moet aller kinderen Gods. Vertrouwt mij, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! door de onderwerping aan Gods wil en eene heilige tevredenheid aan mijne ziel te schenken, door mij eene hemelsche vreugde in het lijden te doen vinden en mij, naar uw voorbeeld, de vernederingen en de smarten, de kwellingen en beproevingen, waarin ik leef, te doen beminnen. Denk aan de zwakheid van mijn hart, o genadenrijke Vrouwe! en zorg toch dat ik, door het ongeduld, de verdiensten van mijn lijden niet verlieze. Moge uw Altijddurende Bijstand mij zoo krachtig beschermen en aanmoedigen, en mij zoo aanhoudend het toonbeeld uwer deugden voorhouden, dat ik gelaten en geduldig blijve en het lijden als mijn wellust beschouwe. Dan, o Moeder! stem ik volgaarne er in toe, dat gij nog zwaardere kruisen en nog pijnlijker beproevingen over mij laat neêrkomen: want dat nieuwe lijden zal dienen om mij al inniger en inniger aan God te vereenigen en mij nieuwe parelen voor mijne gloriekroon te doen verkrijgen. Doch hierop reken ik, o Maria! dat gij mij niet verlaten zult en mij in al mijn lijden eene

Moeder
ven,
mij
verza
Amer

Moeder van Altijddurenden Bijstand zult blijven, en in elke smart en in elke beproeving, die mij treffen zal, mijn lijden zult lenigen en verzachten door den balsem uwer vertroosting. Amen.

PRIE EN TWINTIGSTE DAG.

HET DAGELIJSCH BROOD

OF

MARIA'S ALTIJDDURENDE BIJSTAND BEVRIJDT
ONS VAN DEN TIJDELIJKEN NOOD EN VAN
DE KWELLINGEN DES LEVENS.

Mala nostra pelle.
Verdrijf onze kwalen.

I^e PUNT.

In allen tijdelijken nood en in alle
kwellingen moeten wij ons ver-
trouwend tot de Moeder van
Altijddurenden Bijstand
wenden.

De bescherming, welke de Moeder van Al-
tijddurenden Bijstand ons in allen geestelijken
nood en in alle geestelijke noodwendigheden
verleent, mag ons de goedheid en de belang-
stelling niet doen vergeten, waarmede zij zorgt
voor ons tijdelijk welzijn en ons in de kwellin-
gen en beproevingen dezes levens beschermt.
Onze goddelijke Verlosser Jesus Christus heeft
altijd, gedurende de dagen zijner omwande-

ling o
met al
men e
heilig
kwijn
men o
de. O
delijk
den go
en va
kwistig
sen va
van he
doend
De
alles
maakt
daarom
toos k
der k
der a
verme
zelfs
zijn,
lijks l
gema
moed
zich

ling op aarde, het innigst medelijden gehad met alle ongelukkigen, en vooral met de armen en lijdenden. Daar staat van hem in het heilig Evangelie geschreven, dat hij „alle kwijning en ziekte genas” en duizenden armen op wonderbare wijze in de woestijn voedde. Ook wordt er in het Evangelie herhaaldelijk melding gemaakt van genezingen, door den goedertieren en liefdevollen Jesus bewerkt, en van menigvuldige tijdelijke gunsten, met kwistige hand door hem gezaaid in alle plaatsen van Judea en Galilea en op alle oevers van het meer van Genesareth, welke hij wel-doende bezocht.

De allerheiligste Moedermaagd Maria is in alles eene trouwe afbeelding, eene zoo volmaakt mogelijke afspiegeling van Jesus, en daarom is zij ook altijd geweest en zal zij altoos blijven de Bijstand der lijdenden, het heil der zieken, de troosteres en de toevlugt der armen en noodlijdenden. Het Evangelie vermeldt ons op uitdrukkelijke wijze, dat zij, zelfs zonder daartoe gebeden of gevraagd te zijn, de hulpbehoevenden bijstond. Naauwelijks had de aartsengel Gabriël haar bekend gemaakt, dat aan Elisabeth de zegen van het moederschap geschonken was, of zij spoedde zich over het gebergte naar hare nicht, om

PRIE EN TWINTIGSTE DAG.

HET DAGELIJSCH BROOD

OF

MARIA'S ALTIJDDURENDE BIJSTAND BEVRIJDT
ONS VAN DEN TIJDELIJKEN NOOD EN VAN
DE KWELLINGEN DES LEVENS.

Mala nostra pelle.
Verdrijf onze kwalen.

Ie PUNT.

In allen tijdelijken nood en in alle
kwellingen moeten wij ons ver-
trouwend tot de Moeder van
Altijddurenden Bijstand
wenden.

De bescherming, welke de Moeder van Al-
tijddurenden Bijstand ons in allen geestelijken
nood en in alle geestelijke noodwendigheden
verleent, mag ons de goedheid en de belang-
stelling niet doen vergeten, waarmede zij zorgt
voor ons tijdelijk welzijn en ons in de kwellin-
gen en beproevingen dezes levens beschermt.
Onze goddelijke Verlosser Jesus Christus heeft
altijd, gedurende de dagen zijner omwande-

ling
met
men
heilig
kwijn
men
de.
delijk
den g
en v
kwist
sen v
van l
doen
De
alles
maak
daar
toos
der
der a
verm
zelfs
zijn,
lijks
gema
moed
zich

ling op aarde, het innigst medelijden gehad met alle ongelukkigen, en vooral met de armen en lijdenden. Daar staat van hem in het heilig Evangelie geschreven, dat hij „alle kwijning en ziekte genas” en duizenden armen op wonderbare wijze in de woestijn voedde. Ook wordt er in het Evangelie herhaaldelijk melding gemaakt van genezingen, door den goedertieren en liefdevollen Jesus bewerkt, en van menigvuldige tijdelijke gunsten, met kwistige hand door hem gezaaid in alle plaatsen van Judea en Galilea en op alle oevers van het meer van Genesareth, welke hij wel-doende bezocht.

De allerheiligste Moedermaagd Maria is in alles eene trouwe afbeelding, eene zoo volmaakt mogelijke afspiegeling van Jesus, en daarom is zij ook altijd geweest en zal zij altoos blijven de Bijstand der lijdenden, het heil der zieken, de troosteres en de toevlugt der armen en noodlijdenden. Het Evangelie vermeldt ons op uitdrukkelijke wijze, dat zij, zelfs zonder daartoe gebeden of gevraagd te zijn, de hulpbehoevenden bijstond. Naauwelijks had de aartsengel Gabriël haar bekend gemaakt, dat aan Elisabeth de zegen van het moederschap geschonken was, of zij spoedde zich over het gebergte naar hare nicht, om

haar behulpzaam te zijn en haar, met de meeste liefde en met de allerdiepste nederigheid, alle mogelijke diensten te bewijzen. Gedurende drie maanden verbleef zij in het huis van Zacharias, en zoolang Elisabeth hare hulp en haren bijstand behoefde, stond zij haar met de meeste welwillendheid ter zijde. Nog bij eene andere gelegenheid, zoo verhaalt ons het Evangelie, toonde Maria hare goedheid en barmhartigheid, door, ongevraagd en met de meeste voorkomendheid, de magt harer voorspraak te doen gelden ter verkrijging eener tijdelijke zaak, waaraan, wel is waar, behoefte bestond, maar welke toch niet dringend noodzakelijk of volstrekt onontbeerlijk was. Ter bruiloft te Cana in Galilea ontbrak de wijn te midden van het feest: Maria bemerkte het spoedig en, gedreven door hare liefdevolle goedertierenheid, gaf zij, vol vertrouwen op de almacht van Jesus, aan haren goddelijken Zoon haar verlangen met deze woorden te kennen: »Zij hebben geen wijn.» O wonderbare kracht van Maria's voorspraak! Om aan het verlangen der Moedermaagd te voldoen en om ons de verheven magt van haren Bijstand te toonen, wilde Jesus den tijd zijner openbaring en der wonderen vervroegen en veranderde hij het water in wijn. Het is wel op-

men
ver
zoo
ged
ver
deli
wijn
den
den
kom
ons
de
te v
bezo
kan
ria
wel
aan
scha
een
trok
lijke
Jesu
en z
hulp
gelu
lede
te s

merkelijk dat het eerste wonder, door Jesus verrigt, en het eenige mirakel, dat hij, voor zoo verre wij weten, tijdens zijn leven op aarde gedaan heeft om de bede zijner Moeder te verhooren, bestond in het verleenen eener tijdelijke gunst, in het veranderen van water in wijn. — Nog grooter zal ons vertrouwen op den Altijddurenden Bijstand van Maria worden, indien wij, in tijden van ramspoed en kommer, in dagen van armoede en lijden, ons herinneren wat zij gedaan heeft, om in de tijdelijke behoeften van haar goddelijk kind te voorzien. Alles wat de teederste en meest bezorgde moeder voor het kind harer liefde kan doen, dat, en veel meer nog, deed Maria voor Jesus. God alleen kent de moeite, welke zij zich heeft moeten getroosten, om aan het arme Jesuskind het noodige te verschaffen; God alleen weet, hoe menigmaal zij eene bete broods aan eigen mond heeft onttrokken, om die te sparen voor haren goddelijken Zoon. En na zooveel voor den goeden Jesus gedaan te hebben, zou zij ons vergeten en zich het lot niet aantrekken der armen en hulpbehoevenden, der noodlijdenden en ongelukkigen, die de edelste en voornaamste ledematen van Christus zijn en die, om zoo te spreken, de aristocratie der Heilige Kerk

vormen, omdat Jesus, de Koning der eeuwige glorie, de Opperheer van hemel en aarde, zich in de armen en noodlijdenden als verpersoonlijkt. — Daarenboven, wie het meerdere geeft, geeft ook het mindere. Nu, zegt de H. Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. II. Deugden v. Mar. § 3.*) »Maria heeft ons het grootst mogelijke bewijs harer teedere liefde gegeven, door hare Zoon voor onze zaligheid aan den dood over te leveren.” O voorzeker, met ons Jesus te geven, heeft zij ons getoond, dat zij bereid is, ons alle andere gunsten en weldaden te verleen. Hare liefde en haar medelijden met onze ellenden zijn in den hemel, het rijk der eeuwige liefde, niet verminderd. Als eene goedertieren Moeder ziet zij dan op ons neder, luistert naar de smartkreet onzer droefheid, lenigt onze smarten, verzacht ons lijden, sterkt ons in onze beproevingen en, indien het ons niet zalig is, dat de kwellingen en de ontberingen der armoede van ons weggenomen worden, helpt zij ons de lasten daarvan met geduld verdragen. Hoevelen hebben dit ondervonden? Hoevele zieken hebben door haar de gezondheid en de ligchaamskrachten wedergekregen? Hoevele bedrukten de bevrijding van hunne kwellingen? Hoevele noodlijdenden het noodige levensonderhoud en het

dag
van
ons
lijk
bev
in
mal
ker
der
tot
ben
vou
lijk
dee
hij
der
wer
ges
het
hag
spr
nen
win
Des
naa
hij
was
me

dagelijksch brood voor hun gezin? Het leven van den gelukzaligen Herman Joseph biedt ons een treffend voorbeeld aan der moederlijke bezorgdheid van Maria. Deze teedere en bevoorregte minnaar van Jesus en Maria had in zijne kinderjaren de gewoonte, om telkenmale wanneer hij ter school ging, in eene kerk zijner geboortestad Keulen voor een beeld der Heilige Maagd te gaan bidden. Hij sprak tot Maria, gelijk een kind spreekt tot zijne welbeminde moeder, en in zijne kinderlijke eenvoudigheid bood hij dikwijls aan het goddelijk Jesuskind, door Maria gedragen, een gedeelte van het brood en de vruchten, welke hij naar de school medenam. En tot belooning der eenvoudige liefde van den kleinen knaap, werden, door Gods toelating, de armoedige geschenken van Herman door de Moeder en het Kind aangenomen, en, wijl de Heer behagen neemt in de eenvoudigheid des harten, spraken Jesus en Maria vertrouwelijk met hunnen jeugdigen dienaar. Eens was het in den winter en er heerschte eene nijpende koude. Desnietteenstaande was de kleine Herman naar het beminde Maria-beeld gekomen, maar hij rilde en weende van koude. De goede knaap was ook zoo arm, dat hij blootvoets, door de met sneeuw bedekte straten, naar de kerk ge-

komen was. »Maar waarom, zoo vroeg hem Maria, geven uwe ouders u geen schoenen bij de thans heerschende koude?» — »Omdat zij zoo arm zijn, hervatte de knaap, en nu in den winter niets kunnen verdienen.» — »Herman, zoo sprak daarop de minzame Moedermaagd, omdat uwe ouders het om hunne armoede niet kunnen, zal ik voortaan voor u zorgen en u al wat noodig is verschaffen. Daar ginds, onder dien steen in den hoek, zult gij het noodige vinden, om schoenen en brood te koopen, en telkens wanneer gij iets noodig hebt, kunt gij komen en altijd zult ge geld genoeg onder dien steen vinden.» — Met heilige blijdschap lichtte Herman den steen op, vond wat hem beloofd was en kwam den volgenden dag weder bij zijne hemelsche Moeder om haar te danken voor hare weldaad en haar zijne nieuwe schoenen te toonen. Gedurende langen tijd werd er, op deze wonderbare wijze, in de behoeften van Herman en van zijne ouders door Maria voorzien. — Gelukkig degenen, die zich der gunsten van Maria waardig weten te maken, en door hun vertrouwen de bescherming der Moeder van Altijddurenden Bijstand verdienen.

Op
Z
en
u to
voor
vens
acht
Mar
beel
ping
Eers
eeni
wige
telij
is,
dat
weig
vere
alle
vertr
tot l
zijn.

IIe PUNT.

Op welke voorwaarden kunnen wij in onzentijdelijken nood en in onze kweelingen op den Altijddurenden Bijstand van Maria aanspraak maken

Zoekt eerst het rijk Gods, zegt de Heer, en zijne gerechtigheid, en al het overige zal u toegeworpen worden. Daarom is de eerste voorwaarde, om, in de beproevingen des levens, aan Maria's Altijddurenden Bijstand deelachtig te worden, dat onze vereering van Maria ons voere tot de navolging der voorbeelden, welke zij ons, door hare onderwerping aan Gods beschikkingen, gegeven heeft. Eerst en vooral moeten wij, even als zij, het eenige en waarachtige goed, dat is, de eeuwige zaligheid, door de beoefening der christelijke deugden, waarvan zij het toonbeeld is, zoeken; dan kunnen wij er op rekenen, dat zij ons haren Bijstand in het tijdelijke niet weigeren zal. Wanneer men echter door de vereering van Maria, niet het rijk Gods, maar alleen tijdelijke dingen zoekt, dan zullen het vertrouwen op Maria doorgaans ijdel en de tot haar gerigte gebeden meestal vruchteloos zijn. En toch, hoe weinigen zijn er, die zich

aan de Moeder des Heeren aanbevelen, om, door hare voorspraak, de genade der bekeering of de zegepraal over eene ondeugd of kwade gewoonte te verkrijgen? Zijn het geene aard-sche en tijdelijke gunsten, welke men haar gewoonlijk vraagt? Helaas! velen laten de booze driften rustig in hun gemoed voortleven en denken er niet aan, om Maria's Bijstand af te smeeken, ten einde, door hare bescherming, die geestelijke vijanden te overwinnen. Wordt men echter door eene ziekte aangetast of door tegenspoed bedreigd, dan snelt men tot de Moeder van Jesus en valt haar met baatzuchtige devotiën lastig; dan vereert men haar uit eigenbelang en vergeet het woord des Heeren: Zoekt eerst het rijk Gods.

Voorzeker, wij kunnen tot Maria gaan, om, door hare tusschenkomst, eene of andere tijdelijke gunst of de bevrijding van eene of andere kweuling te verkrijgen; want Jesus Christus zelf doet ons aan zijnen Vader het dagelijksch brood, dat is, alles wat tot ons levensonderhoud nodig is, vragen, en Maria zelve heeft te Cana eene tijdelijke gunst aan haren Zoon gevraagd. Met vertrouwen mogen we haar dan om ons dagelijksch brood bidden en zelfs, omdat we zoo zwak zijn, niet alleen het noodzakelijke, maar ook eene zekere tij-

delij
echt
nen
inne
bed
vra
mid
afgr
aar
lang
aan
de
min
ven
die
er
del
dag
eer
het
ool
sel
He
ge
be
oo
Er
ter

delijke welvaart daardoor verstaan; laten we echter daarbij niet vergeten, dat wij Christenen zijn en een beter leven verwachten. Herinneren we ons vaak, welke plaats door deze bede in het ONZE VADER wordt ingenomen. De vraag om het dagelijksch brood staat in het midden van het gebed des Heeren: al wat voorafgaat en al wat volgt is van louter geestelijken aard. Eerst heiligen wij den naam Gods, verlangen naar zijn rijk en onderwerpen wij ons aan zijnen wil; daarna smeeken wij nederig om de vergiffenis onzer zonden, om Gods bescherming in de bekoringen en om bevrijd te blijven van het kwaad: in het midden van al die smeeking en om geestelijke gunsten wordt er even en als in 't voorbijgaan van de tijdelijke noodwendigheden gesproken. En dat dagelijksch brood, dat we vragen, heeft nog eene tweevoudige beteekenis: het beteekent het voedsel des ligchaams, en het beteekent ook het voedsel der ziel, het geestelijk voedsel, dat wij vinden in de Heilige Communie. Het is alsof Jesus gevreesd heeft, dat de zorgen voor ons sterfelijk ligchaam en ons aardsch bestaan ons, al ware het slechts een enkel oogenblik, uitsluitend zouden bezig houden. En desnietteenstaande bidden de meeste Christenen eerst dan met vurigheid en aandrang,

wanneer zij aardsche of tijdelijke dingen te vragen hebben; en juist door dezelve zoo aanhoudend en zoo dringend te vragen, doen zij hunne gehechtheid aan de vergankelijke goederen der wereld nog aangroeijen. Ook bevordert hun gebed noch de rust hunner ziel, noch de onderwerping van hunnen wil aan de beschikkingen Gods, noch hunnen ijver voor het geestelijke en voor de dienst des Heeren. En worden zij niet verhoord, dan geven zij zich over aan een geheim gemor tegen God, in plaats van, in eerbiedige klagen, hunne nederige droefheid voor de voeten van God uit te storten.

Indien er vele Christenen gevonden worden, die, ofschoon zij in hunne kwellingen tot Maria gaan en zich aan hare voorspraak aanbevelen, toch van haren moederlijken Bijstand verstoken blijven, omdat zij meer het aarsche dan het eeuwige, meer de tijdelijke goederen dan het rijk Gods zoeken; dan zijn er ook velen, die slechts daarom niet verhoord worden, omdat zij Maria bidden, zonder dat zij die gesteltenissen des gemoeds bezitten, welke noodig zijn om haren Bijstand te verwerven. Een levendig geloof aan de magt van Maria is een hoofdvereischte ter verkrijging van hare bescherming. Gelijk de goddelijke Verlosser geene wonderen deed

daa
koe
zijn
Ma
die
opr
ste
op
kle
kan
rijk
da
ver
mo

die
all
da
ge
he
vo
da
we
ve
en
en
ja
di

daar waar hij niets dan ongeloof, niets dan koelheid of onverschilligheid in het geloof aan zijne goddelijke magt, aantrof, evenzoo verleent Maria geene buitengewone gunsten tenzij aan diegenen, wier geloof kinderlijk en eenvoudig, opregt en vurig is. En dat geloof moet ondersteund worden door een onbeperkt vertrouwen op hare moederlijke goedertierenheid: wie kleinmoedig is en wankelend in het vertrouwen, kan niets van haar verwachten, terwijl hare rijkste gunsten, hare edelste gaven en weldaden voor diegenen harer kinderen zijn, die vertrouwend zich werpen in de armen harer moederlijke goedheid.

Niet zelden gebeurt het, dat brave en godsdienstige Christenen bitter klagen en bijna allen moed en alle vertrouwen verliezen, omdat zij reeds herhaaldelijk, en altoos te vergeefs, om eene of andere gunst gebeden hebben. Zij moeten echter bedenken, dat de volharding in het bidden noodzakkelijk is, en dat God dikwijls aan onze onwaardigheid weigert wat hij aan onze standvastigheid wil verleenen. Daarenboven zijn de beproevingen en kwellingen des levens, de tijdelijke nood en de tegenspoed over het algemeen heilzaam, ja noodzakelijk, voor onze ziel. Inderdaad, hoe dikwijls in ons leven hebben wij God miskend

en beleedigd? Die miskenning en die beledigingen van den Koning der koningen moeten en zullen onvermijdelijk gestraft worden. Wijl we nu, bijna onwillekeurig, ons zelven sparen, moet God de roede wel in de hand nemen, om ons te straffen; en die straf is zalig, want het is beter hier op aarde beproefd te worden, dan, in het andere leven, te vallen in de handen van den levenden God. En hoeveel moet er nog in ons verbeterd of uitgedelgd worden, opdat wij tot den volmaakten wasdom in Christus komen? Doch dat verliezen wij uit het oog, daaraan denken wij niet; maar God, altoos voor onze heiliging bezorgd, bezoekt ons dan met tijdelijke beproevingen, die zoo vele middelen zijn tot levensverbetering en zelfheiliging. Zulke beproevingen zijn dus heilzaam voor ons, en in plaats van de Moeder van Altijddurenden Bijstand te bidden, dat zij ons daarvan bevrijde, moeten wij haar smeeken, dat zij ons sterke om ze met geduld te verdragen. En indien we, blind omtrent onze edelste belangen en de waarde van het lijden, haar vragen, dat zij onze kwellingen doe ophouden of een einde stelle aan onze ontberingen of aan den tegenspoed, die ons drukt, voorwaar, dan mag zij ons niet verhooren, omdat we dan dingen vragen, die niet deugen

voor
aan
gen
onv
om
met
Onz
stan
dig
I
of
mo
wi
in
va
Go
do
be
is
lij
in
w
o
E
t

voor onze ziel. Of geven voorzigtige ouders aan hunne kinderen, alles wat deze verlangen? Of wanneer wij bidden, bidden we dan onvoorwaardelijk, en besluiten we ons gebed om eene of andere tijdelijke gunst niet altijd met deze woorden: »als het mij zalig is.» Onze Lieve Vrouw van Altijddurenden Bijstand doet juist gelijk voorzigtige en verstandige ouders doen: wat schaden kan geeft zij niet.

Indien wij dan in tijdelijken nood verkeerren of door zware beproevingen getroffen worden, moeten wij al de waarheden, in deze beschouwing vervat, met aandacht overwegen en diep in onze ziel prenten, en dan tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand gaan met een aan Gods wil onderworpen gemoed; dan zullen wij door hare voorspraak van onze kwellingen bevrijd worden, of, indien dit ons niet zalig is, zal zij ons zeker eenige verzachting in ons lijden, een grooter geduld en eene allerzoetste inwendige vertroosting verwerven. Zoo zullen wij, door haar bijgestaan, in plaats van in ons lijden tegen God te morren, de hand des Heeren zegenen, die ons beproeft uit goeder-tierenheid en die ons slaat uit barmhartigheid.

GEBED.

Met kinderlijk vertrouwen, o heilige en

liefderijke Moeder van Altijddurenden Bijstand! kom ik mij aan uwe magtige bescherming aanbevelen en uwe hulp vragen in den tijdelijken nood, die mij zoo hevig kwelt, in den tegenspoed en in de menigvuldige beproevingen, waaronder ik gebukt ga. Alles, wat ik begin, slaat mij tegen; mijne zaken gaan achteruit; mijne verdiensten zijn gering; mijn vermogen krimpt dagelijks meer en meer in; hoevele pogingen ik aanwende, hoe groot mijne vlijt en hoe zorgvuldig mijne zuinigheid zij, niets kan mij baten: mijn toestand wordt onhoudbaar. Het treurige vooruitzicht van eens, met gansch mijn gezin, in ellende en armoede gedompeld te zullen worden, zweeft mij voortdurend voor oogen, maakt mij droefgeestig en moedeloos. Elke dag brengt mij nieuwe slagen en nieuwen tegenspoed aan; geen avond daalt neder, die mij niet over nieuwe beproevingen hoort zuchten, en de lange slapeloosheid mijner nachten vergroot nog mijne mismoedigheid. Allerliefste Moeder! tot wien kan ik gaan in mijnen nood, tenzij tot u? Aan wien mijn tegenspoed, mijn lijden en mijne toenemende behoeften klagen dan aan u? Waar is de mensch, mededoogend genoeg om mij te helpen en liefderijk genoeg om mij te troosten? Gij alleen vermogt dat, goeder-

tiere
Bijst
mij
Gij
arm
ving
de
dul
two
afst
een
bey
vol
lijc
ar
ac
aa
da
zo
he
op
te
M
le
v
h
n

tieren en magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand! Neen, gij, genadige Vrouwe! gij zult mij niet verstooten en ongetroost wegzenden! Gij hebt door ondervinding geleerd wat de armoede is en hoe verre de tijdelijke beproevingen kunnen gaan. Ik smeeek u dan door de verdiensten uwer armoede en van uw geduld in den tijdelijken nood, dat gij mij de twee gunsten verleent, welke ik heden u afsmeek: het geduld in mijn lijden en tevens eenige verligting, eenige verzachting in mijne beproevingen; het geduld, opdat ik, u navolgend, een schat van verdiensten door het lijden verkrijge en, het geluk, van aan den armen Jesus gelijkvormig te mogen zijn, hooger achte dan alle goederen en rijkdommen der aarde. Geef mij dat ik niets anders vreeze, dan de vriendschap Gods door eene zware zonde te verliezen, doe mij met gelatenheid het verlies der aardsche goederen verdragen, opdat ik eens de eeuwige verkrijge. — En tevens verwacht ik door uwe voorspraak, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! eenige leniging in mijne smarten, eenige droppelen van hemelsche vertroosting in mijne droefheden, wat minder tegenspoed en een weinigje meer voorspoed en tijdelijke welvaart, op voor-

waarde echter dat zulks mij zalig zij: dan zal ik, met een blijmoedig hart, Jesus, uwen Zoon en mijnen Verlosser, dienen, en in de aardsche zegeningen een waarborg erkennen der eeuwige goederen, die hij mij door uwe voorpraak en uwen Bijstand schenken zal. Amen.

n zal
Zoon
lsche
eeu-
voor-
men.

VIER EN TWINTIGSTE PAG.

BIJ HET LICHT DER DOODKAARS

OF

MARIA IS DEN STERVENDEN EENE MOEDER VAN
ALTIJDDURENDEN BIJSTAND.

Ora pro nobis peccatoribus nunc
et in hora mortis nostræ.

Bid voor ons, zondaars, nu en in
het uur van onzen dood.

I^e PUNT.

Maria is de bijstand en de hulp der
stervenden.

Het leven van den mensch wordt door zoo-
vele beproevingen verbitterd, dat men het vrij
beschouwen kan als eene aaneenschakeling
van kwellingen en smarten, en somwijlen drukt
het lijden zoo zwaar en zijn de kruisen zoo
menigvuldig, dat men zijnen troost zoekt in
de gedachte, dat die aardse moeilijkheden
en bezwaren niet duurzaam zijn en met het
leven voorbijgaan. En toch is er een lijden,
zwaarder dan alle ander lijden; eene onzeg-
gelijke smart, die allen wacht; eene aller-

wreedste scheiding, die, vroeger of later, maar onvermijdelijk komen zal voor alle, kinderen van Adam; een laatste nood, die allen moet doen beven: 't is het lijden, de smart, de scheiding, de laatste nood op het sterfbed. En dat laatste, zoo bange, levensuur wordt onmiddellijk gevolgd door het oordeel, waarin ons eeuwig lot onherroepelijk beslist zal worden!

Zalig de dienaren en dienaressen der Moeder van Altijddurenden Bijstand! Heil hun op het sterfbed! Maria zal het hun in den laatsten strijd vergelden, alles wat zij, ter harer liefde en om haar te vereeren, gedaan hebben. »Die goedertieren Vrouwe en teedere Moeder, zegt de H. Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. I. hoofdst. II. § 3.*) kan hare trouwe dienaren niet verlaten in hunne kwellingen, en vooral niet in de angsten des doods, die de verschrikkelijkste angsten zijn, welke men hier beneden kan ondergaan.” En als zij hare kinderen, tijdens hun leven, zoo liefderijk beschermt en zoo goedgunstig door haren Altijddurenden Bijstand vertroost en sterkt, hoeveel meer zal zij dan, met moederlijke teederheid, hen ter zijde staan in de smarten en de benaauwdheden, welke den dood voorafgaan en vergezellen?

Maria is, in waarheid, de Bijstand der ster-

vend
verd
's He
toen
derg
van
en
het
oog
Dat
ver
den
het
ove
do
lijc
do
ha
zie
no
ne
va
d
v
e
Z
h
s

venden, de hulp der zieltogenden, en zij heeft verdiend dat te zijn. »Op den grooten dag van 's Heeren lijden, zegt de H. Alphonsus, (*l. cit.*) toen zij het geluk genoot en tevens de smart onderging, van tegenwoordig te zijn bij den dood van Jesus Christus, haren aanbiddelijken Zoon en het hoofd der uitverkorenen, verkreeg zij het voorregt, van alle voorbeschikten in het oogenblik van hunnen dood te mogen bijstaan." Dat voorregt, ons zoo heilzaam, heeft zij verdiend door haar onbezweken geduld op den Calvarieberg, toen zij daar stond onder het kruis van haren zieltogenden en, door de overmaat des lijdens, bezwijkenden Zoon, en door de grootheid van haar moederlijk medelijden. Daarenboven heeft zij het nog verdiend door de heiligheid van haren dood. Maria had niet te schrikken voor den dood: hare ziel was zuiver en vrij van de minste zondesmet; nooit had zij de wetten des Heeren overtreden, nooit was zij een enkel oogenblik afgeweken van Jesus' liefde: geene angsten, geeneschrikken des doods naderden dan tot haar sterfbed; de volmaaktste vrede, eene allervurigste liefde en eene onverstoorde rust waren haar aandeel. Ziet, aldus spreekt de H. Alphonsus, ziet, hoe hare deugden geschaard staan rond haar sterfbed: haar levendig geloof, hare onwan-

kelbare hope, en de allervurigste liefde en de allerreinste reinheid, die ooit waren. Wij zijn uw maaksel en uw gewrocht, aldus spreken zij Maria toe, wij zijn door u bemind en beoefend geheel uw leven door, en thans gaan wij u kroonen. En Gods Engelen dalen neer rond haar sterfbed met de kroon der hoogste heiligheid en der verhevenste waardigheid. Maar Jesus, Jesus zelf moet komen, zelf moet hij zijne geliefde Moeder bijstaan en troosten. Hij komt, hij verschijnt! Hij stemt er in toe, dat Maria sterve, — want eigenlijk was zij vrij van den dood, omdat zij vrij was van alle zondenschuld, — en zij zelve verlangt den dood te smaken, opdat zij door haren dood de magt verwerven zou, hare kinderen op hun sterfbed te kunnen bijstaan; — en dan, haar Jesus was gestorven, en niet één trek van gelijkvormigheid met Jesus mogt haar ontbreken. O zalige dood van Maria! die niets anders was dan een vereenigingsmiddel met Jesus, met Jesus haar vleesch en haar bloed, met Jesus haar God en haar kind! O zalig afsterven! dat geheilgd werd door de tegenwoordigheid en den liefdekus van Jesus! De kracht der heilige liefde was zoo groot in Maria, dat zij eindelijk daardoor verslonden werd: haar dood was eene vervoe-

ring,
die h
Zoo st
of do
door
eene v
is, va
van
losru
Ho
lig
geve
ster
Jesu
han
Wa
van
Alp
do
de
Ma
de
ve
er
v
z
v
h

ring, eene hemelsche verrukking van liefde, die hare ziel scheidde van haar ligchaam. Zoo stierf zij, niet door het geweld eener ziekte of door de folteringen des lijdens, maar alleen door de kracht der heilige liefde. Zoo valt eene vrucht, die tot volkomen rijpheid gekomen is, van den boom neder, zonder dat de hand van den tuinman ze met geweld van den tak losrukt.

Hoe schoon is de dood van Maria! Hoe zalig aldus te sterven! Ach! wie zal het ons geven te sterven gelijk zij gestorven is, te sterven in den liefdekus, in de omhelzing van Jesus? Dat onuitsprekelijk geluk is in onze handen, wij bezitten het indien wij willen. Want ja, de vrede onzer ziel en de vreugde van ons hart zullen groot zijn, gelijk de H. Alphonsus opmerkt, wanneer wij, tegen den dood op ons sterfbed worstelend, ons zelven de getuigenis zullen kunnen geven, dat wij Maria bemind hebben. Welligt tellen wij, in de korte jaren van ons leven hier beneden, vele droevige dagen, door de zonde onteerd en in Gods vijandschap doorgebracht; doch die vroegere afwijkingen van de wet des Heeren zullen ons van de hemelsche vertroostingen, welke Maria aan hare dienaren op hun sterfbed mededeelt, niet berooven, indien wij voor-

taan aan Jesus' liefde getrouw blijven en in de vereering der Moeder van Altijddurenden Bijstand volharden. Zoo gaarne vergeet zij, dat er tijden zijn geweest, waarin wij voor haar kinderen van smarten waren! — En weten we daarenboven niet, dat Maria ons bemint, omdat onze vrijgekochte zielen de prijs zijn van het bloed van Jesus, en dat hare liefde tot ons niet geevenaard kan worden door eene andere, bloot natuurlijke of menschelijke, liefde? Hare liefde tot ons is teederder dan de liefde eener moeder tot haar kind, dan de teederheid eener bruid voor haren bruidegom; hare gehechtheid aan ons is inniger dan de verkleefdheid van een kind aan zijnen vader. En wat zoude eene moeder niet bereid zijn te doen, om haar kind een zalig uiteinde te verzekeren? Zou eene deugdzame vrouw niet gaarne alle lijden en alle opofferingen zich willen getroosten, om haren echtgenoot een gerust en zalig sterfuur te verschaffen? Zou een deugdzame zoon niet bereid zijn alles te doen, om zijn stervenden vader het bezit der zaligheid te doen verkrijgen? En Maria's liefde tot ons is grooter dan alle menschelijke liefde, en zij is bij magte ons, door haren Altijddurenden Bijstand, een zaligen dood te verzekeren, en zij zou dat weigeren! zij, ons in dat bange en

smar
het
later
Ach
kent
L
GEG
ver
Hei
zon
La
pin
de
be
ge
de
bi
da
st

smartvolle uur, dat het einde onzes levens en het begin onzer eeuwigheid zijn zal. alleen laten, in den laatsten strijd ons niet bijstaan! Ach! dat is onmogelijk! Wie dat zou meenen, kent Maria niet, en weet niet wat de liefde is.

Laten wij dan, telken male wij het WEES GEGROET bidden, met een opregt en kinderlijk vertrouwen deze zoete woorden uitspreken: Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons, zondaars, nu en in het uur van onzen dood. Laten we ook dikwijls deze kerkelijke aanroeping ter eere van Maria herhalen: O Maria, Moeder der genade, Moeder der barmhartigheid! bescherm ons tegen onze vijanden en neem ons genadig op in het uur van onzen dood. Eindelijk, zorgen we van geen dag te laten voorbijgaan, zonder de Moeder van Altijddurenden Bijstand te smeeken, dat zij ons een zalig sterfbed door hare voorspraak verkrijge.

IIe PUNT.

Op welke wijze Maria hare stervende kinderen bijstaat.

Gelijk eene moeder over haar kind waakt, zoo, en met onuitsprekelijk grootere teederheid en bezorgdheid, waakt de Moeder van Altijddurenden Bijstand over hare getrouwe

dienaren en dienaressen, om hunne ziel tegen alle gevaren te vrijwaren en hen in alle omstandigheden des levens te beschermen, en nooit zal zij rusten, zoolang zij de kinderen harer liefde nog niet in het bezit des hemels en der gelukzaligheid ziet. Voornamelijk echter is zij vol bezorgdheid, om hun een zalig uiteinde te verzekeren. En omdat het zoo verschrikkelijk is, zelfs voor brave Christenen, onvoorbereid, plotseling en zonder de laatste heilmiddelen der godsdienst ontvangen te hebben, uit de wereld te gaan en te vallen in de handen van den levenden God, wendt zij welwillend de kracht harer voorspraak aan, om hen voor een onvoorziene dood te behoeden. Doch somwijlen wil God en is het vastgesteld in zijne raadsbesluiten, dat een dienaar of eene dienaress van Maria plotseling, en zonder door de Sakramenten der stervenden gesterkt te zijn, door den dood weggerukt worden. Maria, tot de hoogste kennis in God om hare deugden en waardigheid opgevoerd, ziet en weet zulks in God, en verleent dan aan hare kinderen een ongewonen ijver en eene allergrootste vurigheid bij hunne laatste Communiën. En wijl de trouwe vereerders der goddelijke Moeder zich, bij elke biecht en bij iedere Communie, voorstellen,

dat h
Com
van
Moed
nen,
— d
gena
of h
volr
Z
van
lijk
zij
on
sel
di
B
w
d
w
a
n
t
e
z

dat het welligt hunne laatste biecht en laatste Communie zijn zal, hebben zij niets te vreezen van een haastigen dood. Daarenboven zal de Moeder van Altijddurenden Bijstand den genen, die haar bemind en trouw gediend hebben, — dit althans mogen wij vrij verhoplen, — de genade verkrijgen van een volmaakt berouw, of hen in staat stellen om eene oefening van volmaakte liefde te verwekken.

Zelden echter gebeurt het, dat de kinderen van Maria onverwachts wegsterven: gewoonlijk hebben zij een zalig ziekbod en kunnen zij de Heilige Sakramenten der stervenden ontvangen, en in dat bange en voor de gansche eeuwigheid zoo beslissend uur der bediening zorgt de Moeder van Altijddurenden Bijstand, dat hare dienaars en dienaressen, op waardige wijze, door die laatste troostmiddelen der godsdienst gesterkt worden. Op waardige wijze! want ach! daar is zoo dikwijls een allergrootst verschil tusschen de eene bediening en de andere. De meeste stervende Christenen ontvangen een overvloed van genaden op hun sterfbed: een priester staat hun ter zijde; spreekt de woorden der ontbinding uit, reikt de heilige teerspijs en dient het laatste Oliesel toe, fluistert den zieke de zoete namen van Jesus en Maria in het oor en biedt hem

het kruisbeeld ter omhelzing aan. Voorwaar, een schoon, maar daarom nog niet een zalig en goed sterfbed! Want wat komt er dikwijls bij al het gedruisch en al de verwarring, die er vaak rond het lijdensbed van een stervende heerchen, van het berouw, van de vermoringeling des harten? Wat kan er komen van de biecht of de belijdenis der zonden, wanneer het geheugen verward, de wil gebonden, de tong belemmerd, het hart vermoeid, de heele ziel zonder veerkracht is? Hoe zaligend daarentegen is het ontvangen der laatste Sakramenten voor de kinderen van Maria! Gelijk hunne eerste heilige Communiesteedshunne zoetste herinnering geweest is, zoo was hunne laatste Communie ten allen tijde hunne zoetste verwachting: hun leven was, om zoo te zeggen, eene voorbereiding daartoe, en bij het aanbreken van het lang verbeide uur, waarop Jesus, de Vader aller vertroosting, hen komt bezoeken en voeden op hun sterfbed, smaken zij eene hemelsche vreugde.

Nog verder breiden zich de zorgen uit der magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand. Ach! ze zijn soms zoo wreed en zoo folterend de angsten der arme stervenden, zegt de H. Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. I. Hoofdst. II. § 3.*) omdat zij, én door de knaging des ge-

weten
oorde
hunne
rust
sterv
te ga
zijne
make
hij k
nog
en z
hij
ond
bez
ven
doo
gep
ger
en
ger
Go
aa
no
we
do
B
E
o

wetens, én door de vrees voor het nabijzijnd oordeel, én door de onzekerheid omtrent hunne eeuwige zaligheid, gekweld en veront- rust worden. De duivel, wetende dat de stervende op het punt is de eeuwigheid binnen te gaan, wendt alle middelen aan en gebruikt zijne krachtigste wapenen, om zich meester te maken van die ziel; hij erkent, dat, indien hij haar niet overwint in den korten tijd, die nog overblijft, zij voor eeuwig aan zijne woede en zijn haat ontsnappen zal; daarom beproeft hij het uiterste, ten einde die afgematte ziel onder het geweld zijner bekoringen te doen bezwijken. Hij tracht het geloof van den ster- vende te verzwakken, hij zoekt zijne hoop, door de voorstelling van alle vroeger door hem gepleegde zonden, aan het wankelen te bren- gen, de liefde in zijn gemoed uit te dooven en hem de kostbare parel der heiligmakende genade te ontwringen. Maria echter, door God zelven als de eeuwige vijandin van Satan aangewezen, zal hare kinderen in dien uitersten nood beschermen, de listen en het booze ge- weld des duivels verijdelen en zijne woede door de kracht van haren Altijddurenden Bijstand bedwingen. Als de Koningin der Engelen zendt zij de hemelsche geesten af, om den Satan te bestrijden en hare dienaars

en dienaressen te verdedigen. »Michaël, de leidsman en vorst dier hemelsche heerscharen, gehoorzaamt, o Heilige Maagd! aan uwe bevelen, en beschermt de zielen der geloovigen, die zich voortdurend aan u, o Vrouwe! aanbevelen, en voert ze na den dood met zich mede." (*Bonav.*) Zij verleent aan hare stervende kinderen het noodige geduld, om, op verdienstelijke wijze, de smarten en het lijden te verdragen, en de noodige kracht, om alle bekoringen af te slaan en over alle aanvechtingen des boozen vijands te zegepralen.

»Laten we dan goeden moed hebben, zegt de H. Alphonsus, (*l. cit.*) en laten we ofschoon we zondaars zijn, het vertrouwen koesteren, dat Maria ons in ons stervensuur zal bijstaan en door hare tegenwoordigheid zal vertroosten, indien wij de levensdagen, die ons nog overblijven, toewijden aan hare dienst en hare liefde." Hoe zoet en hoe opbeurend zal het voor ons in onze laatste levensoogenblikken wezen, wanneer wij, op het punt staande van voor onzen regtvaardigen regter te verschijnen, door de Koningin des hemels op gevoelige wijze bijgestaan, aangemoedigd en beschermd zullen worden.

Als dan de voorspraak van Maria zoo krachtig is, en haar Bijstand zich uitstrekt tot het

laats
ande
laats
ons
kun
aan
dure
dus
om
mog
zeka
geli
Ful
Ber
Alp
de
haa
star
vija

Al
be
in
M
str

laatste oogenblik des levens, en als, van de andere zijde, alles voor ons afhangt van dat laatste oogenblik, dat het einde zal zijn van ons leven en het begin onzer eeuwigheid, dan kunnen wij niet beter doen, dan dikwijls ons aan de bescherming der Moeder van Altijddurenden Bijstand aan te bevelen. Laten we dus het voornemen maken, van dagelijks haar om een zaligen dood te bidden en op alle mogelijke wijzen ons hare bescherming te verzekeren, ten einde eens in ons laatste uur, gelijk zoovele harer kinderen, gelijk de H. Fulbertus en de H. Joannes van God, de H. Bernardus en zijn broeder Gerardus, de H. Alphonsus en de H. Nicolaus van Tolentino, de H. Adelgunda en de H. Mechtildis, door haar te worden bijgestaan om, door haren Bijstand in onzen laatsten strijd onze laatste vijanden te overwinnen.

GEBED.

O gezegende en goedertieren Moeder van Altijddurenden Bijstand! ik nader tot u met benaauwdheid in het hart en met bange vrees in de ziel. Ik weet dat mijn laatste uur, o Moeder! een uur van bekoringen en harden strijd zal wezen, en dat mijne eeuwigheid van

dat laatste oogenblik afhangt. Hoedanig zal dan de toestand zijn mijner ziel! Reeds nu ben ik door vrees en angsten bevangen, wanneer ik er aan denk, dat zoovele groote Heiligen, die hun leven in de oefeningen der boetvaardigheid gesleten hadden, bij het naderen van den dood en het oordeel, gelijk de H. Hilarion en de H. Hieronymus, sidderden van angst. Als zij, die trouwe vrienden des Heeren, die God, jaren en jaren lang, allertrouwst gediend hadden, vreesden, hoe zal ik dan bestaan voor de vierschaar van mijn alwetenden en driewerf heiligen Regter? En indien ik, nu reeds, door de vrees verpletterd word bij de gedachte aan de zonden, welke ik vroeger bedreven heb, aan de onzekerheid of ze mij vergeven zijn en aan de gestrengheid der goddelijke regtvaardigheid, wat zal er dan van mij geworden op mijn sterfbed? Zeker, als gij, o Moeder van Altijddurenden Bijstand! mij dan niet bijstaat, ga ik onherroepelijk verloren. Maar gij weet het, op u vertrouw ik en van uwe bescherming verwacht ik mijne zaligheid. Voorkom dan, o magtige Vrouwe! door uwe voorspraak het ongunstig oordeel, dat mij bedreigt, door mij de genade van een goeden en zaligen dood te verkrijgen, en doe de verdiensten der liefde, welke ik u

toedraa
grooth
van G
Moede
strijd.
en Al
prale
mijner
ken,
Kom
laatst
troost
aan
verle
waar
niet:
wach
bed.
zoo
bezo
te o
mij
de o
leve

toedraag, en mijner trouwe vereering van uwe grootheden zwaar wegen in de weegschaal van Gods gerechtigheid. Moeder, allerliefste Moeder! verlaat mij toch niet in mijn laatsten strijd. Verleen mij dan uwen alvermogenden en Altijddurenden Bijstand, opdat ik zegeprale over de laatste en woedendste aanvallen mijner vijanden. En omdat ik uwe goedheid ken, durf ik u nog eene andere gunst vragen. Kom gij zelve, o Moeder! om mij in mijn laatste uur door uwe tegenwoordigheid te troosten en te sterken. Deze gunst hebt gij aan zoovelen uwer dienaren en dienaressen verleend, dat ook ik ze durf verhoppen. 't Is waar, ik ben zondig en verdien die weldaad niet: doch gij weet dat ik u bemin. Ik verwacht u dan, o zoete Maagd! bij mijn sterfbed. Daar zult gij mij bezoeken, nadat ik zoo menigmaal, vooral in deze Meimaand, u bezocht heb. Indien ik echter deze gunst al te onwaardig ben, zult gij, o goede Moeder! mij door uwen Bijstand dermate sterken, dat de dood mij de overgang worde tot het eeuwige leven. Amen.

VIJF EN TWINTIGSTE PAG.

HET VADERLAND IN 'T VERSCHIET

OF

MARIA'S ALTIJDDURENDE BIJSTAND GELEIDT ONS
TEN HE MEL.

Janua coeli, ora pro nobis.
Heilige Maria, deur des hemels,
bid voor ons.

Ie PUNT.

Maria verwacht hare kinderen en bereidt hun eene plaats in den hemel.

Onze goddelijke Verlosser Jesus Christus is, na de voltrekking van het verlossingswerk, hem door zijnen hemelschen Vader opgelegd, naar den hemel, van waar hij gekomen was, teruggekeerd, om er op den glorietroon zijner Godheid in eeuwigheid te zetelen. Zijne verheffing aan de regterhand des Vaders dient echter niet alleen tot zijne eigene verheerlijking, maar bevordert ook, gelijk de Apostel leert, het heil der Kerk, wier belangen hij daar waarneemt. En hoe zalig moet het ons

zijn, dat deze magtige Middelaar en Voorspreker, in wien de Vader al zijn welbehagen heeft gesteld, onze zaken bij God bepleit en verdedigt en ons de kwijtschelding verwerft van onze misdaden en ongeregtigheden. Onze Verlosser, de Godmensch Christus Jesus, zetelt dan in de eeuwige glorie, niet slechts om de aanbidding en de hulde aller schepselen te ontvangen, maar ook om ons welzijn te bevorderen en om, ten onze gunste, voor het aanschijn Gods te verschijnen, (*Hebr. IX. 24.*) Zijn bloedig offer van den Calvarieberg met alles, wat de profeten van hem voorspeld hebben, is voltooid, maar altijd blijft de kracht van dat offer voortduren, altijd blijven wij deszelfs heilzame gevolgen ondervinden; en het is ter voltrekking van zijn verlossingswerk in eenieder van ons, dat hij ten hemel geklommen is. Daar bereidt hij ons eene plaats, (*Joan. XIV. 2-3*) van daar zendt hij ons zijnen Heiligen Geest en stort hij de stroomen zijner genaden en verdiensten over de zielen uit; daar eindelijk roept zijn bloed om barmhartigheid voor ons met grooter kracht, dan het bloed van Abel de wraak des hemels over den broedermoorder Caïn afriep.

Alles wat Jesus Christus, ons hoofd, in eigen

persoon eens gedaan heeft, dat blijft hij doen, tot aan de voltoojing der tijden, in de ledematen van zijn geheimzinnig ligchaam, volgens de maat der hun medegedeelde genade. Zoo vele trouwe dienaren en heilige vrienden Gods er dan in den hemel zijn, zoovele liefdevolle en magtige voorsprekers en ondergeschikte middelaars bij den eenigen Middelaar en Voorspreker Jesus Christus, spreken daar dan ook ten beste en bidden aanhoudend voor hunne nog strijdende broederen op aarde.

Maria, de waardige Moeder van Jesus, is boven alle Engelen en Heiligen in de glorie des hemels verheven; doch deze hare verheffing strekt niet alleen tot hare eigene verheerlijking, maar dient ook tot ons voordeel. Hoe hooger zij in de heerlijkheden Gods ingegaan, hoe inniger zij met God in de gelukzaligheid vereenigd en hoe meer zij in de glorie des Heeren opgenomen is, des te magtiger is zij door hare voorspraak bij den eenigen Middelaar, en des te heilzamer en vruchtbaarder wordt hare bemiddeling voor alle kinderen Gods.

O voorzeker, zij, die hier op aarde zoo alerinnigst met Jesus vereenigd was door de eenheid des bloeds en de eenheid des lijdens,

is thans op de voortreffelijkste wijze met hem, door de volheid der glorie vereenigd: want als hij zijnen troon met ons zal deelen, hoeveel meer zal hij dat dan met zijne Moeder. Gelijk Jesus zetelt aan de regterhand des Vaders, zoo zetelt Maria aan de regterzijde van haren Zoon, en gelijk onze Verlosser onze Middelaar is en onze toevlugt bij den Vader, zoo is Maria de voorspreekster der Christenen bij den Zoon, hunne tweede toevlugt en hunne voornaamste hoop na Jesus Christus. »Wie toch, aldus spreekt de H. Bernardus, is zoo geschikt als zij, om tot het hart van Jesus te spreken?» Zijne kinderlijke liefde jegens haar kan de smeekingen harer moederlijke liefde voor ons heil niet verstooten! Gelijk Christus tot den Vader is teruggekeerd, om den Heiligen Geest aan de Apostelen te zenden, evenzoo, zegt de H. Bernardus, (*Hom. II. sup. Missus est.*) moest Maria tot haren goddelijken Zoon wederkeeren, om door hare bemiddeling de kostbaarste genadegaven over hare kinderen te doen nederdalen. En die genaden zijn zoo menigvuldig, dat onze zaligheid daardoor ten zeerste vergemakkelijkt wordt.

De H. Augustinus (*Enchirid.*) grondt zijne voornaamste hoop op de zaligheid daarop, dat

Jesus, het hoofd van het geheimzinnig lichaam der Kerk, zijne ledematen, de geloovigen, tot zich trekt, de ledematen toch moeten met het hoofd vereenigd zijn; evenzoo kunnen wij zeggen, dat onze eerste en voornaamste hoop, na Jesus Christus, daarin bestaat, dat Maria, als onze Moeder, hare kinderen tot zich trekt en aanhoudend bezorgd is hen te doen deelen in de glorie haar geschonken. Ja, zij verbeidt ons in den hemel, zij bereidt er onze plaats, en al de kracht harer voorspraak, al het vermogen harer bemiddeling bij Jesus wendt zij aan, om ons over onze vijanden te doen zegepralen. En hoe wordt die zegepraal vergemakkelijkt door de grootheid en uitgebreidheid harer magt!

God heeft zijnen Zoon verheerlijkt en hem eenen naam gegeven boven alle namen, opdat op den naam van Jesus alle knieën zich buigen in den hemel, op aarde en onder de aarde. Zietdaar het regtsgebied en het tooneel der magt aan Jesus Christus door nature toebehoorend. Datzelfde regtsgebied, datzelfde tooneel van magt is door de genade van Jesus aan Maria geschonken. De Engelen, de menschen, de duivelen zijn hare onderdanen. In den hemel is zij koningin, en daar is hare

eigenschap de majesteit die beveelt; en zij beveelt aan de hemelsche geesten, dat zij ons, Maria's strijdende kinderen, ter overwinning bijstaan; op aarde is zij Moeder, en hare eigenschap is de goedheid, die bewaakt en beschermt; opzigtens de hel is zij de veelvermogenste overwinnares, en hare eigenschap is de kracht die zegepraalt en verplet. De Engelen beschouwen haar en gehoorzamen aan hare verlangens; de menschen beschouwen haar en vertrouwen op hare goedertierenheid; de duivelen beschouwen haar en sidderen als voor een leger in slagorde geschaard: allen verheerlijken haar op eigene wijze, en die verheerlijking strekt tot ons heil en verzekert onze zaligheid. De Engelen zeggen: O God! zij is waarlijk onze Koningin: wij erkennen zulks aan de majesteit, waarmede zij ons beveelt. O God! hervatten de menschen, zij is waarlijk onze Moeder: wij gevoelen dat aan de goedheid, waarmede zij ons beschermt en verdedigt. O God! zoo galmen op hunne beurt de geesten der duisternis, zij is waarlijk onze vijandin en onze overwinnares: wij ondervinden en voelen dat door de kracht en de magt, waarmede zij ons terugslaat en verplet.

In waarheid, Maria verwacht ons, zij bereidt ons eene plaats in de glorie: daarom treedt

zij bij Jesus op als onze middelares en verkrijgt ons, door hare voorspraak, zoovele krachtige genaden, welke ons tot in den laatsten strijd zullen doen zegepralen. Zij verwacht ons: daarom smeekt zij Jesus, haren Zoon en onzen toekomstigen Regter, dat hij ons genadig zij. Zij wacht ons: want elke droppel van Jesus' vergoten bloed herinnert haar hare strijdende kinderen op aarde en doet haar moederhart naar onze vereeniging met haar verzuchten. Blijf dan, o zoete Moeder! voor ons ten beste spreken bij Jesus; blijf door uwen Altijddurenden Bijstand uwe kinderen verdedigen en deelachtig maken aan de vruchten der Verlossing; vergeet ons niet totdat gij ons zalig ziet rond uwen troon; blijf verlangen naar onze opneming in de glorie, want al uwe verlangens worden verhoord door God; houd onze plaats open en zorg dat niemand de ons voorbereide kroon ontroove.

IIe PUNT.

„Het is onmogelijk dat een dienaar van Maria, die haar getrouw dient en zich aan haar aanbeveelt verloren ga.” *H. Alph. Heerl. van Mar. I. Hoofdst. VIII, § 1.*

Welk eene troostende waarheid! Het is, zedelijkerwijze gesproken, onmogelijk, dat een die-

naar of eene dienaress van Maria, dat zelfs een zondaar, die aan het verlangen naar bekeering de getrouwheid in de dienst en in de aanroeping der Heilige Maagd vereenigt, verloren ga. Integendeel, het is onmogelijk, dat men zalig worde, als men geene devotie heeft tot Maria en niet door haar beschermd wordt. Deze beide stellingen zijn van Maria's teederen minnaar, den H. Alphonsus, in wiens schriften de Kerk van Christus niets berispelijks, niets afkeurenswaardigs gevonden en waaraan zij dezer dagen (23 Maart 1871) een nieuw gezag en als eene nieuwe wijding gegeven heeft, door den heiligen Schrijver tot den rang van Kerkleeraar te verheffen.

Ach! hoe moeten zij dan sidderen en voor hunne zaligheid beven, die de vereering van Jesus' Heilige Moeder, die de uitdeelster is aller ter zaligheid noodzakelijke genaden, minachten of uit schuldige nalatigheid verwaarloozen. »Zij moeten rampzalig worden,» zegt de H. Anselmus, (*Orat LI.*); »hunne verwerping is onvermijdelijk,» zoo gaat de gelukzalige Albertus Magnus voort, (*Bibl. Mar. Is. n. 20*), »in hunne zonden zullen zij sterven,» zoo besluit de H. Bonaventura, (*Psalt. B. V. ps. CXVI.*) En de Kerk zelve past deze woorden van het boek der Spreuken (*Prov. VIII.*

36.) op Maria toe: »Zij die mij haten (niet beminnen), beminnen den dood.»

Hoe gelukkig integendeel kunnen alle dienaars en dienaressen van Maria zich achten: de hemel lacht hun toe, zij zien reeds dat zalige vaderland in 't verschiet. »Wie mij vindt, zal het leven vinden en de zaligheid putten bij den Heer.» (*Prov. VIII. 35.*) Ja, zegt de H. Antoninus, »gelijk het onmogelijk is, dat zij, van wie Maria hare barmhartige blikken afwendt, zalig worden, zoo is het noodzakelijk, dat zij, tot wie Maria hare blikken rigt, en voor wie zij ten beste spreekt, geregtvaardigd worden en tot de hemelsche heerlijkheid geraken,» (*P. IV. tr. XV. c. 14. § 7.*) want, zoo hervat de H. Bonaventura, (*Psalt. B. V. ps. CXVIII.*) »wie zich aan hare dienst toewijden, blijven verre van de hel verwijderd.» En wat zoo natuurlijk? Immers zij bezit de magt om, door hare voorspraak, hare dienaars en dienaressen zalig te doen worden, want »als zij bidt, aldus spreekt de H. Antoninus, (*l. cit. c. 17. § 4.*) is het onmogelijk, dat zij niet verhoord worde.» En omdat zij onze Moeder is, heeft zij ook den wil om onze zaligheid te verzekeren, en zoozeer heeft zij dien wil, volgens de opmerking van den H.

Alphonsus, dat zij onze zaligheid met meer vurigheid verlangt, dan wij zelf die begeeren. Zou de dienaar of de dienaress van Maria in zondigen staat leven, dan zal zij, door de kracht van haren Altijddurenden Bijstand, hem of haar de genade van een waar berouw en eene opregte bekeering, de genade der volharding in het goede en een zaligen dood verwerven. Want hoe zou de liefde tot Maria in iemands hart kunnen wonen, zonder dat daardoor de liefde tot Jesus werd aangetrokken? Waar is de moeder, die haar ter dood veroordeeld kind kunnende redden, dat verwaarloozen zou? En Maria, die allertéederste Moeder, welke hare kinderen zoo gemakkelijk aan den eeuwigen dood onttrekken kan, zou daaromtrent onverschillig blijven? Onmogelijk! dat kan niet zijn! Al de krachten harer moederlijke voorspraak en al de magt van haren Bijstand wendt zij aan, om hare vereerders aan de verwerping te onttrekken. »Hoevelen, zegt Thomas a Kempis, (*Ad Novit. ser. XXIII.*) zouden voor eeuwig veroordeeld of in de wanhoop versteend gebleven zijn, indien de allergoedertierenste Maagd niet voor hen bij haren Zoon ten beste gesproken had!» Laten wij dan vertrouwen op onze hemelsche Moeder,

en in eeuwigheid zullen wij niet beschaamd worden.

De Bijstand van Maria bepaalt zich niet bij het leven harer kinderen, maar strekt zich uit over hen tot in het vagevuur, want volgens het gevoelen van den H. Bernardinus van Siena, (*Pro fest. V. M. s. III. a. 2. c. 3.*) bezit Maria eene, om zoo te spreken, onbegrensde magt, om de zielen, welke in die zuiveringsplaats gefolterd worden, te vertroosten, hare pijnen te verzachten en zelfs een einde te stellen aan hare smarten. Zij offert daartoe hare gebeden en verdiensten aan haren goddelijken Zoon en boezemt hare kinderen, die nog op aarde zijn, een diep medelijden in met de arme lijdende zielen, opdat zij, door goede werken, derzelver smarten lenigen en derzelver verlossing uit dien kerker der regtvaardigheid Gods verwerven. »De godsvrucht tot Maria, zegt de H. Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. I. Hoofdst. VIII. § 3.*) is een heerlijk teeken van voorbeschikking.” Inderdaad, de Moeder des Heeren wordt, door de heilige Kerk, de ingangsdeur des hemels genoemd, en zij is dat, omdat zij aan hare dienaars en dienaressen den toegang tot het Paradijs ontsluit. Niet alleen de schatten, maar ook de sleutelen van zijn rijk heeft God toevertrouwd aan Maria. Zij is de ge-

heim
derg
men
welk
en d
dus
hare
in e
den
te l
V
zal
den
geb
luk
zor
da
be
de
en
he
Vo
M
ba
za
w
ni
w

heimzinnige Ladder, langs welke God is nedergedaald op aarde en wij moeten opklimmen ten hemel; zij is de glanzende Zeesterre, welke ons de haven der zaligheid doet vinden, en de koninklijke Wagen, zegt de H. Bernardus, die ons hemelwaarts opvoert. Ja, door haren Bijstand, op aarde genoten, zullen wij in eeuwigheid heerschen, na eerst hier beneden, door hare voorspraak, over onze driften te hebben gezegepraald.

Voorzeker, zegt de H. Alphonsus, (*l. cit.*) zal Maria, indien wij haar geen beletsel in den weg stellen, door de kracht van hare gebeden en van haren Bijstand, ons de gelukzaligheid der uitverkorenen onfeilbaar bezorgen; zoo onfeilbaar, zegt de abt Guericus, dat hij, die Maria dient en voor wien zij hare bemiddeling doet gelden, even zeker is van den hemel, als bezat hij dien reeds. Geloofd en gezegend zij dan de oneindige goedertierenheid des Heeren, die ons eene zoo magtige Voorspreekster gegeven heeft, dat zij, als de Moeder van onzen Regter en als Moeder van barmhartigheid, de allergewigtigste zaak onzer zaligheid krachtdadig kan waarnemen. Het is waar, dat, zoolang wij op aarde leven, wij niet zeker kunnen zijn van ons heil, en niet weten of wij haat dan liefde waardig zijn;

dit echter zij ons vertrouwen, dat, indien wij tot het getal der ware kinderen van Maria behooren en door haar beschermd worden, wij zeker zullen deelen in de heerlijkheid der uitverkorenen; God toch, aldus verzekert ons de H. Joannes Damascenus, verleent slechts aan hen, die hij besloten heeft zalig te maken, eene ware godsvrucht tot zijne hooggezegende Moeder. Volgen wij dan de vermaning van den H. Bonaventura: »O gij allen, die in den hemel wensch te komen, dient en vereert Maria; dan zult gij zeker het eeuwige leven bezitten.” Laten wij haar, naar ons best vermogen, verheerlijken en met alle geslachten der aarde haar zalig prijzen, dan zullen wij eens, als kinderen dier magtige Moeder, zalig geheeten worden door haren Zoon in het oordeel.

GEBED.

Wat een zalig gevoel van blijdschap doorstroomt mijne ziel, o goedertieren Moeder van Altijddurenden Bijstand! wat heilige geneugten en hemelsche vertroostingen smaakt mijn hart, wanneer ik er aan denk, dat ik u den zoeten naam van Moeder mag geven, en dat

gij
op
dat
is m
mij
heer
Vad
uwe
uwe
een
sch
zon
zon
kin
het
o z
he
zal
in
tro
lie
o
u
be
he
v
w
sl

gij met onuitsprekelijke teederheid op mij, als op uw kind, nederziet! Ja, nu begrijp ik, dat mijne gehechtheid aan u een onderpand is mijner zaligheid, en uwe moederliefde tot mij een zekere waarborg mijner toekomstige heerlijkheid. O Jesus! geveer aller goede gaven, Vader, goede Vader voor allen, wier Moeder uwe Moeder is, hoe dank ik u, dat gij, in uwe ondoorgrondelijke barmhartigheid, mij eene ware en innige liefde voor Maria geschonken hebt! Haar toch kan ik niet beminnen, zonder u lief te hebben; haar niet dienen, zonder aan uwe geboden getrouw te zijn; het kind harer liefde kan ik niet zijn, zonder ook het kind uwer genade te wezen! En ben ik, o zoete Verlosser! het kind uwer barmhartigheid en genade op aarde, dan, voorzeker, zal ik eens de deelgenoot worden uwer glorie in den hemel. O heilig genot, o zalige vertroosting! de hemel behoort mij toe, mijne liefde tot Maria zegt het mij. Het is waar, o God mijns harten! dat ik in vroegere dagen u bedroefd en miskend heb: want toen, helaas! beminde en kende ik Maria niet, nu echter hoop ik door uwe verdiensten, mij door hare voorspraak en haren Altijddurenden Bijstand welwillend toegepast, van mijne zonden ontslagen te zijn. Ook is het waar, dat, zoolang

mijn leven duurt, mijn strijd niet eindigen zal. Doch wat heb ik te vreezen van de mij bedreigende geestelijke vijanden, wat zal ik mij over de toekomst bekommeren, als zij, uwe Moeder, over mij, gelijk eene moeder over haar kind, blijft waken? En dat zal zij ontwijfelbaar, als ik mij jegens haar als een minnend kind blijf gedragen en, bij voortduring, mij aan haren Altijddurenden Bijstand blijf aanbevelen. O Heer! gij kent de opregtheid mijns harten en ziet de gedachten van mijn geest: verleen mij dan, wat ik erken mij zóó onontbeerlijk te zijn en wat ik zóó vurig begeer: eene altijd vuriger wordende liefde tot uwe gezegende Moeder. En gij, o Lieve Vrouwe van Altijddurenden Bijstand! vraag gij zelve voor mij die teedere liefde tot u, welke Jesus in mij verlangt te zien gloeijen; zorg dat ik u opregt beminne: mijne liefde tot u zal mij de waarborg wezen mijner liefde tot God en het onderpand mijner eeuwige zaligheid. Amen.

ZES EN TWINTIGSTE PAG,

Voorwaarden ter verkrijging van Maria's
Altijddurenden Bijstand.

DE MOEDER DER GEVALLENEN

OF

MARIA VERLEENT DEN ZONDAREN HAREN ALTIJD-
DURENDEN BIJSTAND OPDAT ZIJ ZICH BEKEEREN.

Succurre cadenti surgere qui curat
populo.

Sta, o Maria! de gevallenen bij, die
trachten op te staan.

I^e PUNT.

Gelijk Maria de vijandin is der zonde,
zoo is zij de vriendin en Moeder
der zondaren.

Maria is het eenige schepsel, dat het groote
gebod der liefde volkomen vervuld en God
uit geheel haar hart, uit al haar verstand,
uit al hare krachten, volmaakt bemind heeft;
daarom bleef zij, geheel haar leven door, vol-
gens de verklaring van de Kerkvergadering

van Trente, vrij van de allerminste vlekken der zonde. Zij beminde God zoo innig, als dit aan een eindig schepsel hier op aarde mogelijk is, met eene aan hare zoo volmaakte kennis van God geheel overeenkomstige en geëvenredigde liefde. Daarom haatte zij de zonde en verfoeide alle kwaad, en wel zoozeer, dat zij liever alle smarten geleden en zich alle opofferingen getroost zou hebben, dan de meer dan engelreine schoonheid harer ziel door de minste smet der boosheid te ontluis- teren. En dezen haat der zonde, die zich van hare Onbevleete Ontvangenis tot haren laatsten ademtogt over gansch haar leven uit- strekte, toonde zij in werkelijkheid, door al hare krachten aan te wenden en alle midde- len ter hand te nemen, om het kwaad te ver- mijden en den haar geschonken genadeschat dagelijks te doen aangroeijen.

Hare allerinnigste betrekking en moederlijke verhouding tot Jesus en zijn verlossingswerk deden haar evenzeer de zonde verafschuwen. Haar goddelijke Zoon was op aarde gekomen, om den schuldbrief onzer misdaden vast te nagelen aan het kruis en ons in het bloed zijner wonden een bad der wedergeboorte voor te bereiden. Daarom was haar haat tegen de zonde, in zekeren zin, in evenredigheid met de

onuitsprekelijke folteringen, met de onbeschrijfelijke pijnen en den wreeden dood, waarvan Jesus het slagtoffer geworden is. Gelijk hare liefde tot Jesus zonder maat en hare bezorgdheid voor onze Verlossing zonder grenzen waren, zoo moest ook haar afschuw van de zonde zonder palen en perken wezen. De taak van Jesus was de zaak van Maria, zijn belang was het hare: bestrijding der zonde. Daarom moest Maria, de Moeder des Verlossers, noodzakelijkerwijze alle boosheid verfoeijen en de gezworen vijandin van Satan en zijne werken zijn.

Nu zetelt de gezegende Maagd op den troon harer glorie; nu is hare liefde tot God en hare gehechtheid aan Jesus tot eene, met hare deugd en hare waardigheid overeenkomstige, volmaaktheid opgevoerd: en daarom juist begroeten wij haar als de Moeder der gevallenen naar den geest of naar het harte, als de Vriendin der zondaren. Trouwens om hare onvergelykelijke liefde tot God deelt zij, voor zoo verre een schepsel daarin deelen kan, in de gevoelens van God: zij bemint alles wat God bemint, zij haat alles wat God haat. Zij haat dan de zonde, omdat deze het werk van Satan is, door wiens wangunst de zonde in de wereld is geslopen, maar zij bemint de zielen

der van God afgedwaalde zondaars en zondarressen, omdat God, ter liefde van die zielen, zijnen eenigen en welbeminden Zoon geslagt-offerd heeft. Maria wordt dus door hare liefde tot God gedwongen, om, door hare voorspraak en hare aan bovennatuurlijken Bijstand zoo vruchtbare bemiddeling, de zonde uit het hart der gevallenen te verdrijven, voor hunne bekeering te ijveren en hen voor God te winnen. Zij moet derhalve voor alle kinderen Gods, die zich van zijnen vaderschoot en uit de armen zijner liefde hebben verwijderd, eene bezorgde Moeder en teedere vriendin wezen, vol meêwarigheid met hun ongeluk, vol welwillendheid om hen, door haren Altijddurenden Bijstand, van de banden des kwaads te verlossen.

En dan als Moeder van Jesus! Voorzeker, zoo vurig zij hem liefheeft zoo innig moet zij zijne belangen ter harte nemen. Zij ziet dan in elken zondaar den prijs van Jesus' bloed en lijden, en dat bloed van Jesus, uit haar moederlijk hart genomen, herinnert haar aanhoudend haar goddelijk Kind en het doel van zijn sterven. Onmogelijk dan, Maria kan niet onverschillig zijn jegens den zondaar! Zij kan het niet met onverschillige oogen aanzien, dat het lijden van Jesus verijdeld en het bloed der Verlossing tot schande gemaakt wordt, en,

met in
moet
vel a
de ze
Zoons
wat M
drev
de vri
leefde
verlos
te re
ontbe
den d
één z
één s
bereid
verge
koud
verwa
hare
Kind
tijden
Zoon
als d
den
Calva
heil
twijfe

met immer werkzame en altyddurende liefde, moet zij aan de bekeering der door den duivel aan Jesus ontroofde zielen arbeiden, om de xegepraal van het goddelijk bloed haars Zoons te verzekeren! En wie zal begrijpen wat Maria, door hare liefde tot Jesus gedreven, voor de zondaren doet. Als de Heiligen, de vrienden van Jesus, toen zij nog op aarde leefden, al het mogelijke deden, om zijne verlossing vruchtbaar te maken en zielen, te redden, als zij zich alle opofferingen en ontberingen, alle folteringen en pijnen, zelfs den dood getroostten, al ware het om slechts één zondaar te bekeeren, één kind te doopen, één stervende tot den grooten overgang te bereiden, en als hunne liefde tot Jesus, in vergelijking van die van Maria, als ijs zoo koud was; wat mogen en moeten wij dan verwachten van de liefde, welke Maria, om hare liefde tot Jesus, haren God en haar Kind, den zondaren toedraagt? En als zij, tijdens haar leven op aarde, haren goddelijken Zoon, die het leven was van haar leven en als de ziel van hare ziel, in den tempel aan den eeuwigen Vader opgedragen en op den Calvarieberg mede-geslagtofferd heeft voor het heil der zondaren; kunnen wij dan er aan twijfelen, dat zij thans, in de heerlijkheid van

daar boven, voortdurend naar de middelen uitziet, om alle verdwaalde kinderen van den besten aller vaders terug te voeren tot God en uit hunnen zondigen staat te redden? Zij bemint dan de zondaren, en deze zijn haar dierbaar, gelijk het bloed van Jesus haar dierbaar is.

Het is dan ontegensprekelijk, dat, gelijk de H. Kerkleeraar Alphonsus zegt, onze hemelsche Moeder nog meer verlangt ons te helpen en onze zaligheid nog vuriger begeert, dan wij verlangen geholpen te worden en de zaligheid te verkrijgen. Niets zoo natuurlijk! Want het is een heilige plicht, een plicht van liefde voor haar, den zondaren de vergiffenis hunner zonden af te smeeken. Zij is de toevlugt, de hoop, de Moeder der zondaren, en daarom biedt zij aan alle gevallenen Bijstand en redding, rigt hen op uit de afgronden der boosheid, helpt hen zich tot God te verheffen; en zij moet dat, zij moet hun de behulpzame hand bieden, zij moet hun haren Altijddurenden Bijstand verleen en hen helpen.

Haar moederhart en hare moederlijke liefde zijn ons daarenboven een zekere waarborg van hare goedheid en barmhartigheid jegens de zondaren. Want welke ellende is met de hunne te vergelijken? En is zij niet om de zondaren,

gelijk de Kerkvaders Anselmus en Alphonsus verklaren, tot de hooge waardigheid van Moeder Gods verheven geworden? »Immers, zegt de H. Augustinus, indien de mensch niet gezondigd had, ware de Zoon des menschen niet gekomen.”

Ach! welk een zoete troost is het voor de zwakke en door de zonde van God verwijderde kinderen van Adam, te mogen denken, dat de Onbevleete Maagd, de Moeder des Heeren, altijd rijk aan barmhartigheid en altijd rijk aan Bijstand, hen bemint en hunne redding zoekt; en dat zij hun een bolwerk, een onoverwinnelijke toren van David, een toevlugtsoord zal zijn tegen de woede der hel, als zij zich tot haar met een kinderlijk vertrouwen en een opregt verlangen naar bekeering en levensverbetering willen wenden.

IIe PUNT.

Welke zondaren mogen op den Altijd-durenden Bijstand van Maria vertrouwen en zullen door hare voorspraak gered worden?

Gelijk Maria de onschuldigen en braven, die zich aan haren Bijstand met kinderlijk vertrouwen en vurige liefde aanbevelen, voor den val behoedt en tegen hunne vijanden bijstaat;

gelijk zij de bekeerde en met God verzoende zondaars, die getrouw blijven volharden in haar te beminnen en te vereeren, in de genade en de vriendschap des Heeren bewaart; evenzoo rigt zij alle gevallen op, die geene beletselen stellen aan hare magt en hare barmhartigheid. De eenvoudige en zelfs dagelijksche vereering van Maria is niet genoeg, om zich haren Bijstand te verzekeren en door hare voorspraak van de hel gered te worden, als men, van eene andere zijde, hare goede bedoelingen vrijdelt en tegenwerkt, door een zondig leven te leiden en zich het eeuwig heil onwaardig te maken.

Welke zondaars kunnen en moeten dan op Maria vertrouwen? Diegenen, aldus antwoordt de heilige Kerkleeraar Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. I. hoofdst. VIII. § 1.*) die aan het verlangen naar bekeering de getrouwheid in hare dienst en in hare vereering paren. Ach! er zijn soms zondaren, die, ondanks hunne liefde voor hunne hemelsche Moeder en ondanks de betere overtuiging van hun gemoed, zóó sterk door de banden van schier onvermijdelijke kwade gelegenheden en langdurige booze gewoonten gebonden worden, dat zij herhaaldelijk bezwijken. Zij zouden gaarne staande willen blijven en volharden in de genade des Heeren, maar

hunne
woon
boos
kwa
niet
gref
maa
blijf
men
over
zou
hun
mal
tro
zul
zij
haa
ein
zeg
du
zu
ler
ve
hu
ni
ha
ni

hunne zwakheid is nog grooter dan hun tegenwoordige goede wil: zij vallen, minder uit boosheid, dan uit zwakheid. Zij zoeken het kwaad niet, integendeel; maar zij worden, niettegenstaande hun goeden wil, als aangegrepen door de zonde. Zij willen het goede, maar, ofschoon hun geest goed gestemd is, blijft hun vleesch zóó zwak, dat de oude mensch der zonde nog gemakkelijk zegepraalt over den nieuwen mensch in Christus. Gaarne zouden zij het juk der zonde voor altijd van hunne schouderen afschudden, herhaaldelijk maken zij het ernstige voornemen aan God getrouw te blijven en, omdat zij weten, dat zij zulks niet door eigen magt vermogen, gaan zij tot de Moeder der gevallenen en smeeken haar om haren Altijddurenden Bijstand, ten einde, door haar gesterkt, over de zonde te zegepralen en het rijk van Jesus, vast en duurzaam, in hunne ziel te vestigen.

Zal Maria de vereering, haar gebragt door zulke zondaren, die zich opregt bekeeren willen, zal zij hunne gebeden en hun goeden wil versmaden en geen medelijden hebben met hunne zwakheid? Onmogelijk! Ondanks menigen terugval in vroegere zonden, zal zij hun haren moederlijken en zoo magtigen Bijstand niet weigeren: zij kent toch de vreesselijke

magt des kwaads en de allerdiepste zwakheid van de kinderen der menschen. Een voortdravend paard kan niet op eens door het aanhalen van den teugel staande gehouden worden, maar doet altijd nog eenige stappen; evenzoo gaat het met den zondaar: hij bezwijkt nog herhaaldelijk, voortgezweept als hij is door de magt zijner vroegere kwade gewoonten, door de magt der verleiding, waarvoor hij zoo vatbaar is, en der gelegenheden tot zonde, welke hij, wel is waar, zoekt te vlugten, maar waarin hij soms, onwetend en ondanks zich zelve, geraakt! Hoe groot is het medelijden van Maria met deze zwakke kinderen! Maar dat zij niet vreezen, die goedwillende zondaren; dat zij met een onbegrensd vertrouwen zich aanbevelen aan Onze Lieve Vrouw van Altijsdurenden Bijstand, haar bidden en haar blijven bidden: verloren gaan zij niet! Indien zij biddend tot haar roepen: O Maria! sta mij bij, mij armen gevallen, die tracht op te staan, *succurre cadenti surgere qui curat populo*; wees gij mijne voorspreekster bij uwen goddelijken Zoon; — o, zoo waarachtig God leeft, zij zal die roepstem niet versmaden! Zulke zondaren worden door haar gered; aan dezulken zal zij, na de dagen dezer treurige ballingschap hier beneden, de gezegende vrucht haars lig-

chaams, Jesus, toonen, en, gelijk eene moeder waakt over haar kind, zoo zal zij waken over deze zwakke kinderen, die tot haar hunne handen uitstrekken, en om haren Altijddurenden Bijstand in hunne magteloosheid roepen.

Maria echter is niet de vriendin der zondaren, die aan de boosheid gehecht zijn en zich niet willen bekeeren, die de zonde zoeken, die ze plegen uit kwaden wil, uit verstoktheid of hardnekkigheid in het kwaad, die het voornemen van zich te beteren niet kennen en zich geene moeite geven om aan de dwingelandij hunner driften te ontkomen. Zulke ongelukkige kinderen des kwaads meenen somwijlen, dat, als zij eenige oefeningen van godsvucht tot Maria onderhouden, zij, door die kleurlooze devotie, den Bijstand der Heilige Maagd verdienen zullen en dat hare voorspraak hen redden zal. Doch neen! Maria kan de vriendin, de goedertieren Moeder niet zijn van hen, die op hunne devotie tot Jesus' Moeder steunen, om met des te minder vrees te zondigen. Zij zijn verwaanden, zegt de H. Alphonsus, (*l. cit.*) en door hun vermetel vertrouwen verdienen zij slechts straffen en geene barmhartigheid. Inderdaad, de aanroeping van Maria, die niet vergezeld gaat van het verlangen en den wil zich te bekeeren, maar die zou dienen

om den zondaar, door eene ijdele hoop op vergiffenis, in zijne boosheid te bevestigen, kan niet welgevallig zijn aan die heilige Moeder: het is eene lage vleijerij, en, in plaats van de ziel te redden, bereidt zij haar een dieper verderf. Nooit kan de vereering of de aanroeping van Jesus' Moeder een vrijheidsbrief tot zondigen geven.

Het is waar, dat er vele voorbeelden bestaan, die ons overtuigen, dat Maria, om eene kleine oefening van godsvrucht haar ter eer met volharding verrigt, aan verouderde en verstokte zondaren de genade der bekeering verkregen heeft: doch God heeft dat toegelaten, opdat niemand zoude wanhopen, en om ons te doen zien, dat hij de geringste hulde, aan zijne Moeder bewezen, gaarne en rijkelijk beloont: doch wie heeft regt en kan aanspraak maken op zulke gunsten en zoo onverdiende genaden? Eens heeft Jesus, om de bede van Maria, het water in wijn veranderd: maar zou het niet eene dwaasheid zijn, als iemand al zijn vaatwerk met water vullen zou in de hoop, dat Maria voor hem een mirakel zou verkrijgen, gelijk zij dat te Cana voor de jonggehuwden verkregen heeft? De ware Maria-vereering bestaat dan daarin dat wij naar ons best vermogen, alles doen

wat
te o
kwa
kun
van

O
Alt
gev
die
zon
mij
alt
kee
en
ge
do
mi
or
m
di
de
d
w
m
g

wat wij kunnen, om de geboden van Jesus te onderhouden en vrij te blijven van het kwaad der zonde. Is dat onze gezinning, dan kunnen wij met alle vertrouwen op de Moeder van Altijddurenden Bijstand rekenen.

GEBED.

O genadenrijke en barmhartige Moeder van Altijddurenden Bijstand! hoop en toevlugt aller gevallenen, vriendin en Moeder aller zondaren, die zich willen bekeeren, zie op mij, uw zondig kind, welwillend neder, vernietig in mij de heerschappij van Satan en doe mij voor altijd tot Jesus, uwen gezegenden Zoon, wederkeeren. Helaas! dat ik mijn leven zoo ontsierd en bezoedeld heb door menigvuldige afwijkingen van Gods wet! Doch wat mij het meest doet vreezen, o heilige Moeder! is, dat ik in mijne ziel nog zoo weinig afschuw van de zonde ontwaar. Reine en vlekkelooze Maagd, trouwe minnares van Jesus! boezem mij toch eene diepe vrees in voor alle boosheid en geef mij de kracht om, door uwen Bijstand, alle ketenen des kwaads en alle kluisters van booze gewoonten te breken. Mijn hart, o zalige Vrouwe! meent het goed, doch mijne zwakheid is onvergelykelijk groot: de minste bekoring sleept

mij mede, voor alle verleiding ben ik vatbaar, elke gelegenheid tot zonde doet mij, bijna ondanks mij zelven, trouweloos worden aan mijnen God. Doch ik weet, o Maria! dat gij een einde kunt stellen aan mijn wankelen en magtig genoeg zijt, om mijn hervallen te voorkomen. Zoete Moeder van Jesus! gedenk dan dat mijne ziel de prijs is van het bloed uws Zoons, en doe mij over mij zelven en mijne bedorven natuur zegepralen. Duld niet, dat ik dat heilige bloed ontheilige en tot schande make! Zegen dan het ernstige en welgemeende voornemen, dat ik nogmaals vernieuw, na het herhaaldelijk verbroken te hebben; zegen den goeden wil, dien ik mij heden meer dan ooit gevoel en geef dat ik het juk der zonde voor altijd van mij afwerpe. Uw Altijddurende Bijstand, Heilige Maagd! is mijn vertrouwen: dien zult gij mij niet weigeren. Zoovelen, die zondig waren gelijk ik, zijn daardoor gered en voor eeuwig zalig geworden: ook mijne zaligheid kunt gij daardoor verzekeren. Ik smEEK u dan, om uwe liefde tot Jesus en tot mijne ziel, verwerf mij de noodige genade, opdat ik voortaan de wetten en geboden uws Zoons getrouw naleve, in uwe vereering en in de liefde tot u volharde en door de liefde tot u de liefde tot Jesus voor altijd weder-

vin
een
dar
Bij
tig
dur
Am

vinde en in mijn hart beware. Dan zal ik eens, o Moeder! met zoovele bekeerde zondaren, die door uwe voorspraak en uwen Bijstand zalig geworden zijn, uwe barmhertigheid prijzen en de magt van uwen Altijd-durenden Bijstand in eeuwigheid verheerlijken. Amen.

ZEVEN EN TWINTIGSTE PAG.

DE HOOGVEREERDE

OF

DE VEREERING VAN MARIA IS NOODZAKELIJK
OM AAN DE GUNSTEN VAN HAREN AL-
TIJDDURENDEN BIJSTAND DEELACH-
TIG TE WORDEN.

Beatam me dicent omnes generationes.
Alle geslachten zullen mij zalig prijzen.

I^e PUNT.

Alle ware kinderen van Jesus zijn
verplicht de Moeder des Verlos-
sers te vereeren.

Niet zelden gebeurt het, dat getrouwe kin-
deren der Kerk van Christus door andersden-
kenden gelaakt worden om de hooge vereering,
welke zij aan de Moeder des Heeren brengen.
Eene onzeggelijke dwaasheid ligt er in dat
verwijt. Immers God zelf met zijne engelen
heeft ons het eerste voorbeeld dier vereering
gegeven. De eeuwige Vader brengt, door eene
onvervreemdbare eigenschap, zijnen Zoon in

eeuwigheid voort; maar door een voorregt, alleen aan Maria gegeven, verheft hij deze uitverkoren Maagd dermate dat zij de waarachtige Moeder wordt van dat eeuwig Woord. De Zoon Gods wordt in waarheid haar kind; zij is in waarheid de Moeder haars Schepers. En om haar zoo hoog te verheffen, daalt de H. Geest over haar neder en overstroomt haar met al zijne gaven. Tot die eindelooze waardigheid heeft God haar van alle eeuwigheid voorbeschikt, alle gaven der natuur, der genade en der glorie in haar vereenigd, en voor haar alleen heeft hij meer mirakelen gedaan dan voor alle andere heiligen te zamen. En als de Koning der eeuwige glorie haar aldus heeft willen vereeren, voorzeker, dan is het meer dan billijk, dan is het eene ware verpligting voor ons, dat wij de hulde onzer vereering aan Maria niet weigeren.

Ja, zij, de nederige dienstmaagd en verheven Moeder des Heeren, verdient onze vereering om de onvergelykelijke voorregten haar geschonken!

Zij is de Moeder van onzen Verlosser Jesus Christus, en de Zoon Gods, haar kind geworden, brengt haar de diepste en innigste vereering. Hij daalt niet neder op aarde dan na hare inwilliging in het groote geheim der

menschwording ontvangen te hebben; hij vereert haar door zijne kinderlijke gehoorzaamheid en zijne hartelijke liefde in de jaren zijner jeugd; den tijd zijner openbaring zal hij vervroegen en zijn eerste mirakel doen om zijne Moeder te vereeren en ons de kracht harer voorspraak te doen begrijpen; wanneer hij zieltogend aan het kruis zal hangen, zal hij zijne geliefde Moeder niet vergeten, maar, in zijne bezorgdheid voor haar, haar aanbevelen en toevertrouwen aan den Apostel zijner liefde; en thans vereert hij haar in den hemel door haar boven alle andere geschapen wezens te verheerlijken, al hare gebeden te verhooren en haar als Koningin over hemel en aarde te doen heerschen. —

En hoe wonderbaar is de schoonheid harer ziel en de voortreffelijkheid harer heiligheid! Terwijl wij allen met den profeet moeten uitroepen: »In ongeregtigheden ben ik ontvangen en in zonde ontving mij mijne moeder;» (*Ps. L. 7.*) is zij, en zij alleen, van de smet der erfzonde vrij, volgens deze woorden: »Gansch schoon zijt gij, mijne vriendin! en geene vlek is er in u.» (*Hoogl. IV. 7.*) Voorzeker, indien God, door haar dit voorregt te schenken en haar van de algemeene wet uit te zonderen, haar op de voortreffelijkste wijze vereerd

en verheerlijkt heeft, dan past het, dat wij haar geluk toejuichen en haar om hare voorregten vereeren, vooral wijl deze genade der Onbevleete Ontvangenis haar, om hare voorbestemming [tot Moeder des Verlossers, gegeven en haar niet om haar zelve alleen, maar ook om onzentwille verleend is. En die vereering van Maria wordt ons, om zoo te spreken, nog verplichtender om de getrouwheid, waarmede zij, ten allen tijde, aan elke genade beantwoord heeft; welke getrouwheid haar dan ook de Koningin der Engelen en de Koningin aller Heiligen heeft doen worden. Als dan de hemelsche geesten en de verheerlijkte kinderen Gods haar vereeren om hare onvergelijkelijke waardigheid en hare voortreffelijke deugd en heiligheid, dan moeten wij het als een geluk beschouwen, dat wij, in vereeniging met de Engelen en de uitverkorenen, de hulde onzer vereering aan die zoo hoogvereerde Vrouwe mogen brengen.

Daarbij komt nog, dat Maria, om de werken harer magt en harer barmhartigheid jegens ons, alle regt heeft, om op onzen eerbied en onze hulde aanspraak te maken. De barmhartigheden Gods, de schatten der Verlossing, de verdiensten van Jesus, zijn in hare handen weggelegd, zegt de H. Anselmus: zij beschikt

daarover naar goedvinden, en alles wat wij, hetzij in de tijdelijke orde, hetzij in de orde der genade of in die der glorie, van noode hebben en verhoplen, kunnen wij door hare tussschenkomst, waaraan God niets weigert, verwerven. De Heilige Kerk erkent dit alles en is daarvan zóó doordrongen, dat zij deze woorden, biddend, Maria toevoegt: »Verbreek de kluisters der schuldigen,” o gij, die »de toevlugt der zondaren” zijt; »doe den blinde het licht opdagen”, o gij, die »de zetel der wijsheid” zijt en »alle ketterijen hebt vernietigd”; »verdrijf al onze kwalen, verkrijg ons alle goederen en toon ons na deze ballingschap de gezegende vrucht uws ligchaams, Jesus.”

Groote dingen dan, heeft hij, die magtig is, aan Maria gedaan, en daarom zullen alle geslachten haar zalig prijzen, haar vereeren en verheerlijken! Zoo innig is hare verbinding met Jesus, dat zij, die den Zoon vereeren, de Moeder niet vergeten kunnen! Zoo bij uitstek, is zij het meesterstuk der schepping en der Verlossing, een wonder van schoonheid en genade, dat men God zelven verheerlijkt met haar te vereeren! Zoo overvloedig zijn de gaven en weldaden harer magt en harer barmhartigheid, dat zij, in waarheid, de Moeder

is van Altijddurenden Bijstand, en dat degenen, die Maria niet loven en prijzen, hunne grootste weldoenster vergeten.

Zijn wij het derhalve aan Maria, om haar zelve, verplicht haar te vereeren, niet minder zijn wij daartoe gehouden als kinderen der Katholieke Kerk. De Kerk heeft ten allen tijde de vereering van Maria als een harer schoonste sieraden beschouwd; zij heeft die vereering aanbevolen, bevorderd, verdedigd en uitgebreid. Wij mogen dan, als ware kinderen der Kerk, ons niet tevreden stellen met te gelooven, wat de Kerk gelooft, wij moeten ook doen, wat zij doet, en met des te grooter vurigheid de H. Maagd vereeren, als zij meer, door andersdenkenden of van de Kerk afgedwaalde kinderen, miskend wordt. — Wij zijn daarenboven de kinderen van Maria: de stervende Jesus heeft aan ons Maria tot Moeder en alle geloovigen als kinderen aan Maria gegeven, en zij heeft ons als zoodanig aangenomen; wij beroemen ons voor God en zijne Engelen op dien edelen en troostvollen titel van kinderen van Maria en hebben ons aan hare dienst toegewijd, en zij, van hare zijde, is alles voor ons, wat de teederste en liefde rijkste Moeder voor haar kind kan wezen: zij bemint ons vurig gelijk zij Jesus bemint, want

onze zielen zijn geteekend met het teeken zijns bloeds, en hem, haren God en haar kind, heeft zij voor onze zaligheid overgeleverd en geslagt-offerd. Welken eerbied, welke vereering zijn wij dan aan zulk eene Moeder verschuldigd! — Te meer, omdat het ons, als kinderen van Eva, zoo heilzaam, ja, zoo noodzakelijk is, zulk eene magtige, goedertieren en teedere Moeder te bezitten. Want, hoeveel redenen hebben wij om te treuren en te weenen in dit tranendal; hoe worden de dagen van ons leven aaneengeschalkeld door smarten en beproevingen; aan hoe talrijke behoeften en kwellingen zijn wij onderworpen, zoowel naar de ziel als naar het lichaam! Wij hebben dan eene andere, eene tweede moeder, beter dan de eerste, Eva, van noode, die ons kunne bijstaan en troosten in de beproevingen onzer pelgrimschap; die onze Voorspreekster en onze Middelaressen kunne zijn bij Jesus, haren goddelijken Zoon en onzen Verlosser. —

Dat het dan ons dagelijksch streven zij, immer met grootere vurigheid onze hemelsche Moeder te vereeren: haar te dienen en te prijzen op aarde moet onze vreugde, moet het hoogste bewijs en eene der heerlijkste vruchten van ons Katholiek leven zijn; door haar te vereeren moeten wij ons haren Al-

tijdd
make
in h
en d

Op
ge

A
lijk
wo
ten
die
de
ha
en
op
di
w
w
b
g
h
g
v
l

tijddurenden Bijstand meer en meer waardig maken, totdat deze haar Bijstand ons brenge in het vaderland, alwaar de aanbidding Gods en de vereering van Maria eeuwig zullen duren.

IIe PUNT.

Op welke wijze en door welke oefeningen moeten wij onze hulde en onze vereering aan Maria betuigen?

Alle uitwendige vereering moet noodzakelijkerwijze gegrond zijn op en voorafgegaan worden door de inwendige vereering, welke, ten opzigte van Maria, daarin bestaat, dat wij diep doordrongen zijn van hoogachting voor de haar geschonken waardigheid en verheffing, hare verheven deugden weten te waarderen en de haar medegedeelde magt erkennen en op prijs stellen. Deze inwendige vereering, die het best verkregen wordt door de overweging harer verheven voorregten en harer wonderbare heiligheid, mag echter niet verborgen blijven in de ziel: trouwens het is niet genoeg, dat wij alleen innerlijk en met het hart de hulde onzer vereering aan Maria brengen: ook uitwendig moeten wij toonen, dat wij haar vereeren en onze daden moeten openbaren wat er schuilt in ons gemoed. We mo-

gen ons dan niet tevreden stellen, met van tijd tot tijd aan Maria en aan hare deugd en heiligheid te denken, hare uitverkiezing en hare waardigheid als Moeder Gods te overwegen, de grootheid harer verdiensten en hare medewerking tot onze Verlossing te bewonderen; — wij moeten verder gaan en, in den geest der Heilige Kerk en volgens de voorbeelden aller Heiligen, de boven alle schepselen door God vereerde en bevoorregte Moedermaagd door onze oefeningen en handelingen verheerlijken.

De allereerste uitwendige vereering van Maria bestaat daarin, dat wij eene groote godsvrucht toonen voor alle kerkelijke of door de Kerk goedgekeurde gebeden en aanroepingen, waarin de Moeder van Jesus vereerd wordt en geprezen. Ware kinderen van Maria hebben altoos eene groote devotie voor het WEES GEGROET, verheven gebed, onder de inspraak des Heiligen Geestes door den aartsengel Gabriël begonnen, door Elizabeth voortgezet, door de Kerk van Jesus bekroond en bekrachtigd. Gaarne bidden zij, zelfs dagelijks, het ROZEHOEDJE, en die zoo voortreffelijke huldiging van Maria is hun zoo dierbaar, dat zij ze nooit, zonder dringende noodzakelijkheid, zullen achterlaten. Ach! daar zijn

soms
harte
liefde
Mari
een
doch
eerv
dien
zoet
hun
mog
voor
hoo
de
geg
sch
als
mo
hoo
de
dat
aar
Ma
vo
sle
wo
ze

soms Christenen, die, de eenvoudigheid en de hartelijkheid der liefde missend, dit gebed der liefde minachten, maar de ware kinderen van Maria beminnen het. Geen wonder! God had een der hemelsche geesten tot de nederige dochter van David afgezonden, om haar deze eervolle groetenis toe te spreken, en de ware dienaars en dienaressen van Maria smaken een zoeten troost, als zij, van uit dit tranendal, hunne hemelsche moeder met diezelfde woorden mogen begroeten. Toen Maria die groetenis voor de eerste maal, uit den mond van Gabriël, hoorde, ontving zij, na hare toestemming tot de menschwording van Gods Zoon te hebben gegeven, het eeuwige Woord in haren zuiveren schoot; en telkenmale zij die woorden, welke als het teeken waren van haar goddelijk moederschap, door een kind der menschen hoort herhalen, ontroert haar moederhart bij de herinnering aan dat verheven oogenblik, dat zijns gelijk noch in den hemel noch op aarde gehad heeft.

Alle trouwe minnaars en minnaressen van Maria beminnen dit gebed en herhalen het volgaarne; zij begrijpen dat de liefde aan slechts één woord genoeg heeft en dat het woord der liefde, ofschoon aanhoudend gezegd, toch nooit herhaald wordt. De jeugdige

Hebreeuwen in den gloeioven van Babylon herhaalden dezelfde woorden: Looft den Heer! terwijl zij alle schepselen tot de aanbidding en de verheerlijking Gods opriepen. De profeet Isaias hoorde de Seraphijnen, rond den troon des Heeren geschaard, en hun eeuwig beurtgezing bepaalde zich bij deze woorden: Heilig, heilig, heilig, is God, de Heer der heerscharen! Jesus zelf herhaalde zijn gebed op den Olijfberg en sprak dezelfde woorden. De H. Franciscus van Assisie bragt eens een ganschen nacht in het gebed door: vurige liefdevlammen verslonden zijne ziel, beken van tranen ontsprongen aan zijne oogen, maar zijn mond herhaalde slechts deze woorden: Mijn God en mijn al! — Ach! een Wees gegroet is zoo spoedig gebeden en brengt altoos vertroosting aan; en wjl de kinderen van Maria dit door eigen ondervinding weten, kiezen zij het uit als hun geliefkoosd gebed. Zij herhalen het des morgens, des middags en des avonds bij het kleppen van het ANGELUS; zij bidden dat driemaal, volgens den raad van den H. Alphonsus, des ochtends bij het ontwaken en in het stille avonduur, om, door de vereering der maagdelijke Moeder, de gave der kuischheid te verkrijgen.

Elk feest van Maria is een vreugdedag en

een
kind
telle
Nov
aan
dan
lijkt
van
baa
scha
ing
den
de
en
Ma
naa
keu
ver
lief
hee
2
der
eer
wa
bel
ver
van
zak

een Communiedag voor Maria's ware en ijverige kinderen, en de Communiën dier feestdagen tellen onder de schoonste huns levens. Vurige Novenen dienen hun tot voorbereiding, in aandacht en ijver doorgebragte Oktaven tot dankzegging bij de feesten hunner verheerlijkte Moeder. De Zaterdag is hun een dag van devotie, en de Meimaand is hun de dierbaarste van de maanden des jaars. Broederschappen en Congregatiën, Maria ter eer ingesteld, worden door hunne vurigheid in den eersten ijver onderhouden; zij beminnen de beeldtenissen hunner Moeder, hare beelden en medailles, en het scapulier, het kleed van Maria, dragen zij met eerbied en devotie. De naam hunner Moeder zweeft hun als onwillekeurig op de lippen, zij roepen dien aan met vertrouwen, spreken dien uit met eerbiedige liefde en bevorderen hare eer en hare verheerlijking op alle wijzen.

Zalig zij, die aldus haar vereeren, die door den Koning der eeuwige glorie zoo hoogvereed is! Zalig de ware kinderen van Maria! want deze goedertieren Moeder, die niets onbeloond laat, zal die opregte en voortdurende vereering op prijs stellen en door het verleenen van overvloedige gunsten beloonen. Ja, zij zal in waarheid eene Moeder van Altijddu-

renden Bijstand voor hare dienaars en dienaressen wezen, hen verdedigen en bijstaan op aarde en hen, door hare moederlijke voorpraak, aan de verheerlijking des hemels deelachtig doen worden.

GEBED.

O heilige en wonderbare Vrouwe, o gelukkigste aller maagden en gezegendste aller moeders, o bij uitstek bevoorregte en boven alle schepselen begenadigde Maagd en Moeder Gods Maria! verleen mij, door de kracht van uwen Altijddurenden Bijstand, de groote gunst, welke ik u heden kom vragen. Uwe bescherming, o Heilige Moeder! is mij noodzakelijk en uw Bijstand mij onontbeerlijk om aan Jesus en aan zijne liefde getrouw te blijven en eens tot de zaligheid te geraken. Doch dien Bijstand, ik weet het, verleent gij alleen aan uwe ware dienaars en dienaressen; en helaas! ik durf er niet op rekenen, dat ik tot hun getal behoor. Want hoe koud en onverschillig ben ik jegens u, o goede en liefderijke Moeder! Hoevele oefeningen van godsvrucht, waardoor ik u vereeren kan, worden door mij achtergelaten en verwaarloosd! Hoe traag ben ik in uwe dienst en in de liefde tot u! Hoe weinig ijver toon ik, wanneer het uwe ver-

earing
breng
aan;
tegen
de reg
waarv
trede
maar
Hela
toest
de g
deel
echt
door
een
dit
hed
en
als
gev
ten
bes
da
mi
sm
da
vr
u
re

en die- eering en verheerlijking geldt! Uwe feesten
bijstaan brengen mij geene vernieuwing van devotie
te voor- aan; de overweging uwer deugden staat mij
ls deel- tegen; de gebeden, u ter eer, vervelen mij;
de regels der broederschappen en congregatiën
waarvan ik lidmaat ben, worden door mij over-
treden en geminacht; ik draag uw heilig kleed,
geluk- maar ik herinner mij niet wat het beduidt!
aller Helaas! hoe kan ik, terwijl ik mij in zulken
boven toestand bevind, vertrouwen, dat gij mij aan
moeder de gunsten van uwen Altijd durenden Bijstand
t van deelachtig zult maken? Het verledene zult gij
gunst, echter vergeten, o Moeder! en dermate mij,
cher- door uwe voorspraak, bijstaan, dat ik voortaan
kelijk een uwer vurigste kinderen moge zijn. Want
Jesus dit is het goede en vaste voornemen, dat ik
eens heden u opdraag: voortaan zal ik even vurig
Bij- en ijverig in uwe vereering trachten te zijn,
aan als ik tot hiertoe nalatig en onverschillig daarin
aas! geweest ben. Doch dit voornemen kan ik niet
hun ten uitvoer brengen zonder uwe bescherming:
illig bescherm mij dan, o zoete Moeder! maak mij
der! dagelijks edelmoediger in uwe dienst, en doe
oor mij zoovele vertroostingen en zooveel genot
ter- smaken in u te vereeren en te verheerlijken,
ik dat ik daarin een voorsmaak vinde van de
hoe vreugden en de zaligheden, welke God voor
er- uwe trouwe en ware kinderen heeft voorbe-
reid in den hemel. Amen.

ACHT EN TWINTIGSTE PAG.

DE MAGTIGE MOEDER

OF

MARIA'S ALTIJDDURENDE BIJSTAND WORDT DOOR
EEN KINDERLIJK VERTROUWEN VERKREGEN.

Bona cuncta posce.

Vraag voor ons alle gaven

Ie PUNT.

Wij hebben alle regt omeen onbepaald
vertrouwen op Maria te stellen.

Het vertrouwen op de Moeder van Altijd-
durenden Bijstand is de vaste, de blijde en,
van den kant van Maria, boven allen twijfel
verheven hoop van, door hare bemiddeling,
de eene of andere gunst, indien die ons zalig
is, te verwerven. Dit vertrouwen, dat ons
de weldaden onzer hemelsche en magtige Moe-
der op bijzondere wijze waardig maakt, steunt
op ontelbare en krachtige beweeggronden,
welke wij thans nader gaan beschouwen.

De eerste beweegreden, waarop ons ver-

trouwe
ding.
Hei ig
dad en
aan a
trouw
hun l
van l
wond
zegt
Mar.
Jes us
hede
legd
zij a
vere
toev
de
op
kor
op
vei
de
rae
de
de
te
gr

trouwen steunt, is de dagelijksche ondervinding. Immers wij weten daardoor, dat de Heilige Maagd allergrootste gunsten en weldaden heeft medegedeeld en nog mededeelt aan allen, die haar, met een kinderlijk vertrouwen, om haren Bijstand smeeken en die hun heil en hun geestelijk en tijdelijk welzijn van hare moederlijke voorspraak en van hare wonderbare magt verwachten. »Waarom toch, zegt de H. Kerkleeraar Alphonsus, (*Heerl. v. Mar. II. Leerr. ov. het bezoek van M.*) heeft Jesus Christus al de schatten der barmhartigheden, welke hij ons verleen wil, neergelegd in de handen zijner Moeder, tenzij opdat zij alle geloovigen, die haar beminnen, haar vereeren en tot haar met vertrouwen hunne toevlugt nemen, daarmede verrijke? »Zij is de glanzende Zeesterre, welke degenen, die op deze wereldzee door de stormen der bekoringen heen en weer geslingerd worden en op haar hunne blikken gevestigd houden, tot veilige haven geleidt. Zij is voor hare kinderen de vuur en wolkszuil, welke de Israëlitin in de woestijn voorafging en beschermde, omdat zij de regtvaardigen op den goeden weg bewaart, de zondaren beschermt tegen den verslindenden gloed der goddelijke gramschap en allen, die op haar vertrouwen,

tegen de aanvallen des duivels verdedigt. En in waarheid, hoevelen weten het door eigen ervaring, dat zij eerst dan, wanneer zij hun vertrouwen op Maria stelden, door hare hulp behoed bleven voor den val en met vasten tred voorwaarts snelden op de wegen Gods, of door haren Bijstand opstonden, nadat zij bezweken waren, of door hare bescherming in het midden der vreesselijkste gevaren veilig en ongedeerd bleven! Ontelbare Christenen zijn door hare bemiddeling van het juk en van de kluisters van Satan bevrijd, uit de afgronden der zonde opgericht geworden; velen danken haar hun behoud en schrijven haar de redding van hun leven uit een of ander dreigend gevaar toe; anderen hebben door haar de grootste schatten van deugden, het licht der wetenschap, de gezondheid huns ligchaams, het behoud hunner kinderen verkregen; zoodat men kan zeggen, dat er geene kwalen bestaan, waarvan zij hare kinderen niet gered, en dat er geene gaven of weldaden uitgedacht kunnen worden, welke zij niet aan hare dienaren en dienaressen verleend heeft. Zoo toonde Maria zich ten allen tijde, zoo toont zij zich nog dagelijks eene goedertieren en magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand voor degenen, die zich met een opregt en kinderlijk

vertr
kenn
welk
grom
op
D
bev
ver
ha
de
Go
vr
zij
de
d
v
G
h
g
l
C

vertrouwen tot haar wenden: en het is deze kennis harer goedheid en harer weldaden, welke de eerste beweegreden en den eersten grondslag vormt van het vertrouwen, dat wij op haar moeten stellen.

De tweede beweegreden, welke alle overige beweegredenen, waarom wij op Maria moeten vertrouwen, in zich besluit, is de kracht van haar moederlijk gebed, waardoor zij, gelijk de H. Alphonsus verzekert, (*l. cit.*) alles van God verkrijgt, wat zij voor hare dienaren vraagt. Aanhoudend en allerliefderijkst spreekt zij voor ons ten beste, toont aan haren goddelijken Zoon haar minnend harte, toont aan den eeuwigen Vader de wonden en het lijden van den Zoon, en offert aan den Heiligen Geest hare smeekingen en verzuchtingen; aan hare bemiddeling ten onzen gunste stelt zij geen einde, omdat zij onze aanhoudende elenden ziet en onze gebeden hoort: zij toch is onze Moeder, onze mede-verlosseres en onze middelares bij God. En zoo vermogend is hare voorpraak, dat zij daardoor alles vermag en dat wij derhalve, met een onbegrensd vertrouwen, alle zegeningen en weldaden van haren Altijd-durenden Bijstand kunnen verwachten. Gelijk de zekerheid der goddelijke deugden van geloof en van hoop steunt op de almacht, de

tegen de aanvallen des duivels verdedigt. En in waarheid, hoevelen weten het door eigen ervaring, dat zij eerst dan, wanneer zij hun vertrouwen op Maria stelden, door hare hulp behoed bleven voor den val en met vasten tred voorwaarts snelden op de wegen Gods, of door haren Bijstand opstonden, nadat zij bezweken waren, of door hare bescherming in het midden der vreesselijkste gevaren veilig en ongedeerd bleven! Ontelbare Christenen zijn door hare bemiddeling van het juk en van de kluisters van Satan bevrijd, uit de afgronden der zonde opgericht geworden; velen danken haar hun behoud en schrijven haar de redding van hun leven uit een of ander dreigend gevaar toe; anderen hebben door haar de grootste schatten van deugden, het licht der wetenschap, de gezondheid huns ligchaams, het behoud hunner kinderen verkregen; zoodat men kan zeggen, dat er geene kwalen bestaan, waarvan zij hare kinderen niet gered, en dat er geene gaven of weldaden uitgedacht kunnen worden, welke zij niet aan hare dienaren en dienaressen verleend heeft. Zoo toonde Maria zich ten allen tijde, zoo toont zij zich nog dagelijks eene goedertieren en magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand voor degenen, die zich met een opregt en kinderlijk

vertrouwen tot haar wenden: en het is deze kennis harer goedheid en harer weldaden, welke de eerste beweegreden en den eersten grondslag vormt van het vertrouwen, dat wij op haar moeten stellen.

De tweede beweegreden, welke alle overige beweegredenen, waarom wij op Maria moeten vertrouwen, in zich besluit, is de kracht van haar moederlijk gebed, waardoor zij, gelijk de H. Alphonsus verzekert, (*l. cit.*) alles van God verkrijgt, wat zij voor hare dienaren vraagt. Aanhoudend en allerliefderijkt spreekt zij voor ons ten beste, toont aan haren goddelijken Zoon haar minnend harte, toont aan den eeuwigten Vader de wonden en het lijden van den Zoon, en offert aan den Heiligen Geest hare smeeking en verzuchtingen; aan hare bemiddeling ten onzen gunste stelt zij geen einde, omdat zij onze aanhoudende ellenden ziet en onze gebeden hoort: zij toch is onze Moeder, onze mede-verlosseres en onze medelares bij God. En zoo vermogend is hare voorpraak, dat zij daardoor alles vermag en dat wij derhalve, met een onbegrensd vertrouwen, alle zegeningen en weldaden van haren Altijdurenden Bijstand kunnen verwachten. Gelijk de zekerheid der goddelijke deugden van geloof en van hoop steunt op de almacht, de

getrouwheid en de liefde van onzen aanbiddelijken God, zoo vestigen wij ook ons vertrouwen op de bescherming van Maria, omdat zij alles vermag, omdat zij ons bemint en omdat zij het ons beloofd heeft ons te zullen bijstaan: »in mij is alle hoop des levens en der deugd,” (*Eccli.* XXIV.) en »wie mij vindt zal het leven vinden en de zaligheid putten bij den Heer.” (*Prov.* VIII.) Met welk vertrouwen moeten wij dan tot Maria gaan en alle hoop der zaligheid op haar vestigen, wijl het de wil van onzen aanbiddelijken God is, gelijk de H. Bernardus zegt, dat wij alles door Maria van zijne oneindige goedertierenheid verkrijgen.

Het kan ons thans niet meer verwonderen, dat de H. Alphonsus zegt, (*l. cit.*) dat Jesus Christus zich, als het ware, verheugt, wanneer Maria hem voor ons om genaden en gunsten smeekt, en dat die goddelijke Verlosser het niet laten kan, hare smekingten te verhooren, omdat hij, in zekeren zin, aan haar moederlijk gezag niet weerstaan kan. De Heilige gaat nog verder, en zegt, dat het soms gebeuren kan, dat wij de gunsten en genaden, waarom wij bidden, spoediger verkrijgen zullen, wanneer wij die aan Maria, dan wanneer wij ze aan Christus zelve vragen. Zeker, Jesus

Christus is de eenige bron en de heer en meester van alle genaden, en Maria is niets dan het kanaal, waardoor de genaden van Jesus ons toevloeijen, en de Middelaars, die, door hare voorspraak, ons die gunsten verkrijgt; maar wanneer wij onze toevlugt tot haar nemen, offert zij hare moederlijke gebeden voor ons op: en deze gebeden, juist omdat het de gebeden zijn eener Moeder, bezitten eene veel grootere kracht, een veel verhevener vermogen en worden spoediger verhoord dan de onze.

Volgen wij dan den raad van Maria's vurigen minnaar, den H. Alphonsus, en laten wij met vertrouwen tot den troon der genade gaan, om barmhartigheid te verkrijgen en de hulp te vinden, welke wij noodig hebben. De troon der genade is Maria: zij verkrijgt alles wat zij vraagt. Laten we, volgens het woord van den H. Bernardus, de genade zoeken en ze zoeken door Maria: zij toch vindt alles wat zij zoekt en kan niet verstooten worden. Roepen wij haar dikwijls deze woorden toe van den H. Joannes Damascenus: (*In annunt*) »O gezegende Moeder Gods, open ons de deur der barmhartigheid, door aanhoudend voor ons ten beste te spreken: gij toch zijt het heil van het menschelijk geslacht.» En wanneer

wij onze toevlugt tot Maria nemen, kunnen wij, volgens den H. Alphonsus, niet beter doen, dan haar te bidden, dat zij voor ons die genaden vrage en verkrijge, welke zij weet dat het nuttigst zijn voor onze zaligheid: zij toch kent onze noodwendigheden veel beter dan wij zelven die kennen.

IIe PUNT.

Welke eigenschappen moet ons vertrouwen op Maria bezitten en in welke omstandigheden moet dat vertrouwen op de Moeder van Altijddurenden Bijstand uitschijnen?

De maat van Maria's magt is geene maat te kennen, haar Bijstand is even altijddurend en even uitgebreid als onze behoeften dat zijn, haar vermogen bij God is onbeperkt en hare moederlijke goedheid jegens ons kent geene grenzen. Ons vertrouwen op Maria beantwoorde aan de magt en de goedertieren liefde dier hemelsche Moeder.

Het ware vertrouwen wortelt in het diepst der ziel en bezit drie voorname en met elkander onafscheidelijk vereenigde eigenschappen, namelijk: de hoop, de vreugde en den vrede; deze drie eigenschappen, te zamen vereenigd, vormen het ware vertrouwen, dat niets anders

is dan eene blijde en vreedzame hoop, op de vaste en stellige overtuiging berustende, dat de Heilige Moeder Gods ons hare hulp en hare bescherming verleenen zal. Eerst moet er dan in 't diepste der ziel een waar bewustzijn, eene onwankelbare overtuiging zijn, dat de Moeder van Altijddurenden Bijstand, wel verre van ons iets te weigeren, ons alles zal geven wat wij vragen en verlangen van haar, op voorwaarde natuurlijk dat het ons zalig zij: die overtuiging spruit voort uit de magt, uit de moederliefde en uit de belofte van Maria, en is zóó krachtig, om de kracht zelve van die drie gronden of beweegredenen, dat zij in den wil eene vaste en onwankelbare hoop voortbrengt, waardoor de gunsten, welke wij vragen, hoe verwijderd en hoe moeilijk te verkrijgen zij ook schijnen, vurig verlangd en verwacht worden. Wijl echter die hoop; van den kant van Maria, boven allen twijfel verheven is en niet gepaard gaat met eenige onzekerheid, stelt zij ons de verlangde gunsten of weldaden voor, als ons ongetwijfeld en zeker zullende gegeven worden; en op die wijze brengt zij in de ziel eene zoete vreugde voort over die inderdaad toekomstige, maar door de hoop reeds thans bezeten, goederen en gaven; daarenboven doet die

hoop een zoeten vrede, eene zalige rust, ontstaan, welke alle kleingeestige angsten, alle twijfelingen, alle onrust uit de ziel verdrijft. De ware kinderen van Maria, wier hart van een waarachtig vertrouwen op de Moeder van Altijddurenden Bijstand doordrongen is, smaken dan de volheid van den vrede, wonen in de woontenten der hoop en in eene aan allerlei goederen rijke rust. De eigenschappen van ons inwendig vertrouwen komen dan daarop neer, dat onze hoop zoo uitgebreid en onbeperkt moet zijn, dat zij alle gunsten, alle weldaden en alle genaden die, ons zalig zijn, omvat: alles toch kan door den alvermogenden Bijstand van Maria verkregen en mag daarom van hare bemiddeling verwacht worden; die hoop moet tevens vast en onwankelbaar zijn, zoo zij alle mistrouwen en alle vrees uitsluit en eindelijk rustig en vreedzaam, omdat zij geene onrust en geenetwijfelingen mag kennen. Indien ons inwendig vertrouwen op zulke wijze aan de uitgebreidheid en de magt van den Altijddurenden Bijstand van Maria beantwoordt, kan men zeggen, dat het dier goedertieren en magtige Moeder waardig is en ons de overvloedigste zegeningen en rijkste gunsten verdienen zal.

Dit inwendig vertrouwen zoo uitgebreid,

zoo
dig
den
kra
sta
doe
dat
on
he
ge
on
de
zij
ne
b
te
w
n
k
A
c
n
l

zoo vast en zoo rustig zal zich in ons uitwendig leven openbaren, ons in alle moeilijkheden en beproevingen met eene onweerstaanbare kracht tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand drijven en ons bij haar onze toevlugt doen zoeken. Op eene drievoudige wijze zal dat inwendig vertrouwen zich in de praktijk onzes levens toonen.

Eerst en vooral zal het ons, met al de vastheid en onwankelbaarheid, waarover zoo even gesproken is, onze toevlugt doen zoeken bij onze hemelsche Moeder in alle aangelegenheden des levens, in alle gevaren, waaraan wij zijn blootgesteld, en in alle behoeften en noodwendigheden. God laat het toe, ter onzer beproeving, tot zuivering van onze ziel en ter onzer onthechting van het aardsche, dat wij soms met zware en menigvuldige tijdelijke moeilijkheden te kampen hebben. Een waar kind van Maria gaat dan tot de Moeder van Altijddurenden Bijstand, met de zoete hoop en de vaste overtuiging, dat zij hare bescherming niet weigeren zal en dat haar Bijstand de beproeving zal doen dienen tot ons voordeel en ons heil. En dan de bekoringen! Ach! wij zijn daar zoo vatbaar voor, en, in onze zwakheid, kunnen wij, als wij aan ons zelve overgela-

ten zijn, niet staande blijven en moeten bezwijken voor den overmoed, de woede en de kracht onzer menigvuldige geestelijke vijanden. Doch hoe moeilijk de zegepraal ook schijne, hoe woedend en dreigend de gevaren zijn, een waar kind van Maria, dat een waarachtig vertrouwen op zijne hemelsche Moeder bezit, blijft staande en overwint alle vijanden, omdat zij, de Koningin van hemel en aarde, zijn vertrouwen beloonend, hem met het ondoordringbaar schild harer moederlijke bescherming overdekt. In moeilijke en gewigtige aangelegenheden, in dagen van besluiteloosheid, in de keuze van een levensstaat, is zij zijne vraagbaak, is zij zijn vertrouwen.

Het tweede uitwendig karakter van het inwendig vertrouwen bestaat in de edelmoedigheid, men zou kunnen zeggen, in de stoutmoedigheid, waarmede degene, die een waar vertrouwen op Maria bezit, de moeilijkste zaken, onder hare magtige bescherming, durft beginnen en met goeden moed doorzet: hij kent zijne Moeder Maria, en weet, dat haar vermogen bij God zoo groot en uitgebreid is, dat niets haar onmogelijk of moeilijk kan wezen. Hij hoopt dan op haren Bijstand en, daardoor gesterkt, rekent hij zich tot alles in staat. Ach! hoe dikwijls gebeurt het niet,

vooral in de jaren der jeugd en met betrekking tot den levensstaat, dien men, volgens Gods roeping, aanvaarden moet, dat er zich moeilijkheden opdoen, die, menschelijkerwijze gesproken, onoverkomelijk zijn. Ware kinderen van Maria verliezen echter den moed niet: integendeel, hun vertrouwen stijgt met de grootheid en de menigvuldigheid der moeilijkheden, omdat zij het zoete bewustzijn bezitten, dat de Moeder, die in de hemelen is, haren Bijstand zal evenredigen aan de grootheid der bezwaren en der tegenkantingen, die zich opwerpen.

Het inwendig vertrouwen openbaart zich eindelijk door eene derde en nog veel verhever eigenschap, namelijk, door de langmoedigheid of standvastigheid, welke aan de droefheid, de verveling, de twijfelachtigheid en de kleinmoedigheid den ingang des harten sluit, wanneer Maria soms uitstelt de afgebeden gunsten, den gevraagden Bijstand, te verleen. Zij weten, dat Maria eene goede en alvermogende Moeder is, maar dat zij tevens met alle voorzigtigheid en met de meeste wijsheid hare kinderen geleidt en beschermt; zij weten, dat zij soms het vertrouwen harer dienaren en dienaressen op de proef stelt, om

ten zijn, niet staande blijven en moeten bezwijken voor den overmoed, de woede en de kracht onzer menigvuldige geestelijke vijanden. Doch hoe moeilijk de zegepraal ook schijne, hoe woedend en dreigend de gevaren zijn, een waar kind van Maria, dat een waarachtig vertrouwen op zijne hemelsche Moeder bezit, blijft staande en overwint alle vijanden, omdat zij, de Koningin van hemel en aarde, zijn vertrouwen beloonend, hem met het ondoordringbaar schild harer moederlijke bescherming overdekt. In moeilijke en gewigtige aangelegenheden, in dagen van besluiteloosheid, in de keuze van een levensstaat, is zij zijne vraagbaak, is zij zijn vertrouwen.

Het tweede uitwendig karakter van het inwendig vertrouwen bestaat in de edelmoedigheid, men zou kunnen zeggen, in de stoutmoedigheid, waarmede degene, die een waar vertrouwen op Maria bezit, de moeilijkste zaken, onder hare magtige bescherming, durft beginnen en met goeden moed doorzet: hij kent zijne Moeder Maria, en weet, dat haar vermogen bij God zoo groot en uitgebreid is, dat niets haar onmogelijk of moeilijk kan wezen. Hij hoopt dan op haren Bijstand en, daardoor gesterkt, rekt hij zich tot alles in staat. Ach! hoe dikwijls gebeurt het niet,

vooral in de jaren der jeugd en met betrekking tot den levensstaat, dien men, volgens Gods roeping, aanvaarden moet, dat er zich moeilijkheden opdoen, die, menschelijkerwijze gesproken, onoverkomelijk zijn. Ware kinderen van Maria verliezen echter den moed niet: integendeel, hun vertrouwen stijgt met de grootheid en de menigvuldigheid der moeilijkheden, omdat zij het zoete bewustzijn bezitten, dat de Moeder, die in de hemelen is, haren Bijstand zal evenredigen aan de grootheid der bezwaren en der tegenkantingen, die zich opwerpen.

Het inwendig vertrouwen openbaart zich eindelijk door eene derde en nog veel verhevenere eigenschap, namelijk, door de langmoedigheid of standvastigheid, welke aan de droefheid, de verveling, de twijfelachtigheid en de kleinmoedigheid den ingang des harten sluit, wanneer Maria soms uitstelt de afgebeden gunsten, den gevraagden Bijstand, te verleen. Zij weten, dat Maria eene goede en alvermogende Moeder is, maar dat zij tevens met alle voorzigtigheid en met de meeste wijsheid hare kinderen geleidt en beschermt; zij weten, dat zij soms het vertrouwen harer dienaren en dienaressen op de proef stelt, om

hun verlangen naar hare gunsten te vergrooten, en dat zij hun des te grootere weldaden en zegeningen pleegt mede te deelen, naar mate zij langer heeft uitgesteld hunne smeekingen te verhooren.

Indien ons vertrouwen op de Moeder van Altijddurenden Bijstand deze hoedanigheden bezit, zal het ons eene overvloedige bron wezen van voortreffelijke gaven en rijke gunsten en ons dagelijks meer en meer harer bescherming waardig maken.

GEBED.

Arm aan deugden, verstoken van verdiensten, ellendig door velerlei onvolmaaktheden en zonden, verschijn ik voor u, o Heilige Moeder van Altijddurenden Bijstand! om u de genezing mijner kwalen en de toedeeling uwer moederlijke gaven met een kinderlijk vertrouwen te vragen. Het is waar, dikwijls heb ik u gebeden, dikwijls en met groote vurigheid heb ik mijne toevlugt tot u genomen; maar het vertrouwen ontbrak mij, en daarom zijn mijne smeekingen zoo vaak ijdel geweest en onverhoord gebleven. Doch nu ken ik u beter, o magtige Moeder! uwe uitgebreide en alles omvattende magt, de moederlijke toegenegenheid, welke gij voor

mij, uw kind, koestert, uwe beloften, de overtuiging van mijn eigen hart, alles zegt mij, dat ik een onbeperkt vertrouwen op u moet stellen en door het vertrouwen op u mij uwer gunsten en barmhartigheden zal waardig maken. Doe mij dan meer en meer begrijpen, o zoete Moeder! dat Jesus, uw Zoon, u daarom zoo hoog verheven en zoo wonderbaar eene magt aan u geschonken heeft, opdat ik, zonder vrees van verstooten te zullen worden, tot u zou naderen en u alle weldaden zou afsmeeken. Doe mij gevoelen door mijne gebeden te verhooren, hoe billijk het is, dat ik, in alle omstandigheden mijns levens en in alle aangelegenheden van tijd en eeuwigheid, mijn vertrouwen op uwen Bijstand en in uwe magtige voorspraak stelle. Doch neen! het is niet noodig, dat gij mij nieuwe bewijzen geeft van uwe magt en uwe goedheid: ten volle ben ik van uwe magt overtuigd; en die overtuiging zal ik voortaan u toonen, door mij dagelijks in al mijne noodwendigheden tot u te rigten. Alles vraag ik u en alles verwacht ik van uwen Bijstand: de zuiverheid mijns gewetens, de reinheid van alle zonden, de kracht om over mijne vijanden te zegepralen, de getrouwheid aan al de verpligtingen van

mijnen staat, de volharding in de liefde en de genade van Jesus, en eindelijk een zaligen dood. Gij kunt mij dat alles verwerven, en gij zult dat, omdat gij mijne Moeder zijt en omdat uw kind op u vertrouwt. Gansch mij zelve, mijn ligchaam en mijne ziel, mijne tijdelijke aangelegenheden en mijne eeuwige gelukzaligheid stel ik in uwe handen en vertrouw ik aan u toe: gij zult voor mij zorgen, gij zult mij geleiden en beschermen, gij zult mij, door uwen Altijddurenden Bijstand, voor Jesus bewaren en eens het rijk van Jesus binnenleiden. Amen.

en
gen
en
en
mij
jne
ge
er-
n,
ult
or
us

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

HET KINDERHART

OF

DE TEEDERE VURIGHEID ONZER LIEFDE TOT
MARIA DOET ONS DEELACHTIG WORDEN
AAN DE GUNSTEN VAN HAREN AL-
TIJDDURENDEN BIJSTAND.

Mater amabilis, ora pro nobis.
Beminnelijke Moeder, bid voor ons.

I^e PUNT.

Beweegredenen waarom wij Maria
moeten beminnen.

Het is eene ontegensprekelijke waarheid,
dat naar mate onze liefde jegens iemand, die
in hoogen graad beminnelijk is en ons wel
kan doen, grooter wordt, naar mate ook de
welwillendheid en de goedgunstigheid van dien
beminden persoon jegens ons zullen toenemen.
En wijl er nu, na God, geen enkel schepsel
bestaat zoo beminnelijk en tevens zoo magtig
als Maria, moeten wij er steeds naar streven

in de liefde tot haar aan te groeijen: zij, van hare zijde, zal ons dan welwillend aan hare gunsten deelachtig maken en ons, in waarheid, eene Moeder van Altijddurenden Bijstand zijn. Om echter aan te groeijen in de liefde tot Maria en ons daardoor haren Bijstand te verzekeren, is er niets zoo dienstig als grondig de beweegredenen te overwegen, welke ons moeten aanzetten onze liefde aan haar te schenken.

De eerste beweegreden, om Maria te beminnen, vinden wij in God. Immers als dezelfde liefde, waarmede wij God beminnen, ons den naaste doet liefhebben, omdat deze het schepsel, de vriend, de erfgenaam van God is en omdat God het ons beveelt hem aldus lief te hebben; hoeveel meer moeten wij dan door dezelfde liefde, waarmede wij God boven alles liefhebben, ook zijne Heilige Moeder, na God, boven alles beminnen? Maria toch is allerinnigst met God vereenigd als de eerstgeboren Dochter des Vaders, als de welbeminde Moeder des Zoons, als de allerzuiverste Bruid des Heiligen Geestes. Zij bezit de hoogst mogelijke gelijkvormigheid met God, welke een eindig schepsel bereiken kan; zij is de volmaaktste afspiegeling van Gods wezen, van zijne eigenschappen en hoedanigheden.

•In
(De
soor
Mari
ten,
de l
de l
in v
eeni
zij
gelo
op
en
nig
aan
ges
mo
sch
pli
vo
in
he
M
na
ke
in
v
o

„In eeuwigheid, zegt de diepzinnige Broere, (*De Katholiek*. 1855.) kan geen eindig persoon *waarheid* of *wet* worden; maar toch om Maria stralen alle waarheden, leven alle wetten, zingen alle toonen der schepping, zweven de blijde harmoniën aan des Geestes, en zinkt de hemel over de gelukkige aarde neer. Zij, in wier schoot oneindig en eindig zich vereenigen is de schatkamer van Gods albestuur, zij de schepter, de grondslag van het ware geloof, en niet eene orde, maar de Orde straalt op Maria haren luister af: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.” Zij staat in de allerinnigste verbinding en gemeenschap met God, aan wien zij de zelfstandigheid van haar bloed geschonken en dien zij met hare maagdelijke moedermelk gedrenkt heeft. In waarheid, er schijnt niets in God te zijn, wat ons niet verplicht Maria te beminnen, wijl God met al zijne volmaaktheden in Maria is afgespiegeld en in haar glanst, of liever wijl Maria, volgens het woord van den H. Bernardus, (*Sup. Sign. Magn.*) als omkleed met de zon, in dat ongeennaakbare licht der Godheid schijnt weggezonden te zijn. *Luci illi inaccessibili videatur immersa*. Daarbij komt nog dat God allervurigst verlangt zijne welbeminde Moeder door ons bemind te zien worden: dit toch volgt

noodzakelijk uit de oneindige liefde, welke hij haar, meer dan alle overige schepselen te zamen, toedraagt; zoodat wij niets kunnen doen wat aangener is aan onzen goddelijken Verlosser, dan eene vurige liefde in ons hart te koesteren voor zijne veelgeliefde en beminlijke Moeder. De vurigheid, waarmede hij verlangt haar bemind te zien, kunnen wij nog verder daaruit afleiden, dat hij de schatten zijner almacht en barmhartigheid in hare handen heeft weggelegd: immers het moet wel zijn heilige wil zijn, dat zij, Maria, door wie hij ons alles wil geven, door ons bemind worde. En heeft die groote God zelf het door zijne inspraken niet ingeboezemd aan zijne Kerk en aan al zijne dienaren en dienaressen, dat zij hunne liefde aan de allerheiligste Moeder van Jesus, op alle mogelijke wijzen, zouden betuigen?

De tweede beweegreden, om Maria te be-
minnen, vinden wij in de Heilige Moeder-
maagd zelve; zij toch is als het eindig brand-
punt aller volmaaktheden, aller goedheid en
schoonheid. Alle goederen der natuur, alle
gaven der genade, alle heerlijkheden der glorie
vlieten in haar zamen en stralen om haar uit.
•'s Heeren beeld, in haar afgespiegeld, zegt
Broere (*l. cit.*) gaat over van klaarheid tot

klaarh
der a
heeft
woord
eerste
den
niem
en M
zeer
schap
hem
vloei
Mar
het
sche
lijke
naa
lijk
har
hee
he
on
he
M
m
he

klarheid . . . Niemand is zoo door den Geest der aanneming voorkomen als Maria; niemand heeft zoo geloofd, zoo aan de genade beantwoord; niemand heeft zoo het vleesch van den eersten Adam verlaten, om zich met den tweeden Adam door zijn vleesch te vereenigen; niemand is zoo in den eigenlijksten zin Maagd en Moeder; niemand heeft zoo veel en zoo zeer met Christus geleden; niemand, en blijdschap vervoert me bij 't zeggen, is zoo met hem verreezen en verheerlijkt." Uit dit alles vloeit van zelf de gevolgtrekking voort, dat Maria het allerbeminnelijkste en onzer liefde het meest waardige schepsel is, omdat zij alle schepselen overtreft in volmaaktheid en zedelijke grootheid, derhalve ook in schoonheid naar de ziel. En als zij door al hare bekoorlijkheden en onzeggelijke volmaaktheden het hart van den eeuwigen Bruidegom gewond heeft, zal dan dat eindig toonbeeld aller goedheid en schoonheid, na God, de liefde van ons hart niet verdienen?

Eene derde beweegreden, om Maria lief te hebben, vinden wij in ons zelve. Zij is onze Moeder! Ieder van die trekken en die volmaaktheden, welke der begenadigde en verheerlijkte Moedermaagd eigen zijn, zegt ons

dat zij onze Moeder is. Niemand is haar gelijk en boven allen is zij verheven; maar toch is zij ons voorgestaan, toch is ieder van die gloriestralen, die heerlijkheden, waarom wij ons om harent wil verblijden, een trek van gelijkenis die zij heeft met de uitverkorenen, dat is, zoo wij hopen, met ons zelven. Zij is het zegel van 's Heeren testament, zij toont ons het doel der goddelijke raadsbesluiten, de volkomenste toepassing der genade, die ook ons eenmaal zal verheerlijken; en hare voorregten, hare hoogste voorregten, hare glorierijkste namen, wat zijn het? Wetten, alom heerschende wetten van Christus' niet eindigend rijk, die zich ja in haar bij uitstek en bovenal vervullen, maar die niettemin ook in ons hare vervulling erlangen. De kinderen kunnen niet anders dan gelijken op hunne Moeder. Ook wij worden, door de genade, kinderen des lichts; ook ons is het gegeven kinderen Gods te worden, kinderen des Vaders, tempels van den levenden God, en tot eene verheerlijking onzer ziel te geraken, waardoor deze, als Maria, eene stad Gods, gelijk de H. Ambrosius zegt, een Jerusalem wordt en, als zij, volgens Augustinus, den naam van hemel dragen mag. Ook zulk eene ziel is bruid Gods, bruid des Woords, (*Ambros. in Ps. 118.*) en niet alleen

de A
als e
noem
Mari
deele
zalvi
ook
tene
gen.
zij c
wor
die
De
(in
een
kon
den
(V
is,
vo
die
ge
wa
bo
en

m
en

de Apostel stelt onze vereeniging met God als een huwelijk voor, maar Christus zelf noemt zich den Bruidegom. Eindelijk, indien Maria Koningin en Priesteres is, als bijzonder deelend in Christus' priesterlijke en koninklijke zalving, (*Joan. Damasc. hom. II. in nativ. B. V.*) ook wij, die om de ontvangen zalving Christenen heeten, zijn priesters en daardoor koningen. (*Aug. De civ. Dei. l. XX. c. 10.*) Ja, dat zij de woonplaats der Heilige Drievuldigheid wordt genoemd, is een trek van gelijkenis, die de geloovigen hebben met hunne Moeder. De Heilige Drievuldigheid, zegt Augustinus (*in Joan. tr. 76.*) woont in de Heiligen als in eenen tempel, want de Vader en de Zoon komen bij hen verblijven, en de liefde van den H. Geest wordt uitgestort in hunne harten. (*Vgl. Broere. l. cit.*) En als het nu de liefde is, welke tot de hoogste gelijkvormigheid voert, en als wij noodzakelijkerwijze op haar, die onze Moeder en ons toonbeeld is, moeten gelijken, dan volgt het uit deze verplichting, waaraan ons geluk en onze volmaaktheid verbonden zijn, dat wij naar eene steeds vuriger en inniger liefde tot Maria moeten streven.

Eene nieuwe opwekking, om Maria te beminnen, vinden wij in de menigvuldige gunsten en weldaden, die wij, door hare voorspraak

en haren Altijddurenden Bijstand, van God hebben ontvangen in het verledene en nog verhop en in de toekomst. Hoe groot eene weldaad voor ons is hare onbegrijpelijke moederliefde: want zij bemint ons als eene allerteederste en liefderijke Moeder, en hare liefde is ijverig, is bedrijvig, is standvastig; zij beschermt en verdedigt hare kinderen, zij voedt ons door de genade, geleidt onze schreden op den weg des levens, bewaart ons in de liefde van Jesus. En welk een weldaad heeft zij ons bewezen, door ons Christus, den Heer en Verlosser onzer zielen, te schenken: zij toch heeft den Zoon Gods op aarde nedergetrokken en hem, de eeuwige Zon der wijsheid, omkleed met de wolk onzer sterfelijkheid; door haar is hij voor ons opgeofferd geworden eerst in den tempel en eindelijk op den Calvarieberg, ofschoon het haar veel minder zwaar gevallen zou zijn, haar zelve dan hem, haar Jesus, te slagtofferen, ja, met haren Zoon heeft zij zich zelve voor ons geslagtofferd, door met haar kind, op geestelijke wijze, mede te sterven. Zij eindelijk, als de deelgenoot van Christus in het Verlossingswerk, blijft onze beschermster en onze middelares, en zoo magtig is haar Altijddurende Bijstand, dat wij, zonder haar, niets van God zullen verkrijgen, omdat het zijn wil

is, d
ons
dan
door
Indi
dien
eeuv
verp
wier
wor

W

A

men
lief
vre
of
we
van
zie
vlu
kin
ge
he

is, dat alle gaven en genaden der Verlossing ons door zijne Heilige Moeder toekomen. Alles dan wat wij hopen van God, verhoplen wij door Maria's tusschenkomst te zullen erlangen. Indien wij dan verlangen christelijk en godsdienstig te leven, gerust en zalig te sterven, eeuwig met God te heerschen, zijn wij wel verplicht haar allerteederst te beminnen, zonder wier liefde niets van dat alles verkregen kan worden.

IIe PUNT.

Welke zijn de gevoelens van een kinderhart, dat Maria bemint?

Al de gevoelens, waarvoor een minnend menschenhart vatbaar is, bepalen zich tot de liefde, tot het verlangen of de hoop, tot de vreugde of het welbehagen en tot het vreezen of verafschuwen van alles, dat aan het voorwerp der liefde misvallen kan. De Bruidegom van het Hooglied bemint, verlangt, verheugt zich over de gaven zijner Bruid, vreest en vlugt alles wat haar tegenstaat.

Het eerste gevoel, dat in een Maria minnend kinderhart ontstaat, is eene innige toegenegenheid van den wil tot Maria, toegenegenheid welke uit hare volmaaktheid, hare schoon-

heid en hare goedheid voortkomt en waardoor wij boven alles, na God, aan haar wenschen te behagen: de liefde toch, voor zoo verre zij verscheiden is van de vreugde en van het verlangen, is eene toeneiging, eene streving tot en eene vereeniging met haar voorwerp. Die vereeniging toont zich in den geest door de aanhoudende gedachte aan de verheerlijkte Moeder des Heeren, in den wil door de navolging harer deugden en volmaaktheden, en in de overige krachten der ziel door de getrouwheid in hare dienst. Die liefde is zuiver en niet baatzuchtig, want de eenige beweegreden, waarop zij steunt, is de beminnenswaardigheid van Maria; zij is zoo hoog mogelijk verheven, omdat zij Maria en de liefde tot haar boven alles stelt wat God niet is; zij is vurig, want de lamp der ware liefde is als vuur en vlammen; zij is bedrijvig, omdat de liefde zich niet beperken kan bij het gevoel, maar noodzakelijkerwijze zich door daden moet toonen; zij is voortdurend en standvastig, want vele wateren (der beproeving) kunnen de liefde niet uitblusschen en de stroomen (des lijdens) haar niet uitdooven.

Aan dit eerste gevoel sluit zich in het hart het verlangen of de hoop aan, het verlangen namelijk naar die beminnelijke Maagd en naar

alles v
de w
de teg
het b
alles
verhe
zal d
minn
tinge
haar
kenn
verh
voel
de m
op h
en i
en d
hare
groc
hoog
en
zegg
voor
de
vree
Moe
nen
ver

alles wat hare glorie kan vermeerderen: immers de waarlijk welwillende liefde verzucht naar de tegenwoordigheid, smacht en reikhalst naar het bezit van het beminde voorwerp, en zoekt alles te bevorderen wat tot deszelfs glorie en verheerlijking strekt. Een waar kind van Maria zal dan zijne liefde aan de hemelsche en beminnelijke Moeder toonen door vurige verzuchtingen, door een voortdurenden ijver om aan haar te behagen, om hare deugden te doen kennen, hare waardigheid te verheffen, hare verheerlijking te bevorderen. — Met een gevoel van vreugde en heilig welbehagen zullen de minnende dienaars en dienaressen van Maria op hunne Heilige Moeder, op hare uitwendige en innerlijke gaven en volmaaktheden staren, en daardoor opgewekt worden tot hoogachting harer verdiensten en tot bewondering harer grootheid en waardigheid: de vruchten dier hoogachting en bewondering zijn de vereering en de verheffing van Maria, vurige dankzeggingen, kinderlijke offergaven en heilige voornemens. — Eindelijk onderscheiden zich de ware kinderen van Maria door alles te vreezen en te verafschuwen, wat der Heilige Moedermaagd onaangenaam of bitter zou kunnen wezen, of wat hare glorie zou kunnen verminderen of verduisteren.

Voorzeker, als onze liefde tot Maria al deze eigenschappen bezit, zullen wij, in zekeren zin, over het hart onzer Moeder heerschen, daarin wonen, de schatten harer liefde over ons zelve nedertrekken, beminnen en bemind worden.

De liefde, vooral de bovennatuurlijke liefde, kan niet in de stilte des harten verborgen blijven; eene liefde, die niet bedrijvig is en werkzaam, is ijdel en bedriegelijk. De liefde tot Maria moet zich dan uitwendig en door daden toonen. De ware kinderen van Maria bezitten een vurigen ijver om de deugden hunner allerheiligste Moeder na te volgen, om allen, die op bijzondere wijze met Maria op aarde verbonden of verwant waren, te vereeren en te beminnen, en eindelijk om de eer en de glorie der Heilige Moedermaagd te bevorderen.

Wat de navolging van Maria's deugden betreft, daarover wordt in de volgende beschouwing gehandeld; en wat de vereering aangaat diergenen, die op bijzondere wijze met Maria verbonden of verwant waren, is het genoeg op te merken, dat Maria hen allervurigst bemind en vereerd heeft, en daarom ook verlangt, dat hare kinderen hen vereeren en liefhebben. En hoe zouden zij Maria

opregt liefhebben, als zij niet tevens diegenen beminden, die in zoo innig verband met haar staan? De liefde tot Jesus moet dan wonen in het hart der ware dienaars en dienaressen van Maria. Maria toch leeft eenig en alleen voor Jesus, bemint hem vuriger dan alle uitverkorenen te zamen hem beminnen kunnen, zij is zijne Moeder, zijne Bruid, hem teeder beminnend en nog teederder door hem bemind. Niets verlangt zij dus zoozeer als Jesus bemind en vereerd te zien worden. De kinderen van Maria beminnen en vereeren ook den H. Joachim en de H. Anna, de vrome ouders der Moeder Gods, en haren kuischen Bruidegom, den H. Joseph, die Jesus en Maria zoo trouw gediend en bemind heeft.

De ware kinderen van Maria ijveren daarenboven, om de liefde, welke zij der Moeder van Jesus toedragen, in anderen uit te storten en vele minnaars en minnaressen voor de Heilige Maagd te winnen. Zij willen haar, die hun zoo dierbaar is, door elkeen bemind en vereerd zien worden, zoeken aanhoudend nieuwe middelen en ontzien geene moeite om de glorie en de vereering van Maria uit te breiden.

De Moeder der schoone liefde zegent en beloont de goede gevoelens harer kinderen

Hare grootste gunsten, hare rijkste zegeningen, al het vermogen harer voorspraak, al de krachten van haren Altijddurenden Bijstand, zijn voor hen en worden hun in ruime mate geschonken: zij zijn de kinderen harer liefde en zullen dat blijven in eeuwigheid.

GEBED.

O heilige en goedertieren Moeder van Altijddurenden Bijstand! volmaaktste afspiegeling van den driewerf heiligen God, toonbeeld aller deugden en aller volmaaktheden, welbeminde Bruid van den Koning der eeuwige glorie, Moeder van God en Moeder der menschen! gewaardig u de gevoelens aan te nemen van liefde en toegenegenheid, welke mijn hart, nederig en vertrouwend, u durft aanbieden. Door de schoonheid uwer ziel hebt gij verdiend door God zelven, meer dan alle overige schepselen te zamen, bemind te worden, en zoudt gij dan niet bemind worden, o Maria! door uw lijdend en strijdend kind? Ontelbare weldaden en allergrootste, zoo geestelijke als tijdelijke, gunsten zijn mij door uwe liefderijke voorspraak geworden, en nog grootere gunsten verwacht ik van u in de toekomst; zou ik u

dan mijne dankbaarheid niet toonen door u te beminnen, en zou ik door mijne liefde tot u mij uwer nieuwe weldaden niet waardig maken? Ja, gij hebt alle regt, o Moeder! om, na God, geheel mijn hart te bezitten en het eerste voorwerp mijner teederheid te wezen. »Ik bemin u dan, o mijne Moeder! aldus bid ik uwen grooten dienaar en vurigen minnaar, den H. Alphonsus, na, (*Heerl. v. Mar. I. Hoofdst. I. § 3.*) en ik zou een hart willen bezitten, dat in staat ware u te beminnen in naam en in de plaats van alle ongelukkigen, die u niet liefhebben; ik zou eene tong willen bezitten, die bekwaam ware om u zooveel te prijzen als duizend andere tongen te zamen, en om aan de gansche wereld uwe grootheid, uwe heiligheid, uwe barmhartigheid en de liefde te doen kennen, welke gij koestert voor degenen die u beminnen. Bezat ik rijkdommen, ik zou ze alle tot uwe vereering gebruiken; had ik onderdanen, ik zou hen allen vervuld wenschen te zien van liefde tot u; ja, ter uwer liefde en ter uwer verheerlijking zou ik, indien het noodig ware, zelfs mijn leven willen slagtofferen. Ik bemin u dan, o mijne Moeder! doch tevens vrees ik, helaas! dat ik u niet beminne: want ik weet dat de liefde de ge-

lijkvormigheid aan den beminden persoon voortbrengt. En moet ik dan niet meenen, dat ik u nog slechts weinig bemin, wjl ik mij zoo verwijderd zie van die gelijkvormigheid aan u: gij zijt zoo nederig, en ik zoo hoovaardig; gij zoo zuiver, en ik zoo bezoedeld; gij zoo heilig, en ik zoo schuldig!" Deze gelijkvormigheid, o Heilige Moeder! kunt gij mij door uwen Altijddurenden Bijstand schenken: verander dan mijn hart, heilig mij ter liefde van Jesus en geef dat mijne liefde tot u mij voere tot zijne aanschouwing en tot uw bezit in den hemel. Amen.

ORT-
dat
zoo
aan
lig;
zoo
vor-
oor
ver-
van
ere
len

DE DERTIGSTE PAG.

DE GELIJKVORMIGHEID DER ZIELEN

OF

DE NAVOLGING VAN MARIA'S DEUGDEN MAAKT
ONS AAN DE ZEGENINGEN VAN HAREN AL-
TIJDDURENDEN BIJSTAND DEELACHTIG.

Imitatores mei estote, sicut et
ego Christi.

Weest mijne navolgers, gelijk
ik het ben van Christus.

Ic PUNT.

De navolging van Maria is een nood-
zakelijk vereischte ter verkrijging
van haren Altijddurenden
Bijstand.

Wie Maria bemint, zegt de H. Kerkleeraar
Alphonsus, en wie haar behagen wil en hare
gunsten verkrijgen, moet hare voorbeelden
ijverig navolgen. En niets is zoo natuurlijk.
Immers de liefde tot de Heilige Moeder van
Jesus bestaat niet eenig en alleen in het ge-
voel of de toegenegenheid des harten, in de
waardering harer voorregten, in de op prijs

stelling harer deugden, in hare verheerlijking door onze woorden en onze gebeden; eene liefde die niet naar iets grooters en iets verheveners streeft, verdient den naam van liefde niet. Ware en opregte liefde streeft bovenal naar gelijkvormigheid en zoekt de innigste vereeniging, de eenheid zelve: ééne gedachte leeft in twee zielen, die elkaar liefhebben; één streven woont in twee harten, die voor elkander kloppen; één leven, de gelijkvormigheid of de eenheid van zeden en deugden, kenmerkt twee door de liefde aan elkander gehechte personen. Maria is de trouwste navolger van Jesus geweest, omdat zij zijne vurigste minnares geweest is: alle deugden van Jesus en al zijne volmaaktheden werden in Maria als overgeplant en tot haar als uitgebreid, omdat zij door de bovennatuurlijke liefde nog inniger dan door de banden des bloeds met hem vereenigd was. Indien er dan eene waarachtige kinderliefde tot onze hemelsche Moeder in onze ziel gloeit, moeten wij haar navolgen, gelijk zij Jesus heeft nagevolgd: kinderen toch moeten op hunne Moeder gelijken. Maria is een geheimzinnig boek, warin zegt de H. Germanus, zonder woordenklank en zonder letterschrift, het Woord Gods staat uitgedrukt. Zij is de Spiegel aller gerechtigheid, en alle

trekken, alle volmaakheden Gods, worden in haar teruggekaatst. Zij is het volmaaktste Toonbeeld, de volmaaktste eindige uitdrukking van den driewerf heiligen en oneindigen God. Hare deugden en volmaakheden zijn, om zoo te spreken, de trekken en de schoonheden van hare ziel, en die trekken en schoonheden moeten wij, door haar na te volgen, in ons overbrengen, ten einde, door de hoogst mogelijke gelijkvormigheid aan haar, de gunsten en weldaden harer bescherming te verdienen.

Als kinderen van Maria verlangen wij natuurlijkerwijze, door haar bemind te worden en de bewijzen harer moederliefde en de zegeningen van haren Altijddurenden Bijstand te ontvangen. Dat verlangen zou echter verijldeld worden en in vermetelheid ontaarden, indien het niet steunde op onzen ijver om hare deugden na te volgen, of indien wij, door een zondig leven, haar zouden mishagen. De gelijkvormigheid aan haar, de streving althans om daartoe te geraken, is de voorwaarde harer liefde en teederheid jegens ons. Ook hebben we reeds in onze voorgaande beschouwingen opzigtens de liefde van Maria tot de zondaren opgemerkt, dat zij alleen die zondaren bemint en door haren Altijddurenden Bijstand op bijzondere wijze voorkomt, die

zich opregt willen bekeeren. Het Evangelie vermeldt ons, dat Maria, ter bruiloft te Cana, eene tijdelijke gunst, waarvan de geestelijke gevolgen allergrootst zouden zijn, aan haren goddelijken Zoon vertrouwend vroeg; tevens gaf zij een goeden raad aan de bedienden des huizes, en van het nakomen van dien raad hing het gevolg harer voorbede grootendeels af: Doet alles, zoo sprak zij, wat hij, Jesus, u zeggen zal. Hoeveel meer zullen dan de zondaars de voorbede van Maria als nutteloos maken, indien zij weigeren te doen, wat Jesus hun voorschrijft en gebiedt? Hoe zal zij de smeeingen verhooren van hen, die de geboden en de wetten van Jesus verwerpen en met voeten treden? van hen, die voor haar niets zijn dan kinderen van smart en droefheid?

Ware kinderen van Maria moeten hare getrouwe dienaren en dienaressen zijn, gelijk zij, de Moeder van Jesus, de dienaress, de dienstmaagd des Heeren was; en als dienaren en dienaressen van Maria, de Koningin van hemel en aarde, moeten wij noodzakelijkerwijze hare keuren, hare liverei, haar hofkleed dragen, anders toch kan zij ons niet als hare getrouwen erkennen. Het hofkleed, de glorie van Maria, is in de ziel te zoeken, is gansch

innerlijk: het zijn dus hare deugden, die in ons het kenmerk, het onderscheidingsteeken moeten vormen, waaraan men erkennen kan dat wij hare dienaren en dienaressen zijn. En wat voor eene Maria-dienst zou het wezen, haar uitwendig te vereeren en tevens hare deugden te versmaden; haar te loven en te prijzen door woorden, en tevens door booze en zondige daden hare afkeuring te verdienen, in plaats van, door de navolging harer volmaaktheden, zich harer gunsten waardig te maken? De natuur van hare dienst vordert dan van ons, dat wij hare deugden met de meeste edelmoedigheid navolgen en dat wij ons met de glorie harer heiligheid trachten te omkleeden.

En die navolging onzer hemelsche Moeder is bepaald mogelijk. Immers het toonbeeld aller volmaaktheid is onze aanbiddelijke God: zijn beeld, ingedrukt in onze ziel door de schepping, moet voltooid en afgewerkt worden door de genade en door onze trouwe medewerking. »Weest volmaakt, zegt de Heer, gelijk uw hemelsche Vader volmaakt is.» 's Menschen allerdiepste zwakheid zou kunnen terugdeinzen voor de verheven deugd, die van ons gevraagd wordt, en tot God kunnen spreken: »Wie is u gelijk onder de sterken, o

Heer! wie is u gelijk, u zoo heerlijk in heiligheid?" Doch hij zelf verleent ons de magt om zijne kinderen en zijne evenbeelden te zijn, en stelt ons door zijne genadegaven in staat om den graad van volmaaktheid te bereiken, dien hij van ons vraagt. En daarmede niet tevreden, heeft hij ter onzer aanmoediging gewild, dat er ook eindige toonbeelden van volmaaktheid zouden zijn, die ons nader bij staan, en wier voortreffelijke deugd ons moet toonen, tot welk eene hoogte van heiligheid de zwakke kinderen van Adam, door hunne medewerking met de genade tot heiligen vervormd, opgevoerd kunnen worden. Onder die heiligen nu, onder die eindige toonbeelden van deugd, bekleedt Maria de allereerste plaats, en niet in zoo ruime mate overtreft de zon alle sterren des uitspansels in lichtgloed en klaarheid, als de Moeder van Jesus door den glans harer deugden alle andere heiligen overluistert. Volgens hare voorbeelden kunnen wij ons dan het best op Jesus vormen, en door hare voetstappen te drukken en, volgens de maat der ons geschonken genade, te wandelen gelijk zij gewandeld heeft, zullen wij tot de hoogste gelijkvormigheid aan God geraken. Laten we dan dikwijls, volgens den raad van den H. Ambrosius, dien spiegel aller deugd

en aller gerechtigheid beschouwen, ons met Maria vergelijken om te zien wat ons ontbreekt, en haar smeecken dat zij, in hare moederlijke goedertierenheid, door haren Altijdurenden Bijstand ons sterke om datgene te doen wat wij, om onze zwakheid, door eigen kracht niet vermogen.

IIe PUNT.

Welke deugden van Maria wij voornamelijk moeten navolgen, om aan de weldaden van haren Altijddurenden Bijstand deelachtig te worden.

Maria is, door de haar geschonken genade en door de in haar uitschitterende deugden, eene levende openbaring der heiligheid en der volmaaktheden Gods. Gelijk echter de sterren aan het uitspansel in ons oog verschillen in klaarheid, evenzoo zijn er eenige deugden, welke ons meer bijzonder in Maria treffen en welke wij met meer ijver moeten navolgen. Het GELOOF was in haar het begin, waardoor zij, gelijk Broere schrijft, aan de genade beantwoordde. Het geloof, dat was de diepe, dat de vruchtbare grond van dien bloemhof vol leliën der zuiverheid, vol rozen der liefde, vol violen der nederigheid, dat de

diepste teelkracht van dit Paradijs, waaruit de boom groeide des eeuwigen levens, en de goddelijke vrucht voortkwam, eens vergeefs door Adam gezocht. Want door een deugd van geloof, 't welk onze begrippen te boven gaat, en waarbij dat van Abraham niet is te vergelijken, heeft zij ontvangen en is het Woord vereenigd met het vleesch. (BERN. in *Nativ. Dni.* serm. II.) Van het geloof gaan al hare deugden en al hare grootheden uit. — God voorkomt ons door zijne genade, maar het geloof is het eigenlijk levensbeginsel en de wortel onzer regtvaardiging, en van het geloof gaat de volmaking uit, waardoor wij tot God worden opgevoerd. Hoe meer wij dan onze Moeder in haar geloof zullen navolgen, hoe meer wij ook hare andere deugden zullen bezitten.

De weg, door Maria gekozen om tot zelfvolmaking en zelfheiliging te komen, is DE KUISCHHEID, de opoffering van het zinnelijke en als de dood des ligchaams, waardoor zij hem aankondigde en voorafspiegelde, die door den dood alles heeft volbragt en de verzoening heeft voltrokken in zijn vleesch. Als Maagd heeft zij zich aan God toegewijd, gelijk blijkt uit haar antwoord aan den Aartsengel: »Hoe zal dat gebeuren, daar ik geenen man bekenne?»

Zoo
onze
heb
maa
doo
de
het
nel
de
wa
(Co
wij
en
va
lel
ne
ge
be
er
w
al
or
m
d
e
a
n
v

Zoo bestaat ook de weg, welken wij van onze zijde naar de volmaking en heiliging hebben te volgen, in een, volgens onzen staat, maagdelijk leven, dat verkregen wordt hetzij door de scheiding van alle zingenot en door de beleving van den staat der zuiverheid, hetzij in meer algemeenen zin door het zinnelijke te verlaten, het op te offeren en door de versterving in ons ligchaam aan te vullen, wat aan het lijden van Christus ontbreekt. (Col. I. 24.) Naar Maria's voorbeeld moeten wij met de meeste zorg over onze onschuld en de reinheid onzer ziel waken en alle gevaren en gelegenheden, waardoor de blanke lelie der kuischheid in ons bezoedeld zou kunnen worden, met edelmoedigheid vlugten; alle gedachten, die onzen geest zouden kunnen begoochelen of vervalschen, alle verleiding en alle opwekkingen ten kwade, die onzen wil zouden kunnen bederven, alle neigingen, alle verbeeldingen en alle zinnelijkheid, welke ons hart zoo zwak zouden kunnen medeslepen, moeten wij met kracht bestrijden, en tevens de zintuigen des ligchaams dermate bewaken en versterven, dat de ziel zich daardoor niet aan het stoffelijke kunne hechten. En daarbij mogen wij 't niet eens laten: we moeten tevens alle middelen gebruiken, waardoor dat

maagdelijk leven in ons bewaard kan worden en waardoor wij even als Maria tot de hoogste vereeniging met God kunnen geraken.

Maria's HOOGSTE VEREENIGING MET GOD, waarbij zij de voortreffelijkste genade ontving, die aan enig schepsel kon geschonken worden, zij Moeder des Verlossers werd, bestond in een geheim, waarbij het vleesch tot stellig middel diende, in de menschwording namelijk des Woords. Nooit waren er twee meer onderscheiden en nogthans meer vereenigd in één vleesch dan bij dit wonder, door den Heiligen Geest gewrocht. Niet alleen was Maria het bruidsvertrek, waarin de Zoon Gods de menschelijke natuur aannam, maar uit kracht en naar het voorbeeld der vereeniging van Godheid en menschheid in Christus, werd ook zij, als de uitverkoren Bruid, met den eeuwigen Bruidegom zoo diep vereenigd, zoo innig gehuwd, dat alleen de vereeniging van Godheid en menschheid in één persoon hare vereening met God te boven ging. — Van onze zijde worden ook wij aan de genade deelachtig gemaakt, tot de zegepraal van den geest over het ligchaam opgevoerd en tot de hoogste vereeniging, ja, tot een innig huwelijk met God verheven, door middel van het vleesch. De Zaligmaker zelf zegt: Mijn vleesch is waarlijk

spijs
vleesch
en
gezo
zoo
Joa
inni
met
van
Da
wa
ges
hu
ten
die
Go
zig
on
M
bl
ac
va
de
de
g
k
w
o

len
ste

bij
an
zij
en
el
es
r-
n
n
t
-
n
-
y
t

spijs en mijn bloed is waarlijk drank; wie mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, blijft in mij en ik in hem. Gelijk de levende Vader mij gezonden heeft en ik leef door den Vader, zoo zal ook hij die mij eet door mij leven. *Joan. VI.* In de Communie alzoo heeft de innigste vereeniging, het eigenlijk huwelijk met Christus plaats. Daar worden wij vleesch van zijn vleesch en gebeente van zijn gebeente. Daar wordt de ziel, als Maria, Bruid des Woords, want die van de ledematen des Bruidegoms gespijsd en van zijn bloed gedrenkt worden, hun valt de innigste gemeenschap met hem ten deel. Daar wordt onze aanneming, als die van Maria voltooid, worden we kinderen Gods, dewijl wij geheel vereenigd, wij gespijzigd worden met dat vleesch en bloed, dat ons op nieuw heeft gebaard; worden we, als Maria, Christusdragers, één met hem in den bloede, één in het vleesch en daardoor deelachtig aan de goddelijke natuur. Daar ontvangt onze geest het beheer over het ligchaam, de kracht der kuischheid, en, ten gevolge van de vereeniging met Christus, den geest des gebeds, ander middel ter verkrijging van de kuischheid en van alle overige deugden. Willen wij dan door onze navolging van Maria en door onze kinderlijke overeenkomst met onze Moeder

tot de hoogste gelijkvormigheid aan God geraken, dan moeten wij, gelijk zij, door het vleesch met God vereenigd worden en die vereeniging zoeken in de veelvuldige Communie, waaruit ook de geest van gebed, het groote middel van levensgemeenschap tusschen ons en God, voortspruit.

Maar hoe overstelpend de genade, aan Maria geschonken, hoe innig hare vereeniging met God in Christus zij, hare persoonlijkheid, hare vrijheid en hare deugd houden daar niet op of gaan er niet in verloren: de werking toch des Heiligen Geestes is behoudend en levenmakend: hare BEANTWOORDING AAN DE GENADE treft ons overal: bij het wonder der menschwording handelt Maria met vrijheid, is zij de bemiddelende persoon en werkt zij mede door haar geloof.

Datzelfde geldt ook van ons. Hoe groot namelijk de ons geschonken genade, onze vereeniging met God in Christus zij, onze persoonlijkheid, onze vrijheid en onze deugd gaan er niet in verloren. Onze voorbereiding, onze beantwoording, onze medewerking is de voorwaarde, om aan de vruchten van de vereeniging met God door de Communie deelachtig te worden: want wie die spijs met de vereischte gesteltenis eet, zal leven gelijk Christus leeft door den Vader.

He
leven
MAAG
het
smet
gehe
hare
zij h
te d
maa
zen.
Maa
wan
alle
der
gev
der
van
der
zin
Go
ba
ve
rei
ge
ho
zv

ge-
het
die
om-
het
hen

Hoedanig dat door Christus medegedeelde leven is zien wij weder in Maria. Het is eene MAAGDELIJKE MOEDERSCHAP. Zij is Maagd naar het ligchaam en naar de ziel, vrij van alle smet der zonde; zij is een hemelsch wezen, geheel ten tempel der zuiverheid gewijd; door hare beantwoording aan de genade gebruikt zij het offer des ligchaams als middel om niets te denken en te willen dan wat Godes is, en maagd te zijn door geheel haar zedelijk wezen. En daarom is zij, niet *ondanks* dat zij Maagd is, maar *omdat* zij Maagd is, Moeder; want die maagdelijkheid der ziel, waardoor zij alles om God beminde, deed haar den wil des Vaders volbrengen, hare gehoorzame toestemming geven en ontvangen, door een van liefde brandend geloof. Zoo moeten ook wij, uit kracht van maagdelijkheid, tot eene geestelijke moederschap komen, dat is, met verzaking der zinnenwereld, naar heiligheid trachten, ons aan God aansluiten, om door zijne genade vruchtbaar te zijn in het goede. Dat alles echter veronderstelt maagdelijkheid der ziel, dat is, reinheid, liefde Gods in ons, waardoor wij, getrouw aan de genade, ons van zonden onthouden.

De deug van Maria eindelijk werd ook in zwakheid, dat is, in LIJDEN EN VERVOLGING vol-

aria
met
are
of
des
d:
ns
n-
de
of.
ot
r-
r-
n
e
r-
e-
g
s

maakt. Onder het kruis werd haar de Bruidgom der vreugde tot Bruidgom des bloeds. Ook wij, indien we godvruchtig willen leven in Christus, zullen vervolging lijden. Maar bij 't bewandelen van den kruisweg, bij het dragen van het kruis en het volgen van Christus, bij het staren op den grondvester en voltrekker van ons geloof, zij Maria wederom ons voorbeeld: voor, en door en met hem heeft zij meer dan een martelaar geleden. Haar dan moeten wij gelijkvormig worden. — En gelijk nu Maria, om hare gelijkvormigheid aan Christus in deugden en in lijden, op de voortreffelijkste wijze door hem verheerlijkt is geworden, zoo zullen ook wij, om onze navolging van Maria, om onze gelijkvormigheid aan haar, door haar verheerlijkt en allerovervloedigst deelachtig gemaakt worden aan de weldaden van haren Altijddurenden Bijstand. (*Vgl. BROERE. l. cit.*)

GEBED.

O heilige en alvermogende Moeder van Altijddurenden Bijstand! hoe diep voel ik mij vernederd wanneer ik de wonderen uwer deugd en uwer volmaaktheid beschouw, en mij nog zoo weinig op u gelijkend bevind! Kan ik mij

vleije
re,
aan
mijn
trekl
trac
het
sen
gees
van
als
bee
erk
mi
me
ee
za
be
ge
u
d
d
t
e
v
v

vleijen, dat ik tot het getal uwer kinderen behoore, als ik nog zoo weinig gelijkvormigheid aan u bezit? Kan ik met grond denken, dat mijne liefde jegens u opregt is, als ik uwe trekken, ik meen, uwe deugden, in mij niet tracht over te brengen? Kan ik hopen tot het getal uwer trouwe dienaren en dienaressen te behooren, als ik vreemd ben aan uwen geest? Kan de luttele vereering, waardoor ik van tijd tot tijd u huldig, u aangenaam zijn, als ik uwe voetstappen niet druk en uwe voorbeelden niet navolg? En toch, ik moet het erkennen, tot heden toe heeft de gelijkvormigheid aan u mij ontbroken, en heb ik gemeend uw kind te kunnen zijn zonder dat ik eenige trekken van overeenkomst met u bezat. Ongelukkige dwaasheid! welke ik thans betreur en waarvan ik thans de noodlottige gevolgen inzie. Doch ik reken, o Moeder! op uwen Altijddurenden Bijstand, en ik vertrouw dat gij mij, ondanks mijne vroegere onwaardigheid, de genade verwerven zult, om voortaan een uwer u meest gelijkende kinderen, een uwer trouwste volgelingen te zijn. Dikwijls, dit beloof ik u, zal ik voortaan uwe verheven deugden beschouwen, en, wel verre van mij met de bloote bewondering uwer

heiligheid tevreden te stellen, zal ik edelmoe- dig met de mij door u bezorgde genadegaven medewerken, ten einde tot eene ware gelijk- vormigheid met u te geraken. Zegen, o mag- tige Moeder en goedertieren Maagd! mijne welgemeende pogingen en vul in mij door uwen Bijstand aan wat aan mijne zwakke po- gingen ontbreken zal. Let alleen op mijn goe- den wil en op mijn opregt verlangen van aan u gelijkvormig te worden, en sterk mij zoo- zeer door uwe alvermogende bescherming, dat ik in de toekomst mijn woord niet meer ver- breke. Op u dan, o Maria! vertrouw ik, om door uwe bemiddeling en door uwe voorspraak de hoogst mogelijke gelijkvormigheid aan u en door u aan Jesus te verkrijgen. En wan- neer ik eens die overeenkomst met u bezitten zal, o, daarvan ben ik ten volle overtuigd, zal ik dagelijks meer en meer bewijzen uwer goedheid ontvangen en zoo door uwen Altijd- durenden Bijstand gezegend worden, dat ik, na u getrouw gediend en gevolgd te hebben op aarde, eene allerdigtste plaats bij uwen moederlijken troon in den hemel ontvangen zal. Amen.

DE VO
DER

He
on
d

D
de l
door
woo
VII
gele
en
mij
hur

EEN EN PERTIGSTE PAG.

TROUW TOT IN DEN DOOD

OF

DE VOLHARDING IN DE DIENST EN DE VEREERING
DER MOEDER VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND.

Ego diligentes me diligo.

Ik bemin degenen die mij lief-
hebben.

I^e PUNT.

Het genotene in de Meimaand moet
ons opwekken tot volharding in de
diensten de vereering der Moeder
van Altijddurenden Bijstand.

De ware kinderen van Maria, die met ijver
de haar toegewijde Meimaand vieren, kennen
door eigen ondervinding de waarheid van deze
woorden uit het boek der Spreuken, (*Prov.*
VIII. 17.) door de Kerk Maria in den mond
gelegd: „Ik bemin degenen die mij liefhebben,
en zij die vroegtijdig tot mij waken, zullen
mij vinden.” Maria schept er behagen in,
hun hare liefde en moederlijke toegenegenheid

te toonen, hen te overladen met hare gunsten en zegeningen en hen deelachtig te maken aan de weldaden van haren Altijddurenden Bijstand. En welke zoetere troost kan er voor de ongelukkige kinderen van Adam te midden van de beproevingen der aardsche pelgrimschap bestaan, dan te weten en te ondervinden, dat zij bemind en beschermd worden door de even goedertieren als magtige Koningin van hemel en aarde, wier liefde in den vollen zin des woords moederlijk is, en daarom bedrijvig en welwillend, voorkomend en volhardend? Dien zoeten troost kunnen wij voortdurend smaken, indien wij volharden in de dienst en de vereering onzer hemelsche Moeder: allen die haar zoeken zullen haar vinden, en haar vinden met hare alvermogende voorspraak, met haren Altijddurenden Bijstand, met hare moederlijke bescherming. Het verledene toont ons de toekomst en het genotene in deze Meimaand strekt ons ten onderpand van de nog grootere gunsten, die zij ons door haren Altijddurenden Bijstand verleenē zal, indien wij getrouw blijven aan hare liefde. Herinneren wij ons dan op dezen laatsten dag der Meimaand de waarheden, die wij overwogen, den troost, dien wij genoten, de zegeningen, welke wij door de vereering onzer

Moed
moge
duren

Me

op c
rend

ben

waar

kerh

delin

digh

groc

liefd

deu

well

Jesu

zijn

Mar

onz

Bijs

wer

heb

V

die

in

Bij

on

Moeder ontvangen hebben: die herinnering moge ons eene opwekking wezen tot voortdurende getrouwheid jegens Maria.

Met heilige blijdschap hebben wij gestaard op onze verheerlijkte Moeder van Altijddurenden Bijstand, en met een heilig genot hebben we nagegaan de voornaamste gronden, waarop de kracht harer voorspraak, en de zekerheid van het groot vermogen harer bemiddeling steunen. Hare onvergelykelijke waardigheid en haar goddelijk moederschap, de grootheid harer smarten en harer medelijdende liefde, de verhevenheid harer persoonlijke deugd en heiligheid, de moederlijke liefde, welke zij ons toedraagt, hare teederheid voor Jesus, hare verheerlijking in het rijk der glorie, zijn zoovele troostende waarheden, welke ons Maria hebben doen kennen en begroeten als onze alvermogende Moeder van Altijddurenden Bijstand, en welke ons een onbeperkt vertrouwen op hare voorspraak bij God, haren Zoon, hebben ingeboezemd.

Vervolgens hebben wij overwogen, hoe zij dien troostvollen titel verdient, omdat zij zich in waarheid eene Moeder van Altijddurenden Bijstand toont. Haar Bijstand toch omvat heel ons leven en strekt zich zoowel over ieder

harer kinderen als over de gansche Kerk, zoowel over onze geestelijke behoeften als over onze tijdelijke noodwendigheden uit. Al ons heil, alle genaden, welke wij van God verwachten, alle geestelijke gunsten, alle aardsche zegeningen, alle goederen en gaven zoowel der bovennatuurlijke als der natuurlijke orde, moeten ons van Jesus komen, en dien Jesus, den eenigen Verlosser onzer zielen, den grondslag, buiten welken geen andere grondslag gelegd is, heeft zij der wereld gegeven. Door hare toestemming in de menschwording, door de opoffering van Jesus, door de vereeniging van haar medelijden met zijn lijden, is zij, na de hoop onzer voorvaderen van het Oude Verbond geweest te zijn, de deelgenootte aan het Verlossingswerk, gelijk de Kerkleeraren haar noemen, de Moeder der goddelijke genade, gelijk de Kerk haar begroet, ons leven en onze hoop, de Bijstand der Kerk, de Hulp der Christenen en de Toevlugt aller zondaren. Met heilige blijdschap volgden wij haar op al de wegen harer barmhartigheid en harer moederlijke liefde en overal erkenden wij haar als de Moeder van Altijddurenden Bijstand.

De grootheid echter van hare goedertierenheid en de matelooze uitgebreidheid harer magt leggen ons zekere verpligtingen op, wier

verv
aan
dee
Jesu
bar
Ver
rijk
zij
van
wij
ver
ons
ons
Bij
hie
en
kin
de
ve
lij
he
de
kin
te
de
m
de

vervulling als de voorwaarde is, waarop wij aan de weldaden en de gunsten onzer Moeder deelachtig zullen worden. Als Moeder van Jesus, als uitdeelster van de schatten van Gods barmhartigheid en van de verdiensten onzes Verlossers, moet zij noodzakelijkerwijze het rijk van Satan bestrijden, en daarom vordert zij van ons, dat, indien wij de zegeningen van haren Bijstand wenschen te ontvangen, wij de zonde haten en althans met een opregt verlangen naar bekeering en levensverbetering ons tot haar wenden. En wijl alle titels, welke ons regt geven, om op haren Altijddurenden Bijstand aanspraak te kunnen maken, zich hierin zamen vatten, dat zij onze Moeder is en wij hare kinderen zijn, moeten wij ook als kinderen ons jegens haar gedragen. Als kinderen nu zijn wij haar eerbied om hare onvergelykelijke verheffing en om hare moederlijke waardigheid, vertrouwen om hare verheven magt, liefde om hare moederlijke goedertierenheid jegens ons verschuldigd; als kinderen dier allerheiligste Moeder zijn wij tevens verplicht, door de navolging harer deugden naar de grootste gelijkvormigheid met haar te streven.

Al die waarheden hebben wij, in den loop dezer aan Maria toegewijde Meimaand, achter-

eenvolgens overwogen en gesmaakt: en als Jesus, onze goddelijke Verlosser, tot wien de hulde aan zijne Moeder gebragt, altijd opklimt, door de vurigheid, waarmede wij deze maand hebben gevierd en geheiligd, verheerlijkt en Maria daardoor vereerd is geworden, o voorzeker! dan hebben wij zelven ook een zaligen en overvloedigen troost gesmaakt en talrijke bewijzen van de liefde en de magt onzer verheerlijkte Moeder ontvangen. Hoe dikwijls heeft zij het ons, in de stilte onzer ziel en bij het zwijgen aller aardsche gedachten, als wij biddend voor haren troon lagen neergeknield, te verstaan gegeven, dat zij ons bemint en ons liefheeft als hare kinderen. Hoeveel zoeter zijn, tijdens deze Meimaand, onze gebeden, hoeveel minder verstrooid onze overwegingen, hoeveel rouwmoediger onze biechten, hoeveel vuriger onze Communiën, hoeveel hartelijker onze verzuchtingen tot Jesus en Maria geweest dan in andere tijden des jaars. En wie zal opsommen al de verdiensten door ons in den loop dezer Maria-maand verkregen? Elke schrede, die wij gedaan hebben om des morgens vroeg en des avonds laat het beeld onzer geliefde Moeder te gaan bezoeken, elk bewijs van liefde, dat wij haar hebben gegeven, elk offer, dat wij gebragt hebben, om

haar altaar of haren troon te versieren, elke verzuchting, welke wij tot haar hebben opgezonden, elke bezigheid, die wij door hare handen aan Jesus opgedragen hebben, elke aanroeping van haren naam, elk gezang haar ter eer, elke bede om haren Bijstand te verkrijgen, is door onzen Engelbewaarder in het boek des levens opgeteekend, en elke traan, die wij voor Maria's beeld, hetzij uit rouwmoedigheid over onze zonden, hetzij omdat ons hart overvloedde van liefde, van troost en hemelsche vreugde, geweend hebben, is door hem opgevangen en in zijne handen gestolt tot eene parel, die eeuwig zal glanzen aan onze gloriekroon in het vaderland. En hoe rijkelijk, o mijn God, heeft Maria nu reeds beloond, alles wat ik voor haar heb gedaan! Ach! zij is mij zoo barmhartig geweest en zoo goed, en de eeuwigheid zal niet te lang zijn om haar te bedanken voor al de gunsten, welke zij mij, door hare voorspraak van mijnen genadenrijken God heeft verkregen. Hoevele hemelsche lichtstralen hebben de duisternissen van mijnen geest verdreven, hoeveel meer zekerheid bezit ik thans nopens mijne roeping en hoeveel beter ken ik nu de uitgebreidheid der verpligtingen van mijnen levensstaat; hoeveel ben ik, tijdens deze maand,

door behulp der genade, vooruitgegaan in de bestrijding mijner driften, in de verloochening van mij zelve, in de overwinning van den ouden mensch der zonde en in de versterving mijner zintuigen. Hoe ernstig en welgemeend zijn thans mijne goede voornemens, hoe sterk is thans mijn besluit van voortaan, het koste wat het kosten moge, aan Jesus en zijne liefde getrouw te zijn; hoeveel vuriger dan vroeger is nu mijn geest van godsvrucht en hoeveel grooter het geluk dat ik smaak in het diepste mijner ziel. Dat alles heb ik aan Maria te danken, dat alles ben ik verschuldigd aan haren liefdevollen en Altijddurenden Bijstand! O voorzeker, gelijk uw moederhart, o Maria! van teedere liefde tot mij klopt, zoo klopt thans en zoo zal voortaan mijn hart altijd kloppen van dankbare liefde tot u. Want nu ik eens ondervonden heb hoe zoet het is u te dienen, hoe troostend en heilzaam het is u te beminnen, nu ik eens zoovele gunsten door uwen moederlijken Bijstand, ofschoon ik nog een nieuweling was in uwe dienst, heb ontvangen, wil ik u mijne dankbaarheid toonen en mij nog grootere weldaden en nog overvloediger gunsten waardig maken, door mijne edelmoedige volharding in uwe heilige liefde.

IIe PUNT.

De toekomst met alles wat ons daarin
wacht vordert van ons dat wij aan
Maria getrouw blijven tot in
den dood.

De schoonste dagen van ons leven, waaronder ongetwijfeld de Meimaand van dit jaar zal tellen, gaan voorbij en nemen een einde, maar onze liefde tot de magtige Moeder van Altijddurenden Bijstand mag niet voorbijgaande wezen en mag nimmer een einde nemen. Hoe treurig, hoe treurig voor Maria, indien wij haar, kortere of langere dagen na deze Meimaand, vergeten en de herinnering verliezen zouden aan de zegeningen en weldaden, welke zij ons zoo overvloedig en als zonder mate heeft medegedeeld! Hare moederliefde, waarvan zij ons zoovele bewijzen geschonken heeft, zou dan ijdel geweest zijn en al hare goedheid niet bij magte om over ons hart te zegepralen en het aan haar te verknochten door de banden eener liefde even altijddurend als haar Bijstand. Al hare smekingën voor ons heil zouden dan nutteloos geweest zijn en al de goede verwachtingen, welke zij zooveel regt had van ons te koesteren, teleurgesteld worden. Hoe smartelijk voor eene minnende Moeder.

die zoo vurig ons heil verlangt! Hoe treurig tevens en hoe ongelukkig voor ons! Verloren zouden dan zijn de vruchten van onzen ijver en van onze vurigheid, verloren de verdiensten van onze goede werken en onzer Maria-vereering tijdens deze Meimaand, en de menigvuldige genaden, door de voorspraak der Moeder van Altijddurenden Bijstand verworven, zouden alleen dienen om onze trouweloosheid des te schuldiger en onze verwerping des te zekerder te maken. Doch neen! dat zal niet; de liefde tot Maria, welke tijdens deze haar toegewijde maand, zoo diep in ons hart is ingegaan, zal nimmer meer daaruit verdreven worden, en de heilige beloften, welke wij, o Maria! op dezen laatsten dag der Meimaand u opdragen, zullen nooit door ons worden verbroken.

En hoe noodzakelijk is het ook, dat wij ons Maria's Altijddurenden Bijstand waardig maken door de getrouwheid en de liefde tot haar en door de volharding in hare dienst! Immers zoo lang het leven duurt, zoo lang hebben wij haren Bijstand van noode. Neen, de strijd hier beneden houdt niet op dan met het leven. De rust der ziel, de vrede des harten, kan dagelijks geschokt worden en aangerand door zoo vele vijanden als er driften zijn in ons gemoed.

Elken dag kunnen wij door nieuwe en ongekende bekoringen aangevallen worden; elk uur kunnen onze geestelijke tegenstanders onze deugd en het rijk Gods in onze ziel bestrijden; en ofschoon we nu de kinderen van Jesus genade en van Maria's liefde zijn, kunnen we geen enkel oogenblik de wapenen nederleggen en op den vrede vertrouwen. Hoeveel Bijstand, hoevele genaden hebben we dan van noode! En waar die vinden tenzij in onze getrouwheid aan Maria? — Misschien zal God tot heil onzer ziel toelaten, dat wij door tegenspoed getroffen en door armoede geslagen worden, en waar zullen we dan de kracht vinden om geduldig te zijn, indien wij ons, door onze volharding in de dienst en de vereering van Maria, haren Altijddurenden Bijstand niet waardig maken? En indien God wil, dat aardsche zegeningen ons deel zijn en blijven, hoe zullen we dan, zonder den Bijstand van Jesus Moeder, in eene heilige onthechting van het aardsche kunnen leven? God zal wellicht toelaten, dat wij bezocht worden door lichamelijke pijnen en smarten, of door inwendige troosteloosheid en zielsverlatenheid, door vervolgingen en andere beproevingen: indien wij echter getrouw blijven aan de Moeder van Altijddurenden Bijstand, zal zij ook getrouw

zijn om ons te helpen en te beschermen. En vooral zal zij ons bijstaan in onzen laatsten en grootsten nood op het sterfbed, indien wij, trouw tot in den dood, in hare dienst en hare liefde blijven volharden. De angsten van den laatsten strijd zal zij verligten en de woede der laatste ons aangrijpende vijanden vermindern; de smarten onzer laatste ziekte zal zij verdragelijk maken, zoodat wij ons niet door ongeduld zullen bezondigen, en onze ziel zal zij geleiden voor de vierschaar van haren Zoon, onzen Regter.

Hoe heilzaam en zalig zal mij dan de volharding wezen in de vereering en de dienst der goede Moeder van Altijddurenden Bijstand! En hoe moet ik u, o mijn aanbiddelijke God! danken en zegenen, dat gij mij eene groote liefde tot uwe heilige Moeder gegeven hebt. Die liefde wil ik dagelijks meer en meer voeden door oefeningen van godsvrucht, ter eere van Onze Lieve Vrouw van Altijddurenden Bijstand te verrigten; ja, nadat ik, tijdens deze Meimaand, die magtige en goedertieren Moeder zoo goed heb leeren kennen, zal ik haar mijne dankbaarheid toonen en mijne liefde tot haar doen aangroeijen door dikwijls haar wonderbeeld te bezoeken, de met afla-

ten verrijkte gebeden en de Litanie haar ter eere met groote godsvrucht en aandacht en zoo dikwijls mogelijk te bidden, door mij voor te bereiden tot haar feest (16 Junij) door het houden eener vurige noveen, en vooral door mij herhaaldelijk aan haren Altijddurenden Bijstand door vurige schietgebeden aan te bevelen. En hiervan ben ik overtuigd, dat, zoolang de liefde tot Maria in mijn hart zal wonen, de liefde tot Jesus niet verdreven zal worden uit mijne ziel. Dat de herinnering aan deze Meimaand mij dan bijblijve al de dagen mijns levens, dat Maria leve in mijn hart, opdat ik, door haren Altijddurenden Bijstand, eerst hier op aarde door het leven der genade en dan in den hemel door het leven der glorie in Jesus leve. Amen.

GEBED EN TOEWIJDING AAN MARIA.

O heilige en veelbeminde Moeder van Altijddurenden Bijstand! mijne Hoop, mijne Toevlugt en mijn Leven! mijne Voorspreekster, mijne Middelaressen en mijn Bijstand bij Jesus! eerbiedig en met een van dankbare liefde kloppend hart kniel ik heden voor uwen moederlijken troon neder, om u te danken

voor zoovele gunsten en genaden, welke gij mij door uwe tusschenkomst bezorgd hebt, en om mij voor altijd aan uwe dienst en uwe liefde toe te wijden. Ach! hoeveel verschil is er tusschen den toestand, waarin ik was bij het begin dezer gezegende Meimaand, en den staat, waarin ik mij thans bevind. Hoeveel is er in mij, gedurende dat korte tijdperk, veranderd! Zoovele waarheden, welke ik vroeger niet begreep, zijn mij thans klaar en duidelijk; zoovele zwakheden, waaraan ik vroeger onderhevig was, zijn uit mijne ziel verdreven; de verouderde kluisters van mijne ingewortelde kwade gewoonten zijn verbroken; in plaats van door treurige onrust en knaging verteerd te worden, geniet ik thans een zoeten vrede en eene zalige rust. Dat alles, o Maria! heb ik aan uwe voorspraak en uwen Altijddurenden Bijstand te danken! En uit dankbaarheid voor al die gaven, wijd ik mij zelve aan u toe en offer ik u mijn kinderlijk hart. Voortaan, ik zweer het u, zal ik een uwer getrouwste kinderen wezen! voortaan altijd een kind van vreugde, nooit meer een kind van smarten, o goede Moeder! voor u zijn. Aanvaard dan het offer die ik u breng, o Maria! het offer mijner zinnen, die ik voortaan zal bewaken en versterven, opdat zij mij nimmer meer van

Jesu
vaan
aan
hart
Jesu
Mo
mij
har
en
mij
Bij
o I
mij
mi
vij
Me
be
re
va
en

Jesus en zijne heilige liefde verwijderen; aanvaard het offer van mijn geest, opdat ik altijd aan Jesus en aan u denke; het offer van mijn hart, opdat ik nooit meer iets begeere, wat aan Jesus en aan u mishaagt. Bewaar, o goede Moeder! het offer dat ik u breng; bewaar mijne ziel, die ik als een pand aan uwe handen toevertrouw, bewaar ze voor Jesus; en bewaar ook mijne goede voornemens. Doe mij door uwen zegen en uwen Altijddurenden Bijstand volharden in uwe liefde en uwe dienst, o Maria! en volharden in de genade van Jesus mijnen Verlosser; doe mij door uwe bescherming zegepralen in den strijd tegen mijne vijanden en vooral, o Moeder, allerliefste Moeder! in mijn laatsten strijd op het doodbed, opdat ik in eeuwigheid uwe goedertierenheid, uwe barmhartigheid en de wonderen van uwen Altijddurenden Bijstand moge loven en verheerlijken. Amen.

DRIE GEBEDEN

ter eere van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand,

door Zijne Heiligheid den Paus met
aflaten verrijkt.

De drie volgende gebeden, welke uit de werken van den H. Alphonsus getrokken zijn, worden sinds vijf jaren ter eere van Onze Lieve Vrouw van Altijddurenden Bijstand veelvuldig te Rome gelezen. Zijne Heiligheid de Paus Pius IX verleende, bij Rescript van den 17 Mei 1866, aan elk dier gebeden een aflaat van honderd dagen, eenmaal daags te verdienen. Deze aflaat is toevoegelijk aan de zielen des vagevuurs.

EERSTE GEBED.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! zie hier aan uwe voeten een armen zondaar, die tot u zijne toevlugt neemt en al zijn vertrouwen op u stelt. Heb medelijden met mij, o Moeder van barmhartigheid! Ik hoor hoe allen u de Toevlugt en de Hoop der zondaren noemen: wees dan ook mijne toevlugt en mijne hoop. Verleen mij uwen bijstand ter liefde van Jesus Christus; reik de hand aan een armen zondaar, die zich aan u aanbeveelt en zich voor immer

aan uwe dienst toewijdt. Ik zegen en ik dank tevens mijnen God, dat hij, in zijne barmhartigheid, mij een groot vertrouwen op u ingeboezemd heeft: want dit vertrouwen beschouw ik als een onderpand mijner eeuwige zaligheid. Ik erken, dat, als ik in vroegere dagen maar al te dikwijls gevallen ben, de oorzaak daarvan geweest is, dat ik tot u mijne toevlugt niet genomen heb; maar voortaan zal ik door uwen bijstand altijd zegepralen. Dit toch weet ik zeker, dat gij mij zult bijstaan, indien ik mij aan u aanbeveel. Ik vrees echter, dat ik in de gevaarlijke gelegenheden zal nalaten u aan te roepen en aldus zelf de oorzaak van mijn verderf zal worden. Daarom bid en smee ik u allerdringendst, mij de genade te willen verleen, van altijd, bij alle aanvechtingen der hel, tot u mijne toevlugt te nemen en dan te zeggen: O Maria, help mij! *O Moeder van Altijddurenden Bijstand!* wil toch niet toelaten dat ik mijnen God verlieze!

Hierna bidt men vijfmaal het Wees gegroet, en daarna zegt men:

Bid voor ons, heilige Moeder Gods,

Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

Almagtige en goedertieren God! die, om het menschelijk geslacht ter hulp te komen, gewild hebt, dat de zalige Maagd Maria de Moeder werd van uw eeniggeboren Zoon; geef ons, wij smeeken het u, dat wij door hare voorspraak, de besmetting der zonde vermijden en u met een opregt gemoed dienen mogen. Door denzelfden Christus onzen Heer. Amen.

TWEEDE GEBED.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! verleen mij toch deze gunst, dat ik uwen alvermogenden naam altijd moge aanroepen: want uw naam is onze hulp gedurende ons leven en ons behoud in het oogenblik van onzen dood. O Maria! allerzoetste en allerzuiverste Maagd, moge uw naam voortaan de ademhaling mijner ziel wezen! Toef niet, o mijne Koningin! mij ter hulp te snellen, telkenmale dat ik tot u zal roepen; want in alle bekoringen, welke mij zullen aanranden, in alle voorkomende noodwendigheden, zal ik niet ophouden u aan te roepen en gedurig te herhalen: O Maria! O Maria! Wat eene kracht, wat eene zoetheid, wat een vertrou-

wen, wat eene verteedering gevoelt mijne
ziel, wanneer ik uwen gezegenden naam uit-
spreek; wanneer ik slechts denk aan u! Ik
dank mijnen God, dat hij u, voor mijn welzijn,
dien zóó zoeten, zóó beminnelijken en zóó
magtigen naam heeft gegeven! Ik zal mij
echter niet tevreden stellen, met uwen naam
alleenlijk uit te spreken, ik wil dien uitspreken
met liefde; ik wil dat de liefde het mij on-
ophoudelijk herinnere, dat ik u moet aanroepen,
O Moeder van Altijddurenden Bijstand!

*Vijfmaal het Wees gegroet, enz. als na het
eerste gebed.*

DERDE GEBED.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! gij
zijt de uitdeelster van alle genaden, welke
God ons, ellendige zondaars, verleent. en als
hij u zoo magtig, zoo rijk en zoo goedertieren
gemaakt heeft, dan deed hij dat, opdat gij
ons in al onze ellenden zoudt bijstaan. Gij zijt
de Voorspreekster der diepst gevallen zonda-
ren, en de meest verlatenen nemen niet te
vergeefs hunne toevlugt tot u. Kom dan ook
mij ter hulpe, wijl ik mij aanbeveel aan u.
In uwe handen stel ik de eeuwige zaligheid
mijner ziel. Neem mij op onder het getal

uwer meest toegenegen dienaars; neem gij mij onder uwe bescherming: dit is mij genoeg. Bijaldien gij mij bijstaat, vrees ik niet mijne zonden, dewijl gij mij derzelver vergiffenis zult verwerven; vrees ik ook de duivelen niet, omdat gij magtiger zijt dan de gansche hel; vrees ik zelfs mijnen Regter Jesus Christus niet, daar één enkel uwer gebeden voldoende is, om ons met hem te verzoenen. Slechts ééne zaak vrees ik, namelijk, dat ik door nalatigheid zal ophouden mij aan te bevelen aan u, en zoo mijn eigen verderf zal inloopen. O mijne Koningin! verwerf mij de vergiffenis mijner zonden, de liefde tot Jesus Christus, de volharding tot het einde toe en de genade van altoos mijne toevlugt te nemen tot u, o *Moeder van Altijddurenden Bijstand!*

Vijfmaal het Wees gegroet, enz. als na het eerste gebed.

ONZE

(C

Chri

Heer

Chri

Chri

God

D

God

to

u

God

h

He

a

c

He

LITANIE

TER EERE VAN

ONZE LIEVE VROUW VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND.

(Getrokken uit de schriften der
Kerkvaders.)

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus hoor ons.

Christus verhoor ons.

God, hemelsche Vader, die Maria tot uwe

Dochter hebt aangenomen, ontferm u onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, die Maria
tot uwe Moeder hebt uitverkoren, ontferm
u onzer.

God, Heilige Geest, die Maria als uwe Bruid
bemind hebt, ontferm u onzer.

Heilige Drievuldigheid, één God, die in Maria
als in eene edele rustplaats gewoond hebt,
ontferm u onzer.

Heilige Maria, Moeder Gods, verleen mij uwen
altijddurenden Bijstand.

Heilige Maria,

- Begin onzer zaligheid en van alle goed. (1)
 Oorzaak onzer verzoening met God en
 onzer hoop. (2)
 Eenige oorzaak onzer zaligheid naast
 God. (3)
 Bron van genade en regtvaardigheid. (4)
 Hemelsche wolk vol van den regen der
 genade. (5)
 Heiligdom van barmhartigheid en heil
 der gansche wereld. (6)
 Uitdeelster aller genaden. (7)
 Middelaars tusschen God en de men-
 schen. (8)
 Koninklijke weg om tot God te gaan. (9)
 Magtige Vrouwe door wie wij gered
 zijn. (10)
 Glanzend licht door God ontstoken. (11)
 Schitterende ster ons in onze duister-
 nissen verlichtend. (12)
 Wortel aller zegeningen. (13)
 Aalmoezenierster van God. (14)
 Beschermster der gansche Kerk. (15)
 Onze steun in onze zwakheden en onze
 magtige beschermster. (16)
 Overwinnares der oude slang. (17)
 Schrik der duivelen. (18)
 Liefderijke Vrouwe vol ontuitsprekelijke
 goedertierenheid. (19)

Verleen mij uwen Altijddurenden Bijstand.

Heilige Maria.

Moeder aller vertroosting en erbar-
ming. (20)

Allermagtigste middelares en zoetste
beschermster. (21)

Onze verdediging in dit en in het an-
dere leven. (22)

Minnares der zielen. (23)

Vreugde der regtvaardigen en der gan-
sche wereld. (24)

Koningin aller vreugde, aller genade
en aller deugden. (25)

Toonbeeld en spiegel der kuischheid. (26)

Ondoordringbaar schild ter onzer be-
scherming. (27)

Veilige haven der schipbreukelingen. (28)

Heil der dwalenden en der zondaren.
(29)

Zalig toevlugtsoord in alle gevaren. (30)

Kracht der kwijnenden en der strijden-
den. (31)

Hoop der gevallen en der wanhopen-
den. (32)

Troost der schuldigen en ellendigen. (33)

Toevlugt en behoud der zondaren. (34)

Verkwikking in al onze smarten. (35)

Verstroosting en blijdschap der bedroef-
den. (36)

IJveraarder voor onze zaligheid. (37)

Heilige Maria.

Verleen mij uwen Altijdurenden Bijstand.

1) en st 4) r l Verleen mij uwen Altijdurenden Bijstand.

Onze getrouwe en magtige patrones.

(38)

Die ons de verlossing hebt aangebragt.

(39)

Die ons het leven bezorgd hebt. (40)

Die aan de vervloeking een einde hebt
gemaakt. (41)

Die de heilige Kerk hebt uitgebreid. (42)

Die de wereld geheiligd en aller leven
hersteld hebt. (43)

Die aanhoudend voor het heil der we-
reld smeekt. (44.)

Die aller zaligheid bewerkt. (45)

Die de volheid der magt bezit. (46)

Die ons den vrede bezorgt. (47)

Die vol barmhartigheid zijt jegens de
zondaren. (48)

Die Gods toorn en verbolgenheid tot
bedaren brengt. (49)

Die de verdwaalden tot God terugvoert.
(50)

Die de moeder zijt onzer hoop. (51)

Die ons de ingangsdeur zijt tot het Pa-
radijs en de zaligheid. (52)

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
reld, spaar ons, Heer!

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
reld, verhoor ons, Heer!

Heilige Maria,

Verleen mij uwen Altijdurenden Bijstand.

Lam
re

A
hulp
en,
spre
uwe
gew
heil
uwe
I
Bij
C
Ch

rig
da
is
he
(G

H

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, erbarm u onzer, Heer!

Christus, hoor ons;

Christus, verhoor ons.

ANTIPHON. — Heilige Maria, verleen uwe hulp aan de ellendigen, help de kleinmoedigen, verkwik de bedrukten, bid voor het volk, spreek ten beste voor de geestelijkheid, doe uwe voorspraak gelden voor de aan God toegewijde vrouwen, mogen allen die u om uwen heiligen en altijddurenden bijstand smeeken, uwe bescherming ondervinden.

Bid voor ons, o Moeder van Altijddurenden Bijstand.

Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

O allerbeminnelijkste Koningin, die zoo vurig wenscht ons bij te staan, sta mij krachtdadig bij, sta mij spoedig bij: uwe voorspraak is alvermogenend bij uwen Zoon, die leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen. Amen. (Gebed van den H. Alphonsus.)

(1) Exordium salvationis nostræ. S. Petr. Dam. Hom. — Initium totius boni. S. Bern. Serm. — (2)

Causa reconciliationis S. Anselm. Cant. Orat. —
 Ratio spei nostræ S. Bern. Serm. in Nativ. — (3)
 Causa salutis nostræ post Deum S. Odilo Serm. —
 (4) Fons gratiæ et justitiæ. S. Bern — (5) Nubes
 imbre gratiarum plena. Hugo de S. Vict. in Psalt. —
 (6) Sacrarium misericordiæ. S. Anselm. Cant. Orat.
 — Salvatio totius mundi. S. Ildephons. Serm. 7. —
 (7) Dispensatrix omnium gratiarum. S. Bernardin. de
 nat. Virg. ser. 1. — (8) Mediatrix inter Deum et
 homines. S. Bonav. Spec. — (9) Via regia ad Deum.
 S. Bern. de adv. Dom. Serm. 2. — (10) Femina per
 quam salvati sumus. S. Petr. Chrys. Serm. — (11)
 Luminare lucens divinitus. S. Ansel Cant. Orat. —
 (12) Sidus illuminans noctem. S. Ansel. Cant. Medit-
 tat. — (13) Radix benedictionum. S. Bern. Sup. Salve.
 — (14) Eleemosynaria Dei. S. Rupert. in Cant. —
 (15) Custos totius Ecclesiæ. S. Ambros. de laud Virg.
 — (16) Baculus sustentationis Adam Persen Mariale.
 — Brachium defensionis. S. Ansel. Cant. Orat. —
 (17) Triumphatrix serpentis antiqui. S. Fulbert. Serm.
 de Nativ. — (18) Timor dæmonum. S. Petr. Dam
 de Assumpt. — (19) Femina inæstimabilis benignitatis.
 S. Bern. Deprecat. — (20) Mater consolationis et
 misericordiæ. S. Bern. sup. Salve. — (21) Advoc-
 atrix potentissima — S. Ansel Cant. Serm. — Adjutrix
 dulcis. Id — (22) Munimen vitæ præsentis et futu-
 ræ — S. Amed. Lausan. Homil. — (23) Amatrix
 animarum. S. Ansel. Lucens. Serm. — (24) Gau-
 dium justorum et mundi. S. Ansel Cant. in Psalt. —
 S. Petr. Dam. Carm. de Assumpt — (25) Regina
 gaudii, gratiæ et virtutum. Eadm. de excell. Virg. —

S. Rup
 c. 4. —
 Serm.
 ve —
 sup. S.
 in peri
 deficien
 Persen
 S. Bern
 S. Bern
 S. Bern
 Serm.
 Arden
 Ansel.
 heden
 S. Pe
 S. Au
 Orat.
 Serm.
 Cant.
 de Co
 de A
 Arno
 nium
 testa
 pacis
 S. P
 Anse
 Anse
 S. A
 radi

- rat. — S. Rupert. in Cant. — (26) S. Bernardin Serm. 51.
 — (3) c. 4. — (27) Clypeus defensionis. Hugo de S. Vict.
 rm. — Serm. — (28) Portus in naufragio. S. Bern. sup. Sal-
 Nubes ve — (29) Venia errantium et peccatorum. S. Bern.
 alt. — sup. Salv. — S. Petr. Dam. Serm. — (30) Salus tuta
 Orat. in periculis. S. Ansel. Cant. Orat. — (31) Fortitudo
 7. — deficientium et pugnantium. S. Bern. Serm. — Adam.
 lin. de Persen. 1. c. (32) Spes labentium et desperatorum.
 um et S. Bern. sup. Salve. — (33) Solamen reis et miseris.
 Deum. S. Bern. Serm. ibid. — (34) Refugium peccatorum
 na per S. Bern. Serm. — Ereptrix peccatorum. S. Fulber.
 — (11) Serm. 1. — (35) Remedium doloris nostri. Radulph.
 t. — Ardens. Homil. 2. — (36) Gaudium tribulorum. S.
 Medi Ansel. Cant. in Psalt. — (37) H. Alphons. Heerlijk-
 Salve. heden van Maria — (38) Patrona fidelis et potens.
 t. — S. Petr. Dam. Serm. — (39) Adductrix redemptionis.
 Virg. S. Aug. Serm. — (40) Datrix vitæ. S. Ansel. Cant.
 riale. Orat. — (41) Dissolutrix maledictionis. Guerr. Abb.
 t. — Serm. — (42) Dilatatrix Ecclesiarum. S. Rupert. in
 Serm. Cant. — (43) Sanctificatrix mundi. S. Ansel. Cant.
 Dam de Concept. — Reparatio vitæ omnium. S. Ildephons.
 tatis. de Assumpt. — (44) Obsecratrix pro mundi salute.
 s et Arnold. Carnot. de B. Maria. — (45) Beatificatrix om-
 voca nium. S. Ansel. Cant. Ser. de Concept. — (46) Po-
 utrix testas consummata. S. Bern. Serm. — (47) Donatrix
 tutu pacis. S. Bern. Serm. — (48) Miseratrix peccatorum.
 trix S. Petr. Dam. Serm. — (49) Refrenatrix iræ Dei. S.
 Gau- Ansel. Cant. Orat. — (50) Reductrix perditorum. S.
 — Ansel. Lucens. sup. Salve. — (51) Mater spei nostræ
 gina S. Ansel. Cant. Invocat. ad. Virg. — (52) Janua pa-
 — radisi. S. Ansel. Cant. Meditat. —

SCHIETGEBEDEN

bij de verschillende omstandigheden
waarin men zich dagelijks bevin-
den kan.

1. Alvorens iets te beginnen.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! help
mij opdat ik alleen om God en volgens zijnen
heiligen wil handele en dit werk verrigte. Al-
les voor u, o mijn Jesus! alles ter liefde van u

2. In moeilijkheden.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! met
uwe hulp vermag ik alles. Sta mij dan bij, o
Moeder, en bescherm mij!

3. In kwellingen.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! help
mij opdat ik mijn kruis geduldig drage, en
verkrijg mij de genade van welgemeend en
met een opregt hart te kunnen zeggen: Mijn
God! dat uw wil geschiede.

4. In vreugde.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! be-
dank God met mij en voor mij.

Of wel:

Allerzoetste hart van Jesus! geef dat ik u
meer en meer beminne.

Of wel:

Geloofd en gedankt zij ten allen tijde het H.
Sakrament des Altaars. (300 dagen aflat.)

5. In bekoringen, vooral tegen de heilige deugd.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! sterk
en ondersteun uw kind: zonder uwe hulp zal
ik zeker bezwijken.

Of wel:

O Jesus! Maria! (25 dagen aflat.)

Of wel:

O mijne Koningin en mijne Moeder! gedenk
dat ik u toebehoor: bewaar en verdedig mij
als uwen schat en uw eigendom.

6. In gevaren tot zonde.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! geef
dat ik mijn goeden Jesus niet beleedige en
mijne eenige en onsterfelijke ziel niet besmeure
door zonden.

7. Na eene fout.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! verwerf mij door uwe voorspraak een waar en opregt berouw, de vergiffenis en de genade mij door eene goede biecht te zuiveren.

Of wel:

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! geef dat ik uit ganscher harte moge zeggen: Mijn Jesus! Barmhartigheid! (100 dagen aflat.)

Of wel.

Allerzoetste hart van Maria! wees mijne toevlugt. (300 dagen aflat.)

8. In twijfelachtigheid.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! verlicht mij! opdat ik in alles volgens Gods heiligen wil moge handelen.

9. In tegenspoed.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! onthecht mij meer en meer van het aardsche, opdat ik voornamelijk de hemelsche goederen zoeke en door uwe voorspraak verkrijge.

10. In huiselijk verschil.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! zie op ons neder, en geef dat wij allen één van harte en één van ziel mogen zijn in de dienst van uwen goddelijken Zoon.

11. In ziekte.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! verkrijg mij de genezing mijner kwaal en het ophouden van mijn lijden, of geef mij de genade om alles geduldig te verdragen.

12 Bij den dood van personen die ons dierbaar zijn.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! verkrijg door uwe voorspraak de eeuwige rust voor die mij zoo dierbare ziel en verleen mij eene volmaakte onderwerping aan Gods wil.

13. Om zijne roeping te kennen en te volgen.

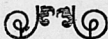
O Moeder van Altijddurenden Bijstand! verlicht mijnen geest, opdat ik den weg kenne, dien ik bewandelen moet; versterk mijn hart, opdat ik bereidvaardig en edelmoedig de raadsbesluiten des Heeren en Gods plannen volvoere.

14. Voor de bekeering van anderen.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! toon het alvermogen uwer voorspraak door hem of haar, die mij dierbaar is, tot God terug te voeren.

15. Om de genade der volharding te verkrijgen.

O Moeder van Altijddurenden Bijstand! geef dat ik nooit nalate u aan te roepen, opdat ik door uwe hulp in de liefde en de genade van Jesus tot aan mijnen dood volharde.

GEZANG

TER EERE VAN

O. L. V. VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND, NAAR DE ANTIPHOON:

Sancta Maria, succurre miseris.

1.

Sancta Maria, succurre miseris.
Heilige Maria, sta de ellendigen bij.

't Getal van hen die lijden,
Is Moeder, is zoo groot;
Wie meldt hun rustloos strijden,
Wie meldt hun bangen nood?
Gij, steeds zoo zoet, zoo teeder,
Zie, Moeder, op hen neder.
Maria, Maria, Moeder sta ons bij.

2.

Juva pusillanimes.
Help de kleinmoedigen.

Zoo velen voelen 't treffen
Van tegenspoed die drukt,

En kunnen 't hoofd niet heffen
Door ramp op ramp gebukt;
Gij, rijk aan mededoogen,
Word door hun lot bewogen.
Maria, Maria, Moeder sta ons bij.

3.

Refove flebiles.
Verkwik de weemoedigen.

In zuchten en in treuren,
Moet, troostloos, menigeen
Zijn trage dagen sleuren
In onverpoosd geween;
Gij, vol van medelijden,
Geef in 't geween verblijden.
Maria, Maria, Moeder sta ons bij.

4.

Ora pro populo.
Bid voor het volk.

En wat al wreede plagen,
Wat schrikbre zondenstraf
Moet gansch het volk niet dragen!
Gij, wend Gods gramschap af;

Schenk 't volk weêr door uw bede
Het heil van Godes vrede.

Maria, Maria, Moeder sta ons bij.

5.

Interveni pro clero.

Spreek ten beste voor de geestelijkheid.

Trek milde zegeningen

Op Gods gezalfden neêr,

Die 's Heeren magt ontvingen

En ijvren voor zijne eer;

Laat niets hun arbeid hinderen,

Door hen zijn wij uw kinderen.

Maria, Maria, Moeder sta ons bij.

6.

Intercede pro devoto femineo sexu.

Bid voor het godvruchtig vrouwengeslacht.

Gezegendste aller vrouwen,

Moog 't vrouwelijk geslacht

Haar godsvrucht steeds behoûen,

En stille deugdenpracht;

Leer, Moeder, in uw schreden,

Met reinen tred haar treden.

Maria, Maria, Moeder sta ons bij.

7.

Sentiant omnes tuum juvamen, quicumque celebrant tuam sanctam commemorationem.
Dat allen, die uwe heilige gedachtenis vieren,
uwen bijstand ondervinden.

Ja, laat, ja, laat op allen
Uw moederoog, zoo zacht,
In zoete ontferming vallen;
Red allen door uw magt:
Toon wat ge kunt daar boven,
Voor die uw grootheid loven.
Maria, Maria, Moeder sta ons bij.

e cele-
m.
ieren,

LITANIE

VAN ONZE LIEVE VROUW.

Heer, ontferm u onzer.
Christus, ontferm u onzer.
Heer, ontferm u onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God, hemelsche Vader, ontferm u onzer.
God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm u
onzer.
God, Heilige Geest, ontferm u onzer.
Heilige Drievuldigheid, één God, ontferm u
onzer.
Heilige Maria, bid voor ons.
Heilige Moeder Gods,
Heilige Maagd der Maagden,
Moeder van Christus,
Moeder der goddelijke genade,
Allerreinste Moeder,
Allerzuiverste Moeder,
Onbevleete Moeder,
Ongeschondene Moeder,
Beminnelijke Moeder,

Bid voor ons.

Wondervolle Moeder,
 Moeder des Scheppers,
 Moeder des Zaligmakers,
 Allervoorzigtigste Maagd,
 Eerwaardige Maagd,
 Lofwaardige Maagd,
 Magtige Maagd,
 Goedertieren Maagd,
 Getrouwe Maagd,
 Spiegel der regtvaardigheid,
 Zetel der wijsheid,
 Oorzaak onzer blijdschap,
 Geestelijk vat,
 Eerwaardig vat,
 Schoon vat van godvrucht!
 Geheimzinnige roos,
 Toren van David,
 Ivoren toren,
 Gulden huis,
 Ark des Verbonds,
 Deur des hemels,
 Morgensterre,
 Behoud der kranken,
 Toevlugt der zondaren,
 Troosteres der bedrukten,
 Hulp der Christenen,
 Koningin der Engelen,
 Koningin der Aartsvaders,

Bid voor ons.

Kon
 Kon
 Kon
 Kon
 Kon
 Kon
 Lan
 r
 Lar
 r
 Lar
 r
 Chr
 Chr
 C
 toe
 gel
 alt
 ge
 res
 uw
 ve
 Ch

Koningin der Profeten,
Koningin der Apostelen,
Koningin der Martelaren,
Koningin der Belijders,
Koningin der Maagden,
Koningin van alle Heiligen,
Koningin zonder vlek ontvangen,
Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm u onzer, Heer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Onder uwe bescherming nemen wij onze toevlugt, o heilige Moeder Gods! verstoot onze gebeden niet in onzen nood, maar verlos ons altijd van alle gevaren, o roemrijke en geze- gende Maagd! onze Meesteres, onze Middela- res en onze Voorspreekster! verzoen ons met uwen Zoon, vertoon ons aan uwen Zoon, be- veel ons aan uwen Zoon.

Bid voor ons, heilige Moeder Gods.

Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

Wij bidden u, Heer! stort uwe genade in

onze harten, opdat wij, die door de boodschap des Engels de menschwording van Christus, uwen Zoon, gekend hebben, door zijn lijden en kruis tot de heerlijkheid der verrijzenis worden gebragt. Door denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

SALVE REGINA.

Wees gegroet, Koningin, Moeder van barmhartigheid; wees gegroet ons leven, onze zoetheid en onze hoop.

Tot u roepen wij, ballingen, kinderen van Eva.

Tot u verzuchten wij, jammerend en weenend in dit dal van tranen.

Welaan dan, onze Voorspreekster, wend tot ons uwe barmhartige oogen, en toon ons na deze ballingschap de gezegende vrucht uws ligchaams, Jesus. O goedertieren o mededogende, o zoete Maagd Maria.

Bid voor ons, heilige Moeder Gods.

Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

Almagtige eeuwige God, die het ligchaam en de ziel der glorierijke Moedermaagd Ma-

ria
voo
van
gee
ten
spr
van
de

ria door de medewerking des H. Geestes hebt voorbereid, opdat zij de waardige woonplaats van uwen Zoon zou verdienen te worden; geef, dat wij, die met vreugde hare gedachtenis vieren, door hare goedgunstige voorpraak van alle ons bedreigende kwalen en van den eeuwigen dood bevrijd worden. Door denzelfden Christus onzen Heer. Amen.

LITANIE

TER EERE

VAN DEN H. ALPHONSUS MARIA DE LIGUORI.

Bisschop en Kerkleeraar.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm u onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld! ontferm u onzer.

God, Heilige Geest, ontferm u onzer.

Heilige Drievuldigheid, één God, ontferm u onzer.

Heilige Maria, zonder zonde ontvangen, bid voor ons.

Heilige Alphonsus Maria, bid voor ons.

Heilige Alphonsus Maria

Apostel der armen en verlatenen, bid voor ons.
 Blakend van het vuur der goddelijke
 liefde,

Christus' vurige aanbidders in het H.
 Sakrament,

Die alles voor allen geworden zijt,
 Ervaren gids op den weg der volmaakt-
 heid,

Fakkel uwer eeuw,

Glorie der priesters en bisschoppen,
 Hartelijke minnaar van het Kindje Jesus,

In ijver voor Gods huis ontstoken,

Jesus' edelmoedige navolger,

Kuisch en maagdelijk naar ligchaam en
 ziel.

Liefdevolle vereerder van den lijdenden-
 den Jesus,

Magtige bestrijder der ketterijen,

Nederig en geduldig van harte,

Onze veelvermogende beschermer in den
 hemel,

Pronksieraad der godsdienst en Leeraar
 der Kerk,

Rijk aan hemelsche zegeningen,

spiegel der verhevenste deugden,

Toonbeeld der Missionnarissen,

Uitmuntend door alle gaven des H.

Geestes,

Heilige Alphonsus Maria

Bid voor ons.

H. Alph. Maria en Bid voor ons.
 versmader der wereldsche grootheid en
 rijkdommen, bid voor ons.
 Waakzaam herder der u toevertrouwde
 kudde,
 IJveraar voor het heil der zielen,
 Zalvingvolle schrijver der Heerlijkheden
 van Maria,
 Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
 reld, spaar ons, Heer.
 Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
 reld, verhoor ons, Heer.
 Lam Gods, dat wegneemt de zonden der we-
 reld, ontferm u onzer, Heer.
 Christus, hoor ons.
 Christus, verhoor ons.

GEBED.

O God! die door den H. Alphonsus Maria,
 uwen Belijder en Bisschop, van ijver voor
 het heil der zielen blakend, uwe Kerk met
 eene nieuwe nakomelingschap verrijkt hebt,
 wij bidden U, dat wij door zijne heilzame
 vermaningen onderwezen en door zijne voor-
 beelden gesterkt, gelukkiglijk tot U mogen
 komen. Door Christus onzen Heer. Amen.

GEBEDEN

ONDER DE H. MIS

Volgens den H. Leonardus de Portu Mauritio.

**Kort onderrigt over de wijze waarop
men de heilige Mis goed kan
bijwonen.**

Om de heilige Mis met voordeel bij te wonen, moet men in vereeniging met den priester deze geheimzinnige offerande aan God opdragen en het viervoudig einde, waartoe de heilige Mis is ingesteld, voor oogen houden. Wij moeten derhalve:

1°. Gods oneindige majesteit en opperheerschappij, die alle eer en allen lof verdienen, door het bijwonen der heilige Mis vereeren en huldigen;

2°. Door de heilige Mis aan Gods regtvaardigheid voldoening geven voor onze zonden;

3°. Hem daardoor tevens voor zijne weldaden bedanken;

4°. En zijnen bijstand en zijne genaden afsmeeken.

Wanneer wij de heilige Mis hooren, mogen wij niet vergeten, dat wij de medeoferaars des priesters zijn en in zijne bediening deelen: immers hij draagt het Misoffer op in onzen naam, en hij vermaant ons, te zamen met hem te bidden, dat God zijne en onze offerande wille aannemen. Daarom moeten wij in

den geest ons vereenigen met den priester en met hem het heilig offer mede-opdragen.

Om dat alles met meer gemakkelijheid te doen, kan men zich bedienen van de volgende wijze van Mis hooren.

Als de heilige Mis begint en de priester aan den voet des altaars zich vernedert en het *Confiteor* bidt, moeten wij ons op dezelfde wijze vernederen: een weinig ons geweten onderzoeken, ons opwekken tot een waar berouw, God ootmoedig om de vergiffenis onzer zonden smeecken, en den bijstand van den heiligen Geest en der heilige Maagd vragen; om de heilige Mis met den meesten eerbied en de diepste godvrucht bij te wonen. Daarna moeten wij de heilige Mis in vier voorname deelen splitsen, om achtereenvolgens aan onze vier voornoemde verplichtingen tegen God te voldoen.

Van het begin der heilige Mis tot aan het Evangelie.

In het eerste gedeelte der heilige Mis, van het begin tot aan het Evangelie, moeten wij aan onze eerste verplichting jegens God voldoen, namelijk: zijne oneindig lofwaardige majesteit en grootheid aanbidden, vereeren en huldigen. Ten dien einde moeten wij met Jesus Christus ons verootmoedigen voor God; ons verdiepen in de beschouwing onzer nietigheid; met

alle op
voor z
van inv
nederig
ste ho
zijn; -
ligchaa
lezen.

O
voor
ik b
wat
heid
maj
en
and
staa
gen
aar
op

Me
vo
de
ga
ge
pl
aa

alle opregtheid erkennen, dat wij inderdaad niets zijn voor zijne overgroote majesteit. Aan die gevoelens van inwendige nederigheid moeten wij de uitwendige nederigheid paren, door in de zedigste en eerbiedigste houding bij het heilig Misoffer tegenwoordig te zijn; — en in die vernedering des geestes en des ligchaams kan men de volgende gebeden aandachtig lezen.

O mijn God! ik aanbid u en ik erken u voor mijnen Heer en den meester mijns levens; ik betuig dat ik alles wat ik ben en alles wat ik heb; eenig en alleen aan uwe goedheid te danken heb. Maar wijl uwe opperste majesteit eene oneindige vereering verdient en eene eindelooze hulde vordert, en ik niets anders ben dan een ellendig schepsel, niet in staat om aan deze overgroote verplichting jegens u te voldoen, bied ik u de vernedering aan en de hulde, welke Jesus zelf u opdraagt op dit altaar.

Datgene wat Jesus doet, wil ik zelf doen. Met hem verootmoedig en verneder ik mij voor uwe hoogste majesteit. Ik aanbid u door de vernederingen welke mijn Verlosser ondergaat. Ik verheug mij en wensch mijzelf en er geluk mede, dat mijn goddelijke Jesus in mijn plaats u eene oneindige vereering en hulde aanbiedt.

Hier kan men zijn kerkboek sluiten en voortgaan met soortgelijke inwendige akten van ootmoedigheid te verwekken; men kan zich er over verheugen, God zoo oneindiglijk vereerd te zien, en het is voordeelig meermalen het volgende gebed te herhalen:

Ja, mijn God! ik gevoel eene allergrootste voldoening over de oneindige eer, welke door dit verheven offer aan uwe goddelijke majesteit bewezen wordt; mijne vreugde daarover is onuitsprekelijk en mijne tevredenheid kan ik niet door woorden uitdrukken.

Het is echter niet noodig zich letterlijk aan deze gebeden te houden, en met alle vrijheid kan men zich bedienen van alle woorden, welke door opregte godvrucht worden ingegeven: men zorge slechts in ingekeerdheid en innige vereeniging met God te blijven. Op zulke wijze voldoet men het best aan zijne eerste verpligting jegens God.

Van het Evangelie tot aan de Consecratie.

Van het Evangelie tot aan de Consecratie moet men zijne tweede verpligting jegens God vervullen, namelijk: aan Gods regtvaardigheid voldoening geven voor de menigvuldige zonden welke men bedreven heeft. Men moet dan over zijne zonden nadenken, en bij het zien der groote schulden, welke men aan Gods regtvaardigheid te betalen heeft, kan men met een diep verootmoedigd en vermorzeld hart het volgende gebed uitspreken:

Zie
dikma
doord
ontell
uitbo
Chris
op al
Jesus
zich
slagt
heil
Jesus
mijn
baar
sme
van
verg
zond
van
mijn
u e
ten
wog
dan
het
don
op
ner

Ziehier, o mijn God! den verrader, die zoo dikmaals tegen u is opgestaan. Van leedwezen doordrongen verfoei en verafschuw ik mijne ontelbare zonden, en bied u tot derzelver uitboeting de voldoening zelve aan, welke Jesus Christus u op het altaar aanbiedt. Ik offer u op al de verdiensten van Jesus, het bloed van Jesus, ja, denzelfden Godmensch Jesus, die zich gewaardigt, in zijne hoedanigheid van slagtoffer, zijne oneindige offerande tot mijn heil op het altaar te vernieuwen. En wijl mijn Jesus hier op het altaar mijn Middelaar is en mijn Voorspreker, en wijl hij door zijn kostbaar bloed u voor mij om barmhartigheid smeekt, vereenig ik mijne stem met de stem van dat aanbiddelijk bloed, en bid u, mij de vergiffenis te schenken van de veelvuldige zonden welke ik gepleegd heb.... Het bloed van Jesus roept tot u om barmhartigheid; en mijn hart, doordrongen van droefheid, vraagt u evenzeer om erbarming. O God mijns harten! als gij niet tot medelijden jegens mij bewogen wordt door mijne tranen, word het dan door de zuchten van mijnen Jesus! Op het kruishout heeft hij voor geheel het menschdom barmhartigheid verkregen: zal hij dan op dit altaar geene vergiffenis voor mij kunnen verwerven? Ja, ik verhoop het: om dat

kostbaar bloed zult gij mij al mijne boosheden vergeven; en ik van mijne zijde zal nooit tot aan mijn laatsten ademtogt ophouden de-zelve te beweenen.

Hier sluit men wederom het kerkboek, om soortgelijke akten van een waar en opregt berouw te herhalen; vervolgens moet men een vrijen loop laten aan de gevoelens zijner ziel, en zonder eenig woord uit te spreken, kan men in het diepst zijns harten tot Jesus zeggen:

Mijn beminnelijkste Jesus! geef aan mijne oogen de tranen van den H. Petrus, aan mijn hart het berouw van de H. Maria Magdalena, aan mijne ziel de droefheid van alle heiligen, die na groote zondaars geweest te zijn, ware boetelingen zijn geworden, opdat ik door de verdiensten dezer heilige Mis-offerande, de volkomen vergiffenis erlange van al mijne zonden.

Deze akten moet men dikwijls in diepe ingetogenheid herhalen, dan kan men zeker zijn, dat men daardoor volkomen voor zijne zondenschuld aan God voldoening zal geven.

Van de Consecratie tot aan de Communie.

Onder dit gedeelte der heilige Mis moet men nadenken over de ontelbare weldaden welke men van

God
slag
bidd
Jesu
uitn
volg

I
God
ste
al
lad
dur
eeu
uw
gro
ber
per
u v
des
bid
offe
er
is,
mij
van
dan
u
van

God ontvangen heeft, en uit dankbaarheid hem een slagtoffer van oneindige waarde opdragen, het aanbiddelijk ligchaam namelijk en het kostbare bloed van Jesus Christus. De Engelen en Heiligen kunnen wij uitnoodigen om God in onze plaats te bedanken. Het volgende gebed is daartoe geschikt.

Ik kniel hier neder voor uw aanschijn, o God mijns harten! en ik gevoel mij ten zwaarste tot dankbaarheid jegens u verplicht voor al de weldaden, waarmede gij mij als overladen hebt en welke gij mij later, zoowel gedurende mijn leven hier op aarde als in de eeuwigheid, nog verleen en zult. Ik erken dat uwe barmhartigheden jegens mij oneindig groot geweest zijn en nog zijn: maar ik ben bereid u die te vergoeden tot den laatsten penning. Tot voldoening voor alles wat ik u verschuldigd ben, offer ik u door de handen des priesters het goddelijke bloed, het aanbiddelijke ligchaam en het onschuldig slagtoffer hier rustend op het altaar. En ik ben er zeker van, dat deze offergave groot genoeg is, om u de gunsten te vergoeden, welke gij mij geschonken hebt: oneindig is de waarde van dit offer, en daarom is het kostbaarder dan alle gaven, welke ik tot heden toe van u ontvangen heb of nog in de toekomst ontvangen zal.

Engelen Gods en gij, gelukzalige bewoners der hemelen! helpt mij in mijne dankbetuigingen aan God, en offert hem tot dankzegging voor zijne veelvuldige weldaden niet slechts deze heilige Mis, welke ik het geluk heb bij te wonen, maar ook alle andere Missen welke nu op de gansche aarde gelezen worden, opdat ik hem daardoor eene volmaakte vergelding geve voor de teedere liefde, welke hij mij getoond heeft, door mij zoovele gunsten te verleenen, en welke hij mij nog toont en immer toonen zal door nieuwe weldaden, welke hij bereid is mij te verleenen nu en in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Met welk een zoet welgevallen zal onze God van goedheid deze welgemeende dankbetuiging aannemen! Hoe zal hij ten eenemale bevredigd en voldaan zijn om deze offergave, die, om hare oneindige kostbaarheid, meer waard is dan de geheele wereld. Om echter deze godvruchtige en teedere gevoelens al meer en meer in ons op te wekken, moeten wij het gansche hemelsch hof uitnoodigen, om God in onze plaats te bedanken, en de Heiligen aanroepen, jegens wie wij eene bijzondere devotie hebben. In de vervoering onzer ziel kunnen wij dan het volgende gebed tot hen rigten:

O gij, die mijne heilige voorsprekers bij God zijt, dankt voor mij zijne liefdevolle goedheid, opdat ik het ongeluk niet hebbe van als een

onda
hem
nede
welk
Miso

Me
slech
versc
van,
den

To
op
wijz
blik
met
zelf
bidt
wij
vred
ma
toch
eene
men

C
ten
dat

*

ondankbare te leven en te sterven. Smeekt hem dat hij mijnen goeden wil aanneme en nederzie op de liefdevolle dankbetuigingen, welke mijn Jesus in mijne plaats hem in dit Misoffer aanbiedt.

Men stelle zich niet tevreden met deze gevoelens slechts eenmaal uit te drukken, men herhale dezelve verschillende malen; op die wijze, men zij daar zeker van, zal men zich volmaakt kwijten van zijnen derden pligt jegens God.

Van de Communie tot aan het einde der Mis.

Terwijl de priester het ligchaam en bloed des Heeren op wezenlijke wijze nuttigt, moeten wij geestelijker wijze communiceren. Vervolgens moeten wij onze blikken op God vestigen, die in ons hart woont, en met vertrouwen hem groote genaden vragen. Jesus zelf, die op dat oogenblik met ons vereenigd is, *) bidt en vraagt zegeningen voor ons; en daarom moeten wij dan ons hart als het ware verruimen, niet tevreden zijn met slechts eenige genaden af te smeeken, maar groote en kostbare gunsten vragen: het offer toch van zijnen Zoon, dat wij hem brengen, bezit eene oneindige waarde. In diepe nederigheid kan men dan op de volgende wijze bidden:

O God mijner ziel! ik erken mij uwer gunsten onwaardig; in alle opregtheid belijd ik, dat ik, om de menigvuldigheid en de groot-

*) *Geestelijker wijze*

heid mijner zonden, op geenerlei wijze verdienen door u verhoord te worden; maar kunt gij de smeekingen wel verwerpen, welke uw aanbiddelijke Zoon u voor mijn welzijn op dit altaar aanbiedt, waarop hij zijn leven en zijn bloed voor mij slagtoffert. O God van liefde! neem de gebeden aan van hem, die mijn Voorspreker is bij uwe majesteit, en verleen mij, om zijne verdiensten, al de genaden, welke gij weet dat mij noodzakelijk zijn om het allerbelangrijkst werk mijner zaligheid te voltooien. In dit uur durf ik beter dan ooit u vergiffenis vragen van al mijne zonden en de genade der volharding in het goede tot het einde toe. En altijd steunend op de gebeden, welke mijn Jesus u opdraagt, vraag ik nog daarenboven voor mijzelf de genade, o mijn God! om alle deugden in een heldhaftigen graad te beoefenen en uwen krachtdadigsten bijstand, opdat ik waarlijk een heilige worde; en wat de anderen betreft, vraag ik u de bekeering der ongeloovigen, der zondaars en vooral van hen die aan mij door de banden des bloeds of door geestelijke maagschap vereenigd zijn. Ik smeeke u nog om de bevrijding, niet eener enkele ziel, maar aller zielen, welke op dit oogenblik in het vagevuur lijden: verlos haar uit dien kerker en geef dat die zuiveringsplaats aan al de daar aanwezigen

geopen
dezer
u wel
andere
geëerd
ons al
heid t

Hier
vragen
als vo
die on
bijstan
behoef
bidden
vrijder
hij ha
Ons g
wezen
de sn
hoorin
Als
laten

W
alma
eeuw

Als
dezel
bloed
tegen

rdien geopend worde. Moge eindelijk de kracht
nt gij dezer offerande onze rampzalige wereld in een
aan- u welbehagelijk paradijs van wellusten ver-
p dit anderen, waar gij door alle menschen bemind,
n zijn geëerd en verheerlijkt wordt, opdat het aan
iefde! ons allen eens gegeven worde u in de eeuwig-
mijn heid te loven en te zegenen Amen.

Hier kunnen wij verder zonder eenige vrees alles
vragen wat wij verkiezen, zoowel voor ons zelve,
als voor kinderen, vrienden, bloedverwanten en allen,
die ons dierbaar zijn; en laten we niet vergeten Gods
bijstand te vragen in al onze geestelijke en tijdelijke
behoefden. Tevens moeten wij voor de geheele Kerk
bidden en God smeeke, dat hij haar gelieve te be-
vrijden van de rampen, welke haar treffen, en dat
hij haar de volheid van al zijne zegeningen verleene.
Ons gebed mag niet laauw, maar moet vertrouwend
wezen; want zeker zullen onze gebeden, wijl zij door
de smeking van Jesus ondersteund worden, ver-
hooring vinden.

Als de heilige Mis geeindigd is, zal men niet na-
laten eene korte dankzegging te doen en te zegen:

Wij bedanken u voor al uwe weldaden, o
almachtige God! die leeft en heerscht in alle
eeuwen der eeuwen. Amen.

Als gij de kerk verlaat, keer dan huiswaarts in
dezelfde gevoelens en aandoeningen, als of gij bij het
bloedig offer van Jesus op den Calvarieberg waart
tegenwoordig geweest.

J N H O U D.

	Biadz.
INLEIDING.	V.
OP DEN VOORAVOND DER MEIMAAND. Voorbe- reidende beschouwing.	1
EERSTE DAG. De Hoogste waardigheid. .	17
TWEDE DAG. De Moeder en het Kind. .	32
DERDE DAG. De Bedruktste der Moeders.	47
VIERDE DAG. De Heiligste der vrouwen.	62
VIJFDE DAG. De Minnares van Jesus . .	78
ZESDE DAG. De Moeder der menschen. .	92
ZEVENDE DAG. Het teeken in den Hemel.	106
ACHTSTE DAG. Deelneming van Maria aan het Verlossingswerk	121
NEGENDE DAG. Deelneming van Maria aan het Verlossingswerk in deszelfs vol- trekking. Het grootste Geschenk. . .	136
TIENDE DAG. Deelneming van Maria aan het Verlossingswerk in deszelfs voort- zetting. De liefde zonder einde. . .	151
ELFDE DAG. Gods Schatmeesteres. . . .	165

TWAA
 DERTI
 ling
 VEERT
 VIJFT
 ZESTI
 ZEVEN
 kw
 ACHT
 tin
 NEGE
 TWIN
 EEN
 TWEE
 ver
 DRIE
 Br
 VIER
 DO
 VIJF
 't
 ZES
 ver
 Bij
 ZEVE
 ee
 ACHT

	TWAALFDE DAG. Het leven door de vrouw.	180
	DERTIENDE DAG. De leidsvrouw der bal-	
	lingen.	190
	VEERTIENDE DAG. Het eerste Offer. . .	213
	VIJFTIENDE DAG. De sterke Vrouw. . .	230
	ZESTIENDE DAG. Het hoogste doel. . .	246
	ZEVENTIENDE DAG. De grootste Levens-	
	kwestie	261
	ACHTTIENDE DAG. De trouwe Pligbetrach-	
	ting.	276
	NEGENTIENDE DAG. De Kruisweg des Levens.	292
1	TWINTIGTSE DAG. De Zegepalm . . , .	308
17	EEN EN TWINTIGSTE DAG. De schoonste Lelie.	325
32	TWEE EN TWINTIGSTE DAG. De Balsem der	
47	vertroosting	340
62	DRIE EN TWINTIGSTE DAG. Het dagelijksch	
78	Brood.	356
92	VIER EN TWINTIGSTE DAG. Bij het licht der	
106	Doodkaars	373
121	VIJFENTWINTIGSTE DAG. Het Vaderland in	
	't verschiet.	388
	ZES EN TWINTIGSTE DAG. Voorwaarden ter	
36	verkrijging van Maria's Altijddurenden	
	Bijstand. De Moeder der gevallenen. .	403
	ZEVEN EN TWINTIGSTE DAG. De Hoogver-	
51	eerde.	418
65	ACHT EN TWINTIGSTE DAG. De magtige Moeder.	432

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG. Het Kinderhart.	447
DERTIGSTE DAG. De gelijkvormigheid der zielen.	463
EEN EN DERTIGSTE DAG. Trouw tot in den dood	479
Gebeden door Zijne Heiligheid den Paus met aflaten verrijkt	494
Litanie ter eere van Onze Lieve Vrouw van Altijddurenden Bijstand. (Getrokken uit de schriften der Kerkvaders). . .	499
Schietgebeden bij de verschillende omstandigheden waarin men zich dagelijks bevinden kan	506
Gezang ter eere van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand. Naar de Antiphoon: Sancta Maria, succurre miseris . . .	511
Litanie van Onze Lieve Vrouw	515
Litanie ter eere van den H. Alphonsus Maria de Liguori	520
Gebeden onder de H. Mis volgens den H. Leonardus de Portu Mauritio . . .	523
Inhoud	534

Bladz.

447

463

479

494

499

506

511

515

520

523

534

